

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He can get any girl he wants.
He wants his brother's.

BRUTAL ARRANGEMENT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LAURELIN PAIGE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2024 Laurelin Paige

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak fotoğrafı: WANDER AGUIAR PHOTOGRAPHY LLC.

Kapak modeli: Carlos A.

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar. dil modellerinin geliştirilmesi için lisanslama hakkını saklı tutar.

BRUTAL ARRANGEMENT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LAURELIN PAIGE

İÇİNDEKİLER

Laurelin Paige'in diğer

eserleri Önsöz

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Epilog](#)

[Daha fazla Sebastian mı](#)

[istiyorsunuz? Laurelin](#)

[Paige'in diğer kitapları](#)

[İletişimde kalalım!](#)

[Paige Press](#)

[Laurelin Paige hakkında](#)

LAURELIN PAIGE'İN DİĞER ESERLERİ

SONRA NE OKUYACAĞIMI MERAK MI EDİYORSUNUZ? YARDIMCI
OLABİLİRİM!

İçerik uyarıları ve daha ayrıntılı okuma sırası için www.laurelinpaige.com adresini ziyaret edin.

Acımasız Milyarderler

Brutal Billionaire - bağımsız bir kitap (Holt Sebastian)
Dirty Filthy Billionaire - bir novella (Steele Sebastian)
Brutal Secret - bağımsız bir roman (Reid Sebastian)
Brutal Arrangement - bağımsız bir eser (Alex Sebastian)

Kirli Evren

Kirli Düet (Donovan Kincaid)

Kirli Zengin Adamlar | Kirli Zengin Aşk Kincaid

Kirli Oyunlar Düeti (Weston King)

Kirli Seksi Oyuncu | Kirli Seksi Oyunlar

Kirli Tatlı Düet (Dylan Locke)

Tatlı Yalancı | Tatlı Kader

(Nate Sinclair) Kirli Pis Düzeltme (bir yan roman)

Kirli Vahşi Üçlemesi (Cade Warren)

Vahşi Asi | Vahşi Savaş | Vahşi Kalp

Yetkili Erkekler

[Sorumlu Adam](#)

[Benim İçin Adam](#) (bir yan roman)

Sabit Evren

Sabit Serisi (Hudson & Alayna)

[Sana Sabit](#) | [Sende Bulundum](#) | [Sonsuza Kadar Seninle](#) | [Hudson](#) | [Sonsuza Kadar Sabit](#)

Bulduğum Düet (Gwen & JC) [Beni Özgür Bırak](#) | [Beni](#)

[Bul](#) (Chandler & Genevieve) [Chandler](#) (bir yan roman)

(Norma & Boyd) [Sana Aşık Oldum](#) (bir yan roman)

(Nate & Trish) [Kirli Pis Düzeltme](#) (bir yan roman) **Slay**

Serisi (Celia & Edward)

[Rekabet](#) | [Yıkım](#) | [İntikam](#) | [Yükseliş](#)

(Gwen & JC) [Açık Kapı](#) (bir yan roman)

(Camilla & Hendrix) [Slash](#) (bir yan roman)

İlk ve Son

[İlk Dokunuş](#) | [Son Öpücük](#)

Hollywood Bağımsız Romanlar

[Bir Kez Daha Yakın](#)

[Seks Sembolü](#)

[Yıldızın Büyüsü](#)

Flört Sezonu

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#) | [Sonbahar Aşkı](#) | [Kış](#)
[Çiçeği](#) | [Bahar Ateşi](#) | [Yaz Aşkı](#)

Kayti McGee ile birlikte Laurelin McGee adıyla da yazılmıştır.

[Miss Match](#) | [Aşk Serserisi](#) | [Yanlış Anlaşılma](#) | [Kiralık Tatil](#)

Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır

[Porno Yıldızı](#) | [Seksi Polis](#)

Her ay en çok satan yazarların kitaplarını **ÜCRETSİZ** olarak alabileceğiniz haber bültenime mutlaka **kaydolun**. Bu kitaplar sadece abonelerime sunulmaktadır.
en son yayınlarımla ilgili güncel bilgileri alabileceğiniz ücretsiz bir kitap alabilirsiniz.

PRO İPUCU: Kayıt olmadan önce laurelin@laurelinpaige.com adresini rehberinize ekleyin, böylece liste doğrudan gelen kutunuza gelsin.

BİLİYOR MUYDUNUZ...

Bu kitap, tüm büyük çevrimiçi perakendecilerde hem basılı hem de sesli kitap olarak mevcuttur! Bağlantılar web sitemde bulunmaktadır.
İmzalı kağıt kapaklı kitap sipariş etmek isterseniz, çevrimiçi mağazam yılda birkaç kez burada açılır.

*Bu kitap, bazı okuyucular için hassas konular
içerebilir.*
*İçerik uyarıları için lütfen www.laurelinpaige.com/brutal-arrangement
[adresini](http://www.laurelinpaige.com/brutal-arrangement) ziyaret edin. Spoiler içerebilir.*

**Ben tek çocuğum, ancak annem Sebastianlar gibi büyük bir
aileden geliyor. Tüm bu aile üyeleri kafa karıştırıcı olabilir.**

**Bunu çözmek için web sitemde bir aile ağacı
bulabilirsiniz.**

Kötü olmak isteyen her İyi Kız için.

BÖLÜM BİR

RIAH

Kötü bir stile sahip olmaktan daha kötü olan tek şey, hiç stile sahip olmamaktır.

En azından menajerim Claude böyle düşünüyor. Ve görünüşe göre erkek arkadaşım da öyle, çünkü bu konuyu görüşmek için New York'tan Malibu'daki evine acil bir toplantı için uçmaya karar verdi.

Ancak, geldiğimizden on dakika sonra bir telefon görüşmesi için ortadan kaybolduğu için, bu konuyu *o kadar da* önemli bulmadığını düşünüyorum. Claude'un ekibine hazırlattığı marka yenileme seçeneklerini görmek için yeterince uzun kalmadı.

Kaçırdığı bir şey yok zaten. Çok sıkıcıydılar.

Ya da belki de Claude bu seçeneklerden çok heyecanlandığı için ben geride kalmışımdır. "Şahsen bu görünümü beğendim." *Gilmore Girls* dizisinden çıkmış gibi görünen, yapay zeka tarafından oluşturulmuş bir versiyonumu işaret ediyor. "Komşu kızı. Gerçekçi. Esmer Madilyn Bailey gibi. Onunla bir düet bile yapabiliriz."

Kız kardeşim Whitney'e bakıyorum, telefonundan başını kaldırmıyor ama kaşları kalkıyor ve eminim ki kafasında büyük harflerle yazılmış düşünceler var.

"Emin değilim." Keşke markalaşma konusunda daha iyi bir içgüdüm olsaydı. "Madilyn Bailey gerçekten son çalışmalarımın havasına uyuyor mu? 'Finger Painting'in yalnız kalmakla ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Claude hiç şaşırmadı. "Colbie Caillat'ın *Bubbly* şarkısı tam vücut orgazmını anlatıyor. İyi kız imajına sahip olup da müstehcen şarkılar söyleyebilirsin."

"Gerçekten mi? Şarkı bununla mı ilgili?" Zihnimde baştan ayağa iyi hissetmekten bahseden şarkı sözlerini gözden geçiriyorum. *Huh. Kim bilebilirdi ki?* "Her neyse, bunun benim tarzım olduğunu sanmıyorum."

"O zaman görünüşünü biraz sertleştirelim." İmajı bir kenara bırakarak, benim başka bir versiyonumu ortaya çıkarıyor, bu sefer daha keskin bir saç kesimi ve vamp makyajıyla. "Seninle Olivia Rodrigo'nun şarkısında yer almanı sağlayacağız. O da daha tanınmış bir isim. Kariyerin için daha iyi olur."

Gülmeme engel oluyorum. "Olivia Rodrigo benimle düet yapmayacak ."

Ben gençlik yıllarımda hit bir albüm çıkardığımda, belki o da bunu yapardı, ama şimdi değil. Bu sektörde dört yıl ara verip kız kardeşini büyütüp, geri döndüğünde dinleyicilerin seni bekliyor olacağını umut edemezsin. İki yıl önce çıkardığım geri dönüş albümü neredeyse bir fiyaskoydu ve Hunter sahneye çıkmasaydı, plak şirketim benimle olan sözleşmesini feshederdi.

"Elbette, dinleyecek. Artık senin de etki gücün var." Para demek istiyor. Hunter'ın parası.

Arkamızdaki kanepeden Whitney abartılı bir iç çekişle, "Olivia Rodrigo mu? Kız kardeşimin yazdığı şarkıları dinliyor musun ki?" dedi.

Onun gösterdiği ilgiden daha fazla ilgi gösterdiğini biliyordum.

Telefonunu sehpa atıp bize katılmak için bara geldi. Sonra kaşlarını çatarak resimlere baktı. "Neden onu bir şeye dönüştürmeye çalışıyorsun? Riah neden kendisi olamıyor?"

Bu yılın sorusu bu. Yüksek sesle söyleyeceğim bir soru değil, ama sık sık kendime sorduğum bir soru.

Cevabı biliyorum, tabii ki. Pazarlamayı anlıyorum. Tanıtımın nasıl işlediğini biliyorum.

Ayrıca, mevcut tarzımın başarısız olduğu ve bir sonraki albümümün yayınlanmasından önce yenilenmesi gerektiği kararlaştırıldığından beri önerilen karakterlerin hiçbirinde kendimi görmekte zorlanıyorum.

. Kendimi oynadığını görmediğim bir karakteri nasıl tamamen benimseyebilirim?

Kim olduğumu daha iyi anlasam muhtemelen yardımcı olurdu. Eğer bu, yirmi altı yaşındaki birinin bilmesi gereken bir şeyse, o zaman aşırı bir makyajdan çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Claude gömlek yakasını düzeltir ve Whit ile konuşurken her zaman yaptığı gibi küçümseyici bir tavır takınır. "Öncelikle tatlım, Mariah Watson müzik dünyasında yok. *Zyah* ise bir ikon."

"Bir ikonu," diye düzeltiyorum.

Daha doğrusu, ikon olma potansiyeli vardı. Whit'i kırık kalplerinden dolayı teselli ederken, geometriyle uğraşırken, balo için giydirirken ve ona ilk iPhone'unu alırken bu potansiyelin uçup gittiğini izledim.

"Yine bir ikon olacak," diye düzeltir Claude. "Onu ikon olmaya layık hale getirir getirmez."

Başparmaklarını kollarındaki başparmak deliklerinden dışarı çıkaran Whitney, ellerini birbirine bağlar ve ön kollarını bara dayar. "Uh... saçmalık... çünkü Riah Watson yüzde yüz bir ikon, olduğu gibi, ve Zyah onun sadece küçük bir parçası. Ki onu ilk kez kendi başına yarattı. Söylesene Claude, şu anda garaj yolunda duran Porsche'yi satın alan ilk albümü değil miydi?"

"Whitney," diye uyarıyorum. İsteksizce, çünkü Claude'a fikrini söylemesini seviyorum. Özellikle de benim savunmam için yapıyorsa, ki bu günlerde nadiren oluyor.

"Biliyorum, biliyorum. 'Kibar ol.' Ama sen bana 'dürüst ol' da öğrettin." Hunter ortadan kaybolmadan önce bana döktüğü cabernet'ten bir yudum çalarken, sırtışı inkar edilemez. "Oo, bu çok hoş."

Dürüst olmak gerekirse, reşit olmamasına rağmen benden daha çok şarap içiyor.

"Bekle, bu ne?" Whit, Claude'un gösterdiği resimlerin yanındaki bir klasörden çıkan bir fotoğrafı çekiyor. "Bunu çok sevdim."

Pembe saçlı, at kuyruklu halime bir göz atıyorum. "Punk olmayacağım."

"Lütfen?"

"Hayır," Claude ve ben aynı anda cevap veriyoruz.

Dramatik bir iç çekişle fotoğrafı yere düşürdü. "Bu konuşma artık ilgimi çekmiyor. Ben gidiyorum." Bana parmak tabancası yapıp, koridordan kaybolarak kendine ait olduğunu iddia ettiği misafir odasına doğru gitti.

Ve yine bana yakın bir kişi elindeki görevi bırakıyor.

Neden bu kadar zor?

Klasörde başka neler olduğunu merak ederek açtım ve bir tane daha yapay zeka tarafından oluşturulmuş versiyonumu buldum. Claude'un ilk başta gösterdiği resimlerin aksine, bu resim keskin. Kışkırtıcı. Seksi. Cesur.

Daha önce hiç kirli bir kız imajını sergilemeyi düşünmemiştim, ama bu halim çok çarpıcı. Bu yönde ilerlersem, dünyanın dikkatini çekmemek imkansız.

"O ikisi aday değil," diyor Claude, klasörü tekrar kapatarak.

"Neden?" Cevabı zaten biliyorum gibi hissediyorum.

"Hunter, bu hafta başında ona görüntüleri gönderdiğimde onları elledi."

Tıpkı tahmin ettiğim gibi. "Anlıyorum."

Hunter'ın kariyerimde bu kadar söz sahibi olması konusunda karmaşık duygular besliyorum. Elbette rahatsızım, özellikle de buraya gelip nedenlerini açıklamaya tenezzül etmediği için. Çoğu zaman sınırlarını aşıyor. Bazen beni romantik bir partnerden çok bir yatırım gibi görüyor.

Ama aynı zamanda minnettarım da. Son yıllarda yaşadığım tüm darbelerden sonra, en iyi kararları verebileceğime güvenmiyorum ve gerçek şu ki, Hunter ve ben çıkmaya başlamamış olsaydık, şu anda bir kariyerim bile olmazdı. Bir milyarderin kolunda olmak, bir kişinin aniden medyanın ilgisini çekmesini sağlamak ne kadar şaşırtıcı.

Özellikle de o milyarder Sebastian ise.

Ve plak şirketimin bana bir şans daha vermesini sağlayan onun parası olduğu için, Hunter Sebastian'ın söz hakkı olduğunu düşünüyorum.

Yine de Claude, Hunter'a e-posta gönderirken beni de bilgilendirseydi çok sevinirdim. Muhtemelen ben de onları hemen reddederdim. Hunter şu anda imajını düzeltmek için çok çalışıyor ve bir

Bu bizim çıkarımıza değil.

Ya da belki de benim vücudumun, az giyinmiş bir seks tanrıçası gibi giyinmek için yeterince iyi durumda olmadığını düşünüyor.

Belki de artık beni hiç seksi bulmuyor ve bu yüzden benimle burada oturmak yerine havuz başında oturuyor.

Cam kapılardan terasa doğru bakıyorum. Dışarısı karanlık, ama yine de telefonundan gelen zayıf ışığı görebiliyorum. Bu saatte kimin araması hem acil hem de özel olabilir ki? Hunter şu anda aktif olarak çalışmıyor, yani işle ilgili bir şey olamaz. Sebastian News Corp'un en üst pozisyonuna ulaşmakla meşgul ve geçici CEO ölmedikçe - ki muhtemelen o zaman bile olmaz - bu toplantıdan ayrılması için iyi bir neden düşünemiyorum.

"Whitney'i düşün," diyor Claude, sessizliğimin erkek arkadaşımın beni aldatıyor olma ihtimalinden ziyade, dışlanmış bakışlarla ilgili olduğunu varsayıyor gibi. "Senin uğraştığın her şöhretle, o da uğraşıyor."

Şüphelerimi bir kenara bırakıp, onun sözlerini düşünüyorum. Haklı. Elbette, Whit artık on sekiz yaşında, ama ben on iki yaşından beri onun vasisiyim. Onun annesi değilim, ama rol modeliyim, bu yüzden Miley Cyrus'u örnek alacaksam, muhtemelen Hannah Montana dönemini hedeflemeliyim.

"Evet, biliyorum." Dikkatimi tekrar orijinal fotoğraflara çeviriyorum. İlk baktığımda olduğundan daha da sönük görünüyorlar. "Bunları düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?"

"Tabii ki." Ayağa kalkıp spor ceketinin düğmelerini ilikledi. "Zaten geç oldu. Bunları burada bırakayım, daha iyice bakıp bir şey bulabilirsiniz."

Veda ediyoruz ve o gittikten sonra, reddedilen fotoğrafların bulunduğu klasörü bıraktığını fark ediyorum. Punk versiyonunu bir kenara itip diğerini alıyorum. O fotoğrafta, uyluk boyu sivri topuklu çizme, koyu göz farı, şeffaf külot ve pasties giyiyorum. Böyle açık saçık bir kıyafeti toplum içinde giymeye cesaretim olur mu bilmiyorum, ama belki biraz daha şık hale getirirsem...

"Zamanını boşa harcama. Hepsi bok gibi."

Başımı kaldırıp Alex'in bana doğru geldiğini görüyorum. Onun burada olduğunu, bütün gece mutfak masasında çalıştığını unutmamıştım. Dokuz ay boyunca kardeşi ile çıktuktan sonra, onun etrafımda olmasına alışmış olmam gerekirdi. O, takım elbise giymiş bir gölge, sık sık Hunter ile birlikte seyahat ediyor, kim bilir ne sebeple — birbirlerine alıştıkları için mi? Her zaman böyle yaptıkları için mi? Hunter bir maiyet beklediği için mi?

Sebepler ne olursa olsun, onun varlığı genellikle beni rahatsız ediyor. Özellikle de istenmeyen görüşlere yol açtığı için. Genellikle nazik olmaya çalışırım, hatta komşu kızı kadar nazik, çünkü erkek arkadaşımı, kardeşine defolup gitmesini söyleyerek kendimden uzaklaştırmayı göze alamam.

Haklı, ama istenmeyen yorumları canımı sıkıyor. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Onları görmedin bile."

Claude da ona bu fotoğrafları göndermediyse tabii, ki açıkçası bu noktada bu beni şaşırtmaz.

"Gerek yoktu. Esmer Madilyn Bailey mi? Şimdiden sıkıldım bile."

"*Hepsi* boktan *değil*. Bazıları potansiyel taşıyor."

İçecek buzdolabından bir kola alır ve benim karşımdaki tezgaha getirir. Sonra şarap kadehime biraz döker.

Karışımı bir yudum alıyorum. Sonunda içilebilir hale geldi.

O çok sinir bozucu, ama en azından kardeşi hatırlayamasa da benim şarabımı seyreltilmiş tercih ettiğimi hatırlıyor. Hunter'ın detaylara önem verdiği için değil. Alex bana genel olarak daha gözlemci biri gibi geliyor.

"Ne, bunun gibi mi?" Az önce baktığım resmi eline aldı. Gözleri neredeyse karardı, ama sonra güldü. "Bunu başaramazsın."

Bir şeye kendime güvenmemek bir şey, ama bir pisliğin benim sınırlarımı belirlemesi tamamen farklı bir şey. "İnancın için teşekkürler. Denediğimi görmedin ki."

"Bazı şeyleri bilirsin işte." Coca-Cola'dan bir yudum alır

"Hayır. Hayır. Bunu bilemezsin." *Ben* bilmiyorum. O nasıl bilebilir ki? "Daha önce yaptığım işten farklı olabilir, ama marka yenilemenin ardındaki fikir budur. Ticari Strateji Başkan Yardımcısı, bunu çok iyi bilmelisiniz, değil mi? İmaj yaratmak sizin işiniz değil mi? Hepsi göz boyama. Makyaj ve kostüm."

Başını eğdi ve açıklamak için harcamaya hazır zamana değip değmeyeceğimi tartıyor gibiydi. "Endüstriyel teknoloji satmak popüler müzik satmakla aynı şey değil, ama tüm pazarlama faaliyetlerinde en azından bir parça gerçeklik olmalı, yoksa müşterileri kaybedersiniz. Ve bu siz değilsiniz."

"Olabilir." *Olmaz mı?*

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.

Bunu ilk yaptığımda daha kolaydı. Şarkılarım tamamen ergenlik çağı kaygılarıyla doluydu ve bu benim içimden gelen samimi duygulardı. Son şarkılarım ise kayıp, kimlik ve güçlenmeyle ilgili, annemin ölümünden bu yana başa çıkmak zorunda kaldığım konular. Bunların bir kişiliğe nasıl yansıyacağını bilmiyorum ama provokatif bir tarzın bunun bir parçası olabileceğini hissediyorum. Sonuçta, bir kadının cinselliğini sahiplenmesinden daha güçlendirici ne olabilir ki?

Alex, başka ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi omuz silkiyor. "Üzgünüm. Bence sende o cesaret yok."

İçimde bir şey kırılıyor, nedenini kim bilir. Onun fikrini umursadığımdan değil. Onun ne düşündüğü önemli değil.

Ama kariyerim çıkmaza girmiş durumda. Erkek arkadaşım tuhaf davranıyor. Kız kardeşim büyüdü ve eskisi gibi bana ihtiyaç duymuyor. Hayal kırıklığına uğramış ve yönümü kaybetmiş durumdayım ve beni ve yeteneklerimi hiç tanımayan birinin bana meydan okumasını hiç hoş karşılamıyorum. "Cesaretin ne demek olduğunu biliyormuş gibi davranma. Hayatın sana altın tepside sunuldu. Bunun için ne kadar cesaret gerekti ki?"

Dudakları sanki onu eğlendiriyormuşum gibi kıvrıldı. "Küçük bir köpek gibi havlıyorsun. Yine de iyi denemeydi."

Her zaman etrafımda olmasına rağmen, Alex hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yine de ne zaman konuşsak, beni sürekli iğneliyor. Alay ediyor. Hatta zorbalık yapıyor. Bunun Hunter ile bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Alex'in gözünde yeterince iyi olmadığımı.

Eğer öyleyse, bunu yüzüme söyleyebilir. "Benimle bir sorunun mu var?"

Şaşırtıcı bir şekilde, geri çekildi. "Seninle bir sorunum mu? Seninle neden bir sorunum olsun ki?" Şarap kadehimi aldı ve dudaklarına götürdü.

Bu biraz dikkatimi dağıttı çünkü erkek arkadaşımın kardeşi benim kadehimden içiyor, ağzımı az önce kullandığım yere ağzını koyuyor, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Aman Tanrım, ne kadar da tutucu biriyim.

Muhtemelen onun da vurgulamak istediği nokta bu. Kadeh dudaklarına değdiğinde gözleri benimkilerde kalıyor ve bu bir güç gösterisi gibi geliyor. Sanki onu durdurmam için bana meydan okuyor gibi.

Durdurmuyorum.

Yutar ve garip bir nedenden dolayı, kollarımda tüylerim diken diken olur.

"Neden benimle bir sorunun var bilmiyorum," diyorum, kollarımdaki soğuğu ovuşturarak. "Bu yüzden soruyorum. Belli ki beni pek sevmiyorsun. Sanırım kardeşinle birlikte olmamamı tercih edersin. Öyle mi?"

Şarap kadehini masaya koyar ve bir anlığına bana bakar. İlk kez gözlerini fark etmeme yetecek kadar uzun bir süre. Gözleri mavi, çok güzel bir mavi, çünkü Sebastianlar sadece zengin doğmakla kalmamış, aynı zamanda aptalca yakışıklı da olmuşlar, ama sol gözünde kahverengi bir leke var. Bu... çekici.

Ve bana bakışı ateşli. Sanki benimle konuşurken benim onunla konuşurkenki kadar heyecanlanmış gibi. Ya da belki de beni o kadar çok hor görüyor ki, sonunda konuşmaya başladığında bunu doğruluyor gibi görünüyor. "Evet. Hunter'la birlikte olmamamı tercih ederim. Hepsi bu."

Ciddi gibi görünüyor ama aynı zamanda başka bir şey daha var gibi. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama tüylerim diken diken oluyor.

"Benden bu kadar nefret ediyorsan..."

Yüzü benden sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde öne eğildi ve sözümü kesti. "Ben öyle demedim..."

Telefonunun çalmasıyla konuşmamız kesilir. Telefon birkaç saniye çalarken, gözleri hala benimkilere sabitlenmiştir. Dudakları şarabın lekesiyle

ve yoğun ifadesi karnımın derinliklerinde bir şeylerin titremesine ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Sonra, bakışlarını ayırmadan, cebinden telefonunu çıkarır ve hoparlör düğmesine basar. "Evet?"

"Kapıdayım," diye bir kadın sesi cevap veriyor.

"Sizi içeri alacağım." Telefonu kapatır ve garaj yolunun önündeki kapıyı açan uygulamayı açar.

"Ah, gecenin dial-up kız arkadaşın geldi." Neden bu konuda sinirlendiğimi bilmiyorum. Alex'in her zaman bir kız arkadaşı olur, genellikle gecenin sonunda. Aslında, kızlar geldikten hemen sonra ortadan kaybolduğu için, onun bir telekız servisi kullandığından eminim. Henüz bir kızı birden fazla kez gördüğüm ya da ertesi sabah hala orada olduğunu gördüğüm olmadı. Batı Kıyısı'na sadece birkaç saat önce vardık. Ya Tinder'ı gerçekten iyi kullanıyor ya da her eyalette hızlı aramada bir pezevenk var.

Alex, sanki bu beni ilgilendirmemiş gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve gerçekten de ilgilendirmiyor.

Ama Hunter ile aramızdaki ilişki onu ilgilendirmez ve bu da onun son bir laf sokmasını engellemez. "Sen, herkesten çok, çıkar ilişkilerini anlayan birisin. Hunter nerede bu arada?"

Ona şarabımı fırlatmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. "İyi geceler, Riah," diyor ve tezgahdan kalkıyor.

"Siktir git." Ama o, gecenin kızıyla buluşmak için ayrılana kadar bunu söylemiyorum, çünkü o haklı. Ben bir korkakım. O ise bir zorba, ve zorbalar en iyi işlerini kurbanları kendileriyle uğraştığında yaparlar, bu da gelecekteki benim bunu hatırlamam ve siktirip çekilmem gerektiği anlamına geliyor.

Ama onun bana bir tür meydan okuma yaptığını düşünmeden edemiyorum. Temel olarak, onun kardeşine ait olmadığımı, Hunter'ın bana verdiği şeylerin karşılığını hak etmediğimi ilan etti. Bir sanatçı olarak kendimi dönüştüremeyeceğimi söyledi.

En çok canımı yakan sonuncusu. Muhtemelen Hunter'ın kariyerim üzerindeki etkisinden dolayı kendimi utanç duyduğum içindir. Ayrıca, şu anda kontrol edebileceğim tek şey bu. Hunter'ı takım yönetimimden kovmak için birdenbire yeterli parayı ve nüfuzu bulamam. Değerimi kanıtlayamam.

Ama Alex'in sahnede neler yapabileceğimi hiç bilmediğini kanıtlayabilirim. Yeteneğim var. Azmim var. Cesaretimi telafi edecek kadar kinim var.

Provokatif bir marka değişikliği yapamayacağımı mı söylüyor?

Peki, Alex Sebastian, bunu bekleyip görelim.

BÖLÜM İKİ

RIAH

Ertesi sabah, Hunter'ı sabah egzersizinden sonra güvertede, kahvesi ve tabletiyle, SNC'nin son haberlerini takip ederken gördüm, onu tanıyorsam tabii.

Yatağın onun tarafında uyumamış izler vardı, ki bu yeni bir şey değildi. Karizmatik olduğu kadar yalnızlığı da seven biriydi ve geceleri misafir odasında uyuması alışılmadık bir şey değildi.

Yalnız uyumaktan rahatsız olmamam, muhtemelen ilişkimiz hakkında bir şeyler söylüyor. Belki de bu, benim de yalnızlığı sevdiğim anlamına geliyor. Öyleyse, biz birbirimiz için mükemmel bir çiftiz.

Ama cam kapıyı açıp ona katılmak için dışarı çıktığımda midemde bir düğüm var. Dün gece onu uzaklara götüren telefon görüşmesi, bu sabah kendimi şişkin ve adet öncesi sendromu gibi hissetmeseydim beni bu kadar rahatsız etmeyebilirdi. Tişörtüm ve bol eşofman altı pijamalarım, seksilikten uzaklığın tam bir örneğiydim. Alex'in sözleri kafamda sürekli yankılanıyor. *Başaramadın.*

Tabii ki, Hunter'ın geceyi başka birinin külotunda geçirdiğine eminim. Onu bununla yüzleştirmek için cesaretimi topladım, ama ona ulaştığımda, ilk konuşan o oldu. "Jake Dunham'ı yakaladım."

"Ne?" İtiraf etmeliyim ki, sabah kahve dozumu almamıştım, ama erkek arkadaşımın neden on kez Grammy ödülü kazanmış, düzinelerce yıldızın yapımcısı olan bu ismi gündeme getirdiğini bir türlü anlayamadım.

Güneş gözlüklerini çıkarır ve gözleri zaferle parlar. "Jake Dunham, Zy. Prodüksiyon yapmak istiyor."

Bir anda kalbim hızla çarpmaya başladı. "Jake Dunham mı?" Dizlerim beni taşıyamayınca şezlonga oturdum. "O benim yapımcılığımı mı üstlenmek istiyor?"

Bu anlaşılmaz bir şey. Kariyerimin zirvesindeyken bile Jake gibi birinin ilgisini çekecek niteliklere sahip değildim. Çalışacağı kişileri seçerken çok titizdir ve bunun iyi bir nedeni var. Dokunduğu her şey altına dönüşüyor. Yeterli niteliklere sahip olmayan biriyle bu başarı grafiğini bozmak istemez.

Bu yüzden Hunter'ın bana söylediklerini hala anlayamıyorum. "Emin misin?"

Gülüyor. "Evet, eminim. Sence bu kadar ciddi bir konuda seninle dalga geçer miyim? O senin hayatını değiştirecek, Zyah."

Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söylüyor, çünkü Jake ile çalışıp da başarılı olmamak neredeyse imkansız. Materyal vasat olsa bile, bu adam dikkatleri üzerine çekiyor, yani evet. Jake ile çalışmak, işlerin kesinlikle değişebileceği anlamına geliyor.

Ama Hunter olmasaydı Jake benim kim olduğumu bile bilmezdi.

"Vay canına, Hunter." Şükran duygusu, güverteye ilk adım attığımda hissettiğim duygudan tamamen farklıydı. "Onu nasıl yakaladın?"

Tabletini masaya atıp, o meşhur kendine güvenen sırıtışını gösterdi. "Onun dilini konuşmayı biliyordum."

Para. Para olmalı. Ya da paranın satın alabileceği şeyler. Bu, Hunter'ın hiç de gizli olmayan silahı. Jake benim müziğimi seviyor mu ki? Hiç dinledi mi?

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Hunter öne eğilip beni sakinleştirmeye çalışır. "Dur, Zy. En son demo kaydını dinledi ve çok beğendi. Seninle çalışmak istiyor."

"Gerçekten mi? Acıma duygusuyla..."

"Jake Dunham, inanmadığı birini işe alır mı sanıyorsun? Acıma albümü yapmak için tüm itibarını mahvedecek mi sanıyorsun? Böyle bir şey olmaz. Ama anlaşma kesinleşmeden önce onunla tanışıp seçmelerine katılabilirsin."

"Ben mi seçmelere katılacağım?" Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu gece büyük bir parti veriyor. Bizi davet etti, böylece onunla tanışıp stüdyosunda biraz çalabilirsin."

Jake'in özel stüdyosunun fotoğraflarını gördüm. Gerçekten harika bir yer. Lady Gaga son albümünün parçalarını orada kaydetti. Nikki Minaj tüm albümünü onun B stüdyosunda yaptı.

Açıkcısı ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden aklım önce en önemsiz detaylara gidiyor. "Kayıt için New York'a gelecek mi?" Teknik olarak sadece hafta sonu burada kalmamız gerekiyor ve Hunter ailesinin medya şirketinde CEO pozisyonuna hazırlanıyor olduğu için, tüm albümü bitirebilmem için Batı Kıyısı'ndaki kalışımı uzatmak istemeyeceğini biliyorum.

Ama Hunter, sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini sallıyor. "O sadece kendi alanında kayıt yapıyor. Manhattan'a geri dönersem sorun olur mu? Haftaya yönetim kurulu toplantısı var ve şahsen orada olmam gerekiyor."

"Evet, evet. Tabii ki." Anlaşılabilir bir durum, ama hayal kırıklığı yaratıyor. Sanki bir teslimat gibi.

Hunter'ın "Eski günlerdeki gibi olacak" diye eklemesi de durumu kurtarmıyor.

Eski günlerde, ben sadece onun Batı Kıyısı Kız Arkadaşıydım. Beni bu eve yerleştirdi ve ne zaman şehirde olsa, tüm dikkatini bana verirdi. Ne zaman gittiğini sormadım, ama Hunter Sebastian'ın kadın haremi paparazzilerin en sevdiği konu olduğu için, bilmediğimden değil.

Onunla çıkmaya başlamadan önce bile biliyordum. İlk gecemizden itibaren bunun böyle olacağı belliydi ve ben de bunu baştan kabul ettiğim için sorun etmedim.

Aslında benim için oldukça iyi bir anlaşmaydı. Kayıt felaketinden yeni çıkmıştım. Üniversite diplomam yoktu ve kariyerim için alternatif planlarım da yoktu. Yirmili yaşlarımda Whit'i büyütmekle meşgul olduğum için erkeklerle olan deneyimim sınırlıydı ve yeni ve heyecan verici bir şey için can atıyordum. Bir kez olsun benimle ilgilenecek birinin olması, hem de çok seksi bir milyarder olması, çok cazipti. Paylaşmak bile umurumda değildi. O her zaman prezervatif kullanmakta ısrarcıydı ve diğer kadınlarla geçirdiği zaman, Whitney ve müziğim için daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Ek bir avantaj olarak, Hunter ile birlikte kamuya çıkmaya başladığım anda satışlarım artmaya başladı. Bu düzenleme

ikimiz için de iyi sonuç verdi.

Sonra, ilişkimizin beşinci ayında, bana yeni bir teklifle geldi.

Ailesinin haber şirketinde CEO olmak istiyordu ve daha önce bu pozisyonda olan kuzeninin karıştığı bir skandalın ardından, playboy tavırlarından vazgeçerse imajının düzeleceğini düşünüyordu. Artık her kıyıda bir kız arkadaşı olmayacaktı, beni tek kız arkadaşı olarak seçti.

Belki de paylaşmayı umursamadığımı düşünerek kendimi kandırıyordum, çünkü son dört ay gerçekten çok iyiydi. Ayağımı yerden kesen, başımı döndüren bir aşk değildi, ama tek eşlilik benim için uygunmuş.

Konuşmayı bozma riskini göze alarak, açıklamaya doğru parmak uçlarında ilerliyorum. "Ama eskisi gibi *değil*."

Okyanusa bakıp kahvesinden bir yudum aldıktan sonra cevap verdi. "Sanırım ikimiz de skandallardan uzak bir itibara sahip olmayı tercih ederiz."

Bu pek romantik bir cevap değil, ama sanırım romantizm Hunter'ın repertuarında yok, bu yüzden cesaretlenmeye çalışıyorum.

Tabii ki, tam o sırada Alex sabah yüzmesi için alt güverteye çıkmaya karar veriyor. Onu görünce tüm vücudum geriliyor. Mantıklı olarak, onun benim sinirimın kaynağı olmadığını biliyorum, ama onu birinci sınıf bir pislik olarak gördüğüm için kolay bir hedef oluyor. "Alex de New York'a mı dönüyor?"

"Neden dönmesin ki?" Hunter'ın dikkati dağılmış gibi geliyor ve ona bakmadan, tabletine geri döndüğünü anlayabiliyorum.

Altımızda, Alex dalış tahtasına çıkıp başı önde dalıyor ve neredeyse hiç su sıçratmıyor.

Suda vücudunu ne kadar ustaca hareket ettirdiği sinir bozucu. Cinselliğini sahiplenmekte hiçbir sorunu olmadığı belli. Beyaz, zengin, çekici bir erkek... Muhtemelen kendini tanrı sanıyordur.

Ayaklarımı sandalyenin kenarına koyup çenemi dizlerime dayıyorum. "Neden bizimle geldi ki?"

"Benim yanımda olmayı seviyor. Çocukluğundan beri böyleydi." Hunter'ın sesinde bir omuz silkme var.

"Bu tuhaf değil mi? O kaç yaşında... otuz altı mı? Otuz yedi mi?"

"Otuz beş."

Başımı çevirip Hunter'a bakıyorum. Bir saniye sürer, ama sonunda gözlerimin baskısını hisseder.

Bir iç çekerek tableti tekrar masaya koyar. "Bilmiyorum. Bir ay sonra miras fonunu devralacak, bu onun için iyi olacak çünkü artık babamla Industrial Corp'ta çalışmak zorunda kalmayacak. Ama bir kerede büyük bir miktar para almak insanı bunaltabilir."

"Oh. Eminim ki bu en kötüsüdür."

"Sekiz yaşından beri anneni görmediğin için mi? Çünkü seni bir daha görmemek için maaş çekini kabul etti."

Onun konuşma tarzı rahat ama sözleri göğsüme bomba gibi düşüyor. "Siktir.

Bu sana mı oldu?"

Hunter çocukluğundan nadiren bahseder. Her zaman kötü bir çocukluk geçirdiğini düşünmüşümdür, ama annesinin onu terk ettiği kadar kötü olduğunu düşünmemiştim.

"Ona. Annelerimiz farklı."

"Oh." Bakışlarım Alex'e geri dönüyor ve açıklayamadığım bir tür duygu hissediyorum. Şefkatli bir duygu sanırım, ama siktir et. O hala bir pislik. "Bu çok kötü. Öyle. Ama o hayatı boyunca paraya sahipti. Daha fazlasını almak gerçekten travmatik bir şey mi? Ve bunun yüzünden neden sürekli senin etrafında dolandığını anlamıyorum."

"Bilmiyorum, Zyah. Bu konuda bir şişe şarap eşliğinde samimi bir sohbet yaptığımızdan değil. Sadece tahmin ediyorum. O ayrıldığında peşimden gelmeye başladı ve son zamanlarda daha sık peşimde dolaşıyor, ben de hesapladım. Ona bir tür güven duygusu veriyorum galiba."

Ve eminim Hunter hiç şikayet etmemiştir çünkü o, etrafında bir sürü insan olmasını seven türden bir adamdır.

"Neyse, Alex'i boş ver. Ben burada olmazsam Jake ile aran iyi olacak mı?"

"İster inan ister inanma, sen gelmeden önce de albümler yapmıştım." "Yardım etmeye çalışıyorum."

Tanrım, gerçekten de öyle. Ve bir sanatçının isteyebileceği en iyi hediye verdi. Öyleyse neden bu konuda bu kadar hassasım?

Yine, kafamın içinde Alex'in sesi duyuyorum. *Sen, herkesten çok, iş ilişkilerini anlıyor gibisin.*

Hunter, ifademden bir şey mi anladı yoksa enerjimden bir şey mi hissetti bilmiyorum ama sandalyesini geri çekerek kendisiyle masa arasında boşluk bıraktı. "Buraya gel."

Tereddüt etmeden kucağına tırmanıyorum.

"Sana olan inancımı biliyorsun," diyor ve kollarını bana doluyor. "Buna hazır olduğunu düşünmeseydim, seni sektörün en iyisiyle tanıştırmazdım."

"Biliyorum. Minnettarım. Sanırım bugün sadece keyifsizim."

"Bunu başaracaksın."

"Teşekkür ederim."

Ancak, beni en çok rahatsız eden şeyin işime olan güvenimdeki kriz olduğunu varsayması dikkatimi çekiyor — ki bu da bir parçası — ve ilişkimiz değil.

Beni özleyeceğini söylemesi gerçekten zor mu? Arayacağını söylemesi?

Ben kayıt yaparken birkaç kez ziyaret etmek için geri döneceğini?

Bir de baktım ki, dün geceki telefon görüşmesini düşünmeye başlamışım. Muhtemelen o sırada Jake ile konuşuyordu. Hunter dürüst biridir. Sorarsam bana söyler.

Sadece bilmek istediğimden emin değilim.

Bu yüzden pasif-agresif bir yorumla yetiniyorum. "Dün gece senin fikrine ihtiyacımız vardı. Hiçbir görünümde karar veremedik."

"Evet, Claude söyledi." O, pantolonunun cebinden telefonunu çıkarmak için eğilirken ben de yana doğru eğildim. Tek eliyle ekranı kaydırıp bir şeyler yazdıktan sonra bana bir fotoğraf gösterdi. "Ona bunu seçmemiz gerektiğini söyledim."

Güneşin parlamasından etkilenmeden ekranı görebilmek için elimi gözüme siper ediyorum. Neyse ki, komşu kız imajı değil. Aslında, Claude'un ekibinin hazırladığı imajlar arasında en klas olanı bu. Olgun, sorumluluk sahibi. Eş ve anne adayı. Huzursuz gençlik dönemimin ardından akıllıca bir hareket.

Ama lanet olası Alex Sebastian ve dün gece bana söylediği tüm o boktan sözler aklımdan çıkmıyor.

Hunter'ın elinden telefonu alıp, gönderilenlerin hepsini indirdiğini varsayarak birkaç fotoğraf ileriye kaydırıyorum.

Tabii ki, dört resim sonra kirli versiyon var. "Bunu düşünmedin mi?"
O gülüyor. "Yatak odası için, tabii."

"Ama dikkat çekecektir. İstedığımız de bu, değil mi?" "Yanlış türden bir dikkat."

Onun, dokuz ay önce çıkmaya başladığım adamla aynı kişi olduğunu düşünmek garip geliyor. Tanıştığım da en pis erkek arkadaşım dı ve medyanın ne düşündüğünü umursamıyordu.

Mantiken, artık farklı öncelikleri olduğunu biliyorum, ama bir erkek gerçekten bu kadar değişebilir mi? Beni bu seçenekten uzaklaştırmasının tek nedeni bu mu? Yoksa bu yolu seçersem onu utandıracığımdan mı korkuyor? "Bunu başaramayacağımı düşündüğün için mi?"

"Başarabilir miyim de ne demek?"

"Yani, kendini böyle sunacak kadar seksi olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bana dönerek sordu. "Neden bahsediyorsun? Bu çok kolay. Herkes yapabilir. Bu bir numara. Sen bunun üstündesin. Hilelere ihtiyacın yok. Sen yeteneklisin. Müziğin seni satsın. Bu saçmalığa ihtiyacın yok."

Aslında soruma cevap vermedi, ama beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum. Bu geleneksel bir düşünce. Bir erkeğin evleneceği kadın ol, onunla vakit geçirdiği kadın olma. Hayal bu olmalı, değil mi?

Bu bir hayaldir.

Güvenli ve güvenli olan istikrarlıdır ve şu anda ihtiyacım olan da budur. Büyük riskler değil. Yetişkin, klas, olgun - bu sağlam bir his. Hunter'ın *bunu* başarabileceğimi düşünmesi benim için bir onur olmalı. Başkalarının ne düşündüğü hiç önemli değil.

Gözlerim yine havuzdaki Alex'e kayıyor. Turunu bitirince, havuzun kenarında durup avucuyla yüzündeki suyu siliyor.

Kendimi cesaretlendirmeye çalışsam da ve Hunter beni kollarının arasına alsa da, hala sinirliyim. Kardeşinin söylediği şeyler kadar, onun söylemediği şeyler de beni sinirlendiriyor. Alex başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda, kendimi tutamıyorum ve ona orta parmağımı gösteriyorum.

Buna karşılık, o pislik çenesini kaldırıp sırtıyor.

BÖLÜM ÜÇ

RIAH

Jake Dunham'ın insanlardan hoşlanmadığı ortaya çıktı.

En azından, Hunter ve ben kalabalık arasından geçerek Jake'in havuz evinden dönüştürülmüş stüdyosuna, randevu noktamıza doğru ilerlerken, konukları arasında böyle konuşuluyor. Görünüşe göre, bütün gece orada saklanmış. Onun evinde bu büyük parti devam ederken, o alçıpan ve ses geçirmez panellerle kendini izole etmiş, çünkü "kaostan ilham alsa da, kaosun içinde olmak yerine yanında olmayı tercih ediyor."

Onunla resmi olarak tanışmadım bile, ama şimdiden onun benim tarzım bir adam olduğunu biliyorum.

Toplantımıza gitmek için sabırsızlanıyorum, ama ön kapıdan stüdyonun kapısına kadar gitmemiz neredeyse bir saat sürüyor, çünkü Hunter tanıdığı herkesi etkilemek için durmak zorunda kalıyor ve o, önemli olan herkesi tanıyor ve şu anda Los Angeles'ta olan herkes bu partide gibi görünüyor.

Bu Hunter'ın sevdiği türden bir ortam, benim değil. Ben daha küçük toplantıları tercih ederim. Bu yüzden, sahneye çıkan ben olmadığım sürece konserlere pek gitmem. Kendi kişisel alanımın saygı gördüğü ve bas gitarın sesinden başka şeyleri de duyabildiğim kanepemde bir gösteri izlemeyi tercih ederim.

Bu yüzden Jake Dunham ile tanışmak beni ne kadar heyecanlandırırsa da, nihayet gürültüyü geride bırakıp

sessizliğine adım attığımızda rahatladım, özellikle de kendi içe dönük kalbime uygun bir adamla tanışmak üzere olduğumu hissettiğim için.

Hunter beni Zyah olarak tanıttıktan sonra, "Bana Riah diyebilirsin" diyorum. "Üzgünüm, daha önce gelemedik. Dışarıda... çok şey oluyor." Onun jakuzisinde tam bir seks partisi olduğunu farkında mı acaba?

"Evet, evet. Tabii." Jake'in tavrı, kıyafeti kadar rahat. Konuklar kırmızı halıya yakışır kıyafetler giymişken, o soluk kot pantolon ve sade mavi tişört giyiyor. Adam gerçekten çok rahat. "Önce eğlenme fırsatınız oldu mu? Havyar barını veya esrar odasını ziyaret ettiniz mi?"

O sadece sektörün önde gelen dahilerinden biri değil, aynı zamanda mükemmel bir ev sahibi de.

"Uh... Ben iyiyim. Teşekkürler." Aslında, başka hiçbir yerde olmak istemem, özellikle de boynundaki kulaklıklardan benim şarkımın geldiğini fark ettiğimde. "Bu...?"

"Tasted"ın akorlarıyla oynuyordum. Hadi, hoparlörlere bağlayayım." Ses panosuna eğildi, bir düğmeye bastı ve aniden odayı benim şarkım doldurdu.

Benim şarkım, ama farklı.

Benim şarkım, ama *daha iyi*. "Oh, lanet olsun... oraya F# minör mü koydun?" O başını sallar. "Lezzet katıyor, değil mi?"

Heyecan beni sararken ritim bedenimi ele geçirir. "Her şeyi katıyor."

Hunter'ın odada olduğunu neredeyse unutmuşum, bu yüzden izin isteyerek odadan çıkması düşünceli olmaktan çok dikkatimi dağıttı. "Hazır görünüyorsun. Ben havyar barına bakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

"Bağlantı için teşekkürler, H.S.," diyor Jake.

"Zyah?"

"Güzel. Çok güzel. Harika." Müziğe o kadar odaklanmış durumdayım ki ona daha fazlasını veremiyorum, ki bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum çünkü Hunter, kariyerimin en iyi gecesini geçirmemin sebebi. Ona bir oral seks borçluyum. Ya da anal. Her neyse. Bunu hak ettiğine şüphe yok.

Ama şu anda, aklımdaki son şey o. Arkasında kapının kapandığını bile duymuyorum. "Buna bir

Elektronik bas eklessek nasıl olur?" diyorum. "Boom, boom, boom, boom gibi, sadece nakaratlarda."

"Hip-hop'tan esinlenmiş gibi." Bu bir soru değil. O da onaylayarak başını sallar.

"Lana Del Rey havasında."

Fareyi kullanarak parçanın başlangıcını seçer ve bir sonraki nakarat geldiğinde, sampler'a bir şey çalar. Tam olarak hayal ettiğim gibi değil, ama yakın ve belki de daha iyi. "Tempoyu biraz düşür. Ne dersin?"

Şarkıyı yavaşlatır ve baştan başlar. "Evet, bu iyi oldu."

Bu sefer, nakarat kısmına geçiş beni ürpertti. Eşlik üzerine şarkı söylemeye başladım.

"Oğlanın beni sevmesini istedim...

Ağzıma koyamadığım, ulaşamadığım ve
boşa giden şeker.

Hiç tatmadım."

Şarkı bittiğinde, Jake bana anlamlı gözlerle bakıyor. Beni çıplak görmek isteyen türden gözler değil – Tanrıya şükür, çünkü bu sektörde bu tür gözlerle çok sık karşılaşıyorum – ama aramızda bir bağ olduğunu söyleyen türden gözler.

Ben de hissediyorum. Hayatta bir kez, belki de hiç yaşanmayacak olan sihirli bir işbirliği havası.

Bir an sonra, sanki beni ilk kez gerçekten görüyormuş gibi, gözlerini vücudumda gezdiriyor - yine de ürkütücü bir şekilde değil. "Kimse o paketten o sesin çıktığına inanmayacak."

Kolsuz krem rengi pantolonlu takımımı gözden geçiriyorum. Lüks bir görünüm. Tiyatroya ya da şık bir iş görüşmesine giyeceğim türden bir şey, ki bu da benim için öyle bir şeydi. Hunter'ın bu sabah benim için seçtiği kişiliğe uyan bir kıyafet.

Jake'in gözünden kendimi görmeye çalışıyorum — uzun kahverengi dalgalı saçlarım, nude rujum, alçak topuklu sandaletlerim — o, az önce duyduğumuz sesin biraz sertliğine rağmen, tam bir uysallık örneği gibi görünüyor. Kesinlikle uyumsuz bir durum.

Ancak Şimdi, görünüşümün nasıl olması gerektiğini müziğin belirlemesi gerektiğini anlıyorum. "Markamı yeniden Őekillendiriyorum. Henüz tam olarak karar vermedim, ama bu yardımcı oluyor."

"Hoşuma gitti. Bence harika bir Şey yakaladık. Bu projede yer almaktan memnunum." Elini uzattı.

Onu alıyorum ve basit bir el sıkıŐma ile bir müzik tanrısı ile çalışmaya başlıyorum.

BİRKAÇ DAKİKA YA DA SAAT SONRA —  alıŐmalar iyi gittiğinde stüdyoda zamanın anlamı kaybolur — kendimi dünyanın zirvesindeymiŐ gibi hissederek parke taŐlı yola  ıkıyorum. Jake ve ben sadece bir Şarkı üzerinde çalıştık, ama geriye sadece vokalleri eklemek kaldı ve diğer demo par alarımı ve birkaç Şarkı için fikirlerimi tartıŐarak uzun uzun vakit geçirdik.

Akşam, profesyonel açıdan çok önemliydi ve hiçbir Şeyin moralimi bozamayacağına eminim.

Ta ki yolun arka bahçeye açıldığı köşeyi dönüp Alex'e çarpana kadar.

Elini uzatıp beni dengelemeye çalıştı, ama sesi hiç de dengeli değildi. "Neredeydin lan?"

"Uh..." Kendimi toparlamak bir dakika sürdü, neredeyse devriliyordum, koluma dokunduğunda hissettiğim sıcaklık beni rahatsız etti ve onun bu partide olduğunu bile bilmiyordum.

"Bu zor bir soru değil." Elini sıkıyor.  fkesi dalgalar halinde yayılıyor. Hiç mantıklı olmayan bir  fke.

"Seni ilgilendirmez." Kolumu çekiyorum, daha sonra morluklar olacağından eminim, tam o sırada Jake arkamdan köşeyi dönüyor.

Telefonunu kulağına dayamış ve gerginliği fark edemeyecek kadar meşgul olmalı ki, yanımdan geçerken bana göz kırıyor.

Alex'in benim nerede olduğumla ilgili zaten kafasında kurduğu teoriyi beslemek için tek ihtiyacı olan budur.

"O bir müzik yapımcısı, seni salak," diye suçlamaya başlamadan önce söylüyorum. "Sana bunu açıklamama gerek yok. Bir parça üzerinde çalışıyorduk. Birlikte çalışmak isteyip istemediğimize karar vermeye çalışıyorduk. O bu sektörün efsanesidir."

Açıklamamın Alex'in öfkesini yatıştıracaklarını umuyorum, ama gözleri daha da kısılıyor. "Yeni mi tanıştınız?"

"Evet."

"Ve onunla yalnız mı kaldın?"

Sesinde belirgin bir endişe var ve bir an için her şeyi yanlış anladığımı düşünüyorum. Alex benim nerede olduğum konusunda gerçekten endişelenmiş. "Benim için... endişelendin mi?"

Garip bir şekilde, bu düşünce midemi titretir, özellikle de bana bakışları... Jake'in bana bakışlarından çok farklı bir şekilde.

Ama bu hiç mantıklı gelmiyor ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz gerçeği anlıyorum. "Hayır. Sen Hunter için endişeleniyordun."

Tabii ki, öyle. Onun idolü gibi görünen kardeşi terk ettiğim için endişeleniyor.

Tahmin ettiğim gibi, sırtıyor. "Kariyerini sırtında kazanmanın senin için sorun olmadığını zaten kanıtladın."

Bu benim için çok hassas bir konu ve acı çok keskin, ama kendimi toparlayıp cevap veriyorum. "Dün, kirli kız imajını taşıyamayacağımı söyledin, bugün ise fahişe olduğumu söylüyorsun. Hangisi doğru, Alex?" Ona cevap verme şansı vermiyorum. "Oh, bekle. Umurumda değil."

Bu sefer, onu iterek geçerken ona iki parmak gösteririm ve o her zamanki gibi beni kendimden uzak hissettiren bir hareketle karşılık verdiğinde arkama bakmadığımdan emin olurum.

Bu durumdan neredeyse hiç zarar görmeden kurtulmuş olmama rağmen, öfkeyle oradan ayrılıyorum. Sadece Alex'in iddialarının kötü niyetli ve üzücü olması nedeniyle değil, aynı zamanda ruh halimi büyük ölçüde bozduğu için. Aslında beni en çok kızdıran şey bu. Bu geceyi nasıl benim için mahveder?

Daha da önemlisi, neden onun beni etkilemesine izin veriyorum?

Bu konuda çok kafam karışık olduğum için kimseyle konuşamıyorum ve bu yüzden, en azından bir kez olsun her kadının sığındığı güvenli bir yer olan banyoya sığınmaya karar veriyorum.

Ana evin içinde, partilere son derece uygun bir düzeni olan bir tane buluyorum. Tuvalet, bir kapının arkasındaki küçük bir alanda gizlenmiş, ancak dışındaki oda, uzun bir tezgah ve makyaj masası ile birkaç koltuk bulunan bir oturma odası gibi. İçine kapanık Jake Dunham'ın, sosyal etkinlikler için bu kadar uygun bir evi nasıl satın aldığını merak ediyorum ve katılmayı tercih etmediği kaosa gösterdiği ilgiye yeni bir hayranlık duyuyorum.

Aynaların önünde sohbet eden birkaç kadın olmasına rağmen, banyonun boş olması beni çok memnun etti.

Kapıyı arkamdan kapatıp sırtıma yaslanarak derin nefesler alıyorum ve Alex'in sözlerinin neden beni bu kadar derinden etkilediğini anlamaya çalışıyorum.

Onun söyledikleri doğru değil. Jake ile iş almak için Hunter ile yatmıyorum. Bu sadece güzel bir yan fayda. Kendi başıma başardım diyebilmek için bir milyarlarca çıkmanın avantajlarını görmezden gelmem mi gerekiyor? Bu iş çok zor. *Kimse* kendi başına başaramaz. Hepimiz elimizden gelen her fırsatı değerlendirmeliyiz. Yardım kabul ettiğim için kendimi kötü hissetmem mi gerekiyor?

Her şeyin altında yatan kelimeleri söyleyebilmek için birkaç dakika meditasyon yapmam gerekiyor: sahtekar sendromu. Bu kelimeler günümüzde o kadar moda oldu ki, pek çok Instagram hesabında kullanılıyor ve yetersizlik hissinden muzdarip olmayan birinin var olduğuna inanmak zor.

Ve hepimiz yetersiz hissediyorsak, bu o kadar da önemli bir şey olmamalı.

En azından kafam bana böyle söylemeye çalışıyor. Annem öldükten sonra iki saniye görüştüğüm psikiyatristin dediğine göre, yaşadıklarımı önemsizleştirmeye ve duygularımın geçerliliğini azaltmaya çalışıyor. O psikiyatrist, Whitney'in benden daha fazla terapiye ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce.

Çoğu zaman, kendime olan güvensizliğimi, o kadar meşgul olmaya çalışarak bastırmayı başarıyorum ki, bu düşüncelerin zihnime girmesine zaman kalmıyor

ama ara sıra, genellikle en çelişkili anlarda ortaya çıkarlar.

Bütün gece bir ikonla müzik yaptım. Her şey harika gitti. Yani burada olmayı hak ettiğimi hissetmem gerekir. Kendimi önemli biri gibi hissetmem gerekir.

Ama - ve tüm bunlar için Alex'i suçlamak istesem de - göğsüm endişeyle sıkışıyor ve kafamın içinde bir ses bana her şeyi mahvedeceğimi söylüyor.

Bu, tuvalete gidip gelerek düzeltebileceğim bir şey değil.

Kafam hala karışık haldeyken, tuvaleti sifonu çekip kapıyı açtım, ancak aynanın önünde duran kişiyi görünce kapıyı tekrar kapattım.

Dikkatlice, kapıyı, düşündüğüm kişi olduğundan emin olabileceğim kadar araladım ve öyleydim. Kelsey Kline. Mükemmel göğüslere sahip

İngiliz süper model ve ve on milyon TikTok takipçisi, ve Hunter

Sebastian'ın eski Avrupalı kız arkadaşı.

1,80 boyundaki sarışın, mükemmelliğin vücut bulmuş hali. Vücudunda hiçbir şey sallanmıyor. Kusursuz kavisli kaşları da öyle. Onu tanıyanlardan öğrendiğim kadarıyla, güzelliği, moda anlayışı ve özgüveniyle günlerce yetebilir.

O, şu anda dünyada görmek istediğim en son kişi. Zaten kırılğan olan egom, ona bizi yan yana karşılaştırma fırsatı vermeyi kaldıramaz. Elbette, benimle özel bir ilişki kurmak için onu terk ettiği için kendimi güvende hissetmeliyim, ama bunun için pek çok bahane bulabilirim ve eminim ki bunlar onun için de çok açık. Süpermodel kız arkadaşlar, örneğin, temiz bir imaj yaratmazlar. Özellikle de biseksüelliği merak eden Kelsey, medyada yer alan iki yüksek profilli üçlü ilişkiye girmişken.

O, cinselliğiyle sadece rahat olmakla kalmayıp, onu sahiplenen bir kadın ve onun varlığından bu kadar kıskançlık ve tehdit hissetmeseydim, dizlerimin üzerine çöküp ona tapınırdım.

Amerika'da ne işi var ki? Moda Haftası yaklaşmıyor mu?

Tabii ki, o parlak mor rujunu sürerken onu çatlaktan izlemeye devam ediyorum — onun dışında kim böyle bir şeyi

? — ve zaten mükemmel olan saçlarını kabartırken onu izlemeye devam ediyorum.

İşini bitirip gittiğinde, dışarı çıkmadan önce on sayıyorum. Sonra ön bahçeye doğru deli gibi koşuyorum, orada Alex ve Kelsey'den saklanırken Hunter'a nerede olduğumu mesaj atıyorum ve Gitmeye hazırım.

Neyse ki, içinde bulunduğu sosyal etkileşimden kurtulması sadece on dakika sürüyor ve ben mesaj attığım anda arabayı çağırdığı için limuzin de onunla aynı anda geliyor.

"İyi miydi?" diye soruyor, şoför arabadan inmeden önce bana kapıyı açıyor.

Ona doğru adım atıyorum. "Kesinlikle harikaydı..." Arabaya binmek üzereyken sözlerim kesiliyor.

Çünkü ona bu kadar yakinken, yakasındaki parlak mor ruj lekesini görmemek imkansız.

BÖLÜM DÖRT

RIAH

Araba hareket edene kadar bekledikten sonra ona sesleniyorum. Mulholland'da arabayı durdurmasını söylemek istemediği sürece, bu konuşmaya katlanmak zorunda. "Kelsey yüzünden mi sahile bu kadar aceleyle gitmek zorunda kaldık?"

Telefonundan başını kaldırıyor. Muhtemelen konuşurken ona mesaj atıyordur. Suçlamamdan şaşırılmış olsa da, yüzünde bunu belli etmiyor. "Beni Dunham'la tanıştıran oydu. Sakın sinirlenme."

Şimdi de manipülasyona mı başladı?

Bu alışılmadık bir durum, çünkü o doğrudan konuşan bir tiptir, bu da belki de bu ilişkinin onun için gerçekten önemli olduğunun bir işaretidir.

Ne yazık ki onun için bu yeterli değil. "Evet, çünkü onu tanıştıracak başka kimse yok. Ve sanırım sinirlenen kişi o." Dudaklarının izine başımı sallıyorum. "Eğer sikiinin etrafındaki halka yakandaki ile aynı renkteyse, cevap vermeden önce iyi düşünmelisin."

Telefonunu cebine koyarken çenesi gergin. Onun tüm dikkatini çekmek hoş, ama çok az ve çok geç. "Bak. Kimse bilmediği sürece sorun yok."

"Anlamadım?" Bir itirafa hazırdım, ama reddedilmeye değil.

Açıklıyor. "Sadece medya öğrenirse sorun olur."

"Uh... hayır. Kız arkadaşın öğrenirse sorun olur ve açıkça belirtmek gerekirse, o da az önce öğrendi."

"Dürüst olmak gerekirse?" Bana karşı cesurca yüzleşiyor. "Zaten bildiğini sanıyordum."

Uh... ne?

Geçen ay Almanya'ya yaptığı seyahat aklıma geliyor. Tatilden hemen sonra Londra'da geçirdiği haftalar da. Tüm o duygusuz ve dalgın olduğu zamanlar. O süre boyunca onu sikiyordu.

Maya Angelou'nun sözü neydi? *Birisi sana kim olduğunu gösterdiğinde, ona inan.*

Onun sadık olacağını nasıl düşünebilirdim ki? Onun dalga geçmeyi sevdiğini biliyordum. Benim için neden değişsin ki?

Çoğunlukla kızgın olduğumu sanıyordum, ama içimde başka birçok duygu da savaşıyordu, en önemlisi de aşağılanma duygusuydu. "Ne kadar aptalım."

"Tek eşliliğin benim doğamda olmadığını biliyorsun. Başından beri bu konuda açık davrandım."

"Sonra sen 'sadece birbirimize ait olalım' dedin ve ben de senin bunu ciddiye aldığını düşünerek büyük bir aptal oldum."

"Ciddiydim. Siktir." Uzun elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Denedim, Zyah. Gerçekten denedim."

"Çok zorlu dört ay geçmiş olmalı. Hayatta kalman mucize."

"Hafifmeşrep davranma."

"Hafifmeşre değilim, seni pislik. Ben inciniyorum."

Yine küfrediyor. Fısıltıyla, bu yüzden tam olarak hangi küfür olduğunu anlayamıyorum, ama muhtemelen yine F kelimesi ile başlayan bir küfürdür. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerim yaşarır. Genelde ağlayan biri değilimdir. Acıyı şarkılara dökmek daha iyidir. Burada otururken bile zihnimin bir kısmı yazmaya devam ediyor. Şu anda üzerinde çalıştığım eserin adı *All Right, Asshole*.

Ayrıca, devamı niteliğinde olan *Who's the Dummy Here?* adlı eser için notlar alıyorum.

Muhtemelen söylemeye gerek yok, ama cevap benim. Ondan yüzümü çevirip, gözümünden süzülen bir damla gözyaşını siliyorum.

"Zyah..." Bana ait olmayan bir isimle samimi bir konuşma yapmak çok garip, ama Hunter bana hep böyle seslenir. "Bana aşık olduğunu söyleyemezsin."

Sırf onun yanıldığını kanıtlamak için bunu söylemek istiyorum neredeyse. Ama o haklı. Ona aşık değilim.

O eğlenceli biri, bunu inkar etmiyorum. Beni dünyanın dört bir yanına götürdü, kendi başıma asla yaşayamayacağım durumlara soktu. Onun sayesinde Beyaz Saray'da akşam yemeği yedim. Danimarka kraliçesiyle tanıştım.

Seks de harika, tabii bana zaman ayıracak kadar işkence görmemişse.

Ama hayır, onu sevmiyorum.

Bu, kendimi tamamen ihanete uğramış hissetmediğim anlamına gelmez. Bir ortaklığımız vardı. O benim garantili artı birimdi. Ona güvendim ve o beni aptal yerine koydu.

Dedikodu sitelerinin manşetlerini şimdiden görebiliyorum. *Kız, bilmeliydi.*

Daha da üzücü bir düşünce aklıma geliyor. "Jake artık benimle çalışmak isteyecek mi?" Claude bu bağlantıyı kaybettiğim için beni öldürecek.

"Neden seninle çalışmak istemesin ki? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok..." Hunter zeki biridir, bu yüzden benim için çok açık olan bir şeyi anlaması için bir saniye düşünmesi şaşırtıcı. "Hadi ama Zyah. Bu yüzden ayrılmamızı önermiyorsun herhalde."

"Nasıl benim seninle kalacağımı düşünebilirsin? Sen beni aldattın aldattın."

"Bu aldatma değildi..." Gülerek sözünü kesti. "Bu geleneksel bir ilişki değildi. Ya da aslında, tam da buydu. Geleneksel ilişkiler hiçbir zaman duygularla ilgili değildi. Güvenlik ve çeyizle ilgiliydi. İşlemseldi."

Ticari ilişkiler.

Göğsümde zaten bir bıçak var ve o tek kelimeyle bıçağı daha da derine sokuyor. Alex, benim ilişkiimi benden daha iyi anlıyor. "Demek senin için durum böyleydi. Sen bana bağlantılar ve medyanın ilgisini sağlıyorsun, ben de sen istediğin kişiyle yatarken kafamı başka yöne çeviriyorum."

"Eğer ihtiyacın varsa, sen de kendi yan ilişkilerini kurabilirsin."

Şimdi sıra bende. "Uh, iznin için çok teşekkür ederim."

"Bu izin değildi. Tavsiyeydi."

"Tavsiye." Ellerim o kadar sıkı yumruklanmış ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor. "Benim etrafta dolaşmamın sana ne faydası var bilmiyorum. Senin imajını düzeltmem gerekiyor mu? *İyi* bir *kız* olmam gerekiyor mu?"

"Evet, senin ihtiyatlı olmanı beklerim, ama..."

"Aman Tanrım, Hunter. Hayır. İlgilenmiyorum."

"Zyah. Hadi ama." Sesi lazer gibi odaklanmış, beni ikna etmeye kararlı. "Sana iyi davrandım. Öyle olmadığını söyleyemezsin."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sen beni aldattın, o yüzden..."

Benim kelime seçimimden rahatsız oluyor. "Bunun yanı sıra."

"Bu adil değil. Herhangi bir kötü durum bu şekilde çerçevelenebilir. 'Beni dövdüğü zamanlar hariç, o harikaydı.' 'Beni bıçakla bıçakladığı zaman hariç, o en iyisiydi.'"

"Aldatmayı şiddetle karşılaştırmadığını söyle. Ve aslında bu aldatma bile değil, çünkü..."

"Bu aldatmak, Hunter. Özel bir ilişki içindeyken başka birinin deliğine sikini sokuyorsun. Bu aldatmanın tam tanımı." "Sen biliyordun ben kim ben başladığımızda başladığımızda bu Ben söz verdiğim söz verdiğim her şeyi yaptım. Sana baktım. Sana yatak odasında iyi davrandım, çok iyi davrandım. Kariyerine yardım ettim. Sana fırsatlar sundum. Senin tarafındayım ve bu ilişkiyi sürdürmenin ikimiz için de faydaları olduğunu biliyorsun."

Neden onun benim için böyle mücadele etmesi bu kadar acı veriyor bilmiyorum, ama öyle. Belki de bunun benim değerimin tek şey olduğunu ilan ediyor gibi hissettirdiği içindir — işlemler ve iyi seks. Ve *o kadar da* iyi seks değil, aksi takdirde başka yerde aramasına gerek kalmazdı.

Kimsenin sahnede seksi olabileceğimi düşünmemesine şaşmamalı. Erkek arkadaşımın ilgisini bile çekemiyorum. Bütün seyirciyi nasıl baştan çıkarabilirim ki?

Utanç sarmalına girdiğimi biliyorum, bu yüzden onun önerisini makul bir şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Hunter olmadan Jake'i yapımcı olarak tutmayı başarsam bile, ayrılırsak kaybedeceğim başka şeyler de var. Örneğin spot ışıkları. Plak şirketim albümümü iptal bile edebilir.

Ama işlemsel bir ilişki, ruh sağlığım için ihtiyacım olan son şeydir. Zaten sahtekar gibi hissetmekle mücadele ediyorum. Yapabileceğim en kötü şey, kasten sahtekarlık rolünü üstlenmektir.

Sonunda kararı veren benim egom ve yaralı kalbimdir. "Seninle hiçbir tür ilişki kuramam, Hunter. Sana bakamıyorum bile."

Normalde zamanlamam çok kötüdür, ama evren bu gece yeterince kötü bir gece geçirdiğimi düşünmüş olmalı ki, arabada bir dakika daha kalmaya dayanamayacağım anda limuzin garaj yoluna girdi. "Ayrılık detaylarını mesajlaşarak halletmek zorundayız. şu anda senin yanında olamam ve New York'a gitmeden önce seni bir daha görmek istemiyorum."

şoför kapıyı açamadan kapıyı itip açtım, arabadan indim ve gözyaşları akarken eve doğru koştum.

Ne yazık ki, Alex gelmeden içeri giremiyorum — her zamanki kötü zamanlamam yine iş başında — ve yüzümün berbat olduğunu görmemesi için başımı eğmek zorunda kalıyorum.

Yine de bir şey fark etmiş olmalı ki, arkamdan seslendi. "Hey, Riah, ne oldu?"

Bu pislik neredeyse umursuyormuş gibi konuşuyor.

Aslında, kardeşi Kelsey Kline'in içine girmişken beni aldatmakla suçlaması ironik. Devasa bir çöküşün eşiğinde olmasaydım bunu ona söyledim.

Onun yerine, onu görmezden geliyorum. Arkamda, kardeşine aynı soruyu sorduğunu duyuyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor Hunter, küçümseyici bir tavırla, ki bu doğru gibi geliyor. "Jet saat yedide kalkacak. Hazır olacak mısın?"

Alex'in cevabını duymadan önce ön kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, ama cevabı evet olsa iyi olur. Bana kalırsa, Sebastianlar birbirinin aynısı ve ben hepsinden nefret etmeye karar verdim.

Ertesi sabah, aslında öğleye yakın bir saatte, baş ağrısı ve şişmiş gözlerle mutfağa giderim ve Whitney'in beni beklediğini görürüm.

"Sonunda! Hiç uyanmayacaksın sandım. Jake Dunham hakkında bir şeyler duymak için can atıyordum. Bana ondan bahsetmek için gelmene inanamıyorum..." Yüzümü görünce sözünü keser. "Oh, kahretsin. İyi gitmedi mi?"

"Jake... iyiydi." Onun bir yetişkin olduğunu ve yıllarca koruyuculuk yaptıktan sonra kardeşliğimizi güçlendirmem gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum. Bu, önceki gecenin hem iyi hem de kötü yanlarını ona anlatmam gerektiği anlamına geliyor ve ben de öyle yapacağım.

Şu anda enerjim yok. "Sonra anlatabilir miyim?" diye soruyorum ve telefonumu tezgahın üzerine bırakıyorum. "Kafeine ihtiyacım var."

"Tabii, olur." Sesindeki endişeyi fark etmek zor değil. "Kola var."

Aynı anda buzdolabını açıyorum ve önceki gün orada olmayan bir sürü başka yiyecek olduğunu görüyorum.

"Alex bir şeyler sipariş etmiş."

"Huh. Bu..." Güzel, sanırım. Ona bu kadar kredi vermek istemiyorum ve cümleyi yarım bırakıyorum. Bir kutu alıp açıyorum, kahvenin demlenmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızım. "Çocuklar gitti mi?"

"Ben uyanmadan önce gittiler. Alex bir not bırakmış."

Kapıyı kapattığımda buzdolabının üzerinde duruyor. Basit ve öz.

On da market alışverişi yapacağım. –A

"Onları kaldırdım," diye açıklıyor.

"Teşekkürler." Alex'in notuna bakarak, bu alışveriş jestinin ne anlama geldiğini merak ediyorum. Muhtemelen Hunter onu bu işe sokmuştur. Bana baktığını kanıtlamak için bir başka girişim.

"Onu özleyeceğim," diyor Whit.

"Hunter'ı mı?"

"Alex." Benim ayrıldığımı henüz bilmediğini düşünürsek, bu daha mantıklı. "İyi bir arkadaş."

"Sen benim tanıdığım Alex'ten farklı birini tanıyor olmalısın," diyorum, telefonum titremeye başlarken. Ekranı bakıyorum ve Claude'un adını görüyorum.

Kahretsin. Buna hazır değilim.

Ama cevap vermezsem, Hunter'ı arayacaktır - henüz aramadıysa tabii - bu yüzden telefonu açıyorum. "Merhaba, ben...?"

Konuşmayı günün ilerleyen saatlerine ertelemek için bir öneride bulunamadan, o sözümü keser. "*Rolling Stone*'un kapağına çıktın."

"Ne? Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

"Ne?" diye sordu Whit.

"*Rolling Stone*," diye karşılık verdim. Sonra telefona, "Bu nasıl oldu?" dedim.

"Bu sabah sosyal medyada, dün gece Jake Dunham'ın evinde seninle Hunter'ın birlikte çekilmiş fotoğrafları yayınlandı ve hayranlar bir işbirliği olacağı konusunda çılgına döndü. Albümün ön siparişleri de arttı. Az önce plak şirketinin yöneticileriyle telefonda konuştum ve pazarlama bütçesini artırıp sana gerçek bir turne düzenlemeyi planladıklarını söylediler. Şu anda yaptığın her şey tam da yapman gereken şeyler."

Yarı gülme, yarı ağlama gibi bir ses çıkardım. "Yani Hunter'la ayrıldığımızı söylemek için iyi bir zaman değil mi?"

"Ne?"

Whit'i görmezden gelip Claude'a odaklanıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Şaka yapıyorsan iyi olur. Şaka yapmıyorsan, bilmek istemiyorum. Yapman gerekeni yap. Diz çok. Üçlü yap. Onu geri kazanmak için ne gerekiyorsa yap."

Onu geri kazanması gereken kişinin ben olduğumu düşünmesi çok hoşuma gidiyor.

Bu düşünceyle, sabah-öğleden sonra-netliği ile vuruluyorum: Neden Hunter'ın kusurlarının bedelini ben ödemek zorundayım?

O benim başarımın anahtarı değil. Onsuz da daha önce başarılı oldum ve yine olabilirim, ama onunla daha kolay olacağı da yadsınamaz. Sırf o batırdı diye daha zor yolu seçmek zorunda olmamalıyım. Ayrılmak beni asil yapmaz. Beni aptal yapar.

Ve evet, yüzde yüz çıkar ilişkisi olan bir ilişkiye razı olmayı düşünüyorum. Karşılıklı çıkar ilişkisinde tek sorun

ko ile ilgili tek sorun, daha fazlasına dönüşeceğimiz umudunu beslemem, ama durum öyle değil. Gözlerim tamamen açık. Kararı ben vereceğim.

Bu yüzden gururla seçimimi yapıyorum. "Evet, şaka yapıyorum," diyorum Claude'a. "Kesinlikle şaka."

"Tanrıya şükür. Bir an için beni kandırdın."

Sen de, ben de.

Neyse ki son anda kendime geldim. Telefonu kapattığımda Whit, "*Rolling Fucking Stone*" diyor.

"*Rolling Fucking Stone*," diyorum ve Hunter'a mesaj atmaya başlıyorum.

Koşullarım var ama yapacağım.

Neyse ki, onu tekrar görmem için birkaç haftam var. Umarım o zamana kadar, bu rolü oynamak için çok acı çekmeyeceğim. Bu arada, onun karamsarlığı ve aşırı dolu sosyal takvimi beni rahatsız etmeden kariyerime odaklanabilirim.

Zaten erkek arkadaşım olmadığında yaratıcı sürecim her zaman daha verimli oluyor. Belki de Hunter'ın gezgin penisi gizli bir nimettir.

Mesaj gönderildiğinde, bildirimleri kapatırım. "Buradan çıkıp kutlama yapmaya ne dersin? Sana dün gece olanları anlatabilirim."

"Sen ve Jake Dunham'ın birleşik dehanızla müzik dünyasını ele geçireceğinizden mi?"

"Evet. Onu."

En güzel yanı ne biliyor musun? Muhtemelen ilk kez, buna gerçekten inanabilirim.

BÖLÜM **BEŞ**

RIAH

Spice'a çıplak hissederek giriyorum. Bu günlerde telefonum olmadan bir yerde olmak garip geliyor ve kulübün kuralları gereği tüm dijital cihazlar girişte teslim ediliyor.

Üstelik kıyafetim de oldukça açık. Renkli geometrik şekiller ve kumaş, aslında kısa bir etek ve sütyen giydiğimi gizlemeye yardımcı oluyor. Bu ortamda kimseyi şaşırtacak bir şey değil - ancak nisan başında New York'un havası seçimimi yeniden düşünmeme neden oluyor - ama Hunter'ın bundan hoşlanmayacağından eminim.

Muhtemelen bu yüzden bu kıyafeti seçtim.

Altı hafta sonra, ona artık aşık olmadığımı yemin ederim, ama kinimi bırakmaya niyetim yok.

Dans pistini ve masaları tanıdık bir yüz arayarak taradığımda ilk fark ettiğim şey, burada çok fazla insan olduğu. Teknik olarak, Spice özel bir etkinlik için kapalıydı — Alex'in doğum günü — ve Hunter bana bunun samimi bir toplantı olacağını garanti etmişti. Bu yüzden, kalabalığın önüne çıkmadan önce yeni ilişki düzenlememizi küçük ölçeğe denemek için mükemmel bir yer olacağını düşündüm.

Ama mekanda en az iki yüz kişi var. Birçoğu ünlü.

Eh, ne yapalım.

Hunter, kulübün sahibi olan kardeşi ile bu gece yeni şarkılarımdan birini sessizce tanıtmak için anlaşma yapmıştı. Şimdi bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim.

Hala kendimi toparlamaya çalışırken, Hunter'ın kuzenlerinden biri üzerime atladı.

"Gelmişsin!" Sanki yakınmışız gibi bana sarıldı, ama aslında hiç konuşmamıştık.

Aslında, onun adını bile bilmiyorum. "Uh... merhaba!"

"Adly," diyor elini bıraktığında. Dudakları dolgun, açık kahverengi saçlarında sarı çizgiler var ve çoğu kadının imrendiği kaşlara sahip. Ben de imrenirim, en azından. En kötüsü de, bunların doğal olduğunu düşünmem. "Zyah mı, yoksa...?"

"Riah," diyorum, seçim yapma şansım olduğu için memnunum. "Ama her ikisine de cevap veririm."

"Riah. Harika. Bunu hatırlayacağım."

Sonra beni tanıdık yüzlerle dolu bir masa grubuna doğru çekiyor. "Herkes burada. Seni tanıştırayım. Ben Adly, söylemediysem. Söyledim mi? Muhtemelen hatırlamazsın, ama Noel'de neredeyse tanışıyorduk ve çok sarhoş olduğum için özür dilerim, normalde böyle yapmam ama sana hayran olduğumu ve seni ağımda tanıtmak istediğimi söylemeliyim."

Sarhoş olduğunu iddia etmesine rağmen, kendinden emin ve konuşması hiç bozuk değil.

"Oh. Teşekkürler. Bir ağınız olduğunu bilmiyordum."

"Yok," diyor biri. Hunter'ın kuzenlerinden biri olduğunu düşündüğüm bir adam.

"Doğru," diye onaylıyor Adly. "Yok. Ama olsaydı, seni programıma çıkarırdım. Millet, bu Riah ya da Zyah. Tercihen Riah. Kimle tanışmadın?"

O biraz kafa karıştırıcı ama, bir soru sorup cevap verme şansı bile vermeden geçiştirmesine rağmen, onu hemen sevdim. "Bu arada, o Holt'tu. O benim kardeşim, Steele de öyle. Bu da onun kız arkadaşı Simone."

"Ben açık bar için buradayım," diyor Simone gururla.

"Ben onun için buradayım," diyor Steele.

Adly belirli birini ararken ben ikisini de selamlıyorum. "Holt'un kız arkadaşının nerede olduğunu bilmiyorum."

Sarışın bir kız başını diğer tarafımdan uzatır. "Buradayım. Ben Brystin."

"Brystin Shaw," diyorum, aynı anda onu

"Benim."

Haber spikeriyle veya tanıştırıldığım başka biriyle daha fazla konuşmadan

tanıştırıldığım kimseyle daha fazla konuşmadan, Adly beni masanın diğer tarafına doğru itiyor. "Muhtemelen Hunter'ın kardeşi Reid'i tanıyorsunuzdur. Kuzenimdir. Burası ona aittir."

Koyu saçlı adam benimle konuşmak için ayağa kalkıyor. Tanışmıştık ama konuşmalarımızın çoğu bu geceye hazırlık için e-posta üzerinden olmuştu. "Gönderdiğin parçalar elimde. Hâlâ bir şeyler çalmak istiyor musun?"

Gerçekten küçümsenmiş bir kadın gibi, bu gece buraya gelip şarkımı söylemeyi ve Hunter'ı kışkırtmayı hayal etmiştim. Şu anda midem endişeden o kadar düğümlenmiş ki, tek bir nota bile çıkabileceğimi sanmıyorum. "Gecenin nasıl geçeceğini göreceğiz."

Ailesinin baskısını anlıyormuş gibi göz kırptı. "Bana haber ver."

Tabii ki, ona teşekkür edecek zamanım olmadan Adly yeni birini gösterdi. "Ve bu da üvey kardeşim Lina."

Kızıl saçlı kız koltuğunda dönerek bana tüm dikkatini verdi. "Ben aynı zamanda Reid'in kız arkadaşıyım, bu da bazı açılardan karmaşık bir durum çünkü onun ailesi ve Adly'nin ailesi pek geçinemiyor. Yani benim ailem. Artık benim ailem mi sayılır? Annem onun babasıyla evlendiği için. Evet, benim ailem. Sadece kan bağı yok. Çünkü gerçek kuzenimle çıkıyor olsaydım bu gerçekten tuhaf olurdu. Ama çıkmıyorum. O sadece üvey kuzenim ve bu senin istemediğin bir sürü saçmalık, o yüzden artık konuşmayı keseceğim. Ayrıca, müziğini gerçekten çok seviyorum." Konuşmaya başladığından beri ilk kez nefes alıyor. "Ve tırnaklarını."

Whit bu sabah Los Angeles'tan gelen uçakta tırnaklarımı manikür yaptı, her tırnak farklı renkte, rengarenk kıyafetime uyumlu. "Teşekkürler."

Partinin önemli bir üyesinin eksik olduğunu ancak şimdi fark ettim.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Adly barın etrafında toplanan bir grup kadını işaret etti. "Doğum günü çocuğu, Karşılıksız Aşk Kulübü ile shot içiyor."

"Karşılıksız Aşk Kulübü mü?" Sebastian'ın istediğini elde edemediğini hayal etmekte zorlanıyorum, birini sevebileceğini düşünmek ise daha da zor.

"Bence bu, kızların iç çamaşırlarına girmek için bir tür dolandırıcılık. Muhtemelen bunun kendisine bir tür avantaj sağladığını düşünüyor. Belki de işe yarıyordur. Kızlar onun etrafında toplanmış görünüyorlar."

Tam o anda, kadınlardan biri uzaklaşıyor ve Alex içkisini yudumluyor. Nedense kalbim hızla atmaya başlıyor.

Muhtemelen, benim daha müstehcen bir markayı taşıyamayacağıma dair inancından dolayı hala rahatsız olduğum içindir. Onun için aptalca bir laftı, eminim, ama ben her gün bunu düşünüyorum. Son bir buçuk aydır uzun dans dersleri ve ekstra karın egzersizleri yapmamın motivasyonu bu oldu, ki bunu kendimden başka kimseye itiraf etmeye utanırım.

Sonunda, Adly'nin dikkati eski/eski olmayan sevgilime yöneldi. "Hunter'ı tanıyorsun." Bunun üzerine, Holt'un yanındaki sandalyeye oturdu. "Tanrım, çok yorulдум. Bir içki daha içmem lazım."

"Zyah," diyor Hunter, ayağa kalkmaya veya masada bana yer açmaya tenezzül etmeden.

"Merhaba." Kelebekler yok, fark ediyorum. Üzerinde tek bir kelebek bile yok ve bu da zihinsel puan tablomda bana bir puan kazandırıyor. Gizlice hala ona aşık olsaydım, bu durum dayanılmaz olurdu. "Bunun sadece bir aile meselesi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bu da ailem," diyor Ax.

"Siktir git Ax. Sen aile değilsin." Adly tanıştıırken onu atlamıştı ve şimdi bunun kasıtlı olduğunu anlıyorum.

Onun duygularını paylaşıyorum. Axel Morgan, Hunter'ın en iyi arkadaşı ve bu nedenle Hunter'ın çevresinin bir parçası, yani onu iyi tanıyorum. Ne yazık ki.

"Çok seksi görünüyorsun, Z," diyor. "Karın kasları çalışmaya mı başladın? Oh, hayır, sanırım bu sadece bir gölge."

O tipik ayrıcalıklı erkek pisliklerinden biri. SNC'nin Programlama Başkanı olarak çok yetişkin bir işi olmasına rağmen, otuz sekiz yaşında hala üniversiteli genç gibi davranan türden biri.

Eminim ki Ax'in aşk dili kavga etmektir. Geçmişte, onun iğnelemelerini görmezden gelip nazik davranmıştım.

Ama artık Hunter'ı mutlu etmek için bu kadar uğraşmam gerekmediğine göre, ben de ona karşılık veriyorum. "Komik, bir erkeklik organın çıkmış sandım, ama sanırım sadece pantolonundaki bir kıvrım. Benim hatam."

Adly'nin ağzı sevinçle açılır. "Aman Tanrım, seni seviyorum. En iyi arkadaş olabilir miyiz?"

"Ayarlanabilir. Şu anda o pozisyon boş." Bunu söylerken Hunter'a bakıyorum, bizim arkadaş olduğumuzu hiç düşünmemiş olsam da, onun bunu ima olarak algılamasını umuyorum.

Gözünü bile kırpmadı, ama sonunda ayağa kalkıp beni selamladı. Neyse ki, o hiç halka açık yerlerde sevgi göstermeyi seven biri olmadığından, yanağıma kondurduğu öpücük, hakkını iddia etmek için yeterliydi.

"Bu arada," diyor Adly, "umarım bu yeni arkadaşlığımıza engel olmaz, ama çoğumuz erkek arkadaşından nefret ediyoruz. Seni yargılamıyoruz."

"Hepinizin canı cehenneme." Hunter kolunu belime doluyor. "Reid, kız arkadaşına biraz şarap getirir misin?"

İçimden, *kızım* yorumuna tiksiniyorum. Daha önce onun bu sevgi ifadesini kullandığını hiç duymadığım için bu çok abartılı. Şimdi bunu sahte olarak yapıyoruz, o da iki katına mı çıkacak?

Bunu atlatmak için sarhoş olmam gerekecek. "Aslında, deniz esintisi yapabilir misin?"

Reid siparişimi birine iletir ve Hunter beni gruptan uzaklaştırır, etkinlik fotoğrafçısını çağırır. Kulüpte izin verilen tek kamera budur. Bu gece medyada yayınlanacak tüm fotoğraflar onun tarafından çekilecek, bu yüzden Hunter elbette ikimizin birlikte bir fotoğrafını istiyor.

Sonuçta her şey imajla ilgili.

Poz veriyoruz, flaş patlıyor, fotoğrafçı uzaklaşıyor ve Hunter'ın eli belimden düşüyor.

Hafif bir temastı, ama artık bana dokunmadığında kendimi özgürleşmiş hissediyorum. Umarım bu gece benden isteyeceği tek özel etkileşim budur. Akşamın geri kalanını grupla içip dans ederek geçirebilirim, bu sahtecilik işi çok daha kolay olacak.

Ama yalnız kaldığımız anda, "Seni görmek güzel" diyor. O ses tonunu tanıyorum. "Seninle yatmayacağım."

"Hey, nasıl sikişmeye geldik? Ben sadece merhaba diyordum."

"Seninle merhaba demek genellikle yatağına gitmek anlamına gelir. Başka birinin yatağına gitmek dışında." Kendime bir puan veriyorum, sonra Hunter'ın bu konuda ne kadar sinirlendiğini fark edince puanı ikiye katlıyorum.

"Bunu başarabileceğinden emin misin? Sürekli bunu kafama takarsan bu iş yürümez."

"Ama çok eğlenceli." Sert bakışları, aynı fikirde olmadığını gösteriyor ve ben de bu ittifaktan benim de bir çıkar sağladığımı hatırlamaya zorluyorum kendimi, bu yüzden en azından iyi davranmaya çalışmalıyım. "Evet. Evet. Üzgünüm. Ateşkes. Bunu yapabilirim. Burada gerçeği bilen var mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Etkilemeye çalıştığım yönetim kurulu tamamen aile üyelerinden oluşuyor, bu yüzden bizim hala ateşli, tutkulu ve özel bir ilişkimiz olduğunu düşünmeleri gerekenler onlar."

"Anladım. Anladım. Birlikte ayrılacağımızdan emin olacağım." Zaten hala onun apartmanında kalıyorum. Bir kat aşağıda. "Ama seninle yatmayacağım. Hiç yatmayacağım."

"İlk birlikte olduğumuzda başka kadınlarla da görüşüyordum ve o zaman senin için sorun olmamıştı."

"Şimdi de sorun değil, çünkü sevişmiyoruz." İlişkimizin doğasını bir çıkar ilişkisi olarak kabul ettim, ama buna seks de eklenince kendimi fahişe gibi hissediyorum.

Bunu tamamen iş ilişkisi olarak tutmak, onurumu biraz olsun koruyor. İlgimi tamamen kaybettiğimden bahsetmiyorum bile.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz." Beni masalara doğru yönlendiriyor. "Doğum günü saçmalıklarını yapmaya hazırlanıyorlar."

Tartışacak bir şey yok, ama gülümseyerek onunla birlikte gruba dönüyorum. Hunter benim veremeyeceğim bir şey istiyor ve bu bana çok güç veriyor.

Yine de bu geceyi sarhoş geçirmeyi tercih ediyorum, bu yüzden bana uzatılan deniz esintisini bir dikişte içip, hemen bir tane daha alıyorum ve ailenin şakalaşmalarını dinlerken onu yudumluyorum, sessiz bir gözlemci olmaktan son derece memnunum.

Ama bir süre sonra, arkamdan gelen bir sıcaklık hissediyorum ve kim olduğunu görmek için arkamı döndüğümde, Alex ile yüz yüze geliyorum.

"Demek buradasın. Görünüşün..." Gözleri vücudumu tarıyor ve onu tanımıyorsa, neredeyse ilgiyle yaptığını söyleyebilirim. Ama sonra yön değiştiriyor. "Bu kişilik, gördüğüm seçeneklerden biri değildi."

Evet, bu pislikten beklediğim şey daha çok bu.

Bir kez daha, nazik davranmak zorunda hissetmiyorum. "Çünkü ben üç boyutlu bir insanım, medya ekibi tarafından oluşturulmuş bir program değilim. Ayrıca, bu seni ilgilendirmez."

"Kavgacı bir ifade demek istemedim."

"Oh. Sizin kavgacı olmayan bir tarafınız olduğunu bilmiyordum."

Elini dirseğime koyarak tüm dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Ben üç boyutlu bir insanım, Riah Watson."

Sarhoş. Öyle olmalı.

Ya da ben sarhoşum, çünkü dokunuşunun sıcaklığı dikkatimi dağıttı ve cevabı neredeyse çekici geldi.

Deniz meltemini yudumlarırken gülümsememi saklıyorum ve bu fırsatı onu iyice incelemek için kullanıyorum. Sanki ofisten çıkıp gelmiş gibi, her zamanki takım elbisesini giymiş. Son gününde bile muhtemelen son dakikaya kadar çalışmıştır. En azından ceketini sandalyenin arkasına asmış ve kollarını sıvamış. Kravatı hala yerinde ama gevşek ve bir an için, ona hayranlık duyan kadınlardan hangisinin gece bitmeden onu boynuna takacağını merak ediyorum.

Onu çekmek için elimi uzatmaya başlıyorum ama kendimi durdurup yerine iki avucumu da bardağımın etrafına getiriyorum.

Gözlerini kısarak ellerime doğru başını sallar ve ben, ona dokunma isteğini hissettiğini düşünerek gerginleşirim. "Sert içki içiyorsun," der, görünüşe göre zihnimi okumamış. "Kola karıştırılmış şarap yerine."

Tıpkı öyle, dokuz ay çıktığım adamın aksine, hala benim içki tercihlerimi hatırladığının kanıtı beni yeniden sinirlendirir. "Zor bir gece olacağını düşündüm."

Kaşlarını kaldırır.

Tanrıya şükür mantığım devreye giriyor ve bu konuşmayı güvenli bir alana çekmem gerektiğini anlıyorum. "Peki, işin bittiğine göre şimdi ne yapıyorsun?"

"Biraz ara verdim. Bazı yatırımlar yapmayı düşünüyorum. Büyük bir anlaşma yapmaya hazırlanıyorum."

"Tebrikler. Ve mutlu yıllar, sanırım."

Yan tarafa kayarak, birinin yanından geçmesi için yer açıyor ve o sırada Hunter'ın bize daralmış gözlerle baktığını fark ediyorum. Sanki rahatsız olmuş gibi.

O. Benim yüzümden rahatsız. Hem de kardeşi ile konuşurken.

Onun kıskançlığı çocukça ve yersiz. *İntikam acıdır, değil mi*

?

Bu, içimde aynı derecede önemsiz bir şeyi harekete geçiriyor. Ona artık sahip olamayacağı şeylerden daha fazlasını göstermek

"Aslında Alex, sana bir hediyem var." Sinirlerim beni ele geçirmeden önce, Reid'in gözlerine bakıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Sinirlerim beni ele geçirmeden önce, Reid'in gözüne bakıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Üçüncü parça," diyorum. "A cappella başlayacağım. Şarkının son kelimesine geldiğimde müziği başlatır mısın?"

O da başını sallar. "Evet."

Parmağını şıklattığında, ekibi hemen harekete geçer. Biri bana mikrofon getirir. Bir başkası ışıkları indirir ve dans pistine odaklanır. Adly herkesi sandalyelerini döndürür ve Alex'i ön plana çıkarır. Reid beni tanıtır ve sonra spot ışığı altında duruyorum.

Tüm gözler üzerimdeyken, muhtemelen söyleyecek bir şeyler hazırlamam gerektiğini fark ettim. Doğaçlama konusunda pek iyi olmadığım için, artık çok geç.

Hiçbir şey olmayacak.

Aslında sahip olmadığım bir özgüvenle "Happy Birthday" şarkısını söylemeye başlıyorum. Tek başıma, eşlik olmadan, Marilyn Monroe'nun Kennedy'ye söylediği ünlü nefesli tarzda. Utangaç

ve masum davranıyorum, bu muhtemelen seksi görünmek için klişe bir girişim olarak algılanır, ama şu anda amacım bu. Bu sadece prolog.

Asıl gösteri son satıra geldiğimde başlıyor.

"Happy Birthday to you."

Müzik parçası tam zamanında çalmaya başlar. Aşağılık ve kirli bir ritim, Jack ve benim son bir buçuk aydır üzerinde çalıştığımız şarkılar arasında en kışkırtıcı olanı. Tamamen yeni bir şey. Ses, daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor; sözleri ise tamamen müstehcen. Bir yanım, Hunter'ın çıldırmasını izlemek için ona sürekli göz kulak olmak istiyor, ama onun muhtemel tepkisi sadece bir bonus.

Bu performans Alex için. Bu yüzden gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bu şarkıyı yazmamda en büyük ilham kaynağı oydu, çünkü beni hep sinirlendirir. Sadece kanıtlamak istediğim noktaya uydurmak için anlamını tersine çevirdim.

"Beni rahatsız et.

Kötü yap.

Kötü yap.

Beni rahatsız et, ben seninim, seninim, seninim."

Ve şarkı söylerken, son zamanlarda stüdyoda geçirdiğim tüm zamanı, direk dansını öğrenmek için kullanıyorum. Bu konuda hala acemi olsam da, bu dans türü uyluklarımı güçlendirmeye yardımcı oldu ve Alex'in yüzünün önünde kalçalarımı nasıl sallayacağımı öğrenmem için yeterli bir temel sağladı.

Ve onun kucağında.

Sonunda, onun üzerine oturuyorum. Diğerlerinin tezahüratları ve bağırışları kayboluyor ve birdenbire sadece ikimiz kalıyoruz. Onun özelliklerinin ne kadar çarpıcı olduğunu hiç fark etmemiştim. Keskin elmacık kemiklerinin dolgun dudaklarıyla nasıl mükemmel bir kontrast oluşturduğunu. Sakalının altındaki çenesinin ne kadar keskin olduğunu. Biber ve kehribar ağacı gibi koktuğunu ve saçlarının mükemmel bir dağınıklıkla omuzlarına düştüğünü. Gözleri siyah sıvı gibi ve ben pelvisinin hemen üzerinde kıvrıldığımda ağzı açılıyor. O kadar yakın ki, pantolonumun kıvrımı külotumun kasık kısmına sürtündüğünden eminim.

Adam tam dolu bir silah taşıyor.

Seksi olamıyor musun?

O zaman bana, Alex Sebastian, seni nasıl bu kadar sertleştirdiğimi açıkla.

BÖLÜM **ALT**

RIAH

Müzik biter bitmez Alex beni kucağından itip kalabalığın içine daldı. Zar zor kıcımın üstüne düşmemek için kendimi tutabildim. Gözlerimi kırıştırarak onun arkasından baktım, neden midemin kelebekler uçtuğunu ve neden sadece aerobik egzersizi yaparken tüylerimin diken diken olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Neyse ki ortalık o kadar karışık ki, ne onun düşmanca davranışını ne de benim şaşkın tepkimi kimse fark etmiyor gibi görünüyor. İyi bir karışıklık. İnsanlar bana şarkıyı ne kadar beğendiklerini söylüyorlar. Performansı ne kadar beğendiklerini söylüyorlar. Albüm ve turne hakkında sorular soruyorlar. Övgüleri sadece tanıdıklarım değil, yabancılar da yapıyor. Müzisyenler ve sektörden diğer kişiler.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu rutini kendi kişisel tatminim için sahneledim. Çünkü Alex'e bir şey kanıtlamak istedim, başkasına değil. Kalabalığın ezici çoğunluğunun olumlu tepkileri sürpriz bir bonus oldu ve hayal ettiğimden çok daha fazla özgüvenimi artırdı.

Ama aynı zamanda garip bir şekilde hayal kırıklığı da hissediyorum. Sanki karşılığını tam olarak alamamışım gibi.

Belki de Alex'in yüzüne bunu söyleme fırsatı bulamadığım içindir, ama zaten bunu planlamamıştım. Onun aptalca yorumuna kin beslediğimi belirtmek, kazanmak için en iyi yol gibi görünmüyor.

Daha çok, benim sorunum da kendimi fazla kaptırmış olmam. Külotum ıslak ve bunun sadece terden kaynaklanmadığından eminim. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım içindir. Daha deneyimli kucak dansçıları duygularını performanstan ayırabiliyorlardır.

Dikkatimin dağılmaması için elimden geleni yapıyorum, bunun yerine benimle şarkım ve dans rutinim hakkında konuşmak isteyen herkese dikkatimi veriyorum.

Kalabalık dağılmaya başladığında Brystin bana yaklaşıp, "Seni programıma davet etmek isterim" dedi. "Adly'nin aksine, benim gerçekten bir programım var. SHE Network, kadınlar ve kadınların güçlendirilmesiyle ilgili bir kanal. İzleyicilerim, müziğinde izlediğin yönelimle gerçekten özdeşleşeceklerdir."

Brystin, Hunter'ın kuzeni Holt ile çıkan medya kişisidir. Sebastian'ın politikası ve rekabetlerinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum, ama bunların var olduğunu biliyorum. Görünüşlerimi önce Hunter'a danışmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum, ama bu durumda bunun akıllıca bir hareket olduğunu düşünüyorum, özellikle de o zaten kendini hazırlıksız yakalanmış hissediyor olabilir. Bu gece sahneye çıkabileceğimi biliyordu, ama ne tür bir performans sergileyeceğimi bilmiyordu.

Spot ışıkları söndüğünden beri ondan hiçbir iz görmediğimi düşünürsek, sanırım başım oldukça belada.

Neyse ki, onu Claude'a yönlendirerek bir taahhütte bulunmaktan kolayca kaçınabilirsin. "Bu konuyu daha ayrıntılı konuşmak isterim. Seni menajerimle görüştürebilir miyim? Programımdan o sorumlu."

Hunter da var ama bunu söylemeye gerek yok.

Telefon numaralarını paylaşacakları bir telefonları olmadığı için, Brystin Holt'un Hunter'a benim bilgilerimi sormasını sağlayacağını söylüyor. Sonra bir an düşünür. "Ya da belki Alex aracılığıyla ulaşırım."

Ah, demek Hunter ve Holt arasında bir sorun var. SHE ile olan tüm fırsatlar suya düştü. "Kulağa hoş geliyor."

Alex'in daha yardımcı olacağını sanmadığımı ona söylemiyorum. Kısmen, yüzüm kızarmadan onun adını söyleyebileceğimden emin olmadığım için.

Neredeyse yarım saat sonra bara doğru ilerlerken, Hunter yanımda belirir. "Daha fazla alkol sipariş etmen doğru mu?"

İlk kez içkimi kısıtlamaya çalışıyor. Genelde sevmediğim kokteylleri arka arkaya içirir bana. "Neden? Sarhoş olacağımdan mı korkuyorsun?"

"Senin o davranışın için aklıma gelen tek bahane bu." Öfkesi zorlukla kontrol altında tutuluyor.

Buna hazırlıklı olmama rağmen, yine de sinirlerimi bozuyor.

Neyse ki, tam o anda barmen sipariş ettiğim tootsie roll shot'ı getiriyor ve ben cevap vermeden önce onu bir dikişte içiyorum. "Henüz sarhoş değilim, ama şimdi kesinlikle sarhoş olmayı planlıyorum."

"O da neydi öyle, Zy? Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Hayır, öyle değildi. Yeni bir şey deniyordum. Ve insanların dikkatini çekmiştim."

"Çünkü onların önünde Alex'e, onun paralı fahişelerinden biri gibi neredeyse kuru seks yapıyordun."

Oh, ne ironik.

"Ona sürtünmüyordu." Yani, aslında sürtünüyordum, ama Alex'le konuşmadıkça bunu bilemezdi.

Alex beni kendinden ittiğinden beri onu görmediğim için, bunu yapmış olabilir.

Daha fazla içki içmem gerekecek.

Barmene iki tane daha aynısından vermesini işaret ettikten sonra Hunter'a dönüp yüzüne baktım. "Açıkça söyleyeyim, performansım çok seksi olduğu için mi yoksa Alex için olduğu için mi kızgınsın?"

Hiç tereddüt etmeyen Hunter, tereddüt ediyor. "Alex'i kışkırttığın mümkün değil."

"Kıskanmıyorum. Ben öyle demedim..." Yaklaşır ve sesini alçaltır. "Performansın kimin için olduğu önemli değil. Bu açıkça müstehcenlikti. Whitney bunu görseydi nasıl hissederdin?"

"Neyse ki video çekilmeyen bir ortam."

"Mesele o değil. Bu, üzerinde çalıştığın şey mi?"

Ona tokat atmak ya da ağlamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce derin bir nefes alıyorum. Jake ile birlikte yaptığım tüm emekler, Hunter'ın ilk dinleyişinde "boktan" bir şeye dönüştü.

Onun lehine olan şey, bir sınırı aştığının farkında olması, çünkü sesi birden yumuşadı. "Bak, iyiydi. Tamam mı? Müzik gerçekten iyiydi. Bütün albüm öyle. Ham kayıtları dinledim ve gerçekten etkilendim. Sadece seksle süslemenize gerek olduğunu düşünmedim. Kendi başına yeterince güçlü."

Bu onun özür dileme şekli. Asla "*özür dilerim*" demediği, tersine bir iltifatla örtbas ettiği bir özür. Benim müziğimi sevdiğini söyleyebilir, ama sadece onun istediği şekilde yorumladığımda, çünkü onun demek istediği bu. Sanatın yarısının ifade biçiminde olduğunu anlamıyor mu?

En kötüsü, o beni anlamıyor gibi görünse de, ben onun neden böyle davrandığını anlıyorum. Bu düzenleme, ben onun istediğini yaparsam onun için işe yarıyor.

Bu, konuşmayı daha az acı verici hale getirmiyor.

"Sakin ol, tamam mı?" İlk iki shot'ı da aynı hızla içip, elimle ağzımı sildim. "Bu gece arkadaşlar ve aile arasında eğlenceli bir geceydi. "Rub Me Wrong" single olarak bile yayınlanmayacak. Muhtemelen bir daha asla söylemeyeceğim. Kimse bunu kameraya almadı. Ben hala tam da senin ihtiyacın olan kızım."

Boş shot bardağını tezgaha vurup, öfkeyle uzaklaşıyorum, böylece işbirliği yapmama rağmen kızgın olduğumu anlasın.

Bu önemsiz bir şey, ama şu anda resmen sarhoşum ve bu da haklı olduğumu hissettiğim anlamına geliyor. Yarınki halim, ayıldığımda bu gerekçemin geçerli olup olmadığını bilecek.

Beni takip edeceğinden korkarak tuvalete doğru yönelirim, ancak kapının önünde uzun bir kuyruk olduğunu görürüm. Yönümü değiştirip, dışarıya açılan kapısı açık olan ve temiz hava giren, sadece çalışanların girebileceği bir koridora girerim.

Patlamak üzereyken, kapıdan geçip özel bir avluya giriyorum ve kaçır kaçmaz başımı gökyüzüne kaldırıp çığlık atıyorum.

Düşük ve boğuk bir çığlık değil. Kulüpteki bas sesinin üstüne çıkacak kadar tiz değil, ama yüksek bir çığlık ve ben

bittiğinde, kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Ta ki yalnız olmadığımı fark edene kadar. "O da neydi?"

Alex'in sesini ona bakmadan tanıdım. Yüzüm birden ısındı, ki bu da bir şey ifade ediyordu çünkü alkolün etkisiyle zaten sıcak hissediyordum.

Başımı çevirdiğimde, onu bir bankta otururken, bacaklarını önüne uzatmış halde buluyorum.

"Performans sonrası adrenalin mi?" Açıklamaya çalışmaktan daha kolay bir cevap. Hunter, ailemizin bizim kişisel anlaşmamızdan haberdar olmaması gerektiğini açıkça söylediği için, söyleyeceğim hiçbir şeyin mantıklı olacağından emin değilim.

Ayağa kalkar. Uzun adımlarıyla birkaç adım atar ve hemen önümde durur. "Benim sorduğum bu değildi."

Lanet olsun.

"Sen de mi? Eğlenceli bir şey olması gerekiyordu. Üzgünüm, senin lap dance standartlarına uymuyorum."

Hunter'a kendimi haklı çıkarmak zorunda kalmak yeterince kötü. Ondan kaçmak için Alex'in azarlamasına maruz kalmak istemiyorum.

Kulübe doğru bir adım geri atarım, ama o elini uzatıp bileğimi yakalar ve beni kolayca kendine doğru çeker. "Sesinde daha önce böyle bir keskinlik duymamıştım. Çok etkileyiciydi."

Sesim bir an boğazımda takılır. Ses tonunda hayranlık vardır. Hunter'dan asla duyamayacağım türden bir hayranlık.

Başımı sallayarak şaşkınlığımı gideririm. "Benim şarkılarımı dinlediğini bilmiyordum."

"Genelde sesin yumuşaktır. Tereyağı gibidir. Bu seferki ise sertçeydi."

Karanlık ve kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşur ve tenime dokunan sıcaklığıyla Hunter hakkındaki tüm düşüncelerim kaybolur. Aniden, biraz önce bu adamı tahrik ettiğimi hatırlarım.

Gerçekten tahrik etmişim.

Tamam, bunu asla unutmamam gerekirdi, ama birkaç kadeh içmişim ve şimdi bu anı ön plana çıkınca, etkilenen tek kişinin o olmadığını da hatırlıyorum.

Yutkunup kendimi bir adım daha yaklaştığımı fark ettim. "Cesaretle, demek istediğin... seksi miydi?"

Cevap vermek yerine, dikkatini saçlarıma yöneltiyor. "Bu da yeni."

Bu ince bir değişiklik. Keskin, dalgalı adımlar ve karamel rengi vurgular. Bu gece daha sade bir stil, ama kesim alaycı bir hava katıyor. Biraz tarakla, pop prensesinden grunge rockçıya dönüşebilirim.

Bu gece bunu fark eden ilk kişi o.

"Daha olgun." Elini bileğimden çekmeden, diğer elini saçlarıma doluyor. Sonra, bir dizi müstehcen düşünceyi akla getirmeden edemeyeceğim bir şekilde saçımı çekiyor.

Aynı düşünceler onun yüzünde de belirir. Erkeklerin işaretlerini okumakta her zaman iyi değilimdir, ama Alex'in bana yemek istediği bir şey gibi baktığına şüphe yok.

Gözlerinde bir şey parlar ve kaşları çatılır. "Oh... bu hepsi... mi? Sakın bana kötü kız rolünü oynamaya çalıştığını söyleme."

"Oynamaya mı çalışıyorum? Sanırım denemekten daha fazlasını yaptım." Yüzünü eğdi, dudaklarında bir sırıtış belirdi.

"İşe yaramadı gibi davranmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum. "İşe yaradığını mı düşünüyorsun?"

Bu bir meydan okuma mı? Bir davet mi? Pantolonunun içindeki izi görebiliyorum.

Şu anda, kucağında oturduğum zamanki kadar tahrik olmuş durumda.

Başım dönüyor, ama vücudumun diğer kısımları da öyle. Cildim. Uyluklarım. Aralarındaki boşluk.

"Sanırım çok fazla içtim," diyorum. Bu açıklamayla, iyi bir kız uzaklaşırdı. Özür dileyip içeri girerdi.

Ben ayrılmak için kıpırdamıyorum.

Neredeyse kendi iradesiyle, serbest kalan elim onun pantolonundaki şişkinliği avuçlamak için uzanıyor. Ona dokunduğumda tıslıyor.

Ya da ben.

Elektrik, sanki o bir yıldırım fırtınasındaki iletkenmiş gibi vücudumda kıvılcımlar saçıyor ve ben onu bırakmak yerine daha sıkı sarılıyorum. Avucumu onun boyunu boyunca gezdiriyorum. Penis elimde kalınlaşıyor ve sertleşiyor, onu gerçekten hissetmek için can atıyorum. Sıcak tenini bedenime değdirmeyi istiyorum.

Ona bakıyorum - izin için mi? Cesaret için mi? İkimize de akıl vermesi için mi?

Yüzünde gergin bir ifade var, çenesi gergin. Hızlıca bir kez başını sallar.

Sonra birdenbire beni duvara dayadı ve ağzı ağızıma çarptı. Aç bir adamın odaklanması ve coşkusuyla beni yedi. Önce çaresiz dudaklarıyla, çenemi ve boynumu öperken, eli boğazımdan beni yerinde tuttu.

Sonra daha acil bir şekilde, dili ağızıma kayıyor. Tadı viski, tarçın ve saf fiziksel ihtiyaç gibi. Nefesi düzensiz ve şehvetin sisinde, kendi inlemelerimi, nefes nefese kalışlarımı ve inlemelerimi fark ediyorum, her biri "*daha fazla*" kelimesinin bir varyasyonunu söylüyor.

Siktir. Sadece... *Daha fazla*.

Öpücüğünün yoğunluğu, ellerinin dolaşmasıyla daha da artıyor. Kollarıma sıkıca yukarı aşağı okşuyor, sonra parmakları karnımın açıkta kalan derisini keşfediyor. Kısa süre sonra sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçluyor.

Sonra altından.

Başparmağı meme ucumu okşuyor ve o eğilip onu ağızına aldığı anda hala nefes nefeseyim. Dizlerim titriyor ve duvara yaslanmasaydım, ayakta kalmam imkansızdı. Daha önce hiç dokunulmamış gibi hissediyorum. Hiç böyle dokunulmamış gibi. Bir daha asla bu kadar keskin bir farkındalıkla dokunulmayacakmışım gibi. Sanki sadece Alex, sinir uçlarımdan cildimle buluştuğu yerleri biliyormuş gibi. Sanki sadece o, her birini nasıl ateşleyeceğini biliyormuş gibi.

Kendi ellerim, onun göğsünde, sırtında, kalçasında ve uyluklarında amaçsızca dolaşıyor. Vücudunun hatlarını öğrenecek çok şey var. Öğrenilecek çok şey var ve ben hepsini aynı anda öğrenmek istiyorum. Onun da beni tamamen tanımasını istiyorum.

Sabırsızlıkla, pelvisim onun sert penisinin sırtına sürtünüyor, içimde yerleşmiş olan acıyı dindirmek için. Bu yetmediğinde, onu okşamaya geri dönüyorum — pantolonunun dışından, öpücükleri benim kadar arzuyla dolana kadar. Sonra, pantolonunu açmak için sabırsızlanarak, elimi kemerinin içinden içeri sokmayı başarıyorum.

iç çamaşırı. Avucumun içindeki teninin hissi o kadar canlı ki, elim temas etmeden önce bile hissedebiliyorum — ipeksi penis başı, ucundaki nem damlası, parmak uçlarımdan yayılan sıcaklık.

Sonunda dokunduğumda, tüm vücudum bu hisle sarsılıyor.

Sanki o da bunu hissedebiliyormuş gibi, Alex sarsılır.

Sonra aniden benden uzaklaşır, beni erimiş ve nefes nefese bırakır.

Bana bakarak, sert bir ifadeyle başını sallar ve nefes almaya çalışır.

Ve kafası karışık. Ve acımasız.

"O benim kardeşim," diyor sonunda. O kadar tiksinti duyuyorum ki, sanki tokat yemiş gibi hissediyorum.

"Ama biz..." Tam zamanında kendimi durduruyorum.

O bilmiyor.

Neden öyle olacağını düşündüm bilmiyorum. Hunter, imajını düzelttiğine inanması gerekenlerin ailesi olduğunu söyledi, ama nedense Alex'in bunun bir parçası olmadığını varsaydım. Onlar çok yakındırlar. Her şeyi paylaştıklarını düşünmüştüm ve belki Hunter ona bizim aslında birlikte olmadığımızı söylemeyi planlıyordur, ama Alex şu anda bilmiyorsa, bunu ona ben söyleyemem.

Ellerimi yüzüme götürdüm.

Beni bir canavar olarak görüyor olmalı. Benim hakkımda düşündüğü tüm kötü şeyler doğrulanmış oldu. Ve bilse bile, bu durumu daha iyi hale getirir mi? Kim bir kardeşle ilişkisini bitirip diğer kardeşle yatağa girer ki? Hem de zengin kardeşlerle.

"Sanırım sürtük rolünü oynayabildiğini kanıtladın," diyor. "Sana altın yıldız."

Ellerimi yüzümden indiriyorum. "Hey, burada kendimle sevişmiyordum."

Ama çok geç. O çoktan gitmiş.

BÖLÜM YEDİ

ALEX

Doğum günümün ertesi günü Hunter'ın çatı katına çıkan asansöre bindiğimde, dün gece olanlar hakkında ne söyleyeceğimi hala bilmiyorum, ama ona kesinlikle söyleyeceğim.

Onun kız arkadaşıyla öpüşmek çok kötü bir hareketti. Bunu kabul ediyorum. Ve muhtemelen bana bazı sert sözler söyleyecektir. Ama biz kardeşiz. Kan bağıımız güçlü. Bunu atlatacağız.

Ancak Riah Watson bir sorun.

Sebastian Center'ın avlusunda sarhoşken başka biriyle öpüşmüş olsaydı ne olurdu bir düşünün. Basın mensuplarına her şeyi anlatan biri. Hunter ve Sebastian adını alay konusu yapan biri.

O, ailenin ihtiyacı olan kişi değil. Hunter'ın ihtiyacı olan kişi de değil ve dün gece olanları ona anlattıktan sonra bunu anlayamıyorsa, hayal dünyasında yaşıyor demektir. Dürüst olmak gerekirse, onu o kadar özleyeceğinden bile emin değilim. Bazen onunla konuşurkenki kesik kesik tavırları, ona sırılsıklam aşık olduğunu göstermiyor. Neredeyse erkek arkadaşından çok menajer gibi davranıyor. Eğer sadece seks içinse, kolayca bir yedek bulabilir.

Yani, onda ne bulduğunu anlıyorum.

Şimdi her zamankinden daha fazla. Daha önce hiç düşünmemiştim değil. Dürüst olmak gerekirse, birçok kez düşündüm ama hiçbir zaman bu konuda bir şey yapmayı planlamadım. Bazen sarhoş olduğumda, onu ilk ben tanışmış olmayı dilediğim bile oldu.

Ama hepsi sadece fiziksel çekimdi. Kim onun dolgun dudaklarına kötü şeyler yapmak istemez ki? Sıkı vücudu ve yumuşak kıvrımları, cinselliği konusunda çekingen olmasına rağmen, herhangi bir erkeği tahrik ederdi. Bazı erkekler için bu, belki de tahrik edici bir unsurdur.

Şahsen, kadınların daha az çekingen olmasını tercih ederim.

Dün gece Riah da öyle oldu, beni şaşırttı. Onun böyle bir yanı olduğunu düşünmemiştim ve bana gösterdiği şekilde...

Elinin benim sikimi sıktığını hatırlayınca içimden bir inilti geliyor. Bu çok iğrenç ve yanlıştı, ama o kararlıydı.

Dün gece onun büyüüne kapılmamın sebebi bu olmalı. Çünkü o vücudunun sahibi oydu. Kucağımda kıvrılırken kendini tamamen kontrol ediyordu. Penisim neden sertleşmesin ki? Ben de insanım. Hunter bundan hoşlanmayacak, ama neden böyle tepki verdiğimi anlayacaktır.

Dün gece duşta yirmi dakika boyunca onu düşünerek mastürbasyon yaptığımı ve bu sabah da aynısını yaptığımı anlamayabilir ama bunu bilmesine gerek yok.

Onun bilmesi gereken şey, kızın onun sandığı gibi biri olmadığıdır. Kız sorun ve dikkat dağınıklığıdır. İhtiyacım olmayan bir cazibedir. Hunter, kız onun uğruna çalıştığı her şeyi mahvetmeden onu hayatından çıkarmalıdır.

Bunu istediğinden emin misin?

Hunter'ın katına vardığımda bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı. O kadar şaşırdım ki, bu düşünceyi kafamdan atıp harekete geçmeden önce asansör kapıları tekrar kapanmaya başladı.

Tabii ki onun gitmesini istiyorum. Tereddüt etmeden.

Galeri ve oturma odası boş olsa da, Ax'i kütüphanede dart oynarken buluyorum. Benim gibi o da evde serbestçe dolaşabiliyor, bu yüzden onun burada olması Hunter'ın da burada olduğu anlamına gelmiyor. Saat neredeyse on bir, ama saatleri çok değişken olduğu için henüz uyanmamış bile olabilir.

"Selam. N'aber?" Ax beni görünce soruyor.

Ona Riah'tan bahsetmek geliyor içimden. Çocukluğumuzdan beri Hunter'ın en iyi arkadaşı ve ben her zaman

küçük kardeşi gibi olsam da, bazı yönlerden ikimiz de Hunt'ı anladığımızdan daha fazla birbirimizi anlıyoruz.

Ama Ax'in bana her şeyi kendime saklamamı söyleyeceğinden korkuyorum. Hunter'ın iyi görünmesini sağlamak bizim sözsüz görevimiz. Biz onun ekibiyiz. Axel ve Alex, yardımcı oyuncular. Onun çıkarlarını gözetiriz ve skandalla dolu bir ayrılık, basında pek de iyi bir izlenim bırakmaz.

Yine de. Kötü basın olsun ya da olmasın, Hunter'ın kiminle çıktığını bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ax'e kendimi savunmak yerine, çenemi kapalı tutup omuz silkiyorum.

"Seni anlıyorum." Oyunu durdurup beni süzdü. "Bu arada berbat görünüyorsun. Sanırım dün gece iyi vakit geçirmişsin."

Nadiren eve yalnız gittiğim için şanslı olduğumu düşünüyor. Gece başladığında bunu planlamıştım. Riah beni heyecanlandırdıktan sonra, kulübe geri dönüp, onu aklımdan silmek için ilk bulduğum seksi ve istekli kişiyi bulmalıydım.

Neden yapmadığımı bilmiyorum.

Ama Ax'in soğuk bir yatakta uyuduğumu düşünmesine izin vermek istemiyorum, bu yüzden yine omuz silkiyorum.

"Siktir git," diyor. "Asla detayları paylaşmıyorsun."

"Övünmeye ihtiyaç duyan insanlar genellikle blöf yaparlar." Ax, fetihleriyle övünme eğiliminde olduğu için bu sözüm oldukça keskin.

"Dediğim gibi, siktir git."

Hunter'ın masasının kenarına oturup, uçan dartların uzağında, onun sessizce birkaç tane atışını izliyorum. "Dün gece burada mı kaldın?"

"Hayır. Sabah ilk iş buraya geldim." Son atışı tam isabet eder, bu da onun kanepede çökmeden önce, sanki futbolcuymuş gibi aptalca bir zafer dansı yapması gerektiği anlamına gelir. "Dün, Sam amcanın SNC'yi götürmek istediği yön hakkında bazı bilgiler edindim. Hunter'ı yarıştan dışlamaya çalışıyor. Pazartesi günkü açıklamadan önce yeniden toplanmamız gerekiyordu."

Sebastian News Corp, büyükbabamız Irving'in sahip olduğu iki şirketten biri. Beş oğlunun kimin nerede çalışacağı konusunda kavga etmesini önlemek için, görevleri kendisi belirledi.

babam ve onun soyundan gelenler Industrial Corp'ta çalışıyor ve adil olmak gerekirse, Hunter güven fonunu alana kadar bu şirkette çalıştı, ancak o zamandan beri babamın desteğiyle Hunter, News Corp'u devralmayı hedefliyor.

Mesele şu ki, şirketin yeni bir liderine ihtiyaı var. SNC berbat durumda. Samuel amca kalp krizi geçirdikten sonra tam zamanlı görevinden ayrıldığından beri bir dizi geçici CEO görev yaptı. Neredeyse tamamen aile üyelerinden oluşan yönetim kurulu, Kongre kadar bölünmüş durumda. Hepsi rakip. Hepsi kendi gündemleri var.

şu anda, yeni bir kalıcı şirket başkanı bulmak için hazırlık yapıyorlar ve son CEO, medya yıldızlarından birinin evliliğini bozduktan sonra, daha geleneksel değerlere sahip birini arıyorlar. Hunter hiçbir zaman geleneksel biri olmadı, ama bu rolü oynamak için elinden geleni yapıyor.

Babamızın yanı sıra, Ax muhtemelen Hunt'ın bir numaralı destekçisidir. Morganlar aile dostumuz olsa da, Ax liyakatine göre SNC'nin Program Başkanı olarak atanmıştır. Bu, şirketteki en yüksek pozisyonlardan biridir ve ne zaman içeriden bilgi alsa, onu Hunter'a aktarır.

Hunter yönetim kurulunda olduğu ve teknik olarak SNC'de olan biten her şeyden haberdar olduğu için, Ax kurumsal casusluk bile yapmıyor. Ax'in gözleri ve kulakları olmasaydı, tüm ayrıntıları zamanında öğrenmemiz pek olası değildi. Sam, CEO pozisyonu için adayları dışlamanın bir yolunu bulduysa, bunu bilen kişi Ax olurdu.

"Bu Hunter'ı çılgına çevirmiş olmalı," diyorum, ona karısının onu aldattığını söylemek için en uygun zaman olup olmadığını yeniden değerlendiriyorum.

"şu anda ruh halini düzeltmeye alışıyor." Ax, kütüphanenin ana yatak odasıyla paylaştığı duvara doğru başını sallar.

Kafamı merakla eğiyorum, ama şimdi dikkatimi verdiğimde duyuyorum: yumuşak inlemeler ve homurtularla karışık ritmik bir vurma sesi. Seks yapmanın belirgin sesleri.

Kardeşimin seks yaptığını duyduğum ilk sefer değil. Bu kadar çok zaman birlikte geirmemizin doğası gereği. Bir şeyler duyuyoruz. Bir şeyler görüyoruz. Bazen paylaşıyoruz bile.

Ama sonra kardeşim Riah ile çıkmaya başladı ve ben onların yatak odasındaki maceralarına o kadar az ilgi duyuyorum ki, bunların hiçbirine şahit olmamak için çaba sarf ediyorum.

Genelde bu kolay oluyor çünkü ikisi genellikle yatmadan önce sevişiyorlar ve daha önce de söylediğim gibi, ben yalnız uyumuyorum. Benimle birlikte olan her kadın, Hunter'ın odasında olanları bastırarak kadar gürültü çıkarır.

Hunter ve Riah'ı şimdi birlikte duymak beklenmedik bir şey.

Ama en beklenmedik kısmı, bunun beni ne kadar sinirlendirmesi. Dün gece *beni* öpüyordu.

Sanki benim için önemliymişim gibi sikimi okşuyordu, ama şimdi, on iki saat bile geçmeden, sanki aramızda olanlar önemsizmiş gibi, yine kardeşimin kucağında yatıyor.

Aramızda daha fazlası olacağını düşündüğümde değil, ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bu durum... kötü hissettiriyor.

Şaşırmamam gerekirdi. Ondan başka ne bekleyebilirdim ki? Kendini ele vereceğini mi? Pişmanlık duyacağını mı? Birdenbire bana takıntılı hale geleceğini mi?

Hayır. Cumartesi sabahının ortasında, sanki yeni evli çiftler gibi yatak çarşaflarına dolanmışlar ve ben o kadar sinirliyim ki, düzgün düşünemiyorum. "Neden onunla birlikte ki?"

"Bilmiyorum." Ax, ses tonumdaki küçümsemeyi umursamıyor gibi görünüyor. Hunter'ın hayatında onun varlığına hiç sesli olarak itiraz etmemiş olsam da, destek de göstermedim. "Belki onu seviyordur."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bunun mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ona ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Onun için bu, aşka en yakın şey bence."

Üzücü ama Ax muhtemelen haklı. Bazı erkekler eş bulup aile kurmak için yetiştirilir. Kardeşlerim ve ben para kazanmak için yetiştirildik. Kadınların eğlence için olduğunu, bağlılık için olmadığını öğretiler bize. Onları sık, sevme. Onlara taşaklarını değil, sikini ver. Asla kalbini verme.

Hunter hepimizden daha çok babamıza benziyor, bu yüzden L kelimesinin ağzından çıktığını sanmıyorum, ama yine de Riah ile olan ilişkisini çok özel buluyor olabilir.

Hatta onunla evlenip yuva kurması gerektiğini düşünüyor olabilir.

Dün gece olanları ona anlatmak için daha da fazla neden var.

Yatak odasından bir inilti daha geliyor ve kulaklarımı tırmalamak istiyorum.

Gürültüden uzaklaşmak için ayağa kalkarım, ama döndüğümde masanın üzerinde bir yığın kağıt fark ederim.

Daha doğrusu, bir isim göze çarpıyor: HotHouse Enterprise. "Bu ne?"

"Bu, yapmak zorunda olduğumuz yeniden yapılanmanın bir parçası. Hunter, son zamanlarda hızla büyüyen HotHouse PR şirketine yatırım yaptı. Onları tanıyor musun?"

Evet, onları tanıyorum. Hunter'ın onları tanımasının tek nedeni, güven fonuma erişim sağlar sağlamaz satın almaya hazırlanmak için aylardır onlarla görüşüyor olmam. Bundan sonra odaklanmayı planladığım şey buydu. Bu benim geleceğim olmalıydı.

"Yatırım mı yaptı?" Bir şeyi kaçırmış olmalıyım. Belki sadece birkaç hisse satın almıştır.

Ama sözleşmeye bir göz attığımda, kardeşim kontrol hisselerini satın almış. "Olamaz."

"Anlaşma dün gece sonuçlandı," diyor Ax. "Noter bu sabah erkenden geldi."

Kanım dondu. Hunter her zaman acımasız olmuştur, ama o harekete geçmeye karar verdiğinde ben hiç onun yanında durmamıştım.

Ve bugün buraya onun için endişelendiğim için geldiğimi düşünmek...

Ben on saniye kalan fırtınaya bir yatak yatak ve onunla yüzleşmek için, neyi böldüğümün önemi yok, ama bakın ne oldu, o kütüphaneye doğru yürüyerek girdi.

"Hey. Sikini görmek istemiyorum," diyor Ax, çünkü Hunter elbette giyinme zahmetine girmede.

"O zaman evimde durma." Hunter beni geçip bara doğru ilerliyor. "Neden öyle bakıyorsun, Alex?"

İmzalı sözleşmeyi kaldırarak cevap veriyorum. "HotHouse'u satın mı aldın? Ne oluyor lan? Neredeyse anlaşıyordum."

En azından üzgün görünme nezaketini gösteriyor. "Biliyorum. Senin doğum gününde araya girdim. Bu çok adice bir hareketti ve sana borçluyum. Ama Sam, yıllık geliri 500 milyonun üzerinde olmayan adayları elediği için benim tarafımda bir artıya ihtiyacım vardı. Bu da bana bunu sağlayacak."

Açıklaması pratik, sanki ihtiyaçları onu herhangi bir yanlışlıktan akılıyor gibi. Sanki beni yatıştırmak için tek gerekenin bu olduğunu düşünüyor gibi.

beni yatıştırırmaya yeteceğini düşünüyormuş gibi.

Ben genelde bu kadar kolay ezilebilir miyim? Yoksa o sadece bu kadar kibirli mi? Her neyse, bunu öylece geçiştirmeyeceğim. "Sen tam bir pisliksin,

Hunter."

"Zamanla yarışıyorduk. Pazartesi gününün başlangıcından önce her şeyi hazırlamam gerekiyordu. O kadar kısa sürede başka bir yatırım bulamazdım."

"Ben olmasam HotHouse'u bile bilmezdin." "Haklısın, ve beni kurtardın çünkü zaten

"

"*Benim* için inceledim."

"Böyle şeyler olur, tamam mı? İş hayatında böyle şeyler olur. Başka yatırımlar da olacaktır." İki bardak ve bir şişe burbonu alıp, daha önce yaptığı şeye geri döndü. Sanki bu konuşma çoktan bitmiş gibi.

Bana dönünce, benim hiç de yatışmadığımı fark etmiş olmalı. "Bak, sana kârı aktaracağım. Para umurumda değil. Mesele portföy."

"Ben de parayı umursamıyorum Hunter. Mesele prensip meselesi." Mesele o bile değil. Mesele her şey. Onun narsist, kariyer odaklı tavrı. Kendi bencil hedeflerinin ötesinde önemli olan başka şeyler olduğunu kabul edememesi. "Dün gece görüştük. Benimle konuşma fırsatın vardı."

"Senin doğum günü partindi."

"Ne zamandan beri sosyal etkinlikler iş konuşmanı engelliyor?"

"Sen kucağında kız arkadaşıyla meşgul olduğundan beri."

Muhtemelen bu bir şaka, ama bir kez daha Riah'ın ateşli vücudunun benimkine sürtündüğü o avluda buluyorum kendimi ve ona suçlamalarda bulunacak durumda olduğumdan emin değilim.

Aslında, ona olanları anlatmam için iyi bir başlangıç.

Neden bu kadar önemsedığımı hatırlayamıyorum. Onu korumaya mı çalışıyordum? Kendini koruyabilecek gibi görünüyor. Ne pahasına olursa olsun.

O kadar materyalist ve bencil ki, bir an için Riah'ın onun hakkında uyarılması gerektiğini düşünüyorum.

Sonra onun şu anda Hunter'ın spermlerini yıkadığını hatırlıyorum ve tüm sempati anında buharlaşıyor.

Tanrım, belki de birbirleri için mükemmeldirler.

"Zyah demişken..." Hunter, aramızda her şeyin yolunda olduğuna karar vermiş gibi görünüyor. "Pazartesi günü fotoğraf çekimi için sana ihtiyacım var. Basın açıklamalarının sorunsuz geçmesi için HotHouse ekibiyle buluşacağım ve Zy'ye bakacak biri lazım."

İnanılmaz.

Aynen öyle, beni yine sadık küçük kardeşi gibi davranabileceğini sanıyor. Evet, dün gece batırdım ve belki bu bizi eşit hale getirir, ama o bilmediği için sayılmaz.

Tabii biliyor değilse.

Riah'ın ona çoktan anlatmış olma ihtimali var, bunu sarhoşken yaptığı bir hata olarak mazur göstererek. İkisi de benim o kadar kaptırmış olmamdan dolayı gülüp geçiyorlar. Çünkü ittiğimde çok asil bir şekilde suçluluk duydum.

Hunter'ın elinden burbonu alıp bir yudum içiyorum, sonra ağzımı açıp ona siktirip gitmesini söylemek için.

Ama ağzımdan çıkan şey, "Bebek bakıcılığı mı?" oldu.

"Bu albümün piyasaya sürülmesi konusunda kafası çok meşgul. Onun odaklanmasını ve sınırları aşmamasını sağlayacak birine ihtiyacım var."

Gözüm seğiriyor. Riah ile vakit geçirmek, yapmak istediğim en son şey. "Bu benim ilk resmi izin günüm ve sen şimdiden zamanımı kontrol etmeye mi çalışıyorsun?"

"Zamanını kontrol etmeye çalışmıyorum, senden bir iyilik istiyorum." "Ne yapacağımı bile bilmiyorum..."

Beni kesiyor. "Sadece burada ol, tamam mı? Bu işlere kulağın var. Markaları biliyorsun. Ve sana güveniyorum."

Bana güveniyor.

Keşke onun için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Eğer ona, kız arkadaşına dokunmayacağıma söz veremeyeceğimi söylersem, pazartesi günü burada olmamı ne kadar isteyeceğini merak ediyorum. O zaman da bana güvenmeye devam eder mi?

Acaba umurunda olur muydu?

İkisini de siktir et. Birbirlerini hak ediyorlar.

BÖLÜM **SEKİZ**

RIAH

Her şey yanlış.

Kıyafetlerim, saçım, makyajım. Fotoğrafçı Justin'in harika fikirleri var — ama başkaları için. Benim ve markam için önerdiği her şey alakasız geliyor.

Belki de sorun bende. Kafam çok karışık ve kendime güvenim yok, ya da belki de ben berbat bir mankenim. Ama kariyerim boyunca pek çok fotoğraf çekimi yaptım ve hiç bu kadar acemi gibi davranmadım. Bu sefer farklı bir şey var, bir şeyler yolunda değil. Justin sürekli talimatlar veriyor, kafamın en ufak hareketini düzeltiyor, içinden iç çekiyor ve ben kendimi büyük bir başarısızlık gibi hissediyorum.

Şöminenin önünde çekimi bir türlü beceremediğimde, "Bir dakika ara verelim" diyor. Makyözüm Zully koşarak gelip alnımdaki teri pudralıyor ve saçlarımın uçlarını at kuyruğuma topluyor. Justin'in şimdiye kadar çekilen fotoğrafları incelerken yüzünü görmek için onun arkasından bakmak zorunda kalıyorum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, özellikle heyecan verici bir şey yakalayamamış.

"Bir bakabilir miyim?"

"Tabii."

Bana kamerayı uzatıyor ve ben çekimleri inceliyorum. Aslında hayal ettiğim kadar kötü değiller. Bazıları oldukça muhteşem, ama en dikkat çekici olanı arkamdaki mimari. Krem rengi takım elbisem, Hunter'ın renksiz oturma odasına çok yakışıyor.

renksiz oturma odasına uyum sağlıyor. Ceketim korsenin üzerinde açık olsa da, bende seksi bir yan yok. Emlak satıyormuşum gibi görünüyorum.

Planlama aşamasında bunun bir sorun olacağını fark edemediğim için kendime kızıyorum.

Albüm kapağı için önerilen konsept, *genç pop yıldızının büyüüp dünyanın zirvesinde güçlü bir kadın haline gelmesiydi*. Hunter'ın dairesi *bunun için* mükemmel bir arka plan gibi görünüyordu. Otuz milyon dolarlık bir çatı katı dairesinden daha başarılı bir şey olamazdı. Teorik olarak mükemmeldi.

Belki hala olabilir. Sadece birkaç şeyi ayarlamamız gerekiyor.

"Bunu terasa taşıyalım mı?" Kıyafetim dışarıdaki yeşilliklerin önünde daha fazla göze çarpabilir ve yetmiş kat aşağıya bakan bir balkondan daha dünyanın zirvesinde ne olabilir ki?

"Çekim listesinde yoktu."

Cevap vermeden önce dilimi ısırıp nefes almam gerekiyor. "Şimdi ekleyebilir miyiz?" Ona hayır deme şansını vermiyorum. "Teşekkürler!"

Sabahtan beri başımın belası oldu ve bir kadının otorite sahibi olabileceğini düşünmemesi mi, yoksa her şeyi ayarlarken benim sorumlu olduğumu ona söylememesi mi daha çok canımı sıktı, karar veremiyorum.

Hunter burada olup işleri denetleseydi bu bir sorun olmayabilirdi, ama gelemeyeceğini söylediğinde aslında rahatlamıştım. Kariyerim için yaptığı her şeye minnettarım, ama yine de bunun *benim* kariyerim olduğunu hissetmek istiyorum.

Öte yandan, tek başıma çırpınmamak da güzel olurdu.

Justin ve iki kişilik ekibi ışıkları yeni yere taşıırken, ben telefonumu alıp Hunter'ın ses sistemine bağladım. Belki albümdeki ham parçaları arka planda çalmak atmosferi canlandırır. Müziğimin ne hakkında olduğunu anlamama yardımcı olur.

Gözlerimi kapatıp vücudumu rahat bırakıyorum. Birkaç dakika içinde kendimi daha rahat hissediyorum.

Justin tekrar çekime hazır olduğunda, hareketlerimin farklılaştığını fark ediyorum. Kendimi daha rahat hissediyorum. Artık garip pozlarımı görünce küfür etmiyor

ve sonunda bir şeyler başardığımızı hissediyorum.

Ancak, müzik çaldığı için, bazı uyumsuzluklar daha da belirgin hale geliyor. Bir kadın, TED konuşması yapacakmış gibi giyinmişken, karmaşık ilişkiler ve ilkel duygular hakkında şarkı söyler mi?

"Fazla düşünüyorsun," diyor Justin, beni düşüncelerimden koparıyor. "Son çekimler harika. Çeneni kaldırabilir misin? Gülümsememeye çalış."

"Bu yeni. Bir erkek bana gülümsemememi söylüyor."

Sanki onun çok önemli işini böldüm de, bana tepeden bakıyor. Bu iş benim de en az onun kadar benim işim ve belki de biraz neşeyle daha iyi çalışırım.

Tam bunu söylemek üzereyken, aniden Justin'in arkasında duran bir kişi daha izlemeye başlar.

Alex.

Onu görünce midem bulanıyor ve ellerim anında terliyor. Hunter, Alex'in burada olabileceğini söylemişti - kim bilir ne sebeple - ama ben gelmemesini umuyordum. Cuma gecesi olanlardan sonra... yüzünde o üzgün ifadeyle beni terk edişinden sonra... tüm hafta sonu içim içime sığmadı.

Ona ulaşmayı düşündüm.

Ancak, onun numarasını almak kolay bir iş olmazdı. Onu istemek için bir bahane bulamıyordum. Partiden sonra Hunter'ı görseydim, bu durum o kadar da göze batmazdı, ama görmedim çünkü Whitney ile bir kat aşağıdaki dairede kalıyordum. Bugün, haftalar önce Los Angeles'a gittiğimizden beri penthouse'a ilk kez geri döndüğüm gün.

Alex'in numarasını alsaydım, ne derdim?

Hoşuma gittiğini mi? Daha ileri gideceğimi mi? İstedikimi mi? Hunter ve benim artık birlikte olmadığımızı bilmeden bunların hiçbirisi doğru gelmezdi ve bunu ona söyleyebilsem bile, Alex yine de pişman olabilirdi. Pek çok insan, haklı nedenlerle kardeşlerinin eski sevgilileriyle birlikte olmak istemez. Karmaşık ve garip bir durumdur.

Hunter muhtemelen bundan nefret ederdi. Bana, gizli kalmak şartıyla istediğim kişiyle takılmam için "izin" verdi, ama

eminim ki bu, onun küçük kardeşiyle takılmamı istediği anlamına gelmiyordu. Sanki benim aşk hayatımda söz hakkı varmış gibi - o benimkinde kesinlikle söz hakkı vermedi.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemem çünkü ağzımı kapatmalı, gülümsememeye çalışmalı ve güçlü ve ikonik görünmeliyim, aynı zamanda bana şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi bakan seksi adamı görmezden gelmeliyim.

Justin dikkatimin dağıldığını fark eder ve bakışlarımı takip eder.

Alex'i fark edince, ona hoş geldin gülümsemesi atar ve yanına gider.

"Selam. Yeni mi geldin?"

"Bir süre içeride izliyordum."

"Başlangıçta biraz zorlandık ama şimdi hallettik galiba. Gördüklerin seni memnun etti mi?"

Oh, şu küçük pislik.

"O sorumlu kişi değil," diyorum, ama kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar yüksek sesle değil.

Alex hariç. Cevap verirken doğrudan bana bakar. "Hunter'ın istediği tam olarak bu."

Peki ya benim istediğim ne olacak?

Müzik dünyası böyle işlemiyor, biliyorum. Çoğu sanatçı, onlarca hit şarkıya sahip büyük isimler olmadıkça, hiyerarşinin en altında yer alır. O zaman kendi kurallarını yazabilirler, ama ben öyle değilim. Sorumlu olduğum insanlar var. Plak şirketi, yöneticiler ve tur sponsorum var. Claude bu fikirleri boşlukta bulmadı. Herkesi aynı fikirde birleştirmek için saatler harcadı, evet, çok istekli olan Hunter da dahil.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Fikirler kağıt üzerinde iyi görünüyordu, ama ben pek vizyoner bir insan değilim. Bir şeyin doğru olup olmadığını anlamak için onu görmem gerekir. Bir şeyi denemem ve deneyimlemem gerekir, ve bugün denedikten sonra, hedefimizi ıskaladığımızı hissediyorum.

Alex ile tekrar konuşmak beni çok geriyor, ama yine de iki adama yaklaşıyorum. "Bence atmosfer gerçekten yanlış."

"Sonuncular gerçekten çok güçlü," diye itiraz ediyor Justin.

Alex bir an bana baktıktan sonra kamerayı aldı. "Bir bakayım."

"Al bakalım. Burada sigara içsem sorun olur mu?" Pislik herif soruyu bana değil Alex'e yöneltiyor.

"Aslında öyle değil..." diye başlıyorum.

Alex, sanki konuşmamışım gibi sözümü keser. "Küllüğü kullan."

Harika. Burada hiç söz hakkım yok. Bu çekimin, kendi dairesinde cümlelerini bitirmesine bile izin verilmeyen bir kadının güçlenmesine odaklanması gerektiği fikrini çok seviyorum.

Yani, aslında benim dairem değil, ama herkes Hunter'la yaşadığımı düşündüğü için, öyle de sayılabilir.

Tek umudum Alex'in mantıklı davranması. O, fotoğrafları karıştırırken onu inceliyorum, hatta gelmeden önce çekilmiş fotoğraflara kadar geri gidiyorum. Vücuduna göre dikilmiş siyah bir takım elbise giyiyor, ama kravatı yok. Saçları her zamanki gibi dağınık, pek şekillendirilmemiş. Çenesi gergin, ağzı ciddi bir çizgi halinde. Ondan çok fazla düşmanlık yayılıyor. Gerginlik boğucu.

O kadar yakınımda duruyor ki kokusunu alabiliyorum. Tarçın ve misk kokusu kanımı kaynatıyor, sanki birkaç gün önce beni tamamen baştan çıkardığını hatırlatmak istercesine. Nabzım düzensiz atıyor ve esintiye rağmen cildim yanıyor.

Fotoğrafları incelerken, kendi kendine mırıldanıyor. "Bu ne, 1989 yılındaki Madonna mı?"

Destek bulduğum için çok rahatladım ve hemen atladım. "Değil mi? İşe yaramıyor. Yaramayacağını biliyordum."

Ama daha fazla bir şey söylemek yerine, sadece bana sert bir bakış atıyor.

Tüm bu gerginlik ve sert bakışlar... Geçen geceyle ilgili düşünceleri olduğu çok açık. Elbette öyle. Öyle olacağını tahmin etmiştim ve bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum.

Ama ne? "Ben, şey." Boğazımı temizledikten sonra sesimi alçaltıyorum. "Muhtemelen konuşmalıyız."

Cevap vermeden önce bakışları kameraya geri döner. "Neden?"

O kadar sarhoş olup da bunu unutmuş olması imkansız. Gerçekten de bu olay ona o kadar önemsiz mi geldi ki, konuşacak bir şey olmadığını mı düşünüyor?

Hayır, öyle olamaz. Akli başına geldiğinde ve Hunter'ı hatırladığında çok üzülmüştü.

Tekrar deniyorum. "Çünkü... geçen gece..."

Bakışları tekrar bana dönüyor ve bu sefer meydan okuyor. Sanki günahımızı kelimelere dökmem için bana meydan okuyor gibi.

Ondan daha fazla bilgiye sahip olduğum için bunu yapmak zor. Beni kötü adam olarak görüyor. Kendi sözleriyle *bir sürtük*, ve ben bu durumu düzeltmek için can atıyorum. "Olanlar hakkında yanlış bir izlenim edinmeni istemiyorum."

"Benim ne düşündüğümü umursamamalısın."

Bunu kolaylaştırması mümkün değil, değil mi? "İçki içiyorduk..."

Beni keser. "Ve bu bir hataydı. Sence bunu bana söylemen mi gerekiyor?"

Keskin sesi beni irkiltti.

Ama sonra omurgamı düzeltip ona aynı keskinlikle karşılık veriyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum çünkü konuşup işleri düzeltmeden önce kaçtın." Kalsaydı bile, durumu düzeltecek ne söyleyebileceğimi bilemezdim.

Hunter'ın ailesinin bizim hala birlikte olduğumuzu düşünmesi gerektiğini söylediğini biliyorum, ama bunun Alex için de geçerli olduğundan emin değilim. Tabii ki ben bir şey söyleyemem, ama Hunter söyleyebilir.

Mükemmel bir çözüm değil, ama elimdeki tek çözüm bu, bu yüzden onu bu yönde yönlendiriyorum. "Kardeşine söylemen gerekirse anlarım."

Bu sefer Alex bana baktığında, bakışları acımasız. "Hunter'a, onunla birlikte olan ve benim sikimi elleriyle okşayan her kızı anlatsaydım, sana kariyerini altın tepside sunacak zamanı kalmazdı. Biz hiçbir şey değiliz, Riah. Düzeltilecek bir şey yok."

Bu benim içime saplanan bir bıçak gibi. Beklenmedik ve temiz bir şekilde saplanmış. Cuma gününün onun için ne kadar anlamsız olduğunu daha açık bir şekilde ifade edemezdi. Onun dünyasında benim ne kadar önemsiz olduğumu.

Peki, öyleyse.

En azından onun ne düşündüğünü biliyorum.

Neyse ki, durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemeden önce, mentol ve sigara kokan Justin geri döndü. "Gitmeden önce elli dakikam var. Başka bir şey denemek ister misin, yoksa bitirelim mi?"

"Bence bir deneme daha yapmalıyız." Ne denemesi olacağı konusunda emin değilim, ama Alex'in Cuma günü hakkında ne kadar berbat davranmasına rağmen, umarım onun bazı fikirleri vardır.

Kamerayı Justin'e geri verirken bana bakmıyor. "Orada işe yarayacak bir şey var."

Patlamadan edemiyorum. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Bu, ekibinizin gönderdiği plana uygun." Ses tonunda duygusuzluk yok, ama sanki büyük sarı bir fosforlu kalemle altını çiziyormuş gibi bir ima hissediyorum: *benden senin tarafında olmamı isteme*.

Alt metnini siktir et. "Kötü bir plandı. Bu konseptin modası geçmiş ve bağlantısız olduğunu biliyorsun. Ciddi bir müzik çalışması değil, *Architectural Digest*'in kapağını piyasaya sürüyor gibi görünüyorum."

O sadece omuz silkiyor. "Kişisel bir sorun gibi görünüyor."

Keşke sadece kişisel bir sorun olsaydı! Bunu çözme gücüm olmasını çok isterdim, ama yok. Kararları plak şirketim, sponsorlarım ve arka ceplerine hisse senetleri sıkıştıran aptal eski sevgilim veriyor.

O kadar kızgınım ki, öfkeyle bağıriyorum. "Ah, doğru. Unutmuşum. Sen Hunter'ın köpeğisin. Ona yalakalık yapmak doğru olanı yapmaktan daha önemli."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu yorum onun sinirine dokunmuş gibi görünüyor.

Alex bana doğru bir adım attı, söyleyecek bir şeyi varmış gibi işaret etti - sanırım acımasız bir şey - ama bir şey söylemeden elini indirdi ve uzaklaştı.

Ancak beş saniye sonra geri dönüyor. "Bütün bunları atın," diye dinleyenlere bağıriyor. "Kütüphaneye kurun. Masayı kullanacağız. Birisi raflardaki tüm kitapları ters çevirmeli, böylece kitapların başlıkları görünmesin. Saç ve makyaj nerede? Hala bir yerde mi hazırlık yapıyorsunuz?"

Zully elini kaldırır. "Ana banyoda."

"Gidelim." İçeri girer ve yatak odasına giden koridorda kaybolur.

Zully'nin onu takip etmesi gerektiğinden eminim, ama herkes görevlerine koşarken o bana doğru geliyor. Onunla ilk kez çalışıyorum — Adly'den tavsiye ettiler — ve şu ana kadar bu günün tek iyi yanı o oldu.

"Bu Sebastian'lardan birinin tüm odayı işe koyduğunu her gördüğümde, iç çamaşırlarımı değiştirmem gerektiğini düşünüyorum," diyor.

"Tahrik olduğun için mi, yoksa ölümüne korktuğun için mi?"

"Evet."

Şahsen ben de aynı şekilde düşünüyorum. Muhtemelen ben de minnettar olmalıyım, ama bu çok abartılı olur. Justin, bunun işe yaramadığını söylediğimde beni dinlemeliydi. Herkesin dikkatini çekmek için zengin bir erkeğe ihtiyacım olmamalı.

Ama Alex'in insanları bu kadar kolay harekete geçirebilmesi heyecan verici olduğu kadar korkutucu da.

Bir dakika sonra yüzünde somurtkan bir ifadeyle geri döner. "Gidelim dedim. Neden ikiniz de hala burada duruyorsunuz?"

Hemen yanına gidiyoruz.

Alex elinde telefonuyla, biz ona ulaştığımızda Zully'nin yanına yaklaşır, böylece yürürken ona resimleri gösterebilir. "Saçını tarayın. Böyle... tamam mı? Makyaj da şöyle olmalı..." Telefonunda kaydırır. "Böyle. Böyle. Koyu, kalın eyeliner. Kırmızı ruj."

"Mükemmel," diyor Zully. "Bayıldım."

Ne gösterdiğini görmek için boynumu uzatıyorum ama ben bir şey görebilmeden telefonunu cebine koyuyor.

Tuvalete girdiğimizde dikkatini bana çevirir ve takım elbise pantolonumu çeker. "Bunun altında ne var? Külot üstüne uyuyor mu?"

Cuma günü giydiğim iç çamaşırına yaptıklarından sonra iç çamaşırımı sorması biraz garip geliyor - iç çamaşırı değiştirmen gerekmiş gibi konuşuyor - ama düzgün bir cevap vermeyi başarıyorum. "Evet."

O da başını salladı. "Korseni ve külotunu giymeye devam et. Gerisini çıkar." Zully'ye döndü. "Saç ve makyaj hızlı olmalı. Zamanımız kısıtlı."

Sonra ana dolaba girip kaybolur.

Hızla, onun istediği gibi -hayır, emrettiği gibi- soyunurum ve sonra Zully'nin yanına aynanın önüne geçerim. Bana ilk makyaj yaptığımızda giydiğim kısa ipek bornozu uzatır ve ben onu giydikten sonra sandalyeye otururum.

"Bence makyajı baştan yapmamıza gerek yok. Ama saçına çok fazla sprey sıkılmış. Umarım işbirliği yapar."

Başlangıçta saçlarım düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerine bolca sprey sıkılmıştı. Saç bandını ve tokaları çıkardıktan sonra, saçlarımın geriye yapışmaktan başka bir şey yapmasını sağlamak bir dakika sürer, ama Zully sihirli olmalı ki kısa bir süre sonra saçlarımı aşağı indirip kabartır.

Alex dolaptan bir çift koyu renk çorap ve krem rengi jartiyerle geri döndüğünde, makyajımı değiştirmeye yeni başlamıştı. Sanırım bunlar benim, ama eski kıyafetler. Los Angeles'tan getirdiğim eşyalar yeterince olduğu için henüz diğer daireye hiçbir şey taşımadım.

Jartiyeri lavabonun üzerine koydu ve çorapları bana attı. "Justin'in gelmesine otuz dakika kaldı. Acele edebilir miyiz?"

"Beş dakikaya ihtiyacım var." Zully bana yukarı bakmamı söyledi, ben de öyle yaptım.

Ama saatin tik taklarını duyuyorum, bu yüzden ayağımı kaldırıp aynı anda çorabı giymeye çalışıyorum.

Zully, göz kalemi sürmek için benim hareketsiz kalmamı istediği için bu pek işe yaramıyor. "Tamam, yüzünün her yerine bulaştırmadan, hafifçe sürmeye çalış."

Çorap hala kıvrılmış haldeyken, elimi kucağıma indirip Zully için hareketsiz duruyorum.

Alex'in yaklaştığını görmeden hissedebiliyorum.

"Ver şunu bana." Ben vermeden çorapları benden alıyor.

Sonra önümde diz çöker. "Ayağını kaldır."

Sadece biraz tereddüt ettikten sonra, bacağımı ona doğru uzatırım.

uzattım.

Naylonu bacağıma geçirmeye başladığında garip bir hisse kapılıyorum.

. Biraz rahatsız edici, ama neredeyse sadece burada üçüncü bir kişi olduğu için tedirgin olduğumu düşünüyorum. Gerçi, o da benimle ilgileniyor olmasaydı, o beni giydirmeyecekti.

Aynı zamanda son derece samimi bir hareket.

Parmakları cildime sıcak geliyor ve çorapları yavaşça açıyor, kadın iç çamaşırlarına ve bunların ne kadar kolay yırtılabileceğine aşina biri gibi, onları mahvetmemek için dikkatli davranıyor.

Ya da parmak uçlarının baldırımın arkasından dizimin üzerinden uyluklarımın uzunluğu boyunca her santimetreye dokunduğundan emin olmak isteyen biri gibi yavaş.

Nabzım hızlanır ve dizlerim, karar vermeden gereğinden fazla açıldığında sessizce küfür ederim.

Onun dokunuşunu o kadar canlı hissediyorum ki, bana baktığı sırada ifadesinin yoğun olduğunu görmek için onu görmeme gerek yok. Bu, karnımı sıcaklaştırıyor. Kıvranmak istememe neden oluyor. Bu dürtüye boyun eğmemek için tüm irademi kullanıyorum, geçen her sessiz saniye bir öncekinden sonsuz derecede daha zor geliyor.

"Hunter yön değişikliğinden hoşnut olmayacak," diyorum, hızlı nefes almamdan dikkatimi başka yöne çekmek için konuşmaya ihtiyacım var.

Kardeşinin adının geçmesiyle gerildiğini hissediyorum.

Ama görevine devam ediyor. "Beş dakika önce, onun yönünün yanlış olduğunu söyledin." O kadar yakın eğilmiş ki, cildime nefesini üflediğini hissedebiliyorum. "Hangisi doğru?"

"*Bu* yanlış. Sadece Hunter'ın mutlu olmayacağını söylüyorum."

İlk ayağı bitirdikten sonra tek söylediği şey, "Diğer ayağını da istiyorum."

İşlem yeniden başlıyor. Öncekinden daha da yavaş ilerliyor.

Zully gözlerimi bitirir ve çantasından pudra fırçasını almak için hareket ettiğinde, Alex'e bakıp onu izlerim. Parmaklarının bacağımda dans etmesi kasıtlıdır. Tüylerim diken diken olur.

Kızgınlığımı bastırmaya çalışıyorum. Bu çok rahatsız edici ve uygunsuz. Tehlikeli. "Senin de bu kavgaya karışmanı istemiyorum."

"Bunu daha önce düşünmeliydin."

Daha önce aklıma gelmemişti. Bugünkü çekimin gidişatı nedeniyle Hunter ve Alex arasında gerginlik olabileceği. "Şimdi düşünüyorum."

"Kardeşimi idare edebilirim." Elleri çorabın üst kısmında kalıyor. Yavaşça, bornozumun eteğinin altına doğru yukarı doğru itiyorlar. Titremenin kaynağına yakın. "Asıl soru şu: sen idare edebilir misin?"

"*Bilmiyorum.*" Zully yüzümü tozlamak için geri döndüğünde, son kelimeyi söylemeden sözümü kesiyorum.

Alex'in parmakları hala bacağımda çok yukarıda. Zully'nin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Umursuyor muyum acaba?

Bu arada, sorusu kulağımda çınlıyor. Hala fotoğraf çekiminden mi bahsediyor, yoksa tamamen başka bir şeyden mi bahsediyor, emin değilim

. Cuma gecesi randevumuzdan mı bahsediyor, geçmişte kalmış ve hiç gündeme getirilmemesi gereken bir olaydan mı, yoksa gelecekte olabilecek bir şeye mi işaret ediyor?

"Senin yerinde olsam, odada bile olmayan adam için endişelenmeyi bırakırdım." Ayaklanırken parmakları külotumun kasık kısmına dokunuyor ve kulağıma fısıldıyor. "Ve odada olan adam için endişelenmeye başla."

Dik durur ve tekrar konuşmaya başladığında ses tonu normale döner. "Kütüphanede görüşürüz."

O ayrıldığında, nefesimi tuttuğumu fark ettim ve nefesim hızlı bir şekilde geri geldi. Yüzüm aynı anda hem solgun hem de sıcak hissediyordu ve onun peşinden bu kadar hevesle gitmem mi yoksa o çoktan gitene kadar kendimi bu tuvalete kilitlemem mi gerektiğini bilemiyordum.

"Aman Tanrım," diyor Zully.

Sesinden, benimle aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum — şu anda endişelenmesi gereken tek kişi benim.

BÖLÜM DOKUZ

RIAH

Makyajım bittikten sonra bornozumu çıkarır, jartiyeri giyer ve çoraplarıma takarım. Alex ayakkabılar hakkında bir şey söylemedi, ama daha önce giydiğim siyah bantlı ayakkabıları giyerim. Sonra boy aynasının önüne geçerim ve neredeyse altıma sıçarım.

Dağınık saçlarım karışık görünüyor, ama kontrol edilemez değil. Makyajım özensiz olmadan keskin. Krem rengi korse bana mükemmel uyuyor — göğüslerim hiç bu kadar güzel (veya büyük) görünmemiştir. Koyu renkli diz üstü çoraplar ve topuklu ayakkabılarla birlikte, tamamen değişmişim.

Hoşça kal, Miss American Pie. Karşımda duran kadın, masum komşu kızdan çok uzak.

Zully, ağızımdan lafları alıyor. "Vay canına." "Çok müstehcen değil, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Öyle bir şey var mı ki?"

Bu, kişisel olarak mücadele ettiğim bir soru. Hayatım boyunca bir noktada kafama kazınan, kadınların bedenleri ve onlarla yaptıklarıyla ilgili utanç ve suçluluk duygusuyla dolu bir ahlak kodu. Teorik olarak, istediğim gibi kendimi ifade edebilmem gerektiğini düşünüyorum.

Pratikte ise, henüz öngöremediğim sonuçlar doğacağından korkuyorum.

Üstelik, öngörebildiğim sonuçlar da var. "Erkek arkadaşım kesinlikle öyle düşünüyor." Bu günlerde Hunter'ı erkek arkadaşım olarak adlandırmak çok garip geliyor.

Bu kelimeye neredeyse takılıp düşüyordum.

"Eğer onaylamamış olsaydı, seni giydirmek için bizzat buraya gelmezdi."

"Oh." Köprücük kemiğimde bir sıcaklık hissediyorum. "Alex benim erkek arkadaşım değil."

Zully, kalın örgülerini omzunun arkasına atarak sırtıttı. "Peki o zaman. Tekrar söyleyeceğim... vay canına."

Aklıma geliyor ki, ne düşünürse düşünsün — düzeltme şansım olmayan skandal fikirler, zamanım olsa bile — ileride sorunlara yol açabilir.

Ona dönerek, "Senden şunu istesem, bu potansiyel yeni arkadaşlığımıza çok saygısızlık olur mu?" diyorum.

Beni susturmak için parmağını kaldırır. "Kızım, bu benim Sebastian'la ilk deneyimim değil. Kimseye söyleme. Şimdi, Bay Elini Cüppene Koyan geri dönüp yine patronluk taslamaya başlamadan önce oradan çıkmalısın." Düşünür. "Gerçi, emir yağdırırken çok yakışıklı görünüyor, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıp cevap vermeyi düşünmemeye zorladım kendimi.

Bunun yerine, derin bir nefes alıp banyodan çıkıyorum, ancak bir saniye sonra bornozumu almak için geri dönüyorum. Cinsel çekiciliğiyle rahat olan bir kadının özgüvenine sahipmişim gibi görünebilirim, ama ben hala bir sahtekarım.

Kütüphaneye girdiğimde Justin, "Yirmi dakikam daha var" diyor.

Buradaki atmosfer, fotoğraf çekiminin ilk bölümünden tamamen farklı. Oturma odası tasarımında renk eksikliği varken, kütüphane koyu, erkeksi tonlarda dekore edilmiş. Masa, zemine uyan koyu maun ağacından yapılmış. Duvarlar mat gri. Mobilyalar ise tamamen kiraz ağacından deri.

Justin önceki fotoğraflarımızda doğal ışığa güvenmişti. Burada perdeler çekilmiş ve softbox ışıkları Hunter'ın masasına yönlendirilmiş. Kitaplar, istenmeyen reklamları önlemek için ters çevrilmiş. Burası daha çok bir stüdyo çekimi gibi, ki bu zaten büyük bir gelişme. Sahne, Hunter'ın lüks penthouse'una değil, bana odaklanacak şekilde düzenlenmiş.

Ayrıca, müziğim hala çalışıyor, şimdi daha yüksek sesle ve sonunda ses ile ortam arasında bir bağlantı var.

Bu kesinlikle doğru yol.

Alex benim girişimi ilk fark eden kişi. Yüzünde bir değişiklik yok, ama gözlerinin bornozuma takıldığını hissediyorum.

Çekim sırasında onu çıkaracağımı söylemek üzereyim - rahatsızlığımdan ziyade sıcaklık hakkında bir bahane uydurmak üzereyim - ama ben konuşmadan o konuşuyor. "Bu çekim için gerekli olmayan herkes, hemen dışarı çıksın."

Odada sadece iki kişi eksik – çünkü Alex elbette gitmiyor – ama hemen kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yani, ona söyleyecek kadar minnettar değilim, ama ikna edilmeden bornozu çıkarabiliyorum.

Alex'in vücudumu süzerken gözlerindeki minnettar bakış, bornozu çıkarmam için bana güven veriyor.

Justin ise...

Bana bakışı hem müstehcen hem de aşağılayıcı.

Sadece yirmi dakika, diye kendime hatırlatıyorum. Ama bunu albüm kapağı olarak kullanırsak, dünyada benim resmime aynı zihniyetle bakan bir sürü Justin olacak.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyor Justin, gözleri göğüslerime dikilmiş halde. "Pin-up kız mı?"

"Hiçbir şeyden vazgeçmeyen cadaloz," diyor Alex.

"Yani, zirveye çıkmak için yatarak yükselen kadın," diye öneriyor Justin.

Alex'in de bunu kastettiğinden eminim. *Bu benim* "hiçbir şeyden vazgeçmeyen cadaloz" tanımım değil. Bu kavramla ilgili benim vizyonum bu değil, ama yorumlar diğer sanat eserlerinde olduğu gibi izleyiciden izleyiciye farklılık gösterecektir ve sanırım gerçek imgeler konusunda aynı fikirdeyiz, bu yüzden yorumu geçiştirdim.

Ama Alex, Justin'in hayalarını koparacakmış gibi görünüyor. "Sen de zirveye ulaşana kadar, oraya ulaşmak için neyin gerekli olduğunu yargılamam."

Gülmemi yutuyorum ve bu bir homurtuya dönüşüyor. Bu ikiyüzlü iltifata minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyor?

"Bilgin olsun, zirveye çıkmak için yatmadım." Bu aşırı savunmacı bir tavır ve belki de tam olarak doğru değil. Ama Hunter'la bağlantıları için çıkmaya başlamadım ve şu anda onunla yatmıyorum.

Herkes hala öyle düşündüğü için bunu haklı çıkarmak zor.

Alex'in bakışları, benim durumumu yanlış anladığını doğruluyor gibi görünüyor. "Müziğinin, yargılanmadan kendi vücudunla ne yapacağına karar verme hakkını anlattığını sanıyordum."

"Şey... sadece bedenimle ilgili değil..." Dürüst olmak gerekirse, şarkı sözlerine bu kadar dikkat etmesine şaşırdım.

"Bunu yapıyorsan, seksapelinı sahiplenmelisin, Riah. Güçlenmek konusunda yarım yamalak davranmak olmaz."

Belki de benim vizyonumu gerçekten anlıyor. Ve haklı. "Deneyeceğim," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Yani... sahip olacağım."

Söylemesi kolay, yapması zor. Sahip olmak bir gecede olmaz. Kesinlikle iki cümle ile de olmaz.

Ama deniyorum.

Hunter'ın masasına çıkıyorum. Miley Cyrus'un Wrecking Ball yıllarını hayal ediyorum. Sinsice hareket ediyorum. Kıvraniyorum.

Alex izlerken parmağıyla dudağını hafifçe vuruyor. Beni yargılıyor, eminim. Bunu asla başaramayacağım şeklindeki ilk iddiasının doğruluğunu kanıtlamış hissediyor. Tüm malzemeler hazır. Bundan sonra ters gidebilecek tek şey benim, yani işe yaramazsa sorunun kimde olduğu belli.

Tahmin ettiğim gibi, beş dakika geçmeden Alex "Dur" der.

Sonra "Masada değil, arkasında" diye ekler.

Aniden her şey yerine oturdu. O tamamen haklıydı. Benim aradığım imaj, hem patron hem de güzel olmayı başaran kadındı. Belki de merdivenleri tırmanmak için beynini, vücudunu, kalbini, ruhunu, yani tüm varlığını kullanmıştı, ama şimdi o koltukta oturan oydu.

"Masaya hiç ihtiyacımız yok," diyorum, aynı anda o da "Masayı tamamen kaldır" diyor.

Evet.

Justin ve Alex masayı hızla odanın kenarına çekiyorlar. Kitaplarla dolu duvarın önündeki büyük deri koltuğa oturuyorum. Garip ama bu koltuğa daha önce hiç oturmamıştım. Aslında, Hunter dışında bu koltuğa oturan kimseyi görmemiştim. Bu, dairede sözsüz bir şekilde ona ait olduğu kabul edilen birkaç yerden biri. İşlerini yürütürken oturduğu yer burası. Gözünü kırpmadan yüzlerce insanı etkileyecek kararları verdiği yer burası. Burası onun iktidar merkezi. Burası onun tahtı.

Oturduğum anda, tarif edilemez bir ayrıcalık hissi damarlarımdan akıyor.

İşte bu. Bu, aradığım şey.

Sonra, tam önce Justin başlamadan tıklamaya başlamadan hemen önce, Alex bir kez yine araya girer. "Bekle."

Ceketini çıkarır ve kanepeye atar, sonra bana doğru gelirken gömleğini çıkarır.

"Uh..." Adam gömleğini çıkarır çıkarmaz, dudaklarımdan çıkacak olan itirazlar yok olur.

Vay canına, ne karın kasları.

Adamın kasları günlerdir ortada. Vücudunun her santimetresi zayıf ve belirgin. Ve sadece karın kasları değil, her yeri çok seksi. Ne zaman omuzlar beni bu kadar tahrik etmeye başladı? Tanıdığım spor yapan erkekler genellikle benim hoşlandığımdan daha iri yapılıdır, ama Alex'in vücudu gösterişsiz bir şekilde kaslı, ki bunu şimdiye kadar fark etmemiştim bile.

Yani, gömleğini çıkarıp beni ona sardığında, bu manzara karşısında nutkum tutuldu.

"Eksik olan buydu." Yakayı yukarı çeviriyor, parmak eklemleri boynuma değiyor.

Onun kokusu var. Keten ve misk kokusu kumaşa sinmiş ve bu kokuyu derin derin içime çekip kafama kalıcı olarak kazımak istememden utanıyorum.

Onu giymek... doğru geliyor.

Fotoğraf için, ama aynı zamanda yanlış. Ama aslında yanlış olup olmadığından emin olamadığım bir şekilde yanlış. Daha çok yaramaz gibi. Tehlikeli.

"Hunter'ın dolabı yan odada." Bu, bir dakika önce hissettiğim otoriteyi geri kazanma çabası. "Onunkilerden birini alabilirdin. Bana kendi gömleğini vermek zorunda değildin."

"Evet, verdim."

Tamam.

Artık bunun albüm kapağıyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Alex için değil. Belki benim için de tam olarak değil.

Ama dakikalar geçiyor ve onun niyetini çözmek için vaktim yok. Ayrıca, bu konuyu derinlemesine araştırmak, kendi düşüncelerimi ve duygularımı çözmek anlamına gelir ve bunu birkaç saat ve bir şişe tatlı şarap olmadan yapabileceğimi sanmıyorum.

Şu anda önemli olan, bunun kesinlikle doğru poz olduğu.

Kendine güvenen. Seksi. Cesur. Bacaklarımı önümde uzatırken böyle göründüğümü biliyorum. Sonra bacaklarımı çapraz yapıyorum. Sonra açıyorum. Ben hem kaltak hem de patronum. Ben av değil, avcıyım.

Ama bunun altında başka bir hikaye daha var. Sadece bana ve Alex'e ait bir hikaye.

Kamera tıklarken onun gözlerinin üzerimde olduğunu çok iyi biliyorum. Onun da yarı çıplak olduğunu çok iyi biliyorum. Onun gömleğini giydiğimi, onun kokusunu taşıdığımı, onun giydirdiğini, kardeşinin koltuğunda oturduğumu çok iyi biliyorum ve burada güç sahibi olduğumu hissetsem de, aynı zamanda çok sahip olunduğumu da hissediyorum. İki Sebastian erkeği tarafından, çok farklı şekillerde.

Hunter'ın sahiplenmesi boğucu olsa da, Alex'inki bana cesaret veriyor.

Beni güçlü hissettiriyor. Ve kışkırtıcı. Ve çok seksi.

Hala onun ellerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Parmak uçlarının dokunduğu yerleri, bornozumun altında hissedebiliyorum. Sanki daha sert bastırmışlar, daha uzun süre kalmışlar gibi hissediyorum.

Alex de benimle birlikte orada. Aramızdaki cinsel gerilim o kadar yoğun ki, Justin'in varlığı neredeyse rahatsız edici hale geliyor. Onun fotoğrafı çekmesi gerektiğini biliyorum. Orada zaten işe yarayacak bir şey olduğunu biliyorum, ama Alex Justin'e fotoğraf üstüne fotoğraf çekmesi için baskı yapıyor.

Kalan dakikalar on yıl gibi gelmeye başlıyor.

İçimde çaresizlik ve ihtiyaç duyduğum halde hareketlerim bir şekilde kontrol altında tutuluyor ve sonunda, Justin'in süresi dolmadan bir dakika önce

Alex, "Bitti. Çık dışarı" diye bağıyor.

Sesi sert, dişleri sıkılmış. Kolları çıplak göğsünde kavuşturulmuş, kasları gergin. Sanki kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi. Onu etkilediğimi biliyordum, ama bu reddedilme beni incitti.

Bu çok saçma, çünkü aramızdaki bu şey her ne ise, peşinden gitmemiz gerekmiyor. Alex şu anda akıllı olan. Doğru kafasıyla düşünüyor.

Gömleğini kendime doğru çekip ayağa kalkmaya başlıyorum, ama o tekrar bağıyor. "Sen değil. O."

Justin benim kadar şaşkın görünüyor. "Adamlarımı buraya getirip ekipmanı sökmelerini sağlamam lazım..."

Alex onu keser. "Sana gönderirim."

"Sadece biraz zaman alır..."

"Çık dışarı!"

Başka bir tartışma olmadan Justin gider ve kapıyı arkasından kapatır. Bir sonraki konseri için ışık kutularına ve ekipmanlarına ihtiyacı olup olmadığını merak edecek kadar aklım başımda, ama Alex'e bir bakış, Sebastian erkeklerinin yanında bu tür şeyleri dert etmeme gerek olmadığını hatırlatıyor.

Endişelenmem gereken tek şey kendim.

Bir titreme beni sarar.

Alex'in aklını başına toplayacak kadar güçlü değilse, bunu benim yapmam gerekir. Yine ayağa kalkmaya başlarım.

"Kal," diye emrediyor.

Aynen öyle, kalıyorum.

"Bacaklarını aç."

Kalbim hızla çarparak, dediğini yaparım. Gözleri ile en mahrem bölgelerim arasında sadece ince bir kumaş kalana kadar bacaklarımı iyice açarım. Onun lazer gibi odaklanmış bakışları altında amım zonklar.

"Buradan külotundaki ıslaklığı görebiliyorum." Çok farklı bir tür sıcaklık içimi kaplar.

"Aman Tanrım." Utançtan öleceğim. Bu yüzden Justin'i kovdu. Kaç fotoğrafta bu an yakalandı? Bir daha Justin'in yüzüne bakamayacağım.

Belki de bir daha kimseye yüzümü gösteremeyeceğim, nokta.

Üçüncü kez kalkmaya başlıyorum, bu sefer en yakın yatak odasına koşup yorganın altına saklanmaya hazırım.

Ama hareket ettiğim anda Alex beni durdurur. "Kal dedim."

Sanki üzerimde sihirli bir etkisi var. Tek kelime beni durdurur. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Sanki burada sıkışıp kalmışım, Alex beni bu büyüünün etkisinden kurtarana kadar onun emirlerine uymak zorundaymışım gibi.

Bana doğru yaklaşır, sonra sandalyenin arkasına geçer. Nefesim hızlanır, kulaklarıma eğilip konuşmaya başladığını hissederim. "Söylesene, Riah... Onun sandalyesinde oturduğun için mi bu kadar tahrik oldun? Yoksa seni izlediğim için mi?"

Kafamı sallıyorum, doğru cevabın yanlış cevap olmasından, yanlış cevabın onun duymak istediği cevap olmasından korkuyorum.

"Cevap ver, Riah."

Cevap verirken sesim titriyor. "Onun koltuğunda oturduğum için. Ve sen beni izlediğin için."

O, duyulabilir bir şekilde nefes alır. Memnun. "Kendini tatmin et." Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Şey... ne?"

"Kendini tatmin et. Kardeşimin koltuğunda. Ben izlerken."

Hayır diyebilirim. Çıkıp gidebilirim.

Justin'in diğer odadan geri kalan eşyalarını toplama seslerini hâlâ duyabiliyorum. Burada başım belada değil.

Ama aslında başım büyük belada çünkü çıkmak istemiyorum. Hayır demek istemiyorum. Hayır dememek ise Hunter'ı aldatmak anlamına geliyor.

Aslında, artık birbirimizle seks yapmadığımız için pek de öyle sayılmaz, hatta o bana başka partnerlerim olabileceğini söyledi - onun iznine ihtiyacım yok ama - ama Alex bunu bilmiyor ve bu bana... *yanlış geliyor.*

Peki neden bu kadar ilgimi çekiyor? Neden bu noktaya yapışıp kaldım, kalbim heyecandan çarpıyor?

Alex'in eli yüzümün yanını okşuyor. "Kokunu alabiliyorum, Riah. Rahatlamak için yalvarıyor."

Ona bakmak için hareket ediyorum ama elini omzuma koyarak beni olduğum yerde tutuyor. "Beni görmene gerek yok. Ben buradayım."

Komik ama ona bakmamak işleri kolaylaştırıyor. Sanki o da bunun farkında. Sanki sahnedeyim, ışıklar üzerimde ve etrafımı saran tek şey karanlık bir deniz. Seyircilerin arasında yüz bin kişi olabilir ya da hiç kimse olmayabilir, ama onları göremediğimde, emin olamadığımda, performans onların duymak istedikleri şeyden çok benim söylemek istediklerime odaklanıyor.

İşte o zaman en gerçek halime ulaşırım, kimlerin izlediğini umursamadan kendi zevkim için şarkı söylerim.

Titrek bir nefes alıyorum. "Ne yapmalıyım... Ne yapmamı istiyorsun?"

"Parmaklarını külotunun içine sok ve o küçük şişman klitorisini ov. Bunu benim için yapabilir misin?"

Düşünmüyorum.

Sadece gözlerimi kapatıp dediğini yapıyorum, parmaklarımı külotumun kenarına sokuyorum ve çoktan ıslandığımı fark ediyorum. Bir ara müzik durmuş, tüm parçalar çalınmış, bu yüzden ıslaklığımın içinden kayan elimdeki ses odayı net bir şekilde dolduruyor.

"İşte böyle. O kirli küçük kediciği benim için okşa. Kardeşimin sandalyesinin her yerine boşal."

İçim derin ve aşağıda sıkışıyor. Gerilim artıyor. Amım yanıyor. "Tanrım. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?"

"Çünkü sen özgür olmak ve kötü olmak için çaresizce çabalayan iyi bir kızsın. O kadar iyi bir kızsın ki önce izin alman gerekiyor ve ben sana izin veriyorum. O amcığı ciddiyetle okşa. Bana ne kadar edepsiz olabileceğini göster. Benim için bir su birikintisi yap, bebeğim. Kumaşı ıslat. Her yeri kirlet."

Ben zevke ulaşmaya çalışırken o yüzümü, boynumu ve omuzlarımı okşuyor. Nazik dokunuşları, müstehcen sözleriyle tuhaf bir tezat oluşturuyor. İkisi de beni tahrik ediyor, ta ki parmaklarım klitorisimi hızla masaj yapmaya başlayana, uyluklarım titremeye başlayana ve külotumda tek bir ıslak leke olmaktan çok daha fazlası olana kadar.

Kısa süre sonra, normalde orgazm olduğumdan çok daha kısa sürede, patlarım. Başparmağım ovmaya devam ederken uyluklarım titrer, ta ki tüm oda beyaz bir ışıkla dolana ve ellerimi, vücudumu, sesimi ve zihnimi kontrol edemez hale gelene kadar. Dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkar ve

bütün vücudum ecstasy ve rahatlamayla spazmlar geçirir ve bu durum uzayıp gider.

Orgazmımın başladığı andan tamamen boşaldığım ana kadar dakikalar geçmiş gibi hissediyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Alex karşımda duruyor. Sessizce, gömleğini çıkarmama yardım ediyor ve sonra onu kullanarak uyluklarımdan koltuğa damlayan sıvıyı temizliyor. İşini bitirince, gömleği burnuna götürüp kokluyor, sonra da giyiyor.

Tanrım. Sadece bundan bile tekrar heyecanlanabilirim.

Ama aramızdaki gerginlik artık farklı. Pantolonundaki sert penisin belirgin izi, burada orgazm olan tek kişinin ben olduğumu hatırlatıyor.

Aynı zamanda, orgazmım zihnimi yeterince berraklaştırdı ve bir şeylerin söylenmesi gerektiğini fark ettim.

"Alex..." Ve sonra takılıyorum. Bunların hiçbirini sindirme fırsatım olmadı. O kadar çok sınır aşıldı ki, hangisini pişman olduğumu henüz bilmiyorum. Eğer varsa. Eğer hepsini pişman oluyorsam.

Ona bakıyorum, benim bulamadığım kelimeleri bulmasını umuyorum.

Konuşurken yüzünde sert bir ifade var. "Deri olduğu için leke bırakır."

Ne demek istediğini anlamam tam beş saniye sürüyor. Bacaklarımdaki sandalyeye, bıraktığım ıslaklığa bakıyorum.

Daha önce utançtan öleceğimi sanıyordum, ama şu anda hissettiğim şey bununla alakası bile yok. Bu tam bir rezalet. Hunter çıldırarak.

Sandalyeye atlayıp bornozumu alıyorum ve lekeyi silmeye başlıyorum, emmeye çalışıyorum, ancak ipek, lekeleri emmek için kullanılacak en kötü kumaşlardan biridir.

Alex izlerken ceketini giyiyor. "Temizlemeye çalışmak sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

Omuzlarını silkiyor. "Fark etmeme ihtimali yüksek. Fark etse bile seni suçlamayabilir. Ama bu on bin dolarlık bir sandalye, yani..."

"Bu pek güven verici değil."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Koltuğundaki benim spermim değil."

Bu sözler rahat ve acımasızdı ve tam da hedeflediği yeri vurdu. Kendisi hiçbir sorumluluk almadan, beni bir fahişe gibi hissettirdi.

Anında utanç ve kafa karışıklığı duyuyorum. Bütün bu olay sanki bir tür tuzak gibi geliyor. Bir tuzak.

Neden? Beni küçük düşürmek için mi?

Bana otoritesini göstermek için mi?

Kardeşi için ne kadar önemli olursam olayım

—Hunter'ın gözünde benim sadece bir işlem olduğumu, benim de kendimi sadece bir fahişe olarak gördüğümü bildiğimi boş ver.

Bana bu rolü verdiyse, en azından rolümü iyi oynamalıyım, çünkü onun beni ne kadar derinden etkilediğini ona göstermeyeceğim. "O zaman ben ve bu sandalye bir performans daha sergilemek zorunda kalacağız. Bu sefer Hunter için."

Mümkün olduğunca rahat bir tavırla, dağınık odayı işaret ediyorum. "Çıkarken tüm bunları temizleyeceksin, değil mi? Eminim Hunter eve gelmeden önce her şeyi düzene sokmanı bekliyordur. Şimdi izin verirken, temizlik yapmam gerek."

Alex geri çekildi. Çok fazla değil, istediğinde çok stoik olabiliyor ama yorumlarımın hedefi vurduğunu anlamam için yeterli. Kardeşinin uşağı gibi hissettiği sadece bir tahmin. En azından bir kısmının öyle olduğunu doğrulamak, bunu söylediğime neredeyse pişman olmamı sağlıyor.

Ama sadece neredeyse, çünkü onun sözleri hala beni incitiyor.

Bu yüzden ona cevap verme şansı vermeden dışarı çıkıp doğrudan Hunter'ın düşüne gidiyorum ve orada, sanki bu tür bir utanç lüks marka sabun ve yumuşatılmış suyla yıkanıp temizlenebilirmiş gibi, tüm kötü duyguları silip süpürmek için ovup duruyorum.

BÖLÜM ON

RIAH

Ekranımın köşesindeki Zoom uygulaması penceresinden Claude kaşlarını çatıp somurtuyor. "Bence bunlarla ilgili en büyük sorunumuz, hangisinin en iyi olduğunu bulmak olacak."

Karar vermek için paylaşılan ekranımdaki resimleri tıklıyorum. Justin'in düzenlenmiş versiyonları göndermesi bir haftadan biraz fazla sürdü. Beklerken midem düğüm düğüm olmuştu, bu yüzden e-posta geldiğinde Claude'a benimle birlikte bakmak isteyip istemediğini sordum.

Her ikisi de beklediğim gibi değildi, ama bir şekilde daha da iyiydi. Tabii, günün erken saatlerinde çekilenler hariç. Onlar berbattı. Claude'u bunların yanlış olduğuna ikna etmeme bile gerek kalmadı. Yüzünden her şeyi anladım, çünkü tıklamaya devam etmem için bana defalarca "Sıradaki" diye bağırdı.

Ama Alex beni süsleyip Hunter'ın koltuğuna oturtuktan sonra çekilenler... onlar altın değerinde. Sadece albüm kapağına layık değil —onlar sanat eseri. Birkaç kez, fotoğraflardaki kişinin ben olduğumu kendime hatırlatmak zorunda kaldım çünkü yemin ederim, hiç bu kadar güçlü ve heybetli görünmemiştim. Justin insan olarak bir pislik ama fotoğrafçılığı birinci sınıf.

Konsept için Alex'e de teşekkür etmem gerektiğini biliyorum, ama onu hiç düşünmemeye çalışıyorum. Onu en son

çekmek, bu da işi biraz kolaylaştırıyor. En azından gündüzleri. Geceleri ise durum tamamen farklı. Dönüp duruyorum, terliyorum ve vızıldıyorum, ta ki sonunda elim amıma kayana kadar ve kendime biraz rahatlama sağlıyorum.

Muhtemelen bu yüzden bu görüntüleri gördüğümde hemen porno olduğunu düşünmekten çok korktum - porno'nun uygun bir yerde izlenmesinde bir sakınca yok - ama şaşırtıcı bir şekilde, hiç de öyle görünmüyorlar.

"Siyah beyaz klasik bir seçim," diyor Claude, ben özellikle çarpıcı bir fotoğrafın üzerinde durduğumda. Dirseklerim koltuğun kollarına dayanmış, sırtım dik, bacaklarım çapraz. Kameraya doğrudan bakarken ifadem ciddi. Ya da daha doğrusu, kameranın arkasındaki bir şeye. *Birine*. Gözlerimin yansımada Alex'i neredeyse görebiliyorum.

"Sanırım koyu mavi tonlu versiyonu daha çok beğendim." Karşılaştırma için pencereleri yan yana diziliyorum. "Evet."

"İşte bu."

İşte bu.

Claude'u ikna etmek kolay kısmı. Hala plak şirketimi ve sponsorlarımı ikna etmem gerekiyor. Hala Hunter'ı ikna etmem gerekiyor.

Onu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Sence çok riskli değil mi? Jennica'nın ürün yerleştirme yapmamızı istediğini biliyorum."

"Bacaklarını açtığın fotoğraflardan birini seçersek biraz tepki alabiliriz, ama o zaman bile çok büyük bir sorun yaratacağını sanmıyorum. Seksi, ama klas. Sürtükçe değil."

"Sürtük" teriminden tiksiniyorum. Bu yorumun ne kadar aşağılayıcı olduğunu ve bir kadının çok sayıda cinsel partneri olmasının yanlış bir şey olduğunu ima etmenin ne kadar zararlı olduğunu açıklamak istiyorum. Bir kadının cinselliği ile ne yaptığı kimseyi ilgilendirmez ve bazı kelimeler erkeklere yöneltilmeyecek yargıları ima eder.

Bir kadının giyim tarzının, seçtiği yaşam tarzı hakkında hiçbir şey söylemediğini de belirtmek gerekir. Bir kadın, Victoria's Secret kataloğundaki modeller gibi giyinebilir ve yine de hayatında hiç bir erkekle öpüşmemiş olabilir.

Bunları bilmeme rağmen, bir parçam bir şekilde yanıldığımı düşünüyor. Ya da en azından, yeterince insanın

Dünyada, açık saçık giyinen bir kadının açık saçık bir kadın olduğuna inananlar var ki, bu doğru bile olabilir.

Bir de bu fotoğraflar çekildikten sonra ne olduğunu biliyorum. "Sürtük" gibi giyinmişim, "sürtük" gibi davranmışım ve Alex de bana "sürtük" gibi davrandı. Her şeye tamamen rıza göstermiş olsam da ve o anlarda her şeyden çok keyif almış olsam da, bunun olması gerektiğinden emin değilim.

Özellikle de Alex hala Hunter'la birlikte olduğumu düşündüğü için. Her bakımdan, öyleyim.

Yani şimdi sadece sürtük değilim, *aldatan* bir sürtüğüm ve bu durumda doğru ile yanlış arasındaki çizgi o kadar belirsiz ki, utanmaktan başka bir şey hissedemiyorum.

Söylemeye gerek yok, bugün kürsüye çıkacak ruh halinde olduğumu sanmıyorum.

"Devam edelim ve beş ila sekiz seçenek hazırlayalım, daha müstehcen olanları da dahil, bunların reddedileceğini bilerek, ve Jennica'ya gönderip plak şirketinin ne düşündüğünü görelim."

Ancak Claude'u zar zor duyuyorum, çünkü tam o sırada Whitney, çalıştığım oturma odasından geçiyor ve biraz ironik bir şekilde, giydiği kıyafetle dikkatimi dağıtıyor. "Öğleden sonra mülakatin vardı sanıyordum?"

Liseyi bitirdikten sonra ne yapmak istediğine karar vermek için bir yıl ara veriyor, ama bu arada iş deneyimi kazanmak için bir iş arıyor. Gıda sektöründe çalışmak istemediğinde ısrarcı olduğu için, ona bir geçici iş ajansı önerdim. Görüşmesi bugün olacaktı.

Ama kısa beyaz etek, sarı diz üstü çoraplar ve bikini üstünü gösteren açık sarı bir ceket giyiyor, belki de yanıliyorum.

"Evet" diyor ve şimdi kafam karıştı. Giydiği kıyafetin uygun olduğunu düşünmesi imkansız.

Bilgisayarımdaki saate bakıyorum. "Değişmek için vaktin var mı?"

"Bunu giymeyi planlamıştım."

"Ne için röportaj?" diye soruyor Claude, dizüstü bilgisayarımın ekranından.

"Claude, seni sonra arayabilir miyim? Halletmem gereken bir şey var."

Whit gözlerini devirir. "Hiçbir şeyle ilgilenmene gerek yok. Ben hallederim."

Ama ben çoktan Toplantıyı Sonlandır'a tıklamıştım ve kardeşim kesinlikle "halletmiyordu." "Senin halledebileceğinden emin değilim."

Kalçasını yana doğru çevirip, benim fikrimi hiç umursamadığını belirten bir ifadeyle bana bakar, ama ben yine de fikrimi söylerim. "Mülakata öyle giyinemezsin."

"Neden? Çok şirin görünüyorum."

Fetişleştirilmiş bir liseli gibi görünüyor, ama bir kadını giydiği kıyafetler nedeniyle utandırmamak gerektiği konusunda kendimle zihinsel bir konuşma yaptım, bu yüzden bunu söylemiyorum.

Ne yazık ki, dünya yine de yargılayacak. "Çok sevimli görünüyorsun, ama bu bir iş görüşmesi için pek uygun bir hava değil."

"Bu gerçek bir görüşme değil. Sadece ön değerlendirme. Bu kıyafet uygun."

"Bu aslında bir iş görüşmesi gibi. Kendini nasıl tanıttığına göre sana en uygun işleri seçecekler." Bunu ona daha önce söylemediğim için kendime kızarak, dizüstü bilgisayarını kanepeye bırakıp ayağa kalktım. "Hadi. Başka bir şey seçmene yardım edeyim."

Kıpırdamadı.

"Hadi, Whit. Geç kalacaksın."

"Değiştirmeyeceğim."

"Evet, giyeceksin."

"Değiştirmeyeceğim. Bu kıyafet gayet iyi. Kendini aş artık." Ön kapının yanındaki sehpa doğru yürüdü ve çantasını karıştırmaya başladı.

Çoğunlukla, o ve ben kavga etmiyoruz. Genelde geri durup ona *istediğini yapmasına* izin veriyorum, ama ara sıra sert davranmam gerekiyor. "O kıyafet yanlış bir izlenim veriyor. Zaman kaybetmeyi bırak ve daha iş ortamına uygun bir şey bul."

Çantasından dudak parlatıcısını çıkarır ve koridordaki aynada kendine bakar. "Artık benim koruyucum değilsin, Riah." Konuşurken dudak parlatıcısını sürer. "Ben bir yetişkinim, unuttun mu? Seni dinlemek zorunda değilim."

"Haydi ama. Sana emir vermeye çalışmıyorum. Sana söylüyorum, eğer öyle giyinirsen, servis seni

striptiz kulübüne yerleştirecek. Orada çalışmak için çok gençsin, bu yüzden bunun sorun olmadığını söyleme bile."

"Bu yer giyim tercihlerime saygı gösteremiyorsa, belki de onların işini istemiyordur."

Aman Tanrım, nerede hata yaptım?

"Bak, Whit, başvurduğun her yerde aynı beklentilerle karşılaşacaksın. Bana inanmıyorsan Google'da araştırabilirsin. Sana deneyimlerimden öğrendiğim şeyi söylüyorum. Kıyafetlerin önemlidir."

Aynadan dönüp bana bakar. "Az önce Claude'a albüm kapağında ne kadar sürtük görüldüğünü anlatırken seni yakalamadım mı?"

İçimden yine "sürtük" kelimesine iç çekiyorum.

Bu konuda ona kesinlikle nutuk atmam gerekecek ama şimdi bunun sırası değil. Daha acil olarak, ona ne kadar ikiyüzlü geldiğimi duyuyorum.

Benim durumumun tamamen farklı olduğunu da biliyorum. "Benim geleneksel bir işim yok. Elma ile portakalı karşılaştırmak gibi bir şey."

"İşte bu yüzden annenin yerini asla alamazsın. O ne dediğini bilirdi. O benim örnek aldığım biriydi."

İstedіği zaman beni en hassas noktadan vurmakta çok iyidir. Genellikle bu cümleyle. Çoğu zaman benimle hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden dolayı, ki bunu ancak sonradan anlarım. Ama o anda, her zaman tam da yaralayacak noktaya isabet eder.

Ne yazık ki, sert darbelerin etkisini gizlemeyi öğrenemedim ve hemen karşılık veriyorum. "Peki. İş bulma. Sonra ne olacak? Hayatını nasıl sürdürmeyi planlıyorsun? Sonsuza kadar benim sırtımdan geçineceğini mi sanıyorsun?"

"Hunter'ın sırtından geçinmek mi demek istiyorsun? Çünkü sen kendi kiranı ne zamandır ödemiyorsun?"

Zaten tüm ahlaki seçimlerimi sorgularken duymam gereken en son şey bu. O, Hunter ile olan anlaşmamın gerçeğini bilen tek kişi – ona aramızda mesafe koyduğumuzu, bu yüzden ayrı yaşadığımızı söylemiştim – ve bu da onun sözlerini daha da kötü hale getiriyor. Elbette, artık o adamla yatmıyorum, ama hala onun metresi sayılırım.

Daha önce hissettiğim utanç, tam güçte açılmış bir yangın hortumu gibi içime doluyor.

Whit bunu yüzümden okumuş olmalı ki, hemen özür dilemeye başladı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Söylememeliydim."

Bunu duymaya hazır değilim. Yaralarım çok taze. "O zaman kendi seçimlerini yap. Yeterince büyüdün. Hunter'ın senin başını sokacak evin parasını da ödediğini unutma."

Bunun üzerine, kanepeden dizüstü bilgisayarını kapıp yatak odama koşar ve kapıyı arkamdan kilitlerim.

Birkaç dakika boyunca odada volta atarak, bu kavga yüzünden ağlayacak mıyım, yoksa bunun hakkında yazacak mıyım, yoksa sadece yatağa girip biraz uyuyacak mıyım diye karar vermeye çalışıyorum. Sonunda, incinmiş duygularım yerini suçluluk duygusuna bırakıyor.

Tüm bu yanlış anlaşılma benim hatam.

Her şeyden önce, onun vasisi olmak için en iyi seçim ben değildim. Ailemizde bunu yapacak başka kimse yoktu ve ben onu koruyucu aileye vermek istemiyordum. Bu da kendimi her zaman sahtekar gibi hissettiğim bir başka alan. Müzik sektöründen uzak kaldığım tüm yıllar boyunca geri dönmeyi özledim. Ona yeterince ilgi göstermedim.

Gerçek şu ki, ben de o hazır olmadan kariyerime geri döndüm. O henüz mezun bile olmamıştı. Tabii ki bu kararı tek başıma almadım. Claude ve Jennica bana büyük baskı yaptılar, Whit ise benim bölünmüş dikkatimle başa çıkabilecek kadar büyüdüğünü ısrarla savundu, ama sonuçta bu benim seçimimdi ve kararım bencilceydi.

Şu anki kariyer seçimlerim de öyle.

Bu belki de kendime acıma duygusunun sesidir, ama kafamın içinde en yüksek sesle yankılanıyor. Sahte bir ilişkiyle dinleyicilerimi manipüle ederken, sahte erkek arkadaşımı onun kardeşi ile aldatırken, müziğimde cinselliği ön plana çıkarırken ve albüm kapağında iç çamaşırlarıyla poz verirken, kız kardeşime güçlü, kendine güvenen, saygın bir kadın olmanın ne demek olduğunu nasıl örnekleyebilirim?

Hiç düşünmeden, dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma uzanıyorum ve Justin'in fotoğrafların ekli olduğu e-postalarını açıyorum.

"Tümüne cevapla"yı tıklayıp kısa bir not yazdım.

Yeniden çekim yapmamız gerekiyor. En erken ne zaman programınıza girebilirim?

?

Bu benim listemdeki en büyük suç değil, ama en kolay çözülebilecek olanı.

SEND tuşuna bastıktan bir dakika sonra, telefonum bilinmeyen bir numaradan çaldı. Genelde kim olduğunu bilmediğim aramaları kabul etmem, ama zamanlaması nedeniyle Justin'in yeniden randevu almak için aradığını düşündüm.

Merhaba dediğimde cevap veren Justin'in sesi değildi. "Neden yeniden çekim istiyorsun? Bu fotoğraflar gayet iyi."

"Alex?" Anında vücudum canlanır. En azından meme uçlarım canlanır.

İki hain kol, selam vermek için açıkça uzandı.

Bu sırada beynim, Justin'in e-postasına onun da kopya olarak eklendiğini hatırlamak için birkaç saniyeye ihtiyaç duydu. Yani ben herkese cevap verdiğimde ona da kopya gitmişti.

"Bu Hunter'ın işi mi?" diye sordu.

"Hayır, Hunter onları hala görmedi. Hepsi benim fikrim."

"Sen aklını mı kaçırdın? Bundan daha isabetli bir şey olamaz."

Başlığa yaslanıp içimden küfür ettim. Bunu Alex'e açıklamak istememiştim. Onu son gördüğümde bana karşı davranışını hatırlayınca, açıklamaya çalışmak bile istemiyorum.

"Biliyor musun? Her konuda yardımına minnettarım, ama açıkçası bu senin..."

"Sakin bunun benim işim olmadığını söyleme. Erkek arkadaşın beni oraya davet ettiğinde bu benim işim oldu. Sen de o büyük kahverengi gözlerini kırpıştırarak yalvardığında bu benim işim oldu. *Bana yardım et Alex. Doğru olanı yapmama yardım et.* Sen resmen yalvardın."

"Siktir git, yalvarmadım."

Sesi birden alçaldı. "Ama yalvarırdın. Eğer senden isteseydim. Nazikçe istemek zorunda bile kalmazdım."

Sözleri beni telefonu kapatmak istememe neden olmalıydı.

Bunun yerine, vücudumda bir sıcaklık yayıldı, bu utanç vericiydi, ama aynı zamanda o haklıydı ve ben de kesinlikle

hiç keşfetmediğim bazı sapkınlıklarım olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Ve benim sorunum da tam olarak bu.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes aldığımda, nefesim duyulur şekilde titriyor.

"Ne oldu, Riah?" Sesi şimdi daha yumuşak, ama aynı derecede yoğun.

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve belki de bu yüzden ona dürüst bir cevap verdim. "Bu büyük bir şey, biliyor musun? Herkesin önünde böyle çıplak kalmak. Bu, yargılanmak için bir davet olmamalı, ama öyle. Sen de biliyorsun ki öyle. İnsanlar benim cinsel hayatım hakkında varsayımlarda bulunacaklar. Kariyerim hakkında. Buraya gelmek için neler yaptığım hakkında. Ne yapmaya hazır olduğum hakkında. Belki de düşündüklerinin bir kısmı doğru olacaktır, ama bu onların bu konudaki fikirlerini duymak istediğim anlamına gelmez. Ayrıca, bu sadece beni değil, çevremdeki herkesi de bu incelemeye maruz bırakır. Bu büyük bir şey. Hiç de küçük bir karar değil."

O kadar uzun süre sessiz kalır ki, içimi dökmekten pişman olmaya başlarım. "Senin anlamanı beklemiyorum..."

"Ama onlar yine de o saçmalıkları söyleyecekler," diye sözümü keser. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendini saflık prensesi olarak sunabilirsin, ama yine de birileri sana fahişe diyecek. Muhtemelen birçok kişi. Ya da erkek düşmanı diyecekler. Ya da beyni yıkanmış feminist. Ya da cinsel yöneliminizi sorgulayacaklar.

Mesele neyi ortaya koyduğunuz değil, kendinizi ortaya koymanızın yargılanmanıza neden olmasıdır." "Yani kısacası, ne yaparsam yapayım mahvoldum. Harika. Bu

beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?"

"Seni uyandırması gerekiyordu. Halka açık bir kariyer yapıp kamuoyunun yargısından kaçamazsın. Onların yargıları olmadan başarılı olamazsın. Yaptığın işte iyi olamazsın, para kazanamazsın ya da dikkatleri üzerine çekecek başka bir şey yapamazsın. Herkes seninle ilgili imajını kendi anlatısına uyacak şekilde ayarlayacaktır. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yaşadığımız dünya böyle. Bu kadar naif olma."

Hayatı boyunca halkın kendisi hakkında kötü şeyler söylemesiyle uğraştığı aklıma geliyor. O *gerçekten* anlıyor.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Hayatını yaşa. İstedğin kadar büyük yaşa. Gerçeğin ne olduğunu biliyorsun. Gerisi sadece saçmalık. Zaten sana

, en azından hak etsen iyi olur."

Gerisi sadece saçmalık.

Tabii ki haklı. İnsanların ne düşündüğünü umursamamalıyım. Önemli olan benim doğru olduğunu bildiğim şey, gerisi sadece saçmalık. Bu düşüncenin ne kadar güven verici olduğu aptalca. O kadar güven verici ki, çok fazla düşünürsem duygusal olabilirim, bu yüzden biraz hafiflik katmaya çalışıyorum. "Bu yüzden mi bu kadar kadın düşkünüsün? İnsanlar seni zaten bununla suçlayacaklar diye mi?"

"Kim demiş ben kadın düşkünüyüm diye?"

Bu, ifadesiz bir şekilde söylenen bir söz ve işe yarıyor. Ben gülüyorum. "Lanet olsun, Alex. En azından birkaç saat daha kendime acımaya kararlıydım."

"İnsanları hayal kırıklığına uğratma alışkanlığım var. Buna alış."

Sesi neredeyse dostça ve ben oturuyor olmama rağmen başım dönüyor. "Dikkatli ol. Seni nazik olmakla suçlayabilirim."

"Kendini bu kadar abartma. Sadece korkak oldukları için aptalca kararlar alan insanlara tahammül edemiyorum. Bu çok acınası bir durum. Ayrıca, yaptıkların Hunter'a yansıyor ve bu da Sebastian ismine yansıyor."

Hoş birinden soğuk birine dönüşmesi tam bir 180 derece dönüş. Artık buna alışmış olmam gerekirdi, ama her seferinde hala beni şaşırtıyor.

Bunun üzerimde yarattığı etkiyi göstermemeye çalışıyorum. "Yani bu tavsiye kendi çıkarlarına yönelik."

"Kesinlikle senin için değil."

"Tabii ki değil." Yine de, yardımcı oldu. "Her zamanki gibi, dürüstlüğü için teşekkür ederim." O cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Şu anda çok kırgın olsam da, o beni sakinleştirip net düşünebilmemi sağladı. Whitney'e karşı yeterince dürüst davranmadım. Hunter, kız kardeşime gerçeği saklamamı bekleyemez. Belki ona olan biten her şeyi açıklarsam, o kadar yargılayıcı olmaz.

Sonuçta, onun bana saygı duymasını umarak tüm bunlara girdim. Ya da en azından beni desteklemesini.

Şu anda benim tarafımda değilse, kim benim tarafımda olacak?

BÖLÜM ON BİR

ALEX

"Ne oldu?"

SHE'deki ofisine girdiğimde Holt'un bana söylediği ilk sözler bunlar. Aslında bu onun ofisi değil, kız arkadaşının ofisi — birkaç hafta önce nişanlısı oldu — ama benim gibi o da şu anda ne yapacağına karar vermeye çalışıyor ve görünüşe göre bu, Brystin ile mümkün olduğunca çok zaman geçirmek anlamına geliyor.

Şahsen, bu beni mide bulandırıyor, ama görünüşe göre o aşık. Bu, benim ilgimi çeken bir duygu değil. Özellikle de bu, Tiffany mavisî duvarları ve buradaki gibi kanepede dekoratif yastıklar bulunan bir ofiste bütün gün kamp yapmak anlamına geliyorsa.

Odayı iyice inceledikten sonra, cevap vermeden önce onu doğru bir şekilde değerlendirebilmek için. "Bana biraz daha bilgi vermelisin dostum."

"HotHouse. Sen bunu halletmiştin." Oturma alanına doğru başını salladı.

Kahretsin. Sanırım şimdi de o beni yargılıyor.

"Duydun mu?" O da peşimden gelerek odanın diğer ucundaki kanepeye doğru yürüdüm.

Ben oturmadan önce bekledi, sonra karşımdaki sandalyeye oturdu. "Herkes duydu. Hunter, artık bir yatırımcı olduğunu herkese duyurmak için bir PR turuna çıktı. Hisse senetleri yükseliyor. Büyük firmalar müşteri olmak için birbirleriyle yarışıyor."

HotHouse'un ne kadar iyi gittiğini bana söylemesine gerek yok. İnan bana, takip ediyorum. Duyuru yapılır yapılmaz hisse senetleri iki katına çıktı. İki gün sonra, milyarlarca dolarlık bir sözleşme imzaladılar ve hisse senetleri yine iki katına çıktı. O noktada ne kadar kar kaybettiğimi hesaplamayı bıraktım. Düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Özellikle de Hunter, tüm kârı bana verme teklifinden vazgeçip sadece bir kısmını paylaşmaya karar verdiğinde. Sonuçta, tüm işi yapan "onun parası ve onun adı"ydı. Sanki ben bu ikisine de erişemiyormuşum gibi.

Durumu daha da kötüleştirmek için, başka bir PR şirketine yatırım yaparsam, rakip olacağımızı belirtti. Sebastian, aynı alanda Sebastian'la rekabet ediyordu. Onun alanı değil, *benim* lanet olası alanımda. Hunter da bir yılan. Onun rakibi olmak istemiyorum, bu da ne yapacağımı bulma arayışında amaçsız kaldığım anlamına geliyor.

Ama kardeşimle ilişkilerim ne kadar gergin olsa da, Holt'a hiç bu kadar yakın olmadım. İkisi ömür boyu süren bir husumet içindeler ve her şeyi anladığımı iddia etmiyorum ama ben otomatik olarak Hunter'ın tarafında yer aldım.

Ona olan sadakatim artık alışkanlık haline geldi. "Evet. Hunter gerçekten durumu tersine çeviriyor. Ne olmuş yani?"

Holt'un bakışları beni delip geçiyor. "Partinde bana yatırım yapacak olanın sen olacağını söylemiştin. Gerçekten sabırsızlanıyor gibi görünüyordun, bu yüzden tekrar sormak zorundayım, ne oldu lan?"

"Ciddi misin?" Sakalımı okşuyorum, ona, hatta kimseye açıklama yapmak hiç istemiyorum. "Bugün beni buraya çağırmanın sebebi bu olmasa iyi olur."

"Sebeplerden biri."

Eğer başlangıç buysa, listesinde başka neler olduğunu duymak istemiyorum. Zihnimde, Holt'un bunu sormasının nedenini anlamaya çalışıyorum. Aklıma birkaç olası neden geliyor, ama hiçbirisi hoşuma gitmiyor. "Burada bir hikaye yok, Holt. Bırak gitsin ve yoluna devam et."

Holt, bir şeyi kolayca bırakacak biri değildir. "Seni mahvetti, değil mi?"

"Ve sen de bununla övünüyor musun?"

"Hayır, sevinmiyorum, seni pislik."

"O zaman neden umursuyorsun? Eğer intikam almak için birdenbire müttefikin olmamı istiyorsan, beni davet etmemeliydin."

Ayrıca, intikamımı çoktan aldım — onun arkasından kız arkadaşıyla yattım. Olan oldu, geçti gitti, o da öğrenmedi, yani herhangi bir sorun ya da yüzleşme olmadı, ama yine de Riah'ın orgazm olurken yüzünün nasıl görüldüğünü gördüğüm için kendimi tatmin olmuş hissediyorum.

Ayağa kalkmaya başladım, ama o elini kaldırarak beni durdurdu. "Bak Alex, biz hiç o kadar yakın olmadık. Ama bunun sebebi Hunter'ın bize izin vermemesi. Seni buraya övünmek için çağırmadım. Ona karşı çıkmanı beklemiyordum. Sadece Hunter tarafından kazıklandığında nasıl hissedildiğini biliyorum. Onun gölgesinde durmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve senin de bunu anlayan biri olduğunu fark etmeni istedim."

Yeterince samimi görünüyor ve belki de öyledir. Kendimi onun bakış açısıyla bakmaya zorladım ve tamam, belki de davranışında kötü bir niyet yoktur, ama biz Sebastian'ız. İkimiz de. İkimizin de bir amaç gütmemeyi bilip bilmediğinden emin değilim.

Bu yüzden sadece omuz silkiyorum. "Tamam."

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor, ama hemen gizliyor. "Tamam."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. HotHouse'a yatırım yapmayacağın için, biraz nakit paran olduğunu düşündüm."

İşte bu. Gizli gündem. "Doğru. Tabii ki. Tabii ki, benim için orada olmak ve aynı zamanda paramı istemek istedin."

"Lanet olsun, Alex, ben..." Açıkça sinirlenmiş bir şekilde sözünü keser. Bir süre bekledikten sonra tekrar konuşmaya başlar ve bu sefer sakinleşmiştir. "Anlıyorum. Bana güvenmenin neden zor olduğunu anlıyorum ve anladığım için, seni ikna etmek için saatlerce uğraşmayacağım. Ya kendi başına buna karar vereceksin ya da vermeyeceksin. Benim yapabileceğim tek şey fırsatı sunmak."

Fırsat, büyük konuşan para babalarının tuzaklarını daha az iğrenç göstermek için kullandıkları moda kelimedir. Bana bu saçmalığı kullanmaya çalıştığına inanamıyorum.

Akıllıca olan şey, onu orada bırakıp çıkmak olurdu, ama kalmak için nedenler var. Merak, mesela. Ve Hunter'a karşı gelmenin cazibesini inkar edemem. Riah'la dalga geçmenin dezavantajları da var. Başka bir kişi daha işin içinde ve onun hak ettiğini hala düşündüğüm halde, analiz etmek istemediğim bazı yönlerden de karmaşık bir durum.

Telefonla sesini duyduktan iki gün sonra hala onu düşünmemem gerektiği kadar karmaşık.

Onu tekrar aramak için bir neden aramamalıyım gibi karmaşık.

O intikam yönteminin sona ermesi gerektiği kadar karmaşık.

Holt'la anlaşma yapmak için bir araya gelmek ise... ilginç.

"Dinliyorum." Evet demiyorum. Sadece soruyorum, hepsi bu.

"Bob Peterson, SHE ağını satmak istiyor."

Ah, o zaman Brystin yüzünden burada takılmıyor demek.

"Ve sen onu satın almak istiyorsun." Bunu düşünmek bile beni gülümsetiyor. Hunter'ın SNC'nin CEO pozisyonunu bu kadar çok istemesinin nedenlerinden biri, teknik olarak bu pozisyonun Holt'un doğuştan hakkı olması.

Ve Holt bununla hiç ilgilenmiyor. Bunun yerine, rakip bir istasyonla ilgileniyor. Bu o kadar dahice ki, sadece Sebastianlar kadar acımasız bir kanı olan biri bunu düşünebilir.

Tanrım, ben de buna katılırsam...

Tek başıma Hunter'ın rakibi olmak istemezdim, ama destek olsaydı durum farklı olurdu. Bu Hunter'ı o kadar kızdırırdı ki, bundan kurtulabileceğimizden emin değilim.

"Düşündüğün gibi değil," diyor Holt, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Bu kanal, kadınlar için ve kadınlar tarafından hazırlanan programlara adanmış. Bob Peterson gibi bir adam değil, bir kadın tarafından yönetilmeli." "Uh, son kontrol ettiğimde kontrol ettiğimde, Holt, sen paketlemiyorsun paket ekipmanı"

ekipmanı

"Bu yüzden Adly CEO olacak ve tüm üst düzey yöneticiler kadın olacak."

Kasığımı aşağıya doğru bakıyormuş gibi yapıyorum. "Bir an için, testislerimi falan kaybetmiş olabileceğimi düşündüm, çünkü

Bunu bana neden sunduğunu anlayamadım. Ne düşünüyorsun? Sessiz ortaklar mı olacağız? Brystin'in seni asil bir feminist haline getirecek kadar iyi bir amcığı olmalı."

O gülüyor. "Asil değil. Burada para kazanılacak. Ama evet, gerçek şu ki kadınların yönettiğı şirketlere ihtiyaç var, ancak bu kültürde erkeklerin katılımıyla meşrulaştırılmadıkları sürece genellikle bir yere varamıyorlar. Bob, penisi olmayan kimseye satış yapmaktan bahsetmiyor bile."

Öne eğilip dirseklerini uyluklarına dayadı. "Ama aynı zamanda kültür nedeniyle de, kadınların bizim öğrendiğimiz şeyleri öğrenme fırsatları pek olmadı, çünkü biz onların ulaşamayacağı pozisyonlarda çalıştık. Babam Adly'nin sadece insan kaynakları bölümünü yönetmesine izin verdi. O yetenekli ama ikimizin sahip olduğu deneyime sahip değil. Bu yüzden sen ve ben danışman olarak devreye giriyoruz. Ben ağ stratejisini biliyorum, sen de markalaşmayı biliyorsun. Masaya çok şey katabiliriz."

Bir dakika düşünürüm. O haklı, bu asil bir davranış değil. Fırsatçılık ve erkek kurtarıcı sendromu kokuyor, ama aynı zamanda Holt'un aslında iyi bir şey yapmaya çalıştığını düşünüyorum.

Bu hiç de Sebastian'ın tarzı değil.

Hunter böyle bir konuda işbirliği yaptığım için benden nefret etmezdi. Kahkahalarla gülerdi.

Hayatımda ne yapmak istediğimi henüz bilmiyorum — ya da paramla ne yapacağımı — ama ne kadar asil puan kazanırsam kazanayım, Hunter'ın şakalarının hedefi olmak istemediğimden eminim.

Holt dudaklarımda bir cevap olmadığını hissetmiş gibi görünüyor, bu yüzden bir kez daha elini kaldırıyor. "Şimdi cevap verme. Düşün. Sen de varsan bile, hala biraz paramız eksik, yani zamanın var."

"Evet, tabii. Tabii. Düşüneceğim."

Ben kalktığımda o da kalkıyor ve elimi gereğinden fazla uzun süre tutarak sıkıyor. "Hey, madem buradasın, sana bir tur attırayım. Bilinçli bir karar vermen için ihtiyacın olan bilgileri vereyim."

Gülüyorum. "Sen gerçekten çok ısrarcı bir herifsin, biliyor musun Holt?"

Sırıtişından, bunu bir iltifat olarak gördüğü anlaşılıyor.

Hiç havamda değilim, ama neyse. Başka ne yapacağım ki? "Evet, buradayken. Yapalım."

Bu tur, bir turdan çok Holt'un bana SHE ağının finansal bilgilerini vermesi için bir fırsat. Beni ofislerde gezdirirken hafızasından rakamlar sayıyor. Ofisler mütevazı ve programların yansıttığı kadınsı dokunuşu yansıtmıyor, bunun Bob Peterson'ın varlığıyla ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Adly'nin kontrolündeki burayı hayal edebiliyorum. Tüm kat pembeye boyanmış olurdu.

Holt'un raporunu yarım kulakla dinliyorum. Anladığım kadarıyla, kesinlikle bir büyüme fırsatı var, ancak beni üretim kontrol odasına götürüp stüdyo sahnelerinden birinde neler olduğunu görene kadar, söyledikleri veya gösterdikleri beni pek ikna etmiyor.

Ve sonra ilgimi çeken stüdyo sahnesi değil, stüdyo sahnesinde bulunan kişi. "O...?"

"Evet, o." Holt saatine bakıyor. "Hala ses kontrolü yapıyor olmalı. Öğleden sonraki haber programımızda yeni albümünden bir şarkıyı tanıttık. Programı üç farklı kadın sunuyor, aslında dört, çünkü Brystin haftalık programına daha fazla zaman ayırıyor."

Konuşmaya devam ediyor, umurumda bile olmayan operasyonlar hakkında daha fazla bilgi veriyor. Daha önce yaptığım gibi numara bile yapamıyorum. Tüm dikkatim, arkasında çalan müzisyenlerin onun girişini çalarken Riah'a odaklanmış durumda.

Eleştiri moduna geçmekten kendimi alamıyorum.

Saçları ve makyajı çoktan yapılmış durumda ve ilk geldiğimde olduğu kadar gösterişli olmasa da, yine de sesine göre fazla muhafazakar. Kıyafeti ise güzel. Zeytin yeşili bluz, uzun kollu ve fırfırlı, ama şeffaf. Şortunun üzerine giydiği mücevherli file etek ve baldırlarına kadar bağcıklı siyah sandaletler hem cesur hem de seksi. Sonuç olarak, Hunter'ın ona kızacağı kadar abartmadan, hedeflediği markayı yansıtıyor.

Tahmin etmek gerekirse, gerçek bir uzlaşmaya katılmayı reddeden bir erkekle uzlaşma sanatını öğreniyor diyebilirim.

Etkilendiğimi söyleyemem ama etkilenmediğim *de söylenemez*. etkilendiğimi söyleyemem.

Sonra şarkı söylemeye başladı ve anında doğum günü geceme geri döndüm. Aynı şarkı ya da aynı ruh hali değildi, ama sesinde sadece birkaç kez duyduğum bir saflık vardı. O gece de öyle olmuştu. Kucağıma oturup sikime sürtünmüştü.

Anında yarı ereksiyon oldum. Tamamen sertleşmememin tek nedeni Holt'un hemen yanımda durmasıydı.

Kardeşimin kızına karşı sertleşmemi ona nasıl açıklayabilirim ki?

Ve ben kardeşimin kızına karşı tam olarak katı değilim. Onun kıcının bana sürtündüğü anı. Hepsi bu. Onun sesinin bu özel tonunun uyandırdığı anı. Başka bir şey değil.

Şu anda bile bu konuda temkinli davranıyor. Sanki nasıl rahatlayacağını bilmiyormuş gibi. Sanki ilham perisine tam olarak ulaşamıyormuş gibi. Kapak resmi için ne istediğini biliyordu ama biraz cesaretlendirilmeden bunu gerçekleştirecek kadar cesur olamadı. İzin almadan.

Ben ona izin verebilirdim.

Bu Hunter'ı kızdırmaz mıydı?

Ve şimdi birdenbire Holt'un ofisine geri döndüm, Hunter'ın beni mahvettiğini bildiğini söylediğini duyuyorum ve şimdi benim değil de kardeşimin cebine giren müstehcen miktardaki parayı düşünüyorum ve kendime eşit olduğumuzu söylemiş olsam da, belki de eşit olmadığımızı düşünmeye başlıyorum.

Belki de almam gereken daha çok şey vardır.

Bu şekilde olmaz, hatırladın mı? Riah dağıniktır.

Ama bu karışıklıkları yaratan Hunter. Başkalarının ilerlemesinin önünde duran o. Herkesi mahveden o.

Her zaman onun istediği gibi davranmamızı isteyen ve bekleyen kişi o.

Ve Riah yardım isterse, o burada yardım edemeyecek durumda olursa... ben devreye girdiğim için kim beni suçlayabilir?

BÖLÜM ON İKİ

RIAH

"Bana öyle geliyor ki,
konuşma sırası bende olmalı,
Ama ne diyebilirim ki
hiçbir şey hissetmediğim halde?"

Şarkıyı bitirdiğimde, ses kontrolünden beklendiği gibi küçük bir alkış duyuluyor, bu yüzden bu coşkusuzluktan bir şey çıkarmamaya çalışıyorum.

Zaten performansımı kendim değerlendirebilecek kadar yetenekliyim.
Ve bu yoktu.

Aklını oyuna ver, Riah.

Set ışıklarından gözlerimi koruyarak, kutuyu gözlerimi kısarak bakıyorum, benden istediklerini aldılar mı diye, ama camın arkasından hiçbir yüz göremiyorum. Kapının açıldığını duyuyorum ve birkaç kişinin yaklaştığını görebiliyorum, ama onları da seçemiyorum.

Claude onlardan önce bana ulaşıyor. "İyi görünüyorsun. Sesin harika. Keşke sana enerji verecek canlı bir seyirci olsaydı, ama ne yaparsın. Nasıl hissediyorsun?"

"Şeydi... şey..." Hâlâ duygularımı ifade etmekte zorlanırken, figürler ışığa adım attılar ve Holt'u tanıdım. Bu yüzden gülümsedim.

Sonra bakışlarım onun arkadaşına kayıyor. Daha önce karnımdaki arı sürüsünü kontrol altına aldığımı sanıyordum, ama onu görünce...

Alex'in şarkısı yayınlanmaya başlayınca, herkes konuşmaya başlıyor.

Sadece şarkıyı ilk kez çalacağımız için gerginim, hepsi bu.

Alex onları kışkırttı çünkü eminim ki, burada bulunma nedeni her ne olursa olsun, muhtemelen bebek bakıcılığı kategorisine giriyor ve gözetim altında olmak beni her zaman endişelendirir.

Bu yüzden selam vermeyi unutmam benim suçum değil. "Hunter gelmeni mi istedi?"

Aslında kendisi gelmesi gerekiyordu. Bu etkinliğe engel olan randevusunu bitirirse, hala gelebilir. Onun yerine kardeşini göndermek tam ona göre bir davranış.

Neden bunun olmasını umuyorum ki?

"İster inan ister inanma, hayatım senin ve kardeşim etrafında dönmüyor." Kızgınlığı her zamankinden daha ince, belki de kuzeni burada olduğu içindir.

Ona inanmadığımı söyleyemem. "Sadece bir anlık hevesle mi uğradın?"

Holt ve Alex, Alex cevap vermeden önce birbirlerine bakiştılar. "Holt'un nişanını kutlamak için uğradım."

Holt da söze karışır. "Sonra ona burayı gezdirmeyi teklif ettim."

"Oh." Varsayımından dolayı kendimi aptal hissediyorum. Elbette, Alex'in burada olmasının benimle ilgisi olmayan milyonlarca nedeni olabilir. "Tebrikler. Zully saç ve makyaj sırasında bana söyledi. Ne heyecan verici."

Bana teşekkür etti ve düğün tarihinin henüz çok uzak olduğunu söyledi.

Sonra Claude araya girip, birkaç telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyler. Ona el sallayarak veda edip dikkatimi tekrar Holt'a veririm.

Daha doğrusu, deniyorum, çünkü kafam bir milyon farklı yerde. Hâlâ şarkıyı düşünüyorum ve zaten dikkatim dağınık, bir de Alex o kadar yakınımnda duruyor ki, burnumu ona doğru çevirdiğimde her seferinde tarçın kokusu alıyorum.

Bir de bana bakışları var. Sanki istese beni yiyebilecekmiş gibi.

Onun ağzının benim tenimde nasıl bir his yaratacağını düşününce karnımda hafif bir sızı hissediyorum ve titriyorum.

"Affedersiniz, ne diyordunuz?" Konuşmada bir duraklama olduğunu fark edince, konuşmam gerektiğini anladım ve sordum. "Kafamda düşüncelerim var. Gösterinin hakkında düşünüyorum."

"Önemli bir şey değil," diye ısrar ediyor Holt. "Zaten performans öncesi zamanını bölmemeliyiz. Kabinden sesin inanılmaz geliyordu."

"Ah. Teşekkürler. Sanki bir şey eksikmiş gibi hissettim, ama..." Kafamı sallıyorum. İltifatları reddetmek kötü bir alışkanlık. "Bilmiyorum. Eminim iyiydi."

"İyi değildi. Sen ateş gibiydin." Biri Holt'un adını çağırır ve o da omzunun üzerinden onların yönüne bakar. "Ateş demişken... Sanırım söndürülmesi gereken bir ateş var; izin verirsiniz."

Alex'in onu takip edeceğini düşünerek dönmek üzereyim, ama o beni durdurur. "Bir şey mi kaçırdın?"

Sesi çok ilgilenmiş gibi geliyor ve ben o kadar şaşıyorum ki cevap vermek için bir saniye bekliyorum. "Sadece o kadar iyi değildi..."

Ekipten biri alanı boşaltmak için bağırarak sözümü keser. Ses kontrolü yapılması gereken başka bir sanatçı vardır ve gerekli olmayan herkes setten uzaklaştırılır.

Başka bir ekip üyesi, sahneye çıktığımda beni almaya geleceklerini söylüyor.

Gürültüde Alex'i kaybettim, bu yüzden soyunma odama gidiyorum.

Kapıyı itip açtığımda, bir el kapının kapanmasını engellemek için uzanır. Dönüp bir kez daha Alex ile karşı karşıya gelirim.

"Ne kayboldu?" diye soruyor, kaldığımız yerden konuşmaya devam ediyor.

Aniden, şu anda sadece ikimizin kaldığımızın farkına varıyorum. Bu koridordaki diğer odalar boş. Tam anlamıyla yalnızız.

Kapı çerçevesine yaslanarak kaçışımı engelliyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Karnımdaki o hafif çekişme, bir sıcaklık dalgasıyla birlikte yeniden başlıyor.

Özlüyorum... bunu.

Bu kıvılcımı özlüyorum. Bu samimiyeti. Kadınlığımla olan bu bağı.

Müziğim, cinselliğini sahiplenmiş bir kadının cesur özgüvenine ihtiyaç duyuyor ve ben bunu ses kontrolünde gösteremedim.

Bu farkındalık geldiği kadar çabuk, inkârlar da gelir: Sesime ulaşmak için Alex Sebastian'a ihtiyacım yok. Yok. Olamaz.

Yapmayacağım.

"Hiçbir şeyi kaçırmadım." Ona sırtımı dönerek, keskin bakışlarından kaçmaya çalışıyorum, ama aynada onunla karşılaşıyorum.

"Anladın."

"Hayır." Çok hızlı oldu. "Neyi anladım?" "Neye ihtiyacın olduğunu."

Kafamı şiddetle sallıyorum. "Hayatım boyunca bunu yaptım. Yıllarca. Annem doğduğumuz andan itibaren müzisyen olmamızı istedi. En sevdiği iki şarkıcıdan esinlenerek bize isim verdi: Mariah Carey ve Whitney Houston. Birimizin bu yolu izleyeceğini umuyordu. Whit müzikle hiç ilgilenmiyordu ama ben hemen bu yolu seçtim. Mikrofonu tutabildiğim andan itibaren performans eğitimi aldım."

"Tamam. Annen seninle gurur duyardı. Ne demek istiyorsun?"

Açıkçası, bu konuşma benim için yapılmıştı.

Ona dönerek sordum. "Neden buradasın?" "Sana söyledim..."

"Soyunma odamda. Şu anda neden buradasın?"

Geri kalan mesafeyi adımlayarak içeri girer ve ayağıyla kapıyı kapatır. "Benimle yalnız kalmaktan mı korkuyorsun?"

"Neden endişeleneyim ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

Karnımdaki gerginlik uyluklarımın iç kısmına yayıldı.

Eminim ki her zamanki gibi beni kızdırmaya çalışıyor, ama sesinde hafif bir davet var ve bu yanlış olsa da...

Tanrım, bu çok yanlış.

Kardeşiyle yattığımı düşünüyor. Kardeşiyle yattığımı düşünmesine izin veriyorum.

Aynaya geri dönüyorum. "Mesele şu ki, ben ne yaptığımı biliyorum. Her şeyi benim için düzeltmen için sana ihtiyacım yok."

zaman." Dudak parlatıcısını alıp kırmızı lekelerle kaplı dudaklarıma yeniden sürüyorum, umarım sözlerimi bir reddetme olarak algılar.

Bir nevi umut ediyorum.

Tamam, pek umutlu değilim.

"Tabii. Bana ihtiyacın yok." O çok rahat davranıyor, ki bunu şimdiye kadar bilmiyordum ve bu beni tedirgin ediyor. "O zaman neye ihtiyacın var?"

Aslında bunun bir ihtiyaç olduğundan emin değilim. Eğer öyleyse, çok temel bir ihtiyaç. İlkel.

İlkeldir.

Yine, yansımda onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri kapüşonlu, karanlık ve ateşle dolu.

Yapamayız.

Bunu kafamdan atmaya kararlıyım, derin bir nefes aldım. "Sadece dikkatim dağınık, hepsi bu." Zully'nin fırçalarından birini aldım ve alnıma ve yanaklarıma ihtiyacım olmayan pudra sürdüm. "Kız kardeşim. Seni ilgilendirmez tabii."

Bu yalan bile değil. Yarım saat sonra geçici iş ajansından döndüğünde, bana söylemesine gerek kalmadan, kıyafetinin tam da söylediğim gibi yanlışı bir izlenim bıraktığını anladım.

Bu, benimle Hunter hakkında konuşmam gereken konuları konuşmak için bir fırsat olabilirdi, ayrıca dünyanın kadınları nasıl algıladığı ve onlara nasıl davrandığı hakkında daha geniş bir konuşma da yapabilirdik, ama ne zaman onunla konuşmaya çalışsam, odasına koşup kapıyı çarpıyor.

İki gündür sessiz kalıyor ve bu o kadar da önemli bir şey olmamalıydı - hayatımdaki diğer her şeyden bu kadar emin olmasaydım, bu kadar önemli bir şey olmazdı. Ben bölümlere ayırmada iyi değilim ve onunla ilgili karmaşık duygularım bu ilk denememe de yansıyor. Onunla olan yaklaşımım başarısız oluyorsa, bu yaklaşımın her yerde başarısız olduğunu kim söyleyebilir?

Şu anda içine giremeyeceğim, umutsuzluğun bekleyen utanç sarmalı bu, bu yüzden başımı sallayıp dikkatimi dağıtan düşünceleri uzaklaştırıyorum. "Sadece meditasyon yapmam lazım, sonra iyi olacağım."

Alex'i mi yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum.

O kıkırdıyor. "Meditasyon, o şarkı için ihtiyacın olan zihin durumuna ulaşmanı sağlamaz."

Zayıf iradem kırılır ve soğukkanlılığımı tamamen kaybederek ona doğru dönerim. "Ve sen bunun çözümü olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle kötü davranmanın benim ihtiyacım olan şey olduğunu mu?"

Bir anda odayı geçer, ellerimi arkamda bükerek makyaj masasına doğru iter ve vücudu benimkine yapışana kadar beni itekler. Pudra fırçası elimden düşer ve kalp atışlarım hızlanır. Nabzımın vücudumun her yerinde attığını hissediyorum. Göğsümde, kulaklarımda. Uyluklarımda arasında.

"Şu anda kız kardeşini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Şarkımı da düşünmüyorum. Seni hayalarına tekmelemeyi düşünüyorum."

O hiç aldırış etmiyor. "Benim hayalarımaya yapmayı düşündüğün şey bu değil."

Onun küstahlığı beni sinirlendiriyor, haklı olmasına rağmen. "Şarkımı düşünmem gerekiyor."

Kafasını sallıyor. "Şarkını düşünmeni istemiyorum. Hiçbir şey düşünmemelisin. Doğru zihin durumuna girip, orada kalmalısın."

"Ne ruh hali? Seni uykunda öldürdüğüm ruh hali mi?"

Eğilir, böylece sıcak nefesi kulak mememde hissedilir. "Kullanılmayı seçtiğini hatırladığın ruh hali."

Kullanılmayı seçmek.

Bu seçimde bir güç var. Hunter ile bu PR anlaşmasını yapmaya karar verdiğimde ele geçirdiğim güç bu. Toplumsal normlar ve kamuoyunun gürültüsü yüzünden mi, yoksa bunu fark etmeye alışkın olmadığım için mi bilmiyorum, ama sahip olduğum bu gücü sürekli unutuyorum.

Bugün o sete çıkıp yeni ve cesur sesimi ortaya koymak için tam da ihtiyacım olan güç bu.

Alex bana bakıyor. "Bunu istemelisin. Bunu seçmelisin seçmelisin."

Göğsüm çarpıyor, ama o soğukkanlılığını koruyor. Yüzünde Yüzünde tek bir gerginlik belirtisi bile yok. Sanki

etkilenmediğini düşünürdüm.

Onun sert penisi benim sorumluluğumda değil.

Ama istersem olabilir. Eğer ben öyle istersem.

Duvardaki saate bakıyorum. Sahneye çıkmam için yaklaşık on dakika var. Gözlerim kapıya kayıyor. "Kilitli değil."

"Benim için sorun değil."

Uzun zamandır hissetmediğim bir heyecanla midem altüst oluyor. Tehlikeli bir heyecan. Hem yasak olan bir şeyin hem de yeni bir şeyin heyecanı.

Bileğimi tutan elini hafifçe çekiştirince, beni serbest bırakır ve ben de kemer tokasına uzanırım.

Penisi bana doğru titrer, ama o hızla elimi çeker. "Seç, Riah. Söyle."

Nefes alırken nefesim titriyor.

Tekrar nefes verdiğimde, kararımı veriyorum. "Beni kirlet, Alex."

Beni tezgaha doğru ittiği kadar hızlı bir şekilde geri çekilir ve kemerini çözer. Anında kontrolü ele alır. "Dizlerinin üzerine çök."

Eteğimin ağnı yırtma endişesini görmezden gelerek yere çöküyorum ve o pantolonunu indirmeden ağzımı açıyorum.

Penisi ortaya çıktığında, tanıdık şekle alışık olmadığım bir misk ve sabun kokusu eşlik ediyor. Hunter aklımdan çok uzak, ama aynı zamanda göz ardı edemeyeceğim bir şekilde burada, bizimle birlikte. Görünüşe göre, cömert boyutlarını belirleyen geni paylaşıyorlar. Şekli de uzunluğu da benzer.

İlk başta ürkütücüydü. Hatta utanç vericiydi. Önünde diz çökmemem gereken bir adamın önünde diz çökmüş ve bir daha asla önünde diz çökmek istemediğim bir adamın penisini görmek.

Bu çok yanlış ve suçluluk duygusu midemi burkuyor.

Ama bu his, arzumun ağırlığı altında gömülü kalıyor ve Alex elini saçlarıma sıkıca dolayarak başımı öne doğru çekince, eski sevgilimle ilgili tüm düşüncelerim anında yok oluyor. Bu, Hunter'ın bana hiç davranmadığı kadar acımasız ve otoriter bir davranış. Alex'te de bir çaresizlik ve tutku hissediyorum ve genelde isteksiz bir oral seks

ama dilimin onun başının ucundaki ince sıvı damlasını hevesle yaladığını fark ediyorum.

Sonra başını ağızıma alıp dilimi etrafında döndürüyorum, tuzlu tadını içime çekiyorum. Bunu yaparken yukarı bakıp tepkisini izliyorum. Onu tanıyorum.

Ama benim istediğim gibi keşfetmeme izin vermek yerine, tüm uzunluğunu ağızıma sokuyor ve gözlerimi yaşartıyor. Boğazımı gevşetip öğürmemek için zar zor başarabiliyorum.

"Derin boğaz yapabileceğini bilmeliydim. Kardeşimin başka bir şekilde hoşuna gideceğini hayal edemiyorum. Seni sikerken bunu hissettiğinden emin olmak ister."

Görünüşe göre, Hunter'ın bize katılmasını engelleyemeyen tek kişi ben değilim.

Bu durum alarm zillerini çalmalı. Bu iğrenç ve sapkın bir şey ve kendine saygısı olan herhangi bir kadın bundan tiksindir ve iğrenir.

Ama tam tersi oluyor. Amım ıslanıyor ve karnımın içindeki o fırın daha da ısınmaya başlıyor.

Çıkartıyor, ama hemen tekrar içime giriyor.

Dengemi sağlamak için uyluklarına tutunuyorum. Kontrol hissi yaşamak için.

"Sen sadece bir oyuncağısın, değil mi?"

Değilim. Ben çok daha fazlasıyım. Ama ben onaylayarak mırıldanıyorum çünkü bu oynadığımız sahnenin bir parçası ve bir şekilde doğru da olduğu için, ve o inliyor.

"Siktiğimin küçük baş belası." Saçımı o kadar sert çekiyor ki, acıyı azaltmak için öne doğru eğilmek zorunda kalıyorum. "Hoşuna gidiyor, değil mi, seni küçük sik yalayıcı?"

Evet, evet. Hoşuma gidiyor. Kullanılmış ve istismar edilmiş sapıklık resmi olarak açıldı çünkü gerçekten hoşuma gidiyor.

Benim neyim var böyle?

Bu şarkı için.

Hepsi bu. Bu yöntem oyunculuk. O beni kullanıyor, ben de onu kullanıyorum.

Bundan elde ettiğim şey yüzünden hoşuma gidiyor. Başka bir şey değil.

Kalçalarını yüzüme doğru itmeye devam ediyor, beni sınırlarıma zorluyor ve bunu yaparken nefes almama bile izin vermiyor. Hareketlerine devam ederken ağızından çıkan sözler pisliklerle dolu.

Ağzımı zorla. "Sen çok pis bir sürtüksün. Sebastian'ın sikini almak için yaratılmışsın. Eminim şarkıların da gizlice bundan bahsediyor." Sesi alçak ve küçümseyici. "Hakimiyet altına alınma arzuna yönelik, ince bir örtüyle gizlenmiş övgüler."

Bu çok aşağılayıcı.

Hakaret edici olmalı.

Müziğimin, dizlerimin üzerinde duran basit bir metafora indirgenmesi. İnsanların böyle düşünecek olmasından en çok korktuğum şey bu. Benim ne olduğum ya da vermek istediğim mesaj hiç de bu değil.

Ama ben kendi isteğimle buradayım. Çünkü burada olmak istiyorum ve çünkü bu benim amımı titretir, ve acıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırmam gerekir, ve benim müziğim de bununla ilgilidir. Bunu seçme yeteneği ile. İstediğim gibi kullanılma yeteneği ile.

Büyük, kalın bir sik ağzıma girip çıkıyor ve kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Güç ve itaatin garip ikilemini, Alex'in kalçalarının hızlı hareketlerini sindirmekte zorlanıyorum. Acımasızca boğazımı sikiyor ve nefes almak için geri çekilmeye çalıştığım her seferinde saçımı daha sıkı tutuyor ve bana daha da pis sözler söylüyor.

Bu his neredeyse dayanılmaz hale geliyor, ta ki o tekrar içeri girmeden önce birkaç nefes alabilmem için yeterince geri çekilene kadar. O kadar ıslakım ki, neredeyse kendi kokumu alabiliyorum.

Sadece benim için yapıyor. Alex'in uylukları gerginleşiyor ve itişleri düzensizleşiyor, orgazma yaklaştığından eminim ki, kapı sertçe çalınıyor. "Gösteri zamanı yaklaşıyor," diyor kalın ahşap kapının arkasından bir kadın sesi.

Dehşete kapılarak uzaklaşmaya çalışıyorum ve yemin ederim ki kalbim duruyor.

Kapı kilitli değil. Kapı kilitli değil. Kapı kilitli değil.

Ama Alex başımın iki yanını tutar ve beni yerinde tutar. "Nefes al," der yumuşak bir sesle. "Nefes al. Burnundan." Sonra seslenir. "Beş dakikaya ihtiyacı var."

"Üç dakikası var." Koridorda topuk sesleri duyulur ve rahatlamaktan neredeyse eriyorum.

"O zaman acele etsek iyi olur, çünkü o şarkıyı gerektiği gibi söylemenin tek yolu, boğazını benim spermimle kaplamaktır."

boğazını kaplamamla olur."

Sanırım tüm kontrolü teslim ettim, ama aynı zamanda her şeyi serbest bırakmak için benden izin istediğini de düşünüyorum. Henüz yapmadığına inanmak zor ve daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değilim. Sert zeminden dizlerim uyuşmuş durumda. Boğazım zaten çok hassas. Ve bundan sonra şarkı söylemem gerekiyor.

Ama şarkıyı düşünmüyorum. Şu anda buradayım ve onu tatmak istiyorum. Konuşacak gücüm yok ve beni o kadar sıkı tutuyor ki, zar zor başımı sallayabiliyorum, bu yüzden gözlerine bakıyorum ve ona anlatmaya çalıştığım şeyi okumasını umuyorum.

Evet. Yap şunu. Beni kirlet.

Ya mesajı anlıyor ya da umursamıyor, çünkü hiç olmadığı kadar derine girmeye başlıyor, tüm vücudu zevkten titreyene kadar, ağzımın içine boşalırken eşsiz bir erkekçe kükreme çıkarıyor. Vücudunun gerilmesini izlemek sanat eserini izlemek gibi. Benim yarattığım sanat eserini. Nefesini keserek ağzımın içine boşalıyor. Dilimin üzerinde hissettiğim sıcak sıvısı, daha önce hiç tatmadığım bir şey.

"Göster bana." Sesi boğuk ve güçlü.

Ağzımı açıp dilimi çıkararak her şeyi yuttuğumu gösteriyorum ve belki de çılgın bir sisin içindeyim, ama bunun ondan son kontrolünü de aldığından eminim. O çözülüyor.

Nefesini toparlamasını izliyorum. Soğukkanlılığını yeniden kazanmasını izliyorum. Bir tür canavardan başka bir tür canavara dönüşmesini izliyorum. Alfa dominanttan alfa deliğine. Bu ince ama belirgin bir değişim. İlk canavar beni istemekten nefret ediyor. İkincisi benden nefret etmek istiyor. Hatta nefret ettiğine inanıyor olabilir.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum.

Yaptığımız her şeyden sonra, bu dönüşümü izlemek diğerlerinden daha samimi geliyor ve o beni ayağa kaldırıp aynaya doğru itene kadar sahnede olmam gerektiğini neredeyse unutuyorum.

Yansıman beni şaşırttı.

Bu kadar dağınık görüneceğimi düşünmemiştim. Saçlarım karışmış, rimelim akmış ve rujum bulaşmış.

Alex saçımı düzelterip, bu dağınıklığa bir düzen getiriyor gibi görünüyor ve sonra omzumun üzerinden aynaya bakıyor. Rujuma uzandığımda beni durduruyor. "Böyle iyi."

"Sanki az önce oral seks yapmışım gibi görünüyorum."

"Ve bunu saklamaya çalışmazsan, herkesin bilmesini umursamıyormuşsun gibi görünür."

Umursamama tavrı mı? Bu da bir güçtür.

Ve ne kadar bakarsam, herkesin bu bakışın rolün bir parçası olduğunu düşüneceğini o kadar çok anlıyorum. Kimse benim arka odada "erkek arkadaşımın" kardeşini emdiğimi düşünmeyecek. Kimse içimdeki suçluluk duygusunu göremez.

Ama adrenalin ve şehvet damarlarımdan akıyor, olabildiğince gerçek. Bunun performansımda görünmemesi imkansız.

"Bir satır söyle," diye emrediyor.

"Neden benden en iyisini vermemi bekler gibi bana bakmayı kesmiyorsun?"

Alex'in kendini beğenmiş ifadesi, sadece ham sesin mükemmel olduğunu değil, bunun bir kısmının da onun sayesinde olduğunu düşündüğünü gösteriyor.

Ona teşekkür etmeli miyim, yoksa tokat mı atmalıyım, karar veremiyorum.

Ben düşünürken, o da yansımda gözlerime bakıyor ve bakışlarını üzerimde tutuyor. O kadar uzun süre tutuyor ki, bu samimiyet yüzünden cildim kaşınmaya başlıyor. Görmemesi gereken bir şey göreceğinden korkuyorum.

Ve sonra, sanki aynı şeyden korkuyormuş gibi, bir perde düşer ve gözlerindeki bakış bulanıklaşır. "Biliyor musun, seni sömürmek çok kolay, ikinci el olman bile umurumda değil."

Onun uzun süre nazik kalamayacağını bilmeliydim. O zaman ona bir tokat atayım.

En azından sözlü olarak. Çünkü en büyük zararı sözlerimle veririm. "Benim sömürülen kişi olduğumu düşünmen çok komik. Gösterimden sonra, tüm sosyal medya sitelerinde benim adım geçecek. Sanırım buradan istediğimi aldım."

Sanki onu kırmaya çalışmamın çekici olduğunu düşünüyormuş gibi burnunu kırıltırıyor. "Ama herkes zaten benim adımlı biliyor."

Kapı yine çalındı. Sıra bende.

Gitmek için dönüp son bir darbe indirmek için duruyorum. "Peki, seni hatırlamadan önce Sebastianlar listesinde kaç kişi var?"

Endişelenme. Eminim Hunter senden sadece birkaç sıra yukarıdadır."

Acı, sanki el izimi bırakmışım gibi çenesinde belirgin bir şekilde hissediliyor.

Alex'i bu şekilde kışkırtmak berbat bir oyun. Kardeşinin adını kullanarak onun güvensizliğini dürtmek.

Bunun için kendimden nefret edersem, eminim sorun olmaz. Müziğe ekleyebileceğim bir şey daha.

BÖLÜM ON ÜÇ

RIAH

SHE'deki performansımı mahvettim.

Yirmi dört saat sonra, video YouTube'da bir milyondan fazla izlendi ve single'ım en çok dinlenenler listesinde ilk yüzde yer aldı. Claude'un gelen kutusu tüm büyük ağlar ve müzik dergilerinden gelen röportaj teklifleriyle doldu ve internet albümün çıkış tarihi hakkında bilgi almak için yalvarıyor. Eleştirmenlerin ezici çoğunluğu *Zyah'ın kötüye gittiğini ve dünyanın bunu beklediğini* söylüyor.

Bu, umduğumdan da fazlasıydı. Hunter pek memnun değildi.

En azından bu sefer acil durum ekibi toplantısı için Los Angeles'a uçmamız gerekmiyor. Claude lansman için zaten New York'taydı ve tur sponsorum da burada bulunuyor, bu yüzden Hunter, Batı Kıyısı'ndaki plak şirketimin ofisinde toplanmak yerine Sebastian Center'da bir konferans salonu ayırttı.

"Kısa sürede toplanıp geldiğiniz için teşekkürler ve ev sahipliği için çok teşekkürler, Hunter. Keşke şahsen orada olabilseydim, ama bu da iş görür." Jennica, plak şirketim Topaz'ın yöneticisi ve bu görüşmeyi yönetmeye en uygun kişi, bu yüzden toplantıyı başlatmasına sevindim. Hunter'ın bu görevi üstleneceğinden biraz korkuyordum.

Artık başladığına göre, onun kontrolü ele almaya çalışması pek olası değil. Ancak bu, onun fikirlerini özgürce ifade etmeyeceği anlamına gelmez ve Jennica ile Stew'in (turumun sponsoru olan şirketin temsilcisi) benim kişiliğimin cinsel çekiciliğe yönelmesini beğenmeyebilecekleri

benim kişiliğimin cinsel çekiciliğe yönelmesini beğenmeyebilirler, ama umarım dünkü ilk performansıma verilen tepki, gelecekteki performanslarımın hangi yöne kayması gerektiğini gösterecektir.

Jennica katılımcıları tanıtırken hepimiz ekrana odaklanıyoruz: Claude, Hunter, Stew ve asistanı, ben ve Jennica konuşmasını bitirirken içeri giren Alex.

Dizlerim masanın altında zaten titriyordu, ama uzun boylu, mavi gözlü şeytanı görünce kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

Jennica kesintiye uğrayınca duraksıyor ve Hunter ona meraklı bir bakış atıyor olmalı ki Alex, Claude'u işaret ederek "O benim burada olmam gerektiğini düşündü" diyor.

Bu benim için yeni bir haber.

İkisi dün ben sahnedeysen konuşmuş olabilirlerdi – ben sahneden indiğimde Alex gitmişti – ama bu toplantı daha sonraya planlanmıştı, yani Claude ona ulaşmış olmalıydı. Ne oluyor lan?

Hunter bunu sorgulamıyor gibi görünüyor. Hatta, kardeşinin burada olmasının iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü ve Alex'in katkıda bulunmak istemesine şaşırmadığını ima eden bir baş sallamayla yanıt veriyor.

Bu bilgi benim için yeterli değil.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum, çünkü tabii ki masadaki tek boş yer benim yanımdaki koltuk ve şimdi iki Sebastian tanrısı arasında sıkışıp kaldım ve kendimi bir parça sucuk gibi hissediyorum.

"Birinin o kapağı savunması gerekiyor," diyor. Sanki bu çok açıkmiş gibi.

Claude ona bugün bunu tartışacağımızı söylemiş olmalı.

Bu haberi nasıl karşılamalıyım bilmiyorum. Kırılmak istiyorum — neden bunu kendim halledemeyeceğimi düşünüyorlar ki? Ve neden Claude, Alex'in benden daha fazla etkisi olduğunu düşünüyor? Ve herkes, o odaya girer girmez kanımın bir derece ya da beş derece ısındığını anlayabilir mi?

Külotumda neler olup bittiğini boş verin.

Öte yandan, burada Claude dışında başka müttefikim olup olmadığından emin değilim ve Alex'in benim tarafımda olması kesinlikle büyük bir kazanç.

Bir an düşündükten sonra, isteksizce teşekkür ederim. "Oh, bebeğim, bu senin için değil."

Doğru. Neden başka türlü düşünüyim ki? Muhtemelen, değerli Sebastian ismini utandırmamam için buradasın.

Ve hayır, "*bebek*" kelimesinden tüylerim diken diken olmadı. Klima açık ve burası soğuk. Tabii ki.

Hunter bize ters ters bakıyor, ya sohbetin dışında bırakıldığı için, ya sohbeti böldüğümüz için ya da performans canlı yayına girdiğinden beri böyle olduğu için sinirli.

Teknik olarak, Hunter da tur sponsorudur, çünkü bu yeni albümü gerçekleştirmek için sağdan soldan para ve iyilikler yağdırıyor. Yani, onu kızdırmak benim yararına değil.

Bu yüzden susup bakışlarımı ekrana çeviriyorum ve kardeşinin penisinin nasıl görüldüğünü ve tadının nasıl olduğunu bildiğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum, ki bunu kesinlikle bilmemeliyim.

Kötü kız rolünü biraz abartmıyorsun, değil mi?

Tanrım, bu karmaşaya nasıl bulaştım?

"Açıkça söylemek gerekirse," diyor Jennica, bu durumun da bir karmaşa olduğunu düşündüğünü ima eden bir tonla, "Zyah'ın performans seçimleri bizi hazırlıksız yakaladıysa da, lansmandan elde edilen rakamlardan oldukça memnunuz."

Claude, övgü dolu sözleri konuşmayı başka yöne çekmek için bir fırsat olarak değerlendirir. "Herkes mutluydu, bence bu performans seçimlerini nasıl destekleyeceğimizi ve gelecekte de aynısını yapmayı nasıl sağlayacağımızı tartışmalıyız."

"Tabii ki, başarının devam etmesini sağlamak istiyoruz." Jennica, istemeden bir şeye damgasını vurmaktan korkuyormuş gibi dikkatli konuşuyor.

"O zaman karar verilmiştir. Aynı şeyi daha fazla yapacağız." Claude, konu kapanmış gibi davranıyor. "Tartışmamız gereken başka bir şey var mı?"

Bazen onun gerçekten iyi bir yönetici olduğunu unutuyorum. Sahnede ne yapmak istediğimi tam olarak anlamıyor olabilir, ama benim adıma insanlarla nasıl başa çıkılacağını biliyor.

Jennica ise sadece beni temsil etmiyor. "Sponsorluklar söz konusu olduğunda işler o kadar basit değil."

Stew ilk kez konuşuyor ve doğrudan bana hitap ediyor. "Bu konuda ne kadar ileri gitmeyi planladığın konusunda endişelerimiz var. TekTech genellikle aile markalarını destekleme eğilimindedir."

Bir savunma düşünmeden, Claude tekrar araya girer. "Zyah, başından beri bir aile markası olarak tanıtılmadı. TekTech'e karşı hiçbir taahhüdünü ihlal etmedi."

Hunter'ın şimdiye kadar sabırlı davrandığı bir gerçek. "Kısacası Claude, Zyah bu kadar uzun süre bu kadar çok çalışmadı ki, tüm yeteneği değersiz yeni bir imajın arkasında gizlensin."

Ben irkilirim. "Değersiz mi?"

Alex, kardeşini görebilmek için öne eğilir. "Bu gerçek bir önyargı, Hunt. Dikkatli ol. Kötü bir izlenim bırakıyor."

Hunter'ın ikna olması için tam da duyması gereken şey bu. İmajını temizlemek mi istiyor? Kötü çocuk imajını kadın düşmanı imajıyla değiştirmek hiçbir işe yaramaz.

Minnettarım, ama bunu Alex'in belirtmiş olması hoşuma gitmiyor.

Özellikle de bu sözlere, kimsenin göremeyeceği masanın altında çıplak bacağıma elini koyması eşlik ettiğinde.

Tepki olarak titrememek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Bu kapalı kapılar ardında yapılan bir açıklamaydı," diyor Hunter savunma amaçlı. "Sadece kendini satmak için sekse başvurmasına gerek olmadığını söylüyorum. O seks olmadan da yeterince yetenekli."

Alex elini daha yukarıya kaydırıyor. "Sanki kendini satıyormuş gibi konuşuyorsun."

Bu yorum sinirime dokundu. Hunter'la yatmayı özellikle bıraktım çünkü kendimi fahişe gibi hissetmek istemedim, ama o yine de beni öyle göstermeyi tercih ediyor. Hala sık sık öyle hissediyorum.

Alex'in açıkça dokunaklı davranması da yardımcı olmuyor.

Alt karnımdaki karıncalanmayı görmezden gelerek, avucunu uyluğumdan itiyorum. "Seks yapmıyorum. Müziğin mesajını benimsiyorum."

Hunter ellerini havaya kaldırıyor. "Belki de yeni bir mesaj bulman gerekiyor."

"Tamam. Bir sonraki albümümün mesajı, kadınların kutulara ait olduğu olsun. Eminim bunu hangi kesimin benimseyeceğini biliyorum." Bu

çok sert ve profesyonelce değil, ve bunu söylediğime hemen pişman oluyorum.

Haksız değilim ama onu ikna etmeye çalışıyorum ve alaycı davranmak bunun yolu değil.

Neyse ki Claude beni sakinleştirmek için hemen yanımda. "Müzik iyi, Riah. Trendlere uygun. Dinleyicilerin istediği şey bu. Jake'in katkıları da cabası. Değiştirilecek bir şey yok."

Onaylayan mırıldanmalar duyuluyor ve bu beni gerçekten daha iyi hissettiriyor. Ya da bir insanın, çok az gücü varken ve sanatı mercek altında tutulurken hissedebileceği kadar iyi hissettiriyor.

Bir süre sonra Stew ekliyor: "Dürüst olmak gerekirse, albüm kapağını gerçekten çok beğendik."

"Kapak hazır mı?" Hunter suçlayıcı bakışlarını bana çevirip sonra kardeşine kaydıldı.

"Evet, ben... henüz sana gösterme fırsatım olmadı." Aslında, göstermeye gerek yokmuş gibi davrandım. Alex fotoğrafların mükemmel olduğuna beni ikna eder etmez, son seçimi Claude'a bıraktım ve Jennica'ya teslim ettim.

Sanırım menajerim Hunter'ı o e-postaya eklemeyi unutmuş.

Ona doğru bir bakış attım ve omuz silkmesiyle bunun kasıtlı olabileceğini ima etti.

Daha önce de söylediğim gibi, o benim tarafımda.

"Evet, biz de çok memnun kaldık. Ekranımı paylaşayım." Jennica'nın yüzü kayboldu ve sonra Hunter'ın kütüphanesinde bacak bacak üstüne atmış, siyah beyaz bir fotoğrafım belirdi.

Yanımda gergin olduğunu hissediyorum.

Gözlerimi aşağıda tutuyorum ama yine de onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Ne oluyor lan? Konuştuğumuz şey bu değildi."

İten içe, bunu bir grup insanın önünde ona ansızın söylersem, itiraz edemeyeceğini düşünmüştüm.

Ama kiminle uğraştığımı unutmuşum.

Diğer fotoğrafların işe yaramadığını açıklamak için ağzımı açıyorum ama söz verdiği gibi Alex araya girip bu seçimi haklı çıkarmaya alışıyor. "Bu çok şık, Hunter. Bu sanat. Güçlendirici ve aynı zamanda entelektüel, bunu sen de biliyorsun."

Hunter kaşlarını çattı, ama başını ekrana çevirip incelemeye başladı. "Bu benim sandalyem mi?"

"Bu zarif bir mobilya parçası," diyor Claude, yağ çekerek. "Bence resim muhteşem. Göz alıcı. Alex'in dediği gibi, sanat

dediği gibi."

Hunter'ın kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. Bir süre sonra, "Zevkli. Evet," diye kabul ediyor.

Claude bu kabulü hemen değerlendirir. "Performans da aynıydı. Kaba olmadan baştan çıkarıcıydı."

"Tamamen katılıyoruz," diyor Stew. "Bu yöne karşı değiliz. Sadece cinselliğin bu keşfinin mevcut sınırlar içinde kalacağına dair güvence istiyoruz."

"Tamam." Bu kelime bir anda ağzımdan çıkıyor. Stew kabul ederse, Jennica da kabul eder ve geriye sadece Hunter kalır.

"Zevkli, şık, güçlendirici," diye devam eder Stew, asistanına başını sallayarak. "Bununla çalışabiliriz."

"Çalışabiliriz," diyor.

"Anlaştık," diyorum

tekrar.

"Hunter?" Jennica soran kişi.

Nefesimi tutuyorum, çünkü o büyük bir veto ve markayı yeniden şekillendirme emriyle devreye girerse kimsenin itiraz etmeyeceğini biliyorum.

"Tamam, peki..." Hayal kırıklığı açıkça belli. Oyu diğerlerinin toplamından daha fazla olsa da, sayıca azınlıkta kalmaktan hoşlanmıyor. "Bu yolda devam edersek, bunun çok ileri gitmediğinden kim emin olacak?"

"Uh... ben." Benim tat alma duyum olmadığını mı düşünüyorlar? Kendimi idare edemediğimi mi?

Görünüşe göre öyle, çünkü herkes sanki ben konuşmamışım gibi odanın içindekilere bakıyor.

"Claude, tüm bunları sen mi denetliyorsun?" Jennica, onu bu işe gönüllü olarak yazdırıyor.

"Fotoğraf çekiminde orada değildim ve gelecek hafta Los Angeles'a geri döneceğim, bu yüzden muhtemelen başka biri daha uygun olur. Alex, dün oradaydın."

Midemi bir ağrı kaplıyor.

Oh, hayır, olamaz.

"Bana bakıcı gerekmez," diyorum, ama aslında demek istediğim Alex'in çok kötü bir bakıcı olduğu.

"Alex aslında bir marka uzmanı." Hunter bunu daha çok kendine söylüyor, görünüşe göre bu fikre ısınmaya başlıyor. "O

Sınırları aşmamayı bilir."

"*Ben* sınırlar içinde kalmayı bilirim." Cidden, sesim kesilmiş mi burada?

Masada Claude'a bakıyorum.

"Bu tür şeyleri başka birinin takip etmesi her zaman iyidir," diyor. "Böylece sen müziğe konsantre olabilirsin. Bu yüzden bir ekibin var."

"Ama Alex bu işten hiç anlamıyor." Sesim, istediğimden daha paniklemiş geliyor. Daha küçümseyici.

Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Alınma, Alex."

"Alınmadım. Ama Riah?" Devam etmek için bana bakmamı bekliyor. "Bu tam da benim uzmanlık alanım."

Aman Tanrım... Gerçekten bu pozisyon için yarışıyor mu?

"Senin alanın markalar," diye itiraz ediyorum.

"Ve Zyah bir markadır. Kapak için bir vizyonum vardı, değil mi? Ve yanılmıyorsam, dünkü koçluğum senin bunu gerçekleştirmenize yardımcı oldu."

Vücudumdan bir sıcaklık yayılıyor. Aynaya baksam, baştan ayağa kızardığımı göreceğimden eminim. Bunu herkesin önünde nasıl söyleyebilir? Üstelik bu kadar sakın ve soğukkanlı kalarak.

Claude'un masadaki kalemini alıp Alex'in uyluğuna saplamak için güçlü bir istek duyuyorum. Bu isteği engellemek için ellerimi oturtmam gerekiyor.

Hunter benim tepkimi fark etmemiş gibi görünüyor. "Onu sen mi eğittin?" Alex, önemsiz bir şey gibi görünen onaylayıcı bir hareket yapıyor ve ben gerçekten masanın altına girip ölmek istiyorum.

Daha da kötüsü, Claude da bu konuya karışıyor. "Ses kontrolünden son performansa kadar gece gündüz çalıştı."

"Gece ve gündüz abartılı bir ifade," diyebildim, ama argümanım zayıftı.

"Farkında değildim." Hunter'ın sesi... duygulanmış gibi mi? Ya da belki de kardeşi, kendisinden istenmeden böyle güzel bir şey yaptığı için şaşırmış gibi.

Keşke bilseydi...

"Bunu daha sık yapmalısın," diye devam ediyor. "Koçluk. Tabii ki sana ödeme yaparız."

"Öyle mi?" Burada kimin parasını gönüllü olarak harcadığını bilmiyorum, çünkü Alex'i kesinlikle... şey için, hiçbir şey için işe almayacağım, ama özellikle de *bunun için*.

Hunter beni görmezden geliyor. "Geçici bir iş. Albüm çıkıp turne düzenlenip başlayana kadar. Şu anda programında zamanın var. Harika bir geçiş projesi olur."

"Muhtemelen maaş açısından beklediğim gibi olmaz," diyor Alex, neyse ki, çünkü bu gerçekten harika bir şekilde çekilme yolu.

"Doğru. Sana hak ettiğin kadar ödeme yapamayız," diyorum.

Aynı anda Hunter, "Bunu telafi edeceğiz. Zaten sana borçluyum," diyor.

"Ve bana borcunu ödemenin yolu, hayatımı bir kenara bırakıp senin hayatını kontrol etmeye odaklanmamı istemek mi?" Alex'in sesinde bir gerginlik var, bu da kardeşi ile bir sorunu olduğunun ilk göstergesi.

Yani, bugün için ilk işaret. Söylediği seks kelimeleri, sadece bir sapıklık olamayacak kadar ciddi geliyordu.

Ah, kahretsin. Alex Sebastian'ın seksle ilgili sözler söylediğine inanamıyorum. Ve şimdi onun daha fazlasını söyleme ihtimalini tartışıyoruz.

Tabii ki bu mümkün değil. "Bu ondan çok şey beklemek olur, Hunter."

Yine görmezden geliniyorum. "Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun, Alex."

Güvendiğim tek kişi sensin."

"Bana mı güveniyorsun?"

Evet, Alex, ben de senin kadar şaşırdım. Onun arkasından sözde kız arkadaşıyla yaptıklarını düşünürsek.

"Tabii ki yaparım."

Bu kabusun gerçeğe dönüşmesini bir kez daha engellemeye çalışıyorum. "Başka seçenekler de olmalı. Alex'ten ilgilenmediği bir şey için hayatını askıya almasını istemek adil değil."

"İlgi duymadığımı söylemedim." Bu sefer bacağını benim bacağıma bastırıyor.

Kalçalarımı ondan uzaklaştırıyorum ve onun dokunuşuyla cildimin kızardığını sevmediğimi kendime söylüyorum. "Gerçekten, buna gerek yok."

Stew aynı fikirde değil. "Sınırları korumak için yanımızda biri olması daha iyi olur."

"Bu mükemmel bir uzlaşma gibi görünüyor," diyor Jennica.

"O zaman karar verildi mi?" Claude masadakilere bakar, ben ise sessizce birinin makul bir itirazda bulunması için yalvarırım.

Kimse konuşmayınca, Alex'e dönüp bakıyorum. Hayır de. *Hayır de.*

Dudakları yarı gülümsemeye kıvrılır. "Karar verildi."

Claude ayağa kalkar ve masanın üzerinden elini uzatır. "Takıma hoş geldin."

Toplantının geri kalanında neredeyse hiç konuşmadım. Kimsenin bunu fark etmemesi çok üzücü. Herkes düzenlemeler yapmakla, Alex'e programımı anlatmakla ve herkese bir sürü para kazandıracak başarılı bir paket oluşturdıkları için kendilerini tebrik etmekle meşguller.

Yaşasın, hepimiz.

Toplantı sona erdiğinde ve Jennica'nın mor saçları ekrandan kaybolduğunda, Stew ve asistanı başka bir randevuya yetişmek için aceleyle ayrılırlar ve Claude bir telefon görüşmesi yapmak için izin ister. (Bu adam sürekli telefon görüşmesi yapıyor.)

Alex ve Hunter'ın önünden fırlayarak çıkıyorum, mümkünse günün geri kalanında ikisiyle de hiçbir şey yapmak istemiyorum. Her şey sinir bozucu. Her bir parçası. Sanatımın mikro yönetimine tabi tutulmasından, ilişkim olmadığı konusunda yalan söylemek zorunda kalmamdan, çekici olmamam gereken ama çok çekici bulduğum yakışıklı adamın hayatımın sadece bir oyun olduğunu düşünmesine kadar.

Başka ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Alex asansörde bana katıldığında hala bu konuda öfkeliyim.

Etrafa bakındım ama Hunter'ı hiçbir yerde göremedim.

"Bir dakika içinde yetişir," diyor, kime baktığımı fark ederek

Ve benim de şansım var.

Onu takım elbisesinin ceketinden yakalayıp, onu köşeye çekiyorum

"Ne oluyor?"

"Tuvalete gitmesi gerekti," diyor Alex, sanki Hunter'dan bahsediyormuşum gibi.

"Benim sorduğum bu değil."

Kare çenesi sırtışıyla birlikte hareket ediyor. "Görünüşe göre senin yeni marka koçun ben oldum. Tebrikler."

Yalnız olsak da sesimi alçaltıyorum. "Bana koçluk yaparken ne yaptığını unuttun mu?"

"Bu köşe biraz daha derin, istersen oraya gizlice girip bana hatırlatabilirsin."

"Siktir git, olmaz." Aptalca olan şey, bu öneri karşısında kalbimin hızlanmasıydı.

Onun teklifini kabul edeceğimden değil. Çünkü aramızda hiçbir şey olmamalıydı ve kesinlikle bir daha olmamalı ve daha da önemlisi, sahte erkek arkadaşım, yani onun kardeşi, her an ortaya çıkabilir.

Alex tüm bu durumu eğlenceli buluyor gibi görünüyor.

Omzunu duvara dayadı, gözleri parlıyordu. "Kariyerinin patlamasına hazır ol. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Bu şaka değil."

"Oh, ben bunu çok ciddiye alıyorum. Takvimin elimizde. Senin programında yer alan günlerde sabah egzersizlerimi atlayacağım. Çok çalışarak enerjini boşa harcamana gerek kalmasın. Şarkı söylemek için ağzını açabilmen gerektiğini biliyorum."

Onun kayıtsızlığı beni o kadar şaşırttı ki, bir şey söyleyemiyorum. "Bu... biz... sakın düşünme bile..."

O hareket ederek beni duvara sıkıştırdı ve sözümü kesti. "Ne düşünme, tatlım? Bana ihtiyacın olduğunu mu? Kendi başına olmayı bilmediğin kötü kız olmana yardım ettiğimi mi?"

Onun baş döndürücü kokusu beni hemen etkisi altına alıyor. Öne eğilip kokuyu içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunun bana yardım etmekle ilgisi olduğuna bir an bile inanmıyorum."

Başını eğiyor. "Senin nedenlerin var, benim de nedenlerim var. Önemli olan tek şey sonuç."

"O benim kardeşim" ne oldu? O sana *güveniyor*.

"Sanırım ahlaki değerleri kaygan olan tek kişi sen değilsin."

"Yani, Hunter'la olan boktan rekabetinde, benim çıkarlarımı feda ederek bir piyon olmamı mı bekliyorsun?"

"Şimdiye kadar sunduğum hiçbir şey kariyerine zarar verdi mi?" Cevabın hayır olması hoşuma gitmiyor.

Ve onun etrafımda olmasını istediğim için kendimden nefret ediyorum. Onun tavsiyesini istiyorum. Onun desteğine ihtiyacım var.

Ve Alex'e karşı açık davranmamı ve belki de bu çekiciliği gerçekten keşfetmemi engelleyen Hunter'la olan bu boktan anlaşmayı nefret ediyorum, ama en çok da onun beni sadece Hunter'ı kızdırmak için sevdiğinden emin olmamı nefret ediyorum.

Bu sadece bir şüphe, ama mantıklı görünüyor ve tüm bu nedenlerden dolayı, Alex ile herhangi bir şekilde tekrar dalga geçmek söz konusu olamaz.

En azından bu, benim kontrol edebileceğim tek şey. Gerisi benim elimde değil.

"Bana koçluk yapabilirsin," diyorum ona. "Markamı izleyebilirsin. Hepsi bu. Senden başka bir şey istemiyorum."

Kolunun altından çıkmaya çalışıyorum, ama omzunu indirerek beni engelliyor. "Biliyor musun? Sanırım buna neredeyse inanıyorsun. Ama mesele şu, Riah: Müziğin özgünlüğe dayanıyor ve bunu gerçekten hissetmeden kullanıldığın hakkında şarkı söyleyemezsin, değil mi?"

"Müziğim bununla ilgili değil." Bu, bir fısıltı olarak çıkıyor çünkü onun yanıldığını tam olarak bilmiyorum.

"Bundan emin misin?"

Cevap vermeyi reddederek, diğer kolunun altından kaçmaya çalışıyorum, ama o omuzla engelleniyorum. Beni uzun saniyeler boyunca böyle tutsak tutuyor, sonra yaklaşan ayak seslerini duyunca sonunda geri çekiliyor.

Tam da Hunter'ın gelmesi için zamanında.

Haftalar sonra ilk kez Hunter'ın elini tutuyorum, ancak bu hareketle neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyorum ve parmakları benimkileri kavradığında ne kadar titrediğimi fark etmemesini umuyorum.

BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ

RIAH

İki gün sonra, Sebastian ailesinin yıllık Bahar Şenliği'nde yine Hunter'ın kolundayım. Bu öğleden sonraki etkinliğin tek amacının, güzel kıyafetler giyip diğer zenginlerle takılmak ve yaşam tarzı dergileri tarafından fotoğraflandırılmak olduğundan eminim, ama bu, ağ kurma bahanesiyle yapılıyor.

Burası, Hunter'ın medyaya artık iyi bir erkek olduğunu ve iyi bir kızla istikrarlı bir ilişkisi olduğunu hatırlatması için mükemmel bir yer.

Bazen onun hayatında oyun olmayan bir kısım var mı diye merak ediyorum.

rol oynadığı bir kısmı olup olmadığını merak ediyorum.

Basın turumuzu ve fotoğraf çekimimizi bitirdikten sonra, bahçeyi tarayarak tanıdık yüzler arıyorum. "Bütün ailen burada mı?" Aslında bilmek istediğim şey, Alex'in burada olup olmayacağı.

Gelecekteki programımla ilgili birkaç e-posta alışverişi dışında, takım toplantısından beri onu görmedim ve konuşmadım. Eğer günümü mahvetmeyi planlıyorsa, hazırlıklı olmam lazım.

Sanki bu adam, sert bakışları, geniş göğsü ve...

Hunter, nefret/şehvet sarmalına fazla kapılmadan düşüncelerimi keser. Neyse ki. "Bu bir *aile* meselesi, o yüzden..."

Yardımcı olmuyor ve biraz küçümseyici davranıyor.

Her zaman böyle miydi yoksa ayrıldığımızdan beri daha mı pislikleşti, emin değilim. Eğer ilkiyse, bir gün gerçek bir ilişkimiz olabileceğini düşündüğümde

bir gün aramızda gerçek bir şey olabileceğini düşündüğümde ne düşünüyordum.

"Doğru. Aile meselesi."

BU YIL, Spring Fling Holt'un Greenwich'teki kır evi Adeline Estates'te düzenleniyor. Geniş bir balo salonu büyüklüğünde olan veranda basına ayrılmış. Aşağıdaki bahçede sohbet etmek için çadırlar, masalar ve sandalyeler kurulmuş. Çimlerin daha ilerisinde, küçük bir swing grubunun çaldığı bir sahne var. Çimlerde dans etmek için yer var, ama kimse bu fırsatı değerlendirmiyor. Konukların çoğu kokteylleri, atıştırmalıkları ve sosyete dedikoduları ile mutlu görünüyor.

Hunter tarzına uygun olarak, geç geldik, bu yüzden Alex geliyorsa, muhtemelen çoktan gelmiştir. Ama gelmişse bile, onu henüz görmedim.

Hunter, geçen bir tepsiden iki kadeh şampanya alır ve birini bana uzatır. "Özellikle aradığın biri mi var?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum.

Sonra bu kadar bariz davrandığım için kendimi zihinsel olarak azarladıktan sonra, Alex'in bir sorun teşkil etmek zorunda olmadığına kendimi ikna etmeye devam ettim.

Bu da doğru. İki gün, durumu gerçekten düşünmem için bana zaman verdi ve onun gibi birinin bu yeniden markalaşma sürecinde bana yardım etmesinin gerçekten bir faydası olduğunu fark ettim. Aramızda olan aptalca fiziksel şey, sadece aptalca ve fiziksel. Stres, hormonlara birçok garip şey yapabilir ve onun gibi biriyle bu geçişin stresini atmanın hiçbir sakıncası yok.

Ancak o, benim hala Hunter'la birlikte olduğumu düşünüyor, bu da pratikte onu aldattığım anlamına geliyor ve ya Alex umursamıyor ve sadece eğlenmek istiyor ya da - daha muhtemel olan - benim "düşüncesizliğimi" kendi çıkarları için kullanmayı planlıyor. Bu, Hunter ve beni ayırmak için olsun

—*bunun için çok geç* dostum—ya da başka bir şey için, bilmiyorum.

Önemli olan, onun kötü niyetli amaçları, ona gerçeği söyleyerek açıklığa kavuşturulabilir.

"Düşündüm de," diyorum, kalabalığa doğru ilerlerken kolumu onun koluna gevşekçe dolayarak. "Açıklamalıyız

Alex'e söyleyeceklerim var."

"Yavaş olduğunu biliyorum, ama onunla kuşlar ve arılar hakkında konuşmayı o on yaşındayken yaptım bile."

Ona sert bir bakış attım.

Sonra hızla gülümsemeye geçiyorum çünkü bizi izleyen insanlar var ve mutlu bir çift gibi görünmemiz önemli. "Yani bizim hakkımızda. Bizim... bilirsin..."

"Sikişmiyoruz mu?"

Cidden, Sebastian erkekleri sinir bozucu olmak için mi yetiştiriliyor?

"Bizim gerçekten birlikte olmadığımızı."

Ve evet, sevişmiyoruz. Bunu kesinlikle bilmesi gerekir. Bu, iki saat boyunca yapmayı planladığım bir konuşmaydı...

Buraya gelmek yarım saat sürdü, ama Hunter ve ben limuzini Ax ve onun randevusu olan, sahte bir güzellik lekesi olan (öpüşürken leke bulaşmıştı) ve tiz bir kahkahası olan esmer, dolgun göğüslü bir üniversiteli kızla paylaştık. Adını hiç öğrenemedim, ama onun kadınları döner kapı gibi gelip gidiyor, bu yüzden bir iki gün sonra önemi kalmayacak.

Alex'in her an ortaya çıkabileceği bir anda onun hakkında konuşmak pek uygun değil, özellikle de etrafta başkaları varken, ama fırsatını bulduğumda şansımı deniyorum.

Hunter bardağından bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çatı. "Neden Alex'e söyleyelim ki?"

"O da takımda. Bilmesi gerekir."

Hunter'ın yüzündeki şaşkın ifade kaybolmuyor. "Ama ne önemi var ki?"

"Bilmiyorum." Bunun için bir gerekçe uydurmam gerekeceğini beklemiyordum. "Sadece tuhaf, değil mi? O senin kardeşin ve sen onu karanlıkta bırakıyorsun."

Kardeşlerine yalan söylemek hayatın normal bir parçasıymış gibi omuz silkiyor. "Senin için yaptıklarında bir değişiklik olmamalı. Biz birlikteymişiz gibi sana tavsiyelerde bulunmalı."

"Evet, ama..."

"Claude bilmiyor ve o da takımda. Neden özellikle Alex'in bilmesini istiyorsun?"

Hunter'ın doğuştan bir sorgulayıcı olduğunu nasıl unuttum bilmiyorum. Alex'i gruba dahil etme nedenlerimi açıkça söyleseydim sorun olmazdı.

Yarım saniye boyunca, ona gerçeğin bir versiyonunu anlatmayı düşünürüm. Belki de umursamayacaktır.

Ama son anda cesaretim kırıldı ve inandırıcı gibi görünen bir şey uydurdum. "Senin hakkında bilmem gereken şeyler soruyor."

Yürümekten vazgeçip bana şüpheli bir bakış attı. "Neden seninle benim hakkımda konuşuyor ki? Seninle yatmaya mı çalışıyor?"

Bunu itiraf etmek üzere olduğum halde, hemen savunmaya geçtim. "Kimin benimle yatmaya çalıştığı artık seni ilgilendirmez."

"Eğer kardeşimse, kesinlikle senin işin."

"Kim olduğu önemli değil, Hunter. Kelsey Kline'la beni aldattığında, bu konuda söz sahibi olma hakkını kaybettin."

"Kelsey aynı şey değil. Benim Whitney'i becermeye çalıştığımı görmüyorsun."

Bütün vücudum kaskatı kesildi. "Bununla ilgili şaka bile yapma."

"O zaman Alex hakkında şaka yapma." Bakışı sinir bozucu. Her şeyi sona erdiren türden bir bakış. Bir kez atıldığında insanları susturan türden. Konuyu tamamen kapatan türden.

Birkaç saniye boyunca benden cevap gelmeyince, Hunter tartışmayı sonlandırdığını düşünür ve tekrar aşağıya doğru yürümeye başlar.

Ama ben çok kızgıyım, bu konuyu bırakamam.

"Whitney de aynı değil. O daha on sekiz yaşında bile değil. Sen ise neredeyse kırk yaşındasın." Aslında, bu muhtemelen Ax ve sevgilisinin yaş farkıyla aynı, bu yüzden bu adamlar söz konusu olduğunda en iyi argüman olmayabilir ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Hunter *"ne demek istiyorsun" der gibi* omuz silkiyor.

Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Konuşma nasıl bu noktaya geldi, bilmiyorum bile. Kimsenin işine karışmak istemiyorum..." Yalan söylemeden önce kendimi durdurdum. "Tek bahsettiğim iş. Alex tüm ayrıntıları bilseydi, senin ihtiyaçlarını ve benim ihtiyaçlarımı karşılamam daha kolay olurdu."

"O zaman, tüm parçaları olmadan da bunu çözmesi gerekecek. O büyük bir adam. SIC'nin markasını yönetti ve bu büyük bir

şirketi. Bence bir pop yıldızını, her şeyi hazır olarak sunulmadan idare edebilecek nitelikte."

Onun direnişinin nedeni birdenbire aklıma geldiği için, küçümseyici sözlerini görmezden geldim. "Ah." Artık kalabalıktan sadece birkaç metre uzaktayız ve bu sefer yürüyüşü durduran benim. "Ona güvenmiyorsun."

Bu, çok önemli bir keşif gibi geliyor. Alex her zaman etrafta. Hunter'ın mülklerinde serbestçe dolaşıyor. Çok yakın görünüyorlar.

Ama Hunter bana dönüp baktığında, bunu yalanlamadı. "Ben kimseye güvenmiyorum."

Alt metni kaçırmadım. Bana da güvenmiyor.

Onun arkasından kardeşi ile oynadığımı hatırlayana kadar kırıldım ve bunun onu ilgilendirmedigine gerçekten inansam da, benim açımdan da biraz şüpheli bir durum.

Ama Alex ve ben onun yakın çevresindeki tek kişiler değiliz. "Ax'a güveniyorsun."

"Ax farklı."

"Nasıl? Alex de sana aynı derecede sadık. Kendisine hiçbir faydası olmasa bile sürekli sana yardım etmek için koşturuyor. Ax senin kanından bile değil."

"Aynen öyle. Sebastianların neler yapabileceğini biliyorum."

Soğuk bir gerçeklik damarlarımdan akıyor. "Çünkü fırsatın olsa Alex'i sırtından bıçaklardın." Kardeşine güvenmiyor çünkü kardeşinin ona güvenmemesi gerektiğini biliyor.

Alex'in Hunter'a karşı gerçekten bir intikam duygusu varsa, bunun nedenini anlamaya başlıyorum.

"Bu çok üzücü," diyorum.

O yine omuz silkiyor. "Bazı şeyler kandan daha önemlidir, bebeğim."

Ne gibi şeyler?

Whitney'den daha önemli bir şey düşünemiyorum. Annem öldükten sonra ona en yakın olan tek şey kariyerimdi, ama Whit onu da kolayca geride bıraktı.

Elbette, benim aile hayatım Hunter'ınkinden farklıydı. Onun babasının son derece zehirli bir insan olduğunu biliyorum, ama Alex'in durumunda durum böyle görünmüyor. Hunter'ın kendi sözleriyle, Alex her zaman ağabeyine hayranlık duymuştur. Ona güvenmiştir. Onu takip etmiştir. Bu, sevgiye dönüşmelidir

anlamına gelmelidir ve aşkın daha önemli bir şey varsa, bunu gerçekten bilmek istiyorum.

Ama soruyu nasıl ifade edeceğimi bulamadan, Hunter kuzeni Adly tarafından saldırıya uğrar.

"Saldırdı" demek belki biraz abartılı olur, ama kız yanımdan koşarak geçer, adama çarpar ve dramatik bir şekilde smokininin yakasını tutar, neredeyse şampanyasının geri kalanını döküyordu. "O pislik yardımcınla ilgili bir şeyler yapmalısın, yapmalısın, yapmalısın."

Hunter kaşlarını kaldırdı. "Alex?"

"Ben senin adamın değilim."

Alex'in sesini duyunca içimden bir ürperti geçer.

Adly Hunter'a cevap verirken arkama dönüp onu görürüm. "Diğer adamın."

Alex, Adly'nin ifadesine sinirlenir ama onu düzeltmez. Bunun yerine, kola içkisinden birazını şampanyama döker, bu da bende bir tür his uyandırır, sonra dikkatini kıyafetime verir, gözleri vücudumu tarar, beni süzer. Kolsuz elbisem uzun ve kuyruklu, ama onun bakışları sanki hiçbir şey giymiyormuşum gibi hissettiriyor.

Özellikle de bakmaya devam ettiğinde.

Sinirlerimi yatıştırmak için artık içilebilir hale gelen şampanyamdan bir yudum alıyorum, onun görünüşümün her yönünü incelediğini biliyorum. Elbisenin çiçek desenleri o kadar yoğun ki, siyah arka planın şeffaf olduğunu fark etmek bir dakika sürüyor. Birisi yeterince uzun süre bakarsa göğüslerimin belirgin şekli görünüyor, meme uçlarım sadece stratejik olarak yerleştirilmiş güllerle örtülü.

Ve Alex yeterince uzun süre bakıyor.

Neredeyse hiç örtülmemiş meme uçlarımın aniden dikleştiğini fark edip etmediğini merak ediyorum.

Sonra gözleri yukarı doğru kayıyor. Saçlarım açık, ön kısmı geriye çekilmiş, makyajım doğal, dudaklarım nude renginde ve bugün ne giyeceğime karar vermek için uzun zaman harcamış olsam da, aniden onun muhtemelen fikir vermek için bir fırsat istediğini fark ediyorum.

Birkaç saniye geçmesine rağmen kimse yorum yapmayınca, "Ee?" diyorum.

"Aradığımız şık ve seksi çizgide. Onaylıyorum. Aferin."

Tam olarak A+ değil ama içim sanki yüksek not almış gibi coşuyor. En çok mutlu olduğum şey, giyeceğim kıyafeti seçerken benim için en önemli faktörün elbisenin cepli olmasıydı.

Ama tabii ki, söyleyecek başka şeyleri de var. "Göz farı biraz hafif, ama gündüz etkinliği olduğu için uygun. Dudaklar i s e çok soluk."

"Koyu renklerin istenmeyen yerlerde görünmesinden hep endişe ederim." Bu, Hunter ve onun mor Kelsey dudak rujuna bir gönderme ve ona dönük olmasam da, başımın arkasına dik dik baktığını hissediyorum.

"Lekelenmeyen ruj kullanmaya başla," diyor Alex, açıkça anlamamış. Ya da belki de biraz fazla anlamış.

Adly'nin somurtkan bakışlarından, onun gerçek yardımcısı olduğunu düşündüğüm Ax, Alex'in yanından geçer. Anlaşılan o ki, o başından beri oradaymış, ama ben fark etmemişim. "Neden Küçük Al, kız arkadaşının kıyafetini yorumluyor, Hunt?"

Adly, Hunter'ı bırakıp ellerini çırpıyor. "Ooo, sıradaki Axel'in randevusu mu? Kızın elbisesi berbat."

Korkunç değildi, ama bu lafın Ax'e yönelik olduğundan eminim, o da sırtarak ona orta parmağını gösteriyor.

Ayrıca, Alex'in benim görünüşümü neden eleştirdiğini gerçekten umursamadığından da eminim, ama Hunter'ın kardeşi ile aramda daha fazlası olabileceği fikrine verdiği tepkiyi gördükten sonra, açıklamak zorunda hissediyorum. "O benim markamı yönetiyor."

Bunu ilk kez düşmanlık duymadan söylüyorum.

Ax ilgilenmeyebilir, ama Adly ilgileniyor. "Kendi markan mı? Çok havalı. Danışmanlık yaptığını bilmiyordum, Alex."

"Gerçek dünyaya atılmadan önce yaptığı bir alıştırma işi." Hunter gülümser. "Eğer istersen, onun destek tekerlekleri gibi."

Ax gülüyor ve Alex'in gerginleştğini hissedebiliyorum.

Ben de onunla birlikte gerginleşiyorum. Hunter'ın yorumları berbat ve aşağılayıcı, evet, belki de sadece erkeklerin eğlencesine yaptıkları bir konuşma, ama onunla yaptığım konuşmadan sonra, sert bir alt metin var.

Bu beni tam göğsümden vuruyor ve kardeşlik ilişkilerine daha önce sahip olmadığım bir bağlam katıyor.

Ve bu bağlam tamamen zehirli olduğunu gösteriyor.

Sonra, onun sözleri benim hakkımdaki görüşünü ortaya koyuyor.

Pratik iş. Sanki benim markam ve kariyerim önemsizmiş gibi.

"Hiç komik değilsin," diyorum, olabildiğince sakın bir şekilde, ki bu gerçekten şampanyanın geri kalanını kafasına dökmek istediğimde zor oluyor.

"Ax öyle düşünüyor gibi." Hunter yine kıkırdar.

Yemin ederim ki zihinsel olarak birbirlerine beşlik çıkarıyorlar ve ilk kez, kariyerimi sadece olgunlaşmamış değil, aynı zamanda kötü niyetli bir adamın ellerine teslim ettiğimi fark ediyorum.

Alex'in bakışları benimkilere çarpıyor, sert ve okunaksız. Aramızda her zamanki gerginlik hissediliyor. Düşmanlık da, çünkü onun söylediği ve yaptığı tüm pisliklikleri unutamıyorum, ama şimdi onun davranışlarının meşru nedenleri olup olmadığını merak ediyorum.

Bu onun pislik olduğunu mazur göstermez, ama buna rağmen bana bakışından aptalca tüylerim diken diken oluyor, yani sorunun yarısı kesinlikle bende.

"Tabii ki Ax gülüyor," diyor Adly, Hunter'ın küçük şakasının etkisini hissetmek için ya farkında değil ya da çok dalgın. "Bu, Ax'in öğleden sonra içtiği üçüncü viski."

"İçkilerimi mi sayıyorsun, Ad? Ah. Ne kadar da tatlısın." "Öyle olmayı dilersin. Bunu çalışan dosyanıza not ediyorum."

"Mesai saatim bitti."

"Burada Sebastianları temsil ediyorsun, değil mi? Bu mesai dışı değil. Biz asla mesai dışı değiliz."

Alex, onların şakalaşmaları sırasında bizi terk eder. Kalabalıktan uzaklaşarak evin uzak tarafındaki alt kata doğru giderken onu izlerim. Sanki izlediğimi biliyormuş gibi bir kez arkasına bakar.

Sanki ilk fırsatta kaçacağımdan ve onu takip edeceğimden eminmiş gibi.

BÖLÜM ON BEŞ

RIAH

Birkaç dakika sonra, gizlice uzaklaşmayı başardım. Aslında gizlice uzaklaşmak bile sayılmaz, çünkü Irving Sebastian ortaya çıkar — Hunter ve Alex'in büyükbabası — ve o ortalıkta olduğunda, kimse başkasına dikkat etmez.

Alex benden birkaç metre ileride, ama yine de güneydeki alçak arazilere doğru giden yolu takip eden silüetini görebiliyorum. Aceleyle kalan kola-şampanyamı bir dikişte içiyorum, belki de yaptığım her neyse bunun nedeninin alkol olduğunu iddia edebilmek için, ve boş bir masaya bırakıp parti alanından uzaklaşarak uzun boylu smokinli silüeti takip ediyorum.

Adeline'in arazisi çok geniş, bazı kısımları üstündeki patikalardan geçen yürüyüş alanlarıyla bana Central Park'ı hatırlatıyor. Alex, ilk ayrılırken bana bir kez baktıktan sonra, tepeye çıkan toprak yolu tırmanırken hiç arkasına bakmıyor. Diğer tarafa indiğinde onu gözden kaybediyorum, bu yüzden adımlarımı hızlandırıp tepeye çıkıyorum.

Ama oraya vardığımda, onu hala göremiyorum.

Gözlerimi gölgelendirip ufku tarıyorum. Ya yakındaki ahırlara gitti ya da tepenin altındaki tünele girdi. Tünel daha olası görünüyor ama benim bulunduğum yerden karanlık. Karanlık yerlerde tek başına dolaşan kadınlara karşı uyarılarla büyüdüğüm için tereddüt ediyorum.

Burası özel mülk, yani muhtemelen orada gizlenen yabancılar yoktur, ama Alex mutlaka güvende değildir. Aslında, o genellikle çok tehlikelidir.

Onu takip etmemin sebebinin bu olmadığından yüzde yüz emin değilim.

Hayır, onun iyi olduğundan emin olmak için takip ediyorsun.

Kendime sessizce küfrediyorum çünkü bu yalana kendimi bile inandıramıyorum.

Sonra, kalbim hızla çarparak, tepeyi dikkatlice inerim, çünkü 7,5 cm topuklu ayakkabılar yürüyüş için en uygun ayakkabılar değildir.

Tünele vardığımda, güneş diğer taraftan içeri sızıyor ve duvarlar karanlık olsa da, patikayı daha iyi görebiliyorum. Alex hala görünmüyor, ama yolun orada viraj yaptığını görebiliyorum ve muhtemelen o kadar ileride.

Derin bir nefes alıp, geçide doğru aceleyle ilerliyorum.

Birkaç adım attıktan sonra, iki güçlü kol arkamdan beni sardı — biri belime, diğeri köprücük kemiğime — ve gölgelerin içine çekilirken çığlık attım.

"Şimdi sessiz ol yoksa insanlar koşarak gelecek," Alex'in sesi kulağımın yanında gürültüyle yankılanıyor. "Tabii arkadaş *istemezsen...*"

Yalnız kaldığımızda her zamanki gibi midem bulanıyor. "Sanmıyorum..."

"O zaman ne istiyorsun? Çünkü senin *peşimden gelmene* bir neden düşünemiyorum."

Ses tonundaki imayı kaçırmak imkansız. Benim niyetimin kötü olması gerektiği ima ediliyor — *kötü kız* gibi kötü. *Çok yanlış kötü gibi. Külotun çoktan ıslanmış olsa iyi olur* gibi kötü.

Kalbim göğsümde bas davul gibi çarpıyor.

Senin istediğin buydu, değil mi?

Alex ile aramızda olan her şey plansız ve anlık bir karardı. Öte yandan, onu takip etmeye karar vermek çok açık bir şekilde kasıtlı bir hareketti ve birdenbire sinirlerim bozuldu. "Ben sadece... şey... Senin..."

O benim için cümlemi tamamladı. "Tamam mı?" Sanki hakarete uğramış gibi güldü, belki de öyleydi. Kardeşinin küçük bir atışmasından dolayı

"Ve... ne? Durumu düzeltmeyi mi planlıyordun?"

Siktir, bilmiyorum. Düşünmedim. Sadece onu takip ettim. Sanki görünmez bir cazibe beni ona doğru çekiyormuş gibi. Ondan sonra ne olduysa, sanırım bunun ona bağlı olduğunu düşündüm.

Aslında, öyle olmasını
umdum. *Neyim var benim?*
"Boş ver."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı sarıyor ve yine gülüyor, derin ve boğuk bir kahkaha, içimi titriyor. "Kardeşimi halledebilirim, Riah. İşleri yoluna koyacak yöntemlerim var."

Tüylerim diken diken oldu ve kollarımdaki tüyler dikleşti. Alex'in Hunter'la başa çıkma yöntemleri ve benimle uğraşmasının nedenleri hakkındaki tüm sorularım, kolunu omuz kemiğime doladığı kolunun sıkılığını gevşetip göğüslerimin üzerinden aşağı doğru kaydırmaya başladığında cevaplandı.

Yöntemim benim. O, benimle uğraşarak intikamını alıyor.

Uzaklaşıp olabildiğince hızlı koşmak için daha fazla nedene ihtiyacım yoktu, ama bu açıklık kesinlikle çok iyi bir neden.

Ama bunu yapmak yerine, ona yaslanıp bunun olmasına izin verdim.

Çünkü Hunter'a kızgın. Ve işin aslına bakarsan, ben de kızgınım. Onun böyle bir pislik olmasına kızgınım. Daha önce fark edemediğim için kızgınım. Hala hayatım üzerinde bu kadar etkisi olmasına kızgınım. Alex'e karşı dürüst olmamı engellediği için kızgınım. Hunter'a kızgın olmadığım tek şey, hile yaptığı için, çünkü o zaman hala gözlerim kapalı yaşıyor olabilirdim.

Elbette, Alex'in en büyük hayranı değilim, ama kardeşi ne kadar kızdırırsa, bu o kadar önemsiz hale geliyor.

Vücudumun umurunda değil gibi görünüyor. Göğüs uçlarım güneşi yakalamak için başını çeviren çiçekler gibi Alex'e doğru uzanıyor ve parmağı uçlarını hafifçe okşadığında biri ödüllendiriliyor.

Ve siktir et. İnliyorum.

O da büyük, kalın ereksiyonunu arkama sokarak cevap veriyor.

"Bana karşı koymayacaksın, değil mi?" Elbisenin üzerinden parmaklarıyla meme ucumu sıkıştırıyor. "Ne kadar kirli... kirli... bir kızsın."

Nefesim kesilir.

Burnunu boynumun kıvrımına doğru itiyor, sonra kulak mememi ısıyor. "Hunter'a bırakın da pis bir tane yapsın."

Bu ifadede çok yanlış şeyler var. Düzeltmek istediğim çok şey var. Her şeyden önce, Hunter'ın bana *sahip* olmadığı gerçeği, ardından da Alex'ten önce oldukça sıradan bir hayat sürdüğüm gerçeği.

Ama Hunter'ın sessiz kalmamı söyleyen açık emri hala kulaklarımda çınlıyor ve şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da onu düşünmek.

Ya da düşün, nokta.

Düşünmeden, Alex'in penisi boyunca kıcımlı yukarı aşağı sürüyorum, onun yaptığı her neyse onu teşvik ediyorum. Onunla ne kadar uyumsuz olduğumu bilmeme rağmen, bana verdiği etikete layık olmaya çalışıyorum.

"Siktir," diye tıslar. Bana karşı direnir. "Çok edepsizsin."

Bir eliyle hala göğüslerimi okşarken, diğer elini amımın bölgesine indirir ve giysilerimin üzerinden bile, dokunuşunun baskısını isteyen noktayı tam olarak bulur.

Ve belki de ben pis, pis bir kıyım çünkü kalçalarımı öne doğru itiyorum, daha fazla sürtünme arıyorum, kızgın bir köpek gibi başparmağının ucuna sürtünüyorum.

"Açgözlüsün de. Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" Nefesim düzensiz. "Mm-hmm."

Ama benim onaylamamla, eli aniden durur. "Beni daha iyi hissettirecek bir şey olduğunu biliyorsun."

"Tamam." Yutkunuyorum yutkunuyorum, hem korkmuş hem heyecanlı olası olası talebinden hem korkmuş hem de heyecanlıydı. "Ne var?"

Elbisemin eteğini çekerek belime topladı. "Amin. Onu görmek istiyorum."

"...Öyle mi? Sadece...bakmak mı istiyorsun?"

"Erkek fahişesi kardeşim diğer tüm amcıkları terk edip hangi tanrısal amcığı tercih ettiğini görmek istiyorum."

"Bu benim yüzümden değil..." Sözümü yarım bırakıyorum, o kelimeyi söyleyebileceğimden emin değilim.

Bu konuşma beni çok yıprattı. Bu, daha önce yaptıklarımızın ötesinde bir adım. Belki de doğal bir gelişme, ama biz sahte ve yanlış bahanelerle bir aradayız ve aslında birlikte bile değiliz. Biz artık gibiyiz. Tesadüfen aynı yerde terk edilmiş iki insan. O kadar zehirliyiz ki, zehirli olmayan hiçbir şeyi paylaşamıyoruz.

Ama o zaman Alex ile geçirdiğim bu anlar mutsuz ve utanç verici olmamalı mı?

Neden bu kadar çok seviyorum?

Alex, önümüzdeki boş tünelde külotumu tamamen ortaya çıkardı. "Mm. Senin amının kalitesini yargılama yetkisine sahip olduğunu sanmıyorum. Görmem lazım, o zaman anlarım."

O beni kirletebilir, ben de ona izin veririm. O bilmeli ki, ben direnmedim, çığlık atmadım, ama yine de eskisi gibi, bunu benden istemesini sağlıyor.

"Lütfen, Alex." Sözcük dilime bile gelmeden yüzümün kızardığını hissediyorum. "Lütfen, amıma bak."

"Böylece onu değerlendirebilirim. Böylece kendi fikrimi oluşturabilirim." "Evet. Böylece kendi fikrini oluşturabilirsin."

"Çok istiyorsun, ama iyi kızların onayını almadan yapamıyorsun, değil mi?" Sözleri iğneleyici ve aşağılayıcı, ama bana dönmek için manevra yaparken alt metni tamamen zevk dolu.

Sonra beni duvara kadar geriye doğru yürütüyor.

Koyu renkli gözleri benimkilere yapışık halde, eteğimin altını korse üstüme soktu, parmakları göğüslerimi okşadı. "Bu da halloldu."

Bu bir işaret gibi geliyor, bu yüzden eğilip külotumu çıkarmaya başlıyorum, ama Alex elini göğsüme koyup beni tekrar ayağa kaldırıyor.

Sonra parmaklarını külotumun lastiğine dolayarak, eğilirken kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı doğru kaydırır. Külotum ayak bileklerimde toplanınca, bir bacağımı kaldırır ve külotumu ayakkabımın etrafına geçirir, sonra diğer bacağıma da aynısını yapar ve nemli ipek kumaşı yüzüne götürür.

Derin bir nefes aldı ve ben hem utanç duydum hem de daha da ıslandım.

"Bunları saklayacağım." Smokin ceketini açar ve onları gizli bir cebe sokar.

"Uh..."

"Kaybolduklarını fark edecek mi?"

Hunter? Neredeyse gülmek üzereydim. "Hayır. Kesinlikle fark etmez."

Gölgeler tamamen karanlık değil, ama Alex'in ifadesini okumak için yeterince karanlık. Ya şüpheli ya da hayal kırıklığına uğramış. Ya da her ikisi. "Asla bilemezsin. Artık benimler."

Kalbinin üzerinde bulunan cebi okşadı ve ben buna karşı bir şeyler hissetmekten kendimi alamadım. Adrenalin ve şehvetle boğulmuşken bunu analiz etmek zordu ve zaten hiç düşünmemeye çalışıyordum.

Hala çömelmiş halde olan Alex, gözlerini kısarak önündeki manzarayı inceliyor. Hunter ile çıkmaya başladığımda, onun spa fonları sayesinde tüylerimi lazerle aldırduğım için çıplak durumdayım ve kardeşlerin kadınların bakım konusunda aynı zevke sahip olup olmadıklarını merak ediyorum ve Alex kararını verene kadar nefesimi tutuyorum.

"Çok güzel bir amcık." Bu sefer kaynağı doğrudan koklamak için eğildi. "İnanılmaz kokuyor. Bu kediciği sadece bakarak ne kadar sertleştiğini biliyor musun?"

İki parmağını hafifçe yarıklarımından aşağı doğru kaydırarak ıslaklığımı topladı ve ben de fahişe gibi bacaklarımı daha da açarak ona daha iyi erişim sağladım. "Ne kadar sertleştin?"

"Görmezden gelinemeyecek kadar sert." Dizlerinin üzerine çöküyor ve pantolonunu açarak sikini serbest bırakıyor.

O onu eline alıp, benim ıslaklığımı kayganlaştırıcı olarak kullanarak yavaşça okşadığında, amım titrer.

Onu izlerken büyüleniyorum. O da benim amımı izlerken büyülenmiş gibi görünüyor. "Cevabını aldın mı?"

"Hunter neden senin için kedici havuzunu terk etti? Dürüst olmak gerekirse, benim tek sorum daha fazla soru. Bu güzel şeyi gerektiği gibi muamele ediyor mu? Yüzüne binmene izin veriyor mu? Sadece bakarak seni bu kadar ıslatıyor mu?" Serbest eliyle parmağını deliğimin etrafında daireler çizip ağzına götürüp emiyor. "Tanrım."

Neredeyse onunla birlikte inliyorum.

Sonra öne eğilip dikişimi yaladı ve bu sefer gerçekten inledim.

"Ah, siktir. Geriye yaslan."

Ben yapıyorum ve o benim bacaklarımdan birini omzuna kaldırıyor, beni kendisine açıyor. Arkamda duvar olsa bile bu dengesiz bir pozisyon, özellikle de dudaklarım açılmış ve hassas noktalarım kendisine açıkken beni tekrar yaladığında. Özellikle de dilinin ucu kapüşonlu derimin altına girip altındaki şişmiş sinir demetini bulduğunda.

"Aman Tanrım." Ellerim destek için saçlarına uzanıyor. Cesaret için.

Vay canına, bu adam am yalamayı biliyor.

Klitorisimi ağzına alıyor, önce nazikçe emiyor, sonra daha fazla baskı uyguluyor. Sadece bir dakika geçti ve ben şimdiden yıldızları görüyorum.

"Biri Riah aromalı şeker yapmalı. Milyar dolar kazanabilirsin." Konuşurken yüzünü yakın tutuyor, böylece nefesini tenimde hissedebiliyorum, istese de istemese de beni tahrik ediyor.

Başını istediğim yere yönlendirmeye çalışıyorum. "Konuşmayı kes. Yalamaya devam et."

"Bana patronluk taslamaya cüret etme." Konuşurken parmağıyla beni okşuyor, o kadar hafif ki işkence gibi, diğer eli ise hala sikini okşuyor. "Bunu senin için yapmıyorum, unutma."

"Doğru. Bu intikam almak için." Bunun arkasında başka bir şey olabileceğini düşünmeye başlarsam diye hatırlatmaya ihtiyacım var.

"Başka neden en iyi kıyafetlerimle dizlerimin üstüne çökmüş olayım ki?"

Şaka yapmam lazım, yoksa beni köşeye sıkıştırdığı için ağlayabilirim. "Çünkü bugün Pazar mı?"

"Ben tapınmam, bebeğim." Parmağının yerine dilini kullanıyor ve klitorisimin etrafında dolaştırarak her bir narin kıvrımı ve çatlağı izliyor. Yetenekli diliyle kıvrımlarımı keşfetmeye devam ederken, dokunuşunun zevkinde kendimi kaybediyorum. Her dokunuş ve yalama vücudumda elektrik kıvılcımları yaratıyor ve doruk noktası yaklaşıyor.

"Bana tapınma gibi geliyor."

"Belki de yeterince sık yalanmadığın için ibadet gibi geliyor."

Onu yanıt vermeye kıışkırtan şeyler söylemeyi gerçekten bırakmam lazım çünkü, birincisi, konuşmak için uzaklaştığında alay etmesine dayanamıyorum ve ikincisi, düşünceli yanıtlar verecek beyin kapasitem yok.

Bu seferki düşüncesiz cevabım? "Hayır, şey... tamam."

Alex tamamen geri çekilip bana bakıyor. "Bana öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

Ben onaylamadan önce bile yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var ve elbette gerçek, tek kelimelik bir cevaptan daha karmaşık, ama ben öyle cevap veriyorum. "Hayır."

"Söyle."

Cevap vermediğimde, labiyamı o kadar sert emdi ki, nefesim kesildi. Eminim moraracak ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Emri tekrarlar. "Söyle." Bu sefer cevap veriyorum. "Sevmiyor." "Beni orgazma ulaştıracak kadar yemediğini söyle." "Şu anda sen de yemedin."

İşaret parmağı ve başparmağıyla klitorisimi okşadı ve ben sıçradım. "Sen, ben istediğim zaman ve istediğim şekilde boşalacaksın, seni küçük sürtük. Sana benim yaptığım gibi yalamadığını söyle."

Bu karışık, sapkın bir seks konuşması. Beni tahrik ediyor ve görünüşe göre Alex'i de tahrik ediyor. Kimse böyle anlarda tam bir dürüstlük beklemez.

Ama mesele şu ki, bu doğru. Hunter yatakta iyidir, ama Alex ile aramızdaki kimya hiç olmadı. Belki de en başından beri beni uzak tuttuğu, özel olmadığımı hissettirdiği, yatağında başkaları da olacağını söylediği içindir. Açık sözlüydü ve bu beni kendimi tutmaya itti.

Alex ve ben neredeyse hiç konuşmadık, birbirimizle ne yaptığımızı konuşmak bir yana, ve şimdi ona daha önce kimseye göstermediğim yanlarımı gösteriyorum. İçimdeki, keşfetmekten hiç rahat hissetmediğim kirli kız. Aşağılanmak ve kullanılmak istemem. Hunter ve oral seks hakkındaki gerçek duygularım.

"O beni senin gibi yalamıyor..." Birdenbire, ıslak bir başparmak sıkı kıkımın deliğine girerken, vücudumda zevk dalgaları yayılırken, konuşmam yarıda kesildi. "Aman Tanrım."

Hunter kesinlikle *bunu* yapmazdı.

Alex beni yalamaya ve öpmeye devam ederken sözlerim inlemelere dönüşüyor, dili hassas tenimde dans ediyor, başparmağı diğer deliğime girip çıkıyor, ta ki ben artık dayanamayana kadar. Konuşma kesinlikle sona erdi. Tek sesler benim ağır nefeslerim, dilinin ıslak ritmi ve elinin sikinde yaptığı hızlı hareketler. Kendimi tünel duvarına dayıyorum ve elbisenin arkamdaki kayaya takılıp yırtıldığından eminim, ama zevkten o kadar kapılmış durumdayım ki umursamıyorum.

Sonunda, gözlerim zevkten yaşlarla dolduğunda ve gerilim nükleer seviyeye ulaştığında, Alex beni güçlü bir doruğa ulaştırıyor.

Zevk dalgaları içimi kaplıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, dizlerim zayıflıyor ve bükülüyor. Vücudumda coşku dalgaları yayılıyor ve hiç çılgılık atan biri olmamama rağmen, saf mutluluğun yüksek ve sınırsız bir çılgılığını atıyorum.

Alex ayağa kalkıp, başımın yanındaki duvara elini koyup, hızlı bir tempoda kendini okşarken, artçı sarsıntılar hala içimde yankılanıyor. "Şu anda seni sikseydim, buradan düzgün yürüyerek çıkamazdın. Herkes anlardı."

"Öyle olurdu."

"Seni gören herkes, bu kadının az önce düzgün bir şekilde sikildiğini söylerdi ve Hunter her zaman varlığını belli ettiği için, onun yüzünden eğri yürüdüğü açıkça belli olurdu."

Bunun sadece laf mı, tehdit mi yoksa soru mu olduğunu bilmiyorum ve en kötüsü, hangisinin olmasını istediğimi bilmiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Bunu yapmalı mıyım?" Eli hızla yukarı aşağı hareket ediyor, parmakları ön sıvıyla parıldayan sikini sıkıca kavırıyor. "Sikimi sıkı küçük amcığının içine o kadar derine sokmalı mıyım ki, buradan iyi kullanılmış bir fahişe gibi topallayarak çıkarsın?"

"Evet." Bu kelime ağızımdan dökülür. İçgüdüsel bir tepki.

Alex'in sözleri dişlerini sıkarak çıkar. "Tekrar söyle." "Evet."

Vücudu gerilir, yüzü buruşur ve boğuk, gırtlaktan gelen bir çığlık atarak boşalır, sıcak fışkırmalarla çıplak amıma boşalır. Sıcak, yapışkan spermin bacağımdan aşağı kayması hissi vücudumu titretir. İkimiz de nefesimizi toplarken havada hafif bir misk kokusu kalır.

Benim toparlanmam daha uzun sürse de, kendini ilk toparlayan o oldu. "Sakın bunu temizlemeye kalkma," dedi, amım ve uyluğumdaki pisliğe başını sallayarak.

Sanki resmi elbisemle bunu yapabilecek imkanım varmış gibi. Çantam bile yok, yedek bir bezden bahsetmiyorum bile. Tuvalete gitmek için kalabalığın içinden geçmem gerektiğini biliyor.

O zaman anlıyorum ki, hiç temizlemememi istiyor. Bu şekilde eve gitmemi istiyor. Hunter'la birlikte.

"Tamam," diyorum.

"Tamam." Gözlerinde memnuniyet belirir. Parmağını bacağımdan damlayan az miktarda meniye batırır ve ağızıma götürür. Otomatik olarak dudaklarımı aralarım ve o da sıvıyı dilimin üzerine sürer.

Sırıttırıyor.

Sonra gülümsemesi kaybolur ve bana doğru eğilir, sanki beni öpecekmiş gibi, ama dudakları benimkilerin hemen üzerindeyken durur. "Sence yüzümdeki amının kokusunu tanıyacak mı?"

Amımın kokusu burnumu doldurur ve şimdi, hormonlarım yatıştıktan sonra, gerçeklik yüzüme çarpar.

Elimi göğsüne koyup, ona itirazla bakabilecek kadar uzaklaştırıyorum. *Ne yapıyoruz biz?*

Ne halt ediyorum ben?

"Alex... bunu konuşmamız gerek."

Tünel duvarından iterek bir adım geri çekildi. "Seni bacağına damlayan spermimle kardeşime geri gönderiyorum. Söylemem gerekenleri söyledim sanırım."

Daha önce fark etmemiştim ama şimdi anlıyorum, bu pisliğin gösterdiği cesaret sadece bir maske. Herhangi bir zayıflığını gizlemek için bir görünüş.

Göğsümde bir acıma hissi uyandı ve onun benim anlamamı istemediği bir şeyi anladığımı hissettim.

Elimi uzatıp avucumu yanağına koyuyorum. "Onun söyledikleri önemli değil. O önemli değil."

Yüzü gerginleşir, ama elimi orada bırakır. "Hunter? Kız arkadaşından garip sözler."

"Bu... karmaşık bir durum." Belirsiz ifademden utanç duyuyorum ve her şeyi açıklayıp boşvermek üzereyken Alex araya giriyor.

"Karmaşık derken, onu sadece kişisel çıkarların için kullandığın için sadakat önemli değil mi? Karmaşık derken, külotuna sarılmış bir milyarderden daha iyi olan tek şey iki milyarder mi? Karmaşık derken, önce seninle tanışmalı mıydım?"

Yemin ederim kalbim bir an durdu.

Yüzünü avucuma çevirir. "Neden önce seninle tanışamadım?"

"Alex..."

"Şşş." Parmağını dudaklarıma koyarak beni susturur, çenesi aniden gerilir. Sanki dinliyormuş gibi başını yana eğirir ve ben de onu duyarım — üstümüzde bir yerlerden gelen sesler. Belki tünelin üzerinde yürüyen insanlar, ya da bize doğru inen patikada yürüyenler. Belirli cümleleri duyamayacak kadar uzaktalar, ama açıkça yakındalar.

Alex elini indirir, böylece penisini yerine koyup kıyafetini düzeltebilir. "Ben önce çıkacağım. En az beş dakika bekledikten sonra sen de gel."

Cevabımı beklemez. Beni taze biçilmiş çim ve seksin karışık kokusu ve çözülmemiş bir konuşmanın rahatsız edici hissiyle baş başa bırakır.

Bir iç çekerek elbisesini düzeltir ve duvara yaslanır, Alex'in son sözleri kafasında dönüp durur. Birkaç dakika sonra meraklanır.

Cebimden telefonumu çıkarır, kamerayı açar, elbisenin altına sokar ve tıklarım.

İyi bir fotoğraf çekmek için birkaç deneme yapmam gerekiyor, ama çektiğimde, tahmin ettiğim gibi, am dudaklarımın üzerinde bir öpücük izi olduğu açıkça görülüyor. Hala Hunter ile yatıyor olsaydım, bunu kesinlikle fark ederdi.

Alex külotumu aldı, beni onun menisiyle ıslak bırakıp üzerime bir iz bıraktı. Teknik olarak Hunter'ın kız arkadaşı olsam da, Alex Sebastian beni kendine ait ilan etti.

BÖLÜM ON ALTI

ALEX

Şenliklere geri döndüğümde, hemen Irving dedemi aramaya başlıyorum. Bugün zaten çok fazla şey yaşandı... çok fazla... ve buradan gitmeye hazırım, ama bu karmaşık ailenin reisine en azından bir merhaba demeden buradan kaçmam mümkün değil.

Onu bulmak normalden uzun sürüyor. Her yere baktığımda Riah'ı görüyorum, ama onun arkamda bir yerde olduğunu biliyorum. Elbisesi, saçları ya da omuzlarının eğimi bir anlığına gözüme çarpıyor, ama yakından baktığımda baktığım kişinin ona hiç benzemediğini fark ediyorum.

Onu beynimden silmek için gözlerimi kapattığımda, o da orada. Onun görüntüsü zihnime kazınmış durumda — kızarmış yüzü, geriye atılmış başı, zevkini haykırırken aralık kalmış ağzı. Yanağıma dokunan avucunu hissediyorum — yumuşak, sıcak ve şaşırtıcı — ve kaburgalarım çökmeye başlıyor, nefes alamıyorum.

Bu çok berbat ve ben anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum. Sadece onun paylaştığı alandan uzaklaşmam lazım ve bilmiyorum, muhtemelen başka biriyle yatmam lazım. Riah Watson'ı lanet olası kan dolaşımdan çıkarmam lazım.

O kadar dalgınım ki, çadırların altındaki bir masada dedemi çevreleyen kalabalığa tamamen tesadüfen rastlıyorum. Bu tür etkinliklerde her zamanki gibi, dedem masanın ortasında oturuyor.

arkadaşları ve ailesi etrafında dönerken hareketsiz durur. Asistanı Elias, kimsenin onun zamanını tekel altına almadığından emin olmak için yanında durur. Bu bana her zaman Vatikan Şehrinde papayı ziyaret eden insanları gördüğüm görüntüleri hatırlatır, ancak büyükbabamın verdiği tavsiyeler meleklerden çok uzaktır ve kutsama yerine eleştiri yapar.

Neyse ki büyükbabam torunlarına karşı yumuşak bir kalbi vardır ve eleştirileri sevgiyle doludur. Oğulları, yani babam ve amcalarım, bu karşılaşmalardan mümkün olduğunca kaçınırlar, çünkü bu karşılaşmalardan zarar göreceklarını bilirler, ama benim neslim büyükbabamın yanına hevesle akın eder.

Ben geldiğimde kuzenim Scott ve eşi Tess dedeme bebeklerini gösteriyorlardı, ben de tepsiden bir şampanya kadehi daha alıp sıramı beklerken hızla içtim, keşke daha sert bir şey olsaydı diye düşündüm, ama bunu gerçekleşmesi için çok da istemiyordum.

Bir omuz omzuma dokundu. "Neredeydin? Bir tavşan seni soruyordu."

Dönüp Ax'i gördüm ve cevap veremedim, "Ah, boş ver. Kedi kokuyorsun. Sanırım kendi tavşanını bulmuşsun." dedi.

"Bastian Bunny" grup üyelerine verilen, tartışmalı bir şekilde saldırgan bir terimdir. Kadınlar ve bazen erkekler, milyarder yaşam tarzının meyvelerini tatmak umuduyla ailenin etrafında dolaşırlar, karşılığında ise... şey, istediğimiz her şeyi. Genellikle cinsel eylemler, ama bazen sadece arkadaşlık, ve Arthur Amca'nın kadınların ayak tırnaklarını boyamayı sevdiği söylentilerini duydum.

İstemedim dudaklarımı yalıyorum. Prosecco'nun tadı dilimde taze, ama altında Riah'ın keskin tadı da kalıyor, sıradan bir tavşanla karşılaştırılamayacak kadar muhteşem.

Neyse ki, Scott ve Tess büyükbabamla konuşmalarını bitirince cevap vermek zorunda kalmıyorum ve yanlarına yaklaşabiliyorum.

"Alex, evlat," diyor büyükbabam beni görünce.

"Seni görmek güzel, büyükbaba." Ona sarılmak için eğildim, sonra yanındaki koltuğa oturdum.

Bana gözlerini kısarak bakar. "Dinlenmiş görünüyorsun. Günlük rutinden uzaklaşmak sana iyi gelmiş olmalı. Sakın tembelleşme. Güvenin ne olduğunu biliyorsun..."

Hayatım boyunca defalarca dinlediğim sorumluluk, dürüstlük ve iş ahlakı hakkındaki nutku atmaya başlamadan önce sözünü kestim. "Zaten yeni bir iş buldum. Ben..."

Hunter sözümü kesti. "İşte burada, büyükbaba. Onu buldum." Kafamı kaldırdığımda, onun yanında kimin olacağını zaten biliyordum.

Ona doğrudan bakıyorum, ama Riah gözlerimden kaçıyor. Yüzü hala kızarmış, ama bu sefer bunun nedeninin aşırı hevesli erkek arkadaşının onu kalabalığın içinden çekip çıkardığı için olduğundan eminim. Omuzları gergin ve nefes alışığı sık, muhtemelen aynı nedenden dolayı, ama ben bu tepkileri, Hunter'ın kolunda bir sohbe zorlanırken, uylukları hala benim spermimle yapış yapış olduğu gerçeğine bağlıyorum.

Onun için rahatsız edici olabilir. Benim için ise tatmin edici.

"Üzgünüm Alex, rahatsız mı ettik?" Hunter gerçekten umursuyor gibi görünüyor, gerektiğinde nasıl davranması gerektiğini biliyor. "Dedem kız arkadaşımı sordu, ben de onu bulmak zorunda kaldım."

Kızın sözleri beni çok üzdü, ama ben bunu kabullendim, çünkü durumdan o kadar keyif alıyordum ki, bunun benim memnuniyetimi bozmasına izin veremedim. "Sorun değil. Devam et."

"Ah, evet, bu yetenekli bayan." Büyükbaba Riah'ın elini tutar. "Noel'de seni tanımak için zaman geçirmeyi umuyordum, ama olmadı."

Bu, Holt'un da orada olacağını öğrenince büyükbabamla tatil planlarını iptal eden Hunter'a bir gönderme. Otuz dokuz yaşında ve kardeşim hala lanet olası bir çocuk gibi davranabiliyor.

Kolu, Riah'ın beline uzanır — elbisesindeki küçük yırtığın hemen üstüne, ki bu yırtık, Riah'ın ecstasy içinde kıvranırken tünel duvarına takıldığından eminim — ve oturduğum yerden, ona hafifçe dokunduğunu görüyorum. Bir tür dürtme gibi görünüyor.

Riah boğazını temizledi. "Bunun için çok üzgünüm, Bay Sebastian.

Be

n..." "Irving," diye düzeltir büyükbaba.

Hunter da tekrar düzeltir: "Büyükbaba."

Riah duraksıyor, gözleri büyükbabamdan Hunter'a kayıyor.

"Oh, peki, evet. Eğer bu kadar ciddiysen. Büyükbaba olsun."

Büyükbaba'nın

gelecekteki potansiyelleri hakkındaki heyecanım, şampanyayı

mideye geri gelmek istiyor.

Tereddüt ediyor ama kabul ediyor. "Uh, tamam. Büyükbaba, o zaman."

Yalan söylemeyeceğim, onun dedeme bu kadar samimi bir şekilde hitap ettiğini duyduğumda içgüdülerim devreye giriyor ve onu bu gruba bağlayan kişinin ben değil, kardeşim olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Ve bunu hatırladığımda, içimi karanlık bir endişe kaplıyor. Ya bu ciddi bir şeysiyse? Ya Hunter onunla evlenirse? Benim geleceğim de bu mu olacak? Onun ona yapışıp kalmasını izlemek mi? Onun yüzüğünü takıyorsa, onu nasıl kirletmiş olduğumun bir önemi yok. Her açıdan onun olacak.

Ama Hunter'ın *karısıyla* yatmak daha tatmin edici olmaz mı?

Midem düğümlenir ve koltuğumda kıpırdanarak rahatsızlığımı gidermeye çalışırım, ama başaramam.

"Her neyse," diye devam ediyor Riah, "Noel'de erken ayrılmamız benim hatamdı. Son anda kaçıramayacağım bir müzik fırsatı çıktı ve Hunter'ı senden çalmak istemedim, ama o kadar tatlıydı ki tatili yalnız geçirmeme izin vermedi."

Çenemdeki kaslar gerildi.

Siktir et bu saçmalığı. Noel'i mahveden kesinlikle Hunter'dı. Neden o pislik için suçu üstleniyor? Sırf o iyi görünsün ve itibarını korusun diye mi?

"Öyle mi?" Büyükbaba hoş bir sürprizle şaşırmış gibi ses çıkarıyor. "Sen bu çocuğu değiştirebilecek kız olabilirsin, Zyah."

"Riah," kendimi tutamadan söylüyorum.

Büyükbabamın bakışları bana kayar ve üzerinde kalır. "Riah, evet. Doğru. Diğer sahne adı falan."

"Evet," Hunter, Riah ve ben aynı anda söylüyoruz.

Riah garip bir şekilde kıkırdar. "Ama ikisine de cevap veririm, hangisini tercih ederseniz."

"Bir kızın gerçek adıyla çağrılması gerekir," diyor büyükbaba.

Hunter ona asla gerçek adıyla hitap etmiyor. Sevinçten havalara uçmam gerekirdi, ama bir şeyler ters. İstediğim kadar tatmin edici gelmiyor. Yeterli gelmiyor.

Belki de Hunter'ın eli sahiplenici bir şekilde onun kalçasına yerleşmiş olduğundandır.

Ya da belki de onunla birlikte yürüdüğünden beri bana bakmadığı içindir.

Ya da belki de o potansiyel gelecek kafamda o kadar canlı ki, onu gelinlik içinde bile hayal edebiliyorum. Koridorda bana doğru yürürken, ben Hunter'ın sağdıcı olarak yanında duruyorum ve lanet olsun, bu beni lanet masayı devirmek istememe neden oluyor.

Bu çok ileri gitti.

Tüm bunlar, her ne idiye. Beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Beni *mutlu* etmesi gerekiyordu. Şu anda nasıl hissettiğimi kelimelerle ifade edemiyorum, ama kesinlikle iyi değil.

Bu sona ermeli.

Tabii ki şimdi değil. Burada değil. Ama artık burada kalamam.

"Ziyaretimi kısa kestiğim için üzgünüm, büyükbaba," diyerek ayağa kalktım. "Halletmem gereken bir işim var."

"Yazık. Zy için yaptığın harika şeyleri övünecektim..." Hunter kendini tutar. "*Riah* için."

Yine aynı numara.

"Bensiz övünmek zorunda kalacaksın."

Onun yanından geçmeye başlıyorum, o kadar yakın ki, az önceki kaçamağımın kokusunu alması kaçınılmaz. "Ooo, dostum. Seks kokuyorsun."

Riah'ın kızardığını ona bakmadan hissedebiliyorum.

Bunu planlasaydım bile daha iyi olamazdı. O, Riah'ın hemen yanında dururken beni çağırması? Çok heyecanlanmam gerekirdi. Çok mutlu olmam gerekirdi.

Ama değilim. Hiç de değilim.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi yalnız hissediyorum. Ve açıklanamayan bir şekilde ihanete uğramış.

Büyükbabam yaşlı bir adam olabilir, ama soyunma odasındaki bir ergen kadar kaba olabiliyor, bu yüzden bu yorum onu şaşırtmadı. Ama bir bayanın önünde olduğu için, lafını temiz tuttu. "Vay vay, Alex. Görünüşe göre aşk havada. Bugün de bir kadını benimle tanıştırmak için getirecek misin? Şanslı kız kim?"

Belki Riah, itiraf etmek için ne kadar büyük bir istek duyduğumu hissedebiliyordu — onu burada, şu anda otobüsün altına atıp, tüm bu olayı bir kez ve sonsuza kadar bitirmek — çünkü sonunda gözlerini bana çevirdi.

Neredeyse yapıyordum. Çok yaklaştım.

Ama son anda, gözlerimi ona dikip, keşke gerçek olsaydı dediğim sözleri söylüyorum. "Gerçekten hiç önemli kimse yok."

New York'a dönüş limuzin yolculuğu, hem sarhoş olup hem de tekrar ayılmak için yeterince uzun. Reid ve Lina'nın iki buçuk saat boyunca kedileri hakkında konuştuklarını ve farkında olmadıklarını yemin ederim. Steele ve Simone de öyle, onlar da listeler ve yoğun kaş çatma içeren bir tür oyun oynuyor gibiler.

Bekar olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Bu ifadenin bir yalan olduğunun daha önce hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Şehre döndüğümde, akşamüstü erken saatlerde uyuyarak ruh halimi düzeltmeye çalışıyorum, ama uyandığımda yatmaya başladığımdan daha kötü hissediyorum.

Bir şey çok açık: bu durum böyle devam edemez. Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim var. Ya Zyah'ın marka uzmanı olarak istifa edip, öngörülebilir bir gelecekte Riah ve kardeşimden uzak dururum. Ya da ona kız arkadaşının aldatan bir kariyerist olduğunu söylerim ve kanıtımın aramızda sonsuza kadar bir uçurum yaratmamasını umarım.

Ama öyle olsa bile, umurumda olur muydu? Hunter şu sıralar en sevdiğim kişi değil ki. Öte yandan, bu adamla otuz altı yıllık bir geçmişim var ve son zamanlarda bana çok kötü davranmış olsa da, zor günlerimde yanımda olmuştu.

Her şey Riah'ın neyi hak ettiğine bağlı.

Bir senaryoda, kariyerinin gidişatı değişmeden devam ediyor. Markaya yardım etmek için işe alındım çünkü bu uygun bir durumdu. Kendimi yeri doldurulamaz biri olarak görecektim kadar egoist değilim.

Diğer senaryoda ise, Riah potansiyel olarak mahvolabilir. Hunter'ın ona ne kadar sert davranmak istediğine bağlı olarak, onun tüm geleceğini mahvedebilir.

Ben berbat bir insanım çünkü ikinci seçenek çok cazip geliyor. İçimin derinliklerinde onun mahvolmasını istiyorum. Onun yıkılmasını, öfkelenmesini ve...

Ve ne? Bana
yalvararak mı?

Bu tam bir fantezi. Adly'nin romantik kitaplarından birinin konusu gibi. Bu fikre daha fazla inanmayı reddediyorum, aklımdan silip telefonuma uzanıyorum.

Sohbet etmem lazım.

Hunter'a mesaj gönderirken ne yazacağımı hala karar veremedim, ama o hemen cevap veriyor.

Grand Havana'dayım. Uğra.

Hızlı bir duş aldıktan sonra bir araba çağırıp, sadece üyelere açık olan puro kulübüne gidiyorum. Oraya vardığımda, *Riah olmadan* onu görmek istediğimi belirtmediğimi fark ediyorum. Onu daha önce orada hiç görmedim ve ses bakımı konusunda ne kadar titiz olduğunu düşünürsek, orasının ona uygun bir yer olduğunu sanmıyorum, ama yine de dikkatli davranarak ana salondan geçip, babam Reynard Sebastian'ın adına kalıcı olarak rezerve edilmiş arka taraftaki özel salona doğru yürüyorum.

Babam son zamanlarda kulübe pek uğramıyor, ama burası Hunter'ın sık sık gittiği yerlerden biri ve içeri girdiğimde birkaç tanıdık arkadaşı ve bir avuç az giyinmiş kadınla karşılaşıyorum. Hunter kadife döşemeli bir bankın arkasında oturmuş, başını geriye atmış, gözleri kapalı. Bir elinde puro, diğerinde viski. Tipik bir manzara. Kadının başının onun kucağında yukarı aşağı sallanması dışında, gerçekten ilgi çekici bir şey yok.

Kesinlikle onun kız arkadaşı olmayan bir kadın.

Sonra en sıra dışı, en berbat şey olur: Riah adına kendimi haklı bir öfkeyle bulurum. Onun da onu aldattığı gerçeği umurumda değil. Öfkelenmeye hiç hakkım olmadığı gerçeği umurumda değil, ama öfkeliyim. "Ne oluyor lan?"

Hunter gözlerini açar. "Selam kardeşim."

"Yapma." Sesim gerginlikle doludur. "Şu anda bana *kardeşlik* taslamaya çalışma. Senin bir kız arkadaşın var. Büyükbabana, sanki ailenin bir parçası olacakmış gibi tanıttığın bir kadın. Unuttun mu?"

Tüm dikkatler bana çevrilir. Hunter'ın kucağındaki kadın başını kaldırır, ama Hunter onu tekrar aşağı iter. "Aferin bebeğim. Böyle devam et."

Sonra bana şaşkın bir bakış atar. "Bu da nereden çıktı? Bir şey mi kaçırdım?"

Onun kafasının karışması gayet normal. Geçmişte onun kadın düşkünü davranışlarına hiç aldırış etmemiştim ve mantıklı olarak, göstermek istemediğim kartları göstermenin eşiğinde olduğumu biliyorum — kendim de çok yakından bakmadığım kartlar — ama çok kızgınım, geri adım atamıyorum.

Ayrıca, bu farklı. Bu durum farklı. *Riah* farklı.

"Senin kaçırdığın şey lanet olası bir ipucu." Sesimi alçaltmak için çaba sarf etmem gerekiyor. "Tek eşli olacağını büyük bir gösteriyle ilan ettin. Ve şimdi bu mu? Hem de herkesin içinde?"

"Oh, lanet olsun. Markalaşma işini ciddiye alıyorsun. Bunu takdir ediyorum, ama Alex, bu iş gizli kalırsa sorun yok. Bu odadaki herkes sorun yok, değil mi?"

Onaylayan mırıldanmalar duyulur ve yemin ederim ki hepsinin kafasını vücutlarından koparmak istiyorum. "Bu medya ile ilgili değil, pislik. Dünyaya iyi bir adam olduğuna ikna etmek mi istiyorsun? Tamam. Onlara yalan söylemek mi istiyorsun? Tamam. *Riah*'a yalan söyleme. O bunu hak etmiyor."

"Demek mesele *Riah*. Tamam. Anlıyorum." Hunter, sikini yalatırken elinden geldiğince öne eğilip purosunu külünü söndürür, sonra elini sallır. "Herkes çıksın. Kardeşimle bir dakika konuşmam lazım."

Hiç şüphesiz, arkadaşları içkilerini toplayıp dışarı çıkmaya başlarlar.

"Sen de, bebeğim." Kadını penisesinden iter. "Zaten şu anda bu olmuyor."

Herkes odadan çıktıktan sonra ayağa kalkar ve pantolonunu bağlar. "Takım sadakatini biraz abartmıyorsun, değil mi?"

Öfkeden titriyorum. Vücudum resmen sallanıyor. "Evet, sadakat senin hiç bilmediğin bir kavram. *Riah* bugün büyükbabanla senin kızıyı kurtardı, seni..."

Beni keser. "O zaten biliyor."

Bunu anlamam biraz zaman aldı. "Biliyor ve bununla bir sorunu yok mu?"

Ama asıl bilmek istediğim şey, *bildiği için mi benimle dalga geçiyor?*
Ben onun intikam aracı mıyım?

"Hayır, bununla büyük bir sorunu vardı." İçkisini bir dikişte bitirir. "Bu yüzden bana siktirip gitmemi söyledi."

Uh... "Ne?"

Cevap vermeden önce bardağına bir parmak daha viski doldurur. Sipariş verirken bütün şişeyi istemiş olmalı. Kulübün politikası buna izin vermez, ama kimse Sebastian'ların kurallara uyacağını beklemeyi, en azından Hunter.

Sonunda cevap verdi. "Los Angeles'ta benden ayrıldı."

"Ama..." Los Angeles'tan ayrılalı iki aydan fazla oldu ve o zamandan beri ikisi kesinlikle birlikteydiler.

"O zamandan beri her şey halkla ilişkiler içindi." Sanki ben aptalmışım gibi konuşuyor. Sanki bunu kendim anlamalıymışım gibi, ve belki de anlamalıydım.

Ama daha da önemlisi, neden bunu ben anlamalıydım ki?

Büyük koltuklardan birine çöküp, Riah ile olan her şeyi bu yeni bakış açısıyla değerlendirmeye çalışıyorum. "Neden bir şey söylemedin?"

Ama demek istediğim, neden o bir şey söylemedi?

"Çünkü bu seni ilgilendirmezdi," diye tersler.

"Ne zamandan beri?" Bu meşru bir soru. Hunter bana planlarını övünerek anlatmayı sever. Ne zaman buna son verdi?

Bana yatırım hisseleriyle yaptığı gibi. Bir zamanlar, beni en başından beri bu işe dahil ederdi. Bir strateji geliştirdik. "Ne zaman senin güven çemberinin dışında kaldım?"

Omuz silkiyor. "Zaten o kadar da önemli bir şey değil. Aile ilişkilerimizin yarısı halkla ilişkiler için. Henry amca ve karısı. Scott için de bir evlilik ayarlamaya çalıştılar. Biliyor muydun? Holt, Brystin'i sanki birlikteymiş gibi göstererek programının reytinglerini artırmaya çalıştı. Bizim yaptığımız bir şey bu. O kadar naif olamazsın."

"Siktir git, ben öyle değilim. Sadece neden bana söylemediğini anlamıyorum
söylemediğini anlamıyorum."

Yine omuz silkerek yanıt verdi, ama çenesi gerildi ve ben bunun ne olursa olsun, kafasına ne takılmış olursa olsun, benimle ilgisi olmadığını anladım. Muhtemelen Sebastian travmasından kaynaklanıyordu. Hiçbirimizin bu konuda sıkıntısı yoktu.

Bu konuda ona yardım edemem.

Bu, zamanımı boşa harcayamayacağım bir şey.

Ama Hunter denklemin sadece yarısı ve ben beni daha da şaşırtan soruya geri dönüyorum: *Riah neden bana söylemedi?*

Bu doğru gelmiyor.

Bu saçma, çünkü önemi olmamalı. Biz sapıkça bir oyun oynuyoruz. Hepsi bu. Ciddi değiliz. Hunter'ın sırrını saklamasından daha fazla, Riah'ın sırrını saklamasından dolayı kendimi ihanete uğramış hissetmemem gerekir.

Bu onun için de bir övgü değil mi? Onu aldatmadı. Onu kullanıyor, elbette, ama görünüşe göre, birbirlerini kullanıyorlar. Kasten. Karşılıklı rıza ile.

Ama kafamı gerçekten karıştıran şey, onun şeffaflığının sadece ona karşı olması. Onunla olan ilişkisi hakkında kaç kez konuşmuş olsam da, ona karşı dürüst olmak için pek çok fırsatı vardı. Neden yapmasın ki?

Aklıma gelen en mantıklı neden, Hunter'ın onu aldattığı için ona kızgın olması ve intikam almak istemesi. Onun küçük kardeşiyle yatmak bu işi hallederdi. Ona bunu asla itiraf etmese bile, tatmin olurdu.

Bu stratejiyi çok iyi bilirim.

Aynı zamanda, yeni kirli kişiliğini keşfetme fırsatı da buldu. Başkalarına hiç aldırış etmeden, her açıdan kazançlı çıktı.

Bu en basit haliyle ihanettir. Kullanılmak istiyormuş gibi davrandı, ben de onu kullandım.

Ama sonunda, tüm bu zaman boyunca beni kullanan aslında oydu.

BÖLÜM ON YEDİ

RIAH

Lyft'ten iner inmez kapıcı beni selamladı.

Önümde genişçe açılmış kapıyı görünce her şey çok gerçekçi geliyor ve paniğe kapılıyorum. Buraya gelmekle ne düşünüyordum ki? Görünmeden içeri sızabileceğimden değil. Beni tanıyabilecek insanlar var. Elbette, burası gizlilik ilkesini benimseyen bir apartman ama bu bir garanti değil.

Yoksa Hunter'ın "dünya her zaman izliyor" paranoyası beni de etkilemiş mi?

"Giriyor musunuz, hanımefendi?"

Burada durup karar vermeye çalışmak, istenmeyen dikkatleri üzerine çekmenin en iyi yoludur, bu yüzden başımı sallayıp köşeyi dönüp kaldırımda düşünmeye başlıyorum.

Alex'in dairesine gelmek tamamen ani bir karar değildi. O, Spring Fling'den ayrıldığından beri bunu düşünüyordum. Beni "hiçbir şey" olarak nitelendirirken bana baktığı o saf küçümseme dolu bakış, onu bir daha görmek istememem için yeterliydi.

Ama sonra, dönüp gitmeden hemen önce, maskesi bir anlığına düştü ve yemin ederim başka bir şey gördüm. Ham ve kırık bir şey, ve o anda, aramızda olan her neyse, basit bir sefahatten daha önemli bir alana geçtiğini anladım. O alanın ne olduğu - ya da ne olabileceği - bilmiyorum, ama bunun ele alınması gerektiğini biliyorum.

Bu gece ele almayı beklemiyordum, ama eninde sonunda ele alınması gerekiyor.

Bu yüzden Adly'den saçma bir bahaneyle adresini aldım ve şehre dönerken çeşitli monologlar prova ettim. Bazılarında gerçeği dikkatlice dolambaçlı bir şekilde anlatırken, bazılarında ise her şeyi döküldüm. Diğerleri beni sohbete çekse bile, bir parçam hala ona odaklanmıştı. Hala tehlikeli durumumuz için en iyi çözümü bulmaya odaklanmıştı.

Sonra, köprünün altında yaşadığımız karşılaşmayı tekrar tekrar hatırlayarak, bacaklarımı birbirine sıkıştırarak, dişlerinin tenimde bıraktığı izleri hatırlayarak, uzun saatler boyunca hiçbir şey yapmadan oturdum. Onun yalın itirafını hatırlayarak, sessizce mırıldandım. *Neden önce seninle tanışmadım ki?*

Daireme girdiğimde, tek karar verdiğim şey Alex'in tamamen ve tamamen kafama girmiş olduğuydu.

Whitney'nin günlerdir ilk kez evde uyanık ve ortak yaşam alanımızda olması bile Alex'i düşüncelerimden uzaklaştırmaya yetmedi. Özellikle de bana, o günkü etkinlikte gördüğü fotoğraflar ve yalanımı ne kadar iyi oynadığım hakkında kısa ve yargılayıcı sözler söylemesi yetmedi.

Mikrodalgada ısıtılmış Çin yemeği artıkları ve düşün ardından, yatağıma uzandım ve tavana bakarak, şu anki ilişkilerimin hiçbirinin bir şekilde yalanla iç içe olup olmadığını merak ettim. Tüm bunlar için kendimden biraz nefret ettim. Kendimi çok utandırdım.

Ve sonra Alex ön plana çıkardı ve aramızdaki tüm ahlaksızlığa rağmen, nefret ya da utanç yerine, tek hissettiğim şey arzu oldu.

Neredeyse hiç düşünmeden, bir çift yoga pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt giyip, araba çağırmak için uygulamayı açtım ve bir de baktım ki, Chelsea'de, deli bir sapık gibi sokakta volta atıyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Başlıklı ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp başka bir araba çağırmak üzereyken, olabilecek en kötü şey oldu: fark edildim.

"Aman Tanrım, bu Zyah!"

"Hay
sıçayım!"
"Olamaz!"

Toplamda beş kişiydiler. Tahminimce hepsi benim yaşlarındaydı. Üzerlerinde alkol kokusu olduğu için, bardan eve dönen hipsterlar olduklarını düşündüm.

Uzun zamandır ilk kez hayranlarım için hazırlıksız yakalandım.

Hunter ile çıkmaya başladığımdan beri, neredeyse tüm etkinliklerim ve gezilerim o kadar dikkatli bir şekilde düzenlendi ki, genellikle arabadan inip, yoldan geçenlerle minimum etkileşimle istediğim yere giriyorum. Ara sıra, akşam yemeğindeyken fotoğrafımı çeken ya da sızan bir kalemle peçeteyi bana doğru uzatan bir iki hayran oluyor, ama genel olarak hayranlarla etkileşimim amaçlı ve dikkatlice planlanmış oluyor.

Nadiren kötü giyinmiş, saçlarım dağınık ve makyajsız halde yakalanırım. Ama asıl endişe verici olan bu değil, asıl endişe verici olan, dışarıda, tek başıma, bulunmam için hiçbir nedenim olmayan bir sokakta olmam. Hem de gece yarısı. Bu sadece bir halkla ilişkiler sorunu değil, bir güvenlik sorunu. En iyi niyetli hayranlar bile hızla tehlikeli bir şekilde aşırı hevesli hale gelebilir.

Bunun için beni ilk kim öldürecek bilmiyorum — Claude, Hunter veya Whitney — ama fotoğraflar yayınlandığında kesinlikle öldürüleceğim.

Ve fotoğraflar her zaman yayınlanır.

"Hey," diyorum, kaçınılmazı kabul ederek ve sanki kırmızı halıda yürüyormuşum gibi kendimi hazırlıyorum. "Naber? Geceniz güzel geçiyor mu? Hepiniz birlikte misiniz?"

Hayranlarla iletişim kurmakta pek iyi değilim. Ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum. Her şey yapmacık ve samimiyezsiz geliyor, özellikle de karşılaşmayı beklemediğim zamanlarda. Ama birçok yönden, bu benim en sevdiğim hayran etkileşimi türüdür. Ben hazırlıksız olduğum kadar, onlar da hazırlıksızdır. Söyledikleri her şey önceden prova edilmemiştir ve bir ünlüyü gördükleri için neredeyse her zaman o kadar heyecanlanırlar ki, beni neredeyse hiç tanımıyor olsalar bile övgülerinde daha coşkulu olma eğilimindedirler.

Bu grup kesinlikle kim olduğumu biliyor. En azından içlerinden birkaçı gerçek hayranlarım.

"Çıkardığın single çok güzel," diyor sarışın bir kız. "Yani, çok farklı ve sadece..."

"Güçlendirici," diyor koyu tenli arkadaşı. "Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor."

"Florence and the Machine'i andırıyor," diyor ilki. "Ama daha da feminist," diyor ikincisi.

Tüm sohbeti beş dakikadan kısa tutmayı başardım, onlarla selfie çektirir ve kızlardan birinin eline adımı yazarım (kız, sonunda yıkayacağına yemin eder, ama önce binlerce fotoğraf çekip birini bastırıp duvarına asmak için bekler). Sonra, mahallelerinde ne yaptığımı sorarak ayrılmak için bir bahane uydururum.

"Ah, ben, şey, sokağın aşağısında bir arkadaşımın evindeyim. Biraz hava almak için dışarı çıktım. Muhtemelen geri dönmeliyim, yoksa..." Erkek zamirleri kullanmadan önce kendimi durduruyorum, ziyaret ettiğim arkadaşımın cinsiyetini belirtmek istemiyorum.

"Oh, lanet olsun. Hunter Sebastian bu civarda mı yaşıyor?" Bu, şimdiye kadar sessiz kalanlardan biri tarafından söylendi. "O çok seksi, kızım. Kendine bir rüya erkeği kapmışsın."

Dışarısı neredeyse 10 derece ve yemin ederim boynumun arkasında ter damlaları hissediyorum. "Öyle, değil mi? Maalesef bu gece onunla değilim. Ama hepinizle tanıştığımıza memnun oldum. Gitmem gerek."

Arkamı dönüp, Alex'in binasına olabildiğince hızlı bir şekilde geri dönüyorum, yol boyunca içimden küfrediyorum. Bu sefer kapıcı kapıyı açtığı anda, tereddüt etmeden içeri giriyorum. Plan sadece bir araba çağırmak olsa bile, onun gelmesini sokakta bekleyemem.

Ve araba çağırmak da pek iyi bir fikir olmayabilir. Neyse ki, hayranlarım nereye gittiğimi fark etmeden köşeyi dönüp binaya girmeyi başardım, ama fotoğraflarını ne kadar hızlı yayınladıklarına ve konumu etiketleyip etiketlemediklerine bağlı olarak, birkaç dakika içinde paparazziler beni aramaya başlayabilir.

O zaman kimi ziyaret ettiğimi tahmin etmeye başlamaları sadece an meselesi. Medya, bu geç saatte erkek arkadaşımın kardeşini ziyaret etmemi pek önemsemeyebilir — onlar için Hunter da orada olabilir — ama Hunter bunu çok şüpheli bulacaktır.

Özellikle de daha önceki konuşmamızdan sonra, Alex'in benimle yatmaya çalıştığını açıkça sorduktan sonra.

Yani, marka uzmanımla konuşmaktan başka seçeneğim yok gibi. O, tam olarak halkla ilişkilerimden sorumlu değil, ama bu konuyu en iyi şekilde nasıl ele alacağımı bilir.

Ayrıca, bunların hepsi sadece birer bahane.

Bu gece buraya geldim çünkü onu görmek istedim. Onu görme *ihtiyacım*, masanın arkasında duran ikinci kapıcıya yaklaşmak için ihtiyacım olan cesareti bana veriyor. "Merhaba, Alex Sebastian'ı görmeye geldim."

"Sizi bekliyor mu?" diye soruyor, konuşurken klavyeye basarak, muhtemelen izinsiz olarak yukarı gönderilmesine izin verilen kişilerin listesini çıkarıyor. "Habersiz gelmek için geç oldu."

"Hayır, beklemiyor." O listede olmadığımı zaten biliyorum, ama o listede olan kadınlar var mı diye merak etmeden edemiyorum. İlk kez, şu anda yanında biri olabileceği aklıma geliyor.

Kahretsin.

Önce mesaj atmalıydım.

Burada olmamalıyım.

Artık çok geç. "Yine de onu ararsanız çok sevinirim."

Beni baştan aşağı süzdü. "Adınız?"

Durup, sahne adımın gerçek adımdan daha fazla işe yarayacağı bir durum olup olmadığını düşünürken, bunun ifşa olma pahasına olacağı düşüncesiyle, buna değmeyeceğini anlıyorum. "Şey, Riah. Watson."

Listede kimlerin adı varsa, kontrol edilecek çok fazla kişi olmamalı, çünkü kapıcı hemen telefonu eline alıyor.

O numarayı çevirirken midem düğümlenir. Ahize o kadar yüksek sesli ki, diğer uçta telefonun çaldığını duyabiliyorum ve nefesimi tutarak dinlemeye çalışıyorum.

"Bay Sebastian," kapıcı cevap verdiğinde diyor. "Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Lobide bir misafiriniz var. Riah Watson."

"Riah mı?" Sesinde, boğuk da olsa, şaşkınlık belirgin. "Uh... ne istiyor?"

"Yukarı çıkmak istiyor," diye yardım ettim.

"Arayın, efendim." Kapıcı, cevabı daha iyi duyabilmem için telefonu kulağından uzaklaştırır. Muhtemelen iletişim kolaylığı için yapmıştır, ama yine de hoş bir jesttir.

Alex cevap vermeden önce bir an sessizlik olur ve midemdeki kramp daha da şiddetli hale gelir. Benimle birlikte olduktan sadece birkaç saat sonra başka biriyle birlikteyse...

Alex'in sesi sert ve net bir şekilde duyulur. "Ona, ihtiyacı olan her şeyin mesai saatleri içinde halledilebileceğini söyle. Mesai saatim bitti."

"Evet, efendim. İyi geceler, efendim."

Ama kapıcı telefonu kapatamadan, elinden telefonu alıyorum. "Beni yukarı çıkar, Alex."

Kapıcı telefonu kapmak için uzanır, ama ben bir adım geri çekilip kabloyu uzatarak ahizeyi onun ulaşamayacağı bir yere getiririm ve sanki bu onun işini yapmasını engelleyecekmiş gibi dur işareti yaparak elimi kaldırırım.

Bu sırada Alex oldukça sinirli görünüyor. "Zyah, ne oluyor lan? Hayır. Eve git."

Sahne adımı kullanmasının canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum, ama bu beni uzak tutmak için kasıtlı bir girişim gibi geliyor ve şimdi onu görmeye daha da kararlıyım.

Onun yalnız olup olmadığını öğrenmeye daha da kararlıyım. "Yanında biri mi var?"

Tanrım, kıskanç ve çaresiz gibi konuşuyorum.

"Senin Hunter'la olduğun gibi benim de yanımda biri mi var? Bunu mu kastediyorsun?"

Nedense, cevabından yalnız olduğunu anlıyorum. Sesi çok acımasız. Eğer yanında biri olsaydı, bana bu kadar duygu harcamak için çok meşgul olurdu.

"Beni bırak, Alex." Kapıcı masanın etrafından dolaşır ve ben ondan uzaklaşıyorum. "Beni bırakmadığın sürece bu lobiden ayrılmayacağım ve kariyerim açısından dışarıda paparazziler olabilir de olmayabilir de, kişisel olarak umursamasan bile umursamalısın..."

Kapıcı, elimi zorla çekerek telefonu elimden alır ve sözümü keser. Ahizeyi kulağına götürürken bana öfkeyle bakar. "

Bunun için özür dilerim, Bay Sebastian, ben..." Bu sefer Alex'in cevabını duyamıyorum. "Evet, efendim. Sorun değil. Yapacağım."

Telefonu kapatır ve benim sokağa atılmak üzere olduğumdan emin olarak, bir araba çağırmak için kalmak için yalvarmak üzere ağzımı açarım.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, kapıcı somurtarak "Yukarı çıkabilirsiniz" dedi.

Asansörle Alex'in katına çıkarken sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Bu karşılaşma için yaptığım hiçbir prova, onun beni yukarı çıkarmaya bile zorlanabileceğini hesaba katmamıştı, bu da kesinlikle oyunumu etkiledi.

Ayrıca, Alex ile yalnız kaldığımda her zaman bir şeyler olduğunu da hesaba katmayı unutmuştum. O talep ediyor, vücudum tepki veriyor ve onun dairesinde onunla birlikte olma fikri beni normalden daha fazla korkutmalı. Kesinlikle bu kadar tahrik olmamalıyım.

Ya da belki de bunu hiç unutmadım.

Belki de burada bulunmamın gerçek nedeni hakkında kendime yalan söylüyorum. Belki de bu yüzden gecenin uygunsuz bir saatinde dışarı çıktım. Neden önce mesaj atmadım? Neden aramadım? Çünkü niyetim sadece konuşmak değildi.

Kapısını çaldığımda kalbim deli gibi atıyor ve cildim yanıyor.

Ve o kapıyı açtığında —sadece silüetini görebilecek kadar araladığında— karnımda kelekler uçmaya başladı.

Gözlerim vücudunda aşağı kayıyor, gömleksiz göğsünü ve çıplak ayaklarını inceliyorum. Onu birçok kez mayoyla görmüştüm ama sadece boxer şortuyla görmek bambaşka bir zevk. Penisinin hatları çok belirgin ve benim incelemem altında sertleşiyor gibi görünüyor.

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, bakışları sert olsa da gözlerinin koyu ve kapüşonlu olduğunu fark ettim. "Gece yarısı kapıma geldin, Riah. Aklında kötü şeyler olduğunu varsayacağım."

Tünelde yaptığım gibi itiraz etmeye başlıyorum, ama kimi kandırıyorum? Kesinlikle onu değil. Konuşmak sonra olabilir. Sonra.

Bu yüzden ağzımı kapatıp dişlerimi alt dudağıma sürterek
Başı
nı "Seni uyarıyorum, bu eşiğı geçersen,
salla
r.

bundan sonra olacak her şeye razı olursun."

Kafamın arkasında alarmlar çalar, ama onları pazar sabahı erteleme düğmesine basar gibi kolayca görmezden gelirim. Yutkunurum; kararımı çoktan vermişimdir.

Sadece meraktan soruyorum, "Peki bana tam olarak ne yapacaksın?"

"Ne istersem." Bana kapıyı daha geniş açmak için geri çekilir. Aslanın inine giren kuzu gibi içeri girerim.

BÖLÜM ON SEKİZ

RIAH

Kapıyı kapatıp dairesine girer girmez, Alex beni döndürüp tüm vücuduyla kapıya doğru iter.

Anında ıslanıp arzu duymaya başlıyorum. Ne zamandan beri basit bir dokunuş beni bir musluk gibi açıyor?

Ama bundan daha fazlası var. O sert ve öngörülemez biri, ben sınırlar içinde kalarak insanları kazanmaya çalışırken, o sınırları umursamıyor ve tamamen ortadan kaldırıyor.

Alex Sebastian için bu kadar çabuk sürtükleşmem utanç verici.

Libidomun yoğunluğunu hafifletmek umuduyla, rahat bir tonla konuşmaya çalışıyorum. "Uh... merhaba."

Yanağım kapıya yapışıkken bu pek istediğim etkiyi yaratmıyor ve o gülüyor. "Hayır. Ön sevişme yapmıyoruz."

Oh.

Bu beni soğutmalı mı? Çünkü hala çok tahrik olmuş durumdayım.

Alex de öyle. Kıçımın kıvrımları boyunca yukarı aşağı sürtünce sikinin sertleştiğini hissedebiliyorum. Bu, uyarılmayı en çok takdir edecek sinir uçlarına hiç de yakın değil, ama beni bu kadar tahrik ettiği için sanki klitorisime sikini sürtüyor gibi.

Sonra kulağımın yanında ağız var, ellerini kapüşonlu sweatshirtimin altına sokup göğüslerimi okşarken sıcak ve tahrik edici. "Sütyen giymemişsin. Onun yatağından mı geldin? Benim yatağıma geleceğinden o kadar emin miydin?"

Her zamanki gibi, Hunter da bizimle birlikte. Adını söylemeye gerek yok, yine de onun olduğu çok açık.

İnkâr ediyorum. "Ben..."

Alex meme ucumu o kadar sertçe çevirir ki, gözlerim kararmaya başlar. "Yalan söyleme. Burada değıl."

Yalan yok.

Acı içindeyken ne söylemem gerektiğini ve ne söylememem gerektiğini takip etmek çok zor ve büyük açıklamalar için uygun bir zaman değıl, bu yüzden cevap vermiyorum.

Ayrıca, göğüslerime uyguladığı sert muamele beni inlemekten başka bir şey yapamayacak hale getiriyor. Parmakları derimi çiviliyor ve çimdikliyor, daha önce hiç yaşamadığım acı ve zevkin eşsiz karışımı. Benimle işi bittiğinde vücudumda morluklar olacak. Kimsenin görmeyeceğı yerlerde, ama Hunter'ın göreceğini düşündüğü yerlerde. Kesinlikle hesaplı ve kasıtlı.

Bunu bu kadar seksi bulmamın nesi yanlış?

Bıraktığı sadece morluklar değıl.

Aniden, kapüşonlu sweatshirtimi göğsümden yukarı kaldırıp başımın üzerinden çıkarır, ama kollarımı kolluklarda sıkıştırır ve beni kendisine doğru çevirdiğinde, göğüslerime ağızıyla saldırmaya devam eder, meme uçlarımı sıkı, sert boncuklar haline getirir ve hassas cildime öpücük izleri bırakır.

"Tanrım, sen çok ahlaksızsın." Ama ben de hiçbir şekilde günahsız değılim ve ellerim onun saçlarına dolanarak devam etmesini teşvik ediyorum.

"Çünkü sana yaptıklarımı görmesini mi istiyorum?" Bana bakıyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken sağ göğsümün içini sertçe ısıyor. "Yoksa sana yaptıklarımı görmesini mi istiyorum?"

"Çünkü ikisinden de zevk alıyorsun." Elimi uzatıp, boxer şortundaki artık çok kalınlaşmış şişkinliğı okşayarak, bunun kanıtını gösteriyorum.

"Ama sen de öyle. Değıl mi?" Geriye yaslanıp avucunu göğsümün yan tarafına vurur, bu da benim çığlık atmama neden olur.

"Yoksa

Bu sadece rolün bir parçası mı?

Kafamı sallıyorum çünkü *oyun* dediğinde, kardeşi ile olan hileyi düşünüyorum ve o yalan söylemediğini söyledi. Ama o bunu bilmiyor ve eminim ki benim kötü kız kişiliğimi kastediyordur, ki bu onun sandığından daha az bir oyun.

O da göğsüme bir tokat daha atarak cevap veriyor. "Artık aradaki farkı biliyor musun acaba?"

Sonra bir gün içinde ikinci kez dizlerinin üzerine çöküyor, hiç çaba harcamadan klitorisimi buluyor ve taytımın spandeks kumaşı üzerinden emmeye başlıyor.

"Siktir, kıyafetinin içinden tadını alabiliyorum. Ve külot giymemişsin?" Tsk diye ses çıkarır ve bunu, ödül kadar ceza gibi hissettiren bir ısırıkla takip eder. "Bunun benim için olduğunu mu düşünmeliyim, yoksa bu onun için yaptığın sperm mi?"

İtirafım nefes nefese. "Hepsi senin için."

Hırlayarak pantolonumu aşağı çekiyor, bir bacağımı serbest bırakırken aynı anda spor ayakkabımı da çıkarıyor. Sonra o bacağı omzuna atıyor ve iç uyluklarımı yalamaya başlıyor. Amıma gelince duruyor ve burnunu dudaklarımın arasına gömüyor. Daha önce bıraktığı öpücük izini görünce sırtıyor. "Bu iyileşene kadar onu karanlıkta sıkme zorunda kalacaksın. Planın bu mu, Riah?"

Kendinden emin ve ses tonunda daha fazla kötülük var, genelde Hunter'a yönelik olduğunu düşündüğüm acımasızlık.

Şu anda, bu çok bana yönelik gibi geliyor - adımı acımasız bir alay gibi söylemesi - ve bunun beni korkutmasının yanı sıra, omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderdiğini fark etmek beni büyüledi.

Başparmağı ve orta parmağıyla klitorisimi okşadı, sonra hala titreyip acıyan klitorisimi dilinin yatıştırıcı dokunuşlarıyla şımarttı. "Klitorisin şu anda çok şişmiş. O da sana bunu yapıyor mu? Küçük tomurcuğunu şişkin, sulu bir meyveye dönüştürüyor mu?"

Yüzü o kadar yakın ki, kahkahasının sesi amımda yankılanıyor. "Ama sonra onun yüzünü bacaklarının arasına sokmadığını söyledin. Hiç mi? Yoksa sadece son zamanlarda mı?"

O biliyor.

Bu düşünce, aklımdan geldiği kadar çabuk kayboluyor. Hunter'ın Alex'e gerçeği söyleyeceği ve bizim oyunumuzun başka bir şeye dönüşeceği yönündeki

oyunumuzun başka bir şeye dönüşebileceğini umuyorum.

Ama bunu düşünemiyorum, çünkü Alex diğer bacağımı da diğer omzuna kaldırıyor — pantolonum hala ayak bileklerimde sallanıyor — böylece omuzlarına ve kapiya yaslanıyorum, sonra da amıma saldırmaya başlıyor, bu da beni nefes nefese bırakıyor, inlememe ve hayatım pahasına saçlarını tutunmama neden oluyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Orgazm yaklaşırken sözlerim birbirine karışıyor, daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek. O kadar yakın ki, karanlık gökyüzünde güneşin doğuşunu haber veren ilk ışıklar gibi, kan dolaşımda coşku hissediyorum.

Tam patlamak üzereyken, Alex geri çekiliyor ve beni gergin ve boşlukta bırakıyor. "Tanrı değil, bebeğim. Bu kardeşim için işe yarayabilir, ama seni orgazma ulaştırdığımda, bunu bana borçlu olduğunu çok iyi bil."

Sonra ayağa kalkar, ellerini kışımın altına koyar ve beni kendisiyle birlikte kapiya doğru kaydırır. Tamamen dik durduğunda, dilinin ucunu klitorisime sürer ve damarlarıma bir adrenalin dalgası daha gönderir, ama sonra yine geri çekilir.

"Siktir git," derim, sinirli bir şekilde.

"Ne istersem," diye hatırlatıyor bana. Sonra şeytan gibi bana sırtıyor, sonra kollarını bana sıkıca dolayarak beni fuayeden köşeyi dönüp koridordan geçerek yatak odasına taşıyor. *Onun* yatak odasına.

Midem heyecandan kasılıyor.

Beni becerecek. Bu odada. O yatakta.

Beni sertçe yatağa yatırır, sonra hızla kalan ayakkabımı ve ayak bileğimden sarkan pantolonumu çıkarır. Ancak kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarmaz, kollarımı kolluklarda biraz sıkışık bırakır. Ellerimi hala kullanabiliyorum, ama dirseklerim geriye doğru çekilmiş, göğüslerim öne doğru çıkıntı yapıyor. Göğüslerime attığı karanlık bakışlardan anladığım kadarıyla, Alex bu etkiyi beğeniyor.

Bunu fark ettiğimi anladığında, bakışları daha da yoğunlaşıyor ve boynumdan yüzüme kadar kızarıyorum, ta ki tamamen ısınana kadar ve başka yere bakmak zorunda kalana kadar.

Bu da bana yatak odasını incelemek için bir fırsat veriyor.

Her yer onun tarzını yansıtıyor. Mocha rengi duvarlar ve yatak takımları için karışık kahverengiler. Gri renkli halılar kömür rengi zemini kaplıyor. Az sayıdaki mobilyalar görkemli ve göze çarpıyor. Açık perdeler, neredeyse tüm duvarı kaplayan büyük çerçeveli aynada yansıyan muhteşem şehir manzarasını ortaya çıkarıyor.

Aksi takdirde tertemiz olan odada, daha önce giydiği gömlek ve kravat, döşemeli bir koltuğun üzerine atılmış olarak yer alıyor.

Gözlerimin izlediği yöne bakarak, kravatı aldı ve dalgın dalgın elinde sarıp çözdü, beni yatağında değerlendirirken. "Burada olmamalısın, Riah. Erkek arkadaşının kardeşinin özel alanını bu kadar iyi bilmemelisin."

"O..." Başımı sallıyorum. Ona söyleyeceğim. Artık bunu biliyorum. Kararımı verdim, Hunter'ı boş ver, ama en iyi yolu ve anı bulmakta zorlanıyorum.

Ayrıca, kıyafetlerinin çoğunu çıkardığında ne kadar çekici olduğu konusunda kafam karışıyor. Dediğim gibi, onu mayoyla görmüştüm, ama hep halka açık yerlerdeydik ve ona attığım bakışlar gizliydi. Bu, onu açıkça süzebildiğim ilk sefer. Yani, bunu yaptığımı inanabilirsiniz. Adam kaslı. Geniş omuzları ve sıkı göğsüyle kardeşi daha kaslı ve gördüğüm en seksi erkek.

Ve boxer şortunun altında kaybolan gövdesinin alt kısmındaki diyagonal çizgiler o kadar hipnotik ki, ne dediğimi çabucak unutuyorum.

Alex zaten dinlemiyor. "Bana öyle bakmamalısın."

"Bence bu yüzden bu kadar çok seviyorsun. Çünkü sevmemem gerekir."

"Sen kesinlikle benim sikimin tadını bilmemelisin. Onun için de yutuyor musun?"

Tereddüt ediyorum, soruyu dürüstçe mi cevaplamalıyım yoksa hiç cevaplamamalı mıyım emin değilim.

Sessizliğim üzerine Alex yaklaşır ve kravatı amımın üzerine sallar. Zaten uyarılmış olan bölge için bu his çok hafiftir ve uzuvlarımda bir titreme yaratır, bu da onun dudaklarına bilmiş bir gülümseme getirir. "Benim sikimin de onunki gibi seni dolduracağını bilmek istiyorsun. Eğer öyleyse, kendini daha mı az yoksa daha mı çok galip hissedeceksin?"

Bir titreme daha, bu sefer kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Onu düşünmüyorum, Alex."

Gözleri kısılır, sanki bunu söyleyeceğimi tahmin etmiş gibi ve aynı zamanda bunun için benden biraz nefret ediyormuş gibi.

Ya da çok.

Kardeşini aldattığımı düşündüğü için benden nefret ediyor, ama o da onu aldatıyor. Aynı zamanda bundan zevk alıyor.

Ben de kendimi bu kadar kararsız hissediyorum. Alex'in bana bu kadar kızgın olmasına kızgıyım, ama aynı zamanda bundan çok da zevk alıyorum. Bu kararsızlık ne kadar tuhaf olsa da, bir açıklama yapmadan daha ileri gidemeyeceğimizi hissetmeye başlıyorum.

Dirseklerimi yere dayayarak kendimi destekliyorum. "Alex..."

Sonra tekrar dikkatim dağılıyor çünkü o anda boxer şortunu çıkarıyor ve muhteşem Sebastian penisini ortaya çıkarıyor.

Yemin ederim, o şey genetik olarak düzenlenmiş olmalı çünkü tam anlamıyla mükemmel. Onu görünce amım sıkışıyor ve tüm kanım aşağıya akıyor.

"Uh..." Kendimi zorlayarak yüzüne bakıyorum, böylece söylemeye çalıştığım o önemli şeyi hatırlayabileceğim. "Bir şeyi açıklamam gerek."

"Hm. Mesele şu ki, Riah, bunu duymama gerek yok." İç çamaşırını alıp elinde top haline getiriyor ve sonra üzerime eğiliyor. "Aslında, senden hiçbir şey duymak istemiyorum. Şimdi ağzını aç."

Bu, o külotu bekleyen ağzıma tıktırmadan önce aldığım tek uyarı. "Ne istersem," diyor yine, ve şimdi onun beni gerçekten merhametine bırakmak istediğini anlıyorum. Eğer burada olacaksam, sonuna kadar burada olmam gerektiğini. Söylenecek her şey, benim bunu hak ettiğime karar verdikten sonra gelecek.

Anladığımdan emin olmak için beklermişçesine bana bakıyor.

Ve belki de ona güvenmek aptalca bir şey - bir zamanlar biraz zorba olan ve kardeşine karşı biriktirdiği öfkeyi benden çıkarmak için beni kullanıyor gibi görünen bir adama güvenmek - tamam, kesinlikle aptalca.

Ama aynı zamanda tatmin edici de.

Kullanılmayı seçmek. Manipüle edilmeye karar vermek. Erkeklerin bana her gün, özellikle de benim

seçtiğim kariyer, hayır deme seçeneğim olduğunu bilmek hoş bir değişiklik.

Yani, onun boxer şortu neredeyse boğazıma kadar gelmişken bir şey söylemek biraz zor. Ama bu da yine de bir seçim, çünkü onları çıkarmamı engelleyen hiçbir şey yok.

Bu yüzden başımı sallıyorum.

Ve kravatını kaldırarak, ağzımı tıkamayı planladığını ima ettiğinde, tekrar başımı sallıyorum.

"Aferin kızım." Beni ayak bileğimden tutup yatağın ucuna sürükler. "Yoksa kötü kız mı olmayı tercih edersin? Oops. Sanırım buna cevap veremezsin."

Kravatı kafama dolarken bana yine acımasız bir gülümseme atıyor. Ağız tıkaçını düğümleyerek sabitledikten sonra, beni karnımın üstüne çevirip çocuk pozuna sokuyor.

Sonra eli hızlı ve sert bir şekilde kıcıma iner ve keskin bir şaplak atar, ben de ağızlığımın arkasından çığlık atarım. "Kötü kızlar kötü muamele görür."

Her vuruşta acı daha da şiddetlenir, gözlerime yaşlar dolana kadar artar. Şefkat veya zevk belirtisi için çaresizce beklerken, ona bu kadar güvenerek hata mı yaptım diye merak ederim.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, avuç içleri geri dönerek acıyı nazikçe masajla gideriyor. Beni sakinleştirirken, kalçalarımı ayırıyor ve penisini kıcıma sürüyor, şimdi de sözleriyle beni kızdırıp alay ediyor. "Seni böyle görmek ne kadar tatmin edici biliyor musun?" Parmak uçlarını cildime batırarak tıslar. "Seni görse ne düşünürdü? Yoksa sen hep yatak odası fahişesi miydin? Bunun sadece benim için olduğunu varsaymak istemiyorum."

Sesindeki öfke hissedilir hale gelir ve tehlike tehdidi karşısında nabzım hızlanır, ama heyecan gerçek korkuyu bastırır. Eli tekrar indiğinde bile, bu sefer hassas amımı tekrar tekrar tokatlayarak sanki yanıyormuş gibi hissettirir.

Ama sonra ağzı aşağı iner ve şişmiş etimi cömertçe yalar, ta ki ben bir kez daha orgazma yaklaşıyken. Beni bu kadar çabuk tahrik ettiği gibi, geri çekilir ve beni kenara iter. Boşalmamı engeller. Ben çığlık atıp kıvrana, çaresizce hayal kırıklığına uğrayana kadar bana işkence eder.

O dilini parmaklarıyla değiştirip ağzını diğer deliğime, yasak deliğime götürdüğünde, ben sırsıklam ve damlıyorum. Daha önce başparmağıyla ihlal ettiği delik. Orada hiç birinin ağzını hissetmemiştim, bu müstehcen ve alaltıcıydı, ve çarpık bir zevk-utanç hissi vücudumda yayılmaya başladı, ve kısa bir dakika içinde, o izin versin ya da vermesin, orgazm gizlice ortaya çıktı ve beni şaşırttı.

Alex'in tadı dilimde hissedilirken, ben onun topaklanmış boxerını ağzıma alıp nefes nefese kalıyorum. Tenim elektrikleniyor ve az önce boşalmış olmama rağmen, amım boşlukla zonkluyor.

Sonra onu hissediyorum — penisi girişime dayanmış, cömert ucu, kesinlikle ihmal edilmiş sinir uçlarını ateşliyor.

İçime daha fazla girmeden, Alex vücudumun üzerine uzanıyor, elini boğazıma gevşekçe doluyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Neden kıını yaladığımı biliyor musun?"

Bunun beni mutlu etmek için olduğunu düşündüm, ama homurdanmaktan başka bir şey yapamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, cevaptan çok o büyük çocuğu içimde hissetmekle daha çok ilgileniyorum.

" nk  haftalardır bana yedirdiğin bokları yiyorum. Neden şimdi duralım ki?"

Kabul ediyorum, başım dönüyor ve net düşünemiyorum, ama eminim ki bu suçlamada, onun her zamanki iğnelemelerinden daha keskin bir ton var.

Omzumun üzerinden ona bakmak için g vdemizi kaldırmaya çalışıyorum, ama o göğsüyle beni geri itiyor. "Beni kullanmak mı istiyorsun, Riah? Devam et, kullan beni. Ama sikileceğini de beklemelisin."

Sonra, onun az önce söylediği her şeyi analiz etme fırsatım olmadan, içime giriyor ve sikişiyoruz.

Hepsi bu kadar.

Bu istila.

Hem bedenimin hem de zihnimin dikkatini tamamen ele geçiren bu şey, ve ben hiçbir şeyi anlayamıyorum.

Onun itişlerinin gücü, penetrasyonunun derinliği, penisinin o gizli noktaya yaptığı mutluluk verici sürtünme, boynumun etrafını saran elinin tam doğru sıklılığı beni şaşkına çeviriyor. Benim

Nefeslerim sığ ve hızlı geliyor, düşüyor ya da uçuyor gibi hissediyorum, ya da belki de tamamen dolmuş olmanın ezici gerçekliği beni dengesizleştiriyor, ama hem kendimden geçmiş hem de kendimin içindeyim, gerçekten iyileşebileceğimden emin değilim.

Bu dramatik bir tepki çünkü bu sadece seks. Sadece hormonlar.

Bunu biliyorum, ama yine de bu ana takılıp kaldım, sadece buna tamamen odaklandım. Sadece ona.

Alex her yeri kaplıyor. Farkında olduğum tek şey o. İçimde çıplak — ne zamandır prezervatifsiz seks yapmamıştım? — sıcak, acil ve talepkar. Onun inlemeleri benimkilerle yankılanıyor. Acı dolu cümle parçaları beni kıvrandırıyor, kıvranmama ve kızarmama neden oluyor.

"Hak ettiğini al."

"Bana bedelini ödemedен kullanamazsın." "Amin benim hatıramla acıyacak."

"O sıkı fahişe amını benim sikimin etrafında sık, belki o zaman sana spermimi veririm."

Bu sefer orgazm olduğumda, sanki bir tsunami karaya vuruyor. Geldiğini biliyorum, her şeyi mahvedebileceğini biliyorum ve bu darbeyi hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Beni zevkle boğuyor. Beni tükürüyor ve nefes almam için çabalarken, vücudumdaki her kas şiddetli gücüyle titriyor.

Alex beni ters çevirip vücudumun üzerine çıkarak ağızımdaki tıkaçları çıkarıp yerine kendi penisini soktuğunda, ben hala artçı sarsıntılarla titriyordum. Vücudu benim üstümde yatakta yatarken, kalçalarını sallayarak ağızımı sikti, ta ki ben spermilerin tuzlu tadını alana kadar.

Anında çekilir ve dizlerinin üzerine oturur. Gözleri benimkilere çarpar ve acımasızlık vardır ama başka bir şey de vardır. Yumuşak ve kırılgan bir şey ve ona uzanmak istiyorum. Elimizi uzatıp yüzünü avuçlamak ve ona burada olduğumu, burada olmak istediğimi ve beni kendinden nefret ettirmek için bu kadar çok çabalamasına gerek olmadığını söylemek istiyorum çünkü onun bunu gerçekten istemediğini biliyorum.

Ama dirseklerime kadar uzanan kapüşonlu sweatshirt yüzünden o kadar uzanamıyorum. Üstelik, bakışları bulanıklaşınca başka bir şey gördüğüm izlenimi kayboluyor ve o, çok bilinçli bir şekilde hedefini değiştiriyor ve bana boşalmak yerine, dişlerini sıkarak kükreyerek yanımdaki yatağa sıcak beyaz ipler fışkırtıyor. Sonra yanıma yığılıyor.

Kalbim sakinleşene kadar tam bir dakika geçer. Görüşüm netleşene kadar saatler geçmiş gibi gelir. Nefesim normale dönene ve kafam çalışmaya başlayana kadar.

Aklıma gelen ilk mantıklı düşünce, az önce hayatımın en iyi seksini yaşadığımdı.

Ardından, Alex Sebastian'ın içinde sakladığı her ne kadar savunmasızlık varsa, bunu sadece sapkınlık için yapmadığının, bu adamın gerçekten de tam bir pislik olduğunun farkına vardım.

BÖLÜM ON DOKUZ

RIAH

Vücudum hareket kabiliyetini kazanır kazanmaz, kapüşonlu sweatshirt'ten kurtulup Alex'in üzerine eğildim ve tüm gücümle yüzüne bir tokat attım. "Siktir git!"

Çenesinin düşmesi, tokat atmaktan daha tatmin ediciydi, özellikle de bunun bana da en az onun kadar acı verdiğini düşünürsek.

Elimi salladığımda, o da elini yanağına götürerek onu yatıştırmaya çalışır. "Az önce yaptın. Ne için yaptın bunu?"

Acıyı görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalkıyorum. "Açıklama yapmak zorunda olduğumu sanma."

Çok sinirliyim, uğraşacak halim yok. Hak ettiği şekilde spermle kaplanmamış bir kadının öfkesi cehennem azabı gibidir.

Tabii ki sadece bu değil. Bu, daha büyük bir sorunun sadece bir belirtisi, çünkü Alex'in benimle ilgili konuşmaktan öte gerçek sorunları olduğu açık. Nefretle dolu bir öfke patlamasına karşı değilim, ama hak etmediğim bir düşmanlığın hedefi olmayacağım.

Alex'in bana vereceği tek şey buysa, o zaman benim zamanımı harcamaya değmez.

Ben sweatshirt'ümün kollarını düzeltmeye çalışırken, o yataktan kalkıp aynaya doğru yürür ve değerli yüzünü inceler. "Bir çürük bırakmış olabilirsin. Siktir, bu gerçekten acıttı."

"Taşaklarına vurmadığım için şanslısın." Yarı sertleşmiş sikine bakıyorum ve bunun amımı sıkıştırmadığını iddia ediyorum. "Hala vurabilirim."

O bana doğru dönmeden önce kapüşonlu sweatshirt'ümü başıma geçiriyorum. "Senin sorunun ne lan?"

"Aynı soruyu ben sana sormalıyım." Odayı gözden geçirip yatağın diğer tarafında pantolonumu gördüm.

"Bunun için geldin. İnkâr etmeye bile kalkışma. Aşağılanmaktan zevk alıyorsun."

"Evet, zevk alıyorum," diyorum, pantolonumdan ayakkabımı sallayıp giyiyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum ve şu anki ruh halime rağmen, kendimi iyi hissediyorum. "Seks için aşağılanmak beni tahrik ediyor. İşte. Söyledim. Ama bununla açıkça zulüm arasında fark var."

Alex şifonyerinin çekmecesini açar ve bir eşofman altı çıkarır. "Neden bahsediyorsun? Hepsi seksti."

"O zaman söylediğin hiçbir şeyi kastetmediğini söyle." Çok uzun süre tereddüt ediyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Ayakkabımı yerden alıp antreye geri dönüyorum.

Bana seslenmek için sesini yükseltir. "Sinirlenmeye hakkım var bence. Beni kullanıyorsun, ikimizi de kendi çıkarların için kullanıyorsun."

"*Seni kullanmak mı? Bu, tencerenin çömleği suçlaması gibi bir şey değil mi?*"

Koridordaki yerden telefonumu almak için duruyorum — yatak odasına giderken kapüşonlu ceketimin cebinden düşmüş olmalı — ve ona sert bir bakış atıyorum. "Peki o zaman. Seni kullanıyordum. Tıpkı ikinizin de beni kullandığı gibi. Tıpkı karşılığında bir şey elde etmek için zengin pisliklerden biriyle yatan diğer Bastian Bunny'ler gibi. Neden sorun yaşadığınız kişi benim?"

"Çünkü en azından onlar amaçları konusunda dürüstler." Şimdi eşofmanını giymiş ve beni koridora kadar takip etmeden önce beyaz bir tişört giymek için duruyor. "Bana ne kadar zamandır yalan söylüyorsun... Hunter'ı terk edeli ne kadar oldu?"

"Herkesle yalan söylüyorum. Sen özel değilsin." Bütün vücudum titriyor. Kız kardeşime bile söylemedim. Ona söylemek istedim. Ne cüretle neyin ne olduğunu bildiğini varsayıyor?

Çok kızgınım, hepsini söyleyemem. Neden söylemek zorundayım ki?

Neden bu boktan duruma cevap vermek zorunda olan kişi Hunter değil?

Bu son düşünce beni geri dönmeye itti. "Ben söylememeliydim, tamam mı? Bu konuda birine kızmak istiyorsan, kardeşine kız. Senin onunla ilgili boktan listene bir şey daha ekle."

"Sanki onunla sorunum olan tek kişi benmişim gibi. Şimdi de, onun aldatmasına misilleme yapmak için benimle dalga geçmediğine beni ikna etmeye mi çalışacaksın?"

"Ne? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bu, şimdiye kadar söylediği en kötü şey olabilir. "Tanrım, siz pislikler gerçekten herkesin en kötüsünü düşünüyorsunuz, değil mi?"

Bu kadar güvensiz olmayı hayal bile edemiyorum.

Belki de onlar bu konuda daha iyidirler. Muhtemelen alınacak bir ders vardır. En azından Sebastian erkekleri söz konusu olduğunda.

Onun gibi biriyle bu konuyu tartışmanın bir anlamı olmadığına karar verip, bir kez daha kapıya doğru yöneldim, ama sonra tekrar dönüp ayakkabımı ona doğrulttum. "Öfke sorunlarını çözmek için *beni* kullanan sendin. Tam tersi değil."

Ben sadece sefahat için oradaydım, ki bu da pek iyi hissettirmiyor çünkü... damgalanma... ama dürüst olmak gerekirse? Ben yanlış bir şey yapmadım.

"Ayrıca," diye devam ediyorum, sesim yükseliyor, "burada ahlaki üstünlüğün olduğunu nasıl düşünürsün? Aldatmadığımı biliyordum. Sen bilmiyordun, ama yine de bunu engellemeye çalıştığını görmedim. O *senin kardeşin*."

Gözleri küçük bir çizgiye dönüştü. "Siktir git. Anladığını sanma bile."

"Belki de kendi tavsiyeni dinlemelisin dostum." Köşeyi dönüyorum ve kendimi fuayede buluyorum.

Desteğe ihtiyaç duyduğum için elimi duvara dayadım, ayağımı kaldırıp ayakkabımı giydim. Sonra diğerini de giydim. Arkama bakmam gerekmedi, onun orada olduğunu biliyordum. "Her neyse. Önemli değil. Aramızdaki bu boktan durum bir daha yaşanmayacak."

Çok yazık, çünkü utanç ve belirsizlik duymadan cinselliğimi gerçekten sahiplenmeye başlamıştım. Bu karşılaşma muhtemelen

beni bir adım geriye götürecektir, ama şu anda bunu düşünemem. Bu alçaltıcı arzuları keşfedeceksem, en azından yatak odası dışında bana saygılı davranan biriyle olmalı.

"Evet, bakalım ne kadar sürede markanı inandırıcı kılmam için bana yalvarmaya başlayacaksın. 'Beni kirlet, Alex.' 'Ne yapmamı istiyorsun, Alex?'" Beni alay ederken sesi yükseliyor ve bu kadar acı verdiği için beni tokatlayan da o olabilirmiş gibi geliyor.

O anları birlikte yaşadığımızı sanıyordum.

Onun önünde savunmasızdım. Ona gerçek ve özel bir şeyimi gösterdim ve o da, sanki hiçbir şey olmamış gibi, benim için anlamlı olan her şeyi paramparça etti.

Çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Hunter'dan daha büyük bir pislik olamaz diye düşünüyordum, ama tebrikler Alex, sen onu geçtin. Sonunda bir konuda ondan daha iyi olmak ne kadar rahatlatıcı olmalı."

Sesim alçak ve dudaklarım titriyor çünkü bu hale geldiğimden nefret ediyorum — bu kadar acımasız ve incitici şeyler söyleyen biri — ama sözlerimi geri almıyorum.

Alex'in yüzünde, benim el izim kadar belirgin bir acı var. "Siktir git benim dairemden."

Kapısını açıyorum. "Oh, ben çoktan gittim bile."

Ama kapıyı arkamdan çarpar çarpmaz hatırlıyorum.

Siktir.

On sayı sayıp, gururumu bir kenara bırakıp, geri dönüp kapıyı çalmak zorundayım.

Alex hemen kapıyı açar. "Ne?"

Onun ifadesinde bir umut ışığı gördüğümü sanıyorum, ama eminim ki bu sadece benim hayal gücümdür ve fazla düşünmeden bu düşünceyi kafamdan atıyorum. "Orada... şey, aşağıda paparazziler beni bekliyor olabilir."

Anlaması bir saniye sürüyor.

Sonra yüzünde yepyeni bir öfke dalgası belirir. "Lanet olsun, Riah. Bu saatte dışarı çıkınca ne bekliyordun ki?"

"İnan bana, çok pişmanım." Daha sert sözlerin bir faydası olmayacağını anlayarak elimi alnıma götürüyorum.

Dikkatlice nefes veriyorum. "Ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Acaba...?" Az önce beni kendisine muhtaç olmakla suçladığının acı farkındayım ve ağzımdan bir sonraki kelimeleri çıkarmak için çenemi hareket ettirmek tuğla taşımak gibi zor geliyor. "Acaba... bana yardım eder misin, lütfen?"

O da nefesini verir.

Kilit mandalını çevirir, böylece kapı arkasında kilitlenmez ve dairesinden çıkar. "Sadece bu benim işim olduğu için, gerçekten umursadığım için değil."

"Başka türlü düşünmezdim."

Hiçbir açıklama yapmadan, koridordan komşusunun evine doğru yürür. Onu takip ederim, kapıyı çaldığında başımı eğip çıplak ayaklarına bakarım, insanları rahatsız etmek için saatin bu kadar geç olması beni utandırır.

Ancak çok geçmeden kapı açılır ve Asya kökenli özelliklere sahip, düz siyah saçlı, pijama şortu ve dar tişört giymiş, son derece güzel bir kadın karşımıza çıkar.

Alex'i görünce yüzü birden aydınlanır ve ben hemen onların seviştiklerinden emin olurum. "Selam bebeğim. Uzun zamandır kapıyı çalmamıştın. Bir ilişkin falan olduğunu sandım."

Onu nefret ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Onunla sevişirken ona nazik davranıp davranmadığını merak ettiğim için. Benim yüzümden son zamanlarda onu ziyaret etmediğini umduğum için.

Alex, sanki lanet olası bir kitap erkek arkadaşımı gibi kapı çerçevesine yaslanır. "Sadece meşguldüm. Ama seni özledim." Gözleri, sanki o sözler özellikle benim için söylenmiş gibi bana doğru kayar.

Siktir et onu. Siktir et onu. Siktir et onu.

"Ama burada bulunma sebepimin bu olmasını ne kadar istesem de, aslında bambaşka bir meselem var." Bir adım geri çekilerek beni gösterdi. "Lulu, bu kardeşimim kız arkadaşı..."

"Zyah! Vay canına. Senin büyük hayranınım. Ve sen benim koridorumdasın!" Belki de onu o kadar da sevmiyorum.

O coşkuyla devam ediyor. "En son single'ını çok sevdim. Çok erkek karşıtı... Üzgünüm Alex, tatlım... Tam da bizim kültürümüzün şu anda istediği şey.

. Çok güncel. Kickboks yaparken sürekli onu dinliyorum." "Vay canına. Teşekkürler. Ben..."

Alex sözümü kesiyor. "Bu çok hoş... gerçekten... ve konuyu değiştirip üzgünüm ama dediğim gibi, Ri..." Kendini düzeltmek için duruyor. "Zyah ve Hunter, bazı marka kararlarını tartışmak için evime geldiler. Onlara bir iyilik yapıyorum, bu geçiş sürecinde yardımcı oluyorum..."

"Zamanını çok cömertçe ayırıyorsun. Hatırladığım kadarıyla, cömert olduğun tek şey bu değil..." Görünüşe göre, Lulu fırsatını bulduğunda herkese hayranlık duyuyor.

Benim için sorun yoktu. Alex içinse, pek ilgimi çekmiyor. "Her neyse, önemli olan..."

Ama Alex'in bunu nasıl anlatacağını tam olarak bilmediğim için, sözlerim kesildi ve onu bitirmesini beklemek zorunda kaldım.

"Mesele şu ki, Hunter acil bir iş için erken ayrılmak zorunda kaldı ve şimdi Zyah gitmeye hazır, ama saatin ne kadar geç olduğunu fark ettik ve aşağıda onu skandal bir durumda yakalamak için bekleyen medya mensupları olabileceği bilgisi geldi."

Sanki bu manzarayı defalarca görmüş gibi gözlerini devirdi. "Yemin ederim, onlar tam birer kan köpeği. Bununla nasıl yaşayabiliyorsun bilmiyorum."

O, lanet olası bir kahramanmış gibi omuz silkiyor. "Bilirsin. Alışyorsun. Ama Zyah, halkla ilişkiler açısından olumlu bir imaj sürdürmek için gereken titizliğe pek alışkın değil..."

Onun gereksiz sözleri için dizine tekme attım.

O ise kesintiye uğramamış gibi devam etti. "Ve ben de senin onu aşağıya kadar geçirip, kapıda ona sarılmanı, arabasına bindirmeni umuyordum. İkinizin akşamı birlikte geçirmiş gibi görünmesini sağla ki, o alçaklar onun gece yarısı başka birinin dairesinden çıktığını iddia etmeye çalışmasınlar. Rahatsızlık verdiğini biliyorum, ama gerçekten minnettar olurum."

Sesi günahla dolu, sanki bir iyilik istemiyor da seks vaat ediyor gibi, ve onun flört etme becerisi beni bu kadar sinirlendirmiyor olsaydı, planını takdir ederdim.

Yani, bu iyi bir plan. Kesinlikle işe yarayacaktır.

"Zyah'ın yeni en iyi arkadaşı rolünü mü oynayayım? Tabii ki. Ayakkabılarımı giyeyim." Lulu kapı çerçevesinden kaybolur.

"Rica ederim," diyor Alex sessizce.

"Sen bir pisliksin," diye fısıldıyorum.

Düşünür. "Aslında, onun yüzünü sikmiş olan sendin..."

Henüz tam olarak aklıma gelmemiş, esprili ve kesin bir şey söylemek için parmağımı kaldırıyorum, ama Lulu terliklerini giyip anahtarını eline alarak geri döndüğünde son sözü ona bırakmak zorunda kalıyorum. "Gitmeye hazır mısınız?"

Zorla gülümserim. "Çok hazırım."

Alex, bir beyefendi gibi bizi asansöre kadar geçirir, ki kesinlikle öyle değildir. Kapılar kapanırken, yeni en iyi arkadaşım Lulu, Alex'e flörtöz bir şekilde el sallamakla meşgul olduğundan, benim iki elimi kaldırıp o lanet olası herife orta parmak gösterdiğimi fark etmez.

Daireme döndüğümde kafamda şarkı sözleri dönüyordu, ama koridordan geçip geçici müzik odama gitmek yerine, Whitney'in kapısını çaldım. "Geç olduğunu biliyorum, ama seninle konuşmam lazım."

Işığı açık, bu yüzden uyanık olduğunu biliyorum ve ne kadar uzaklaşmış olsak da, içeri girmemi söylemekten çekinmiyor.

İçeri giriyorum ve onu yatağında otururken, boynunda kulaklıkları ve elinde eskiz defteri ile buluyorum. Muhtemelen ben gelmeden önce bir şeyler dinliyordu ve ne dinlediğini sormak için can atıyorum. Benim gibi sahneye çıkmayı seçmemiş olabilir, ama müziğe çok meraklıdır ve sevdiğimiz sanatçılar hakkında oturup konuştuğumuz günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Ama bu, aralarında uçurum olmayan insanlar için geçerli bir konuşma konusu. Ben buraya köprü kurmaya geldim.

"Olay olduğunda sana söylemeliydim, neden söylemedim bilmiyorum. Belki benden utanırsın diye düşündüm, ya da anlamayacağını düşündüm, ama Hunter'ı Los Angeles'ta aldatırken yakaladığımda ondan ayrıldım. Onun imajına, benim de kariyerime yararı olduğu için hala birlikteymiş gibi davranıyorduk.

"Herkes yalan söylediğim için bana saygı duymayabileceğini biliyorum ve bunu anlıyorum çünkü ben de kendime saygı duyduğumdan emin değilim. Ama bu iş zor ve yetenek ve şansın ötesinde bir şey gerektiriyor. Annem her zaman bir fırsat bulduğunda onu değerlendirmek gerektiğini söylerdi ve bu da tam bir fırsat gibi görünüyordu.

"Evet, faturalarımızı o ödüyor, ayrılmadan önce de ödüyordu, ama bunun bir bedeli var. Bu dünyada kurallar var Whit, ve bu kurallar hoş değil, özellikle kadınlar için, ve hepimiz elimizden gelen en iyi şekilde bu kurallara uymak zorundayız. Sana daha önce gerçeği söylemediğim için özür dilerim. İnsanlara güvenmeyen biri olmak istemiyorum ve sana bana güvenmemek için bir neden vermek istemiyorum."

Konuşmam biter bitmez, yataktan fırlayıp bana sarıldı. "Ben de üzgünüm. Seni seviyorum."

Kollarımı ona doluyorum. "Seni çok seviyorum."

En başta gelmem gereken yer burasıydı, Alex'i görmeye değil. Önemli olan tek ilişki bu. Başka kimseye ihtiyacım yok.

Kendime böyle söylüyorum.

Bir gün, Hunter hayatımdan çıktıktan ve Alex'in morlukları ve öpücük izleri iyileştikten çok sonra, belki de bunu içtenlikle söylediğimi fark ederim.

BÖLÜM YİRMİ

ALEX

"Gigi seni soruyor," diyor Reid, raita'yı bana uzatırken.

Her öğünde beş yıldızlı menülerle büyüdük, ama en az ayda bir kez, kardeşlerim ve ben yerel bir lokantadan yemek sipariş edip, kulüp kapalıyken ve kimse görmeden Spice'da yiyoruz. Bu benim en büyük gizli zevklerimden biri. Babam, bu kadar basit bir şeyi düzenli olarak yaptığımızı bilseydi, bizi reddederdi.

Bu, kardeşlik bağlarından çok, yemek ve babamızı aşılamaktan bin kat daha fazla, ama ondan da biraz var. Reid ve ben çoğunlukla baş başa buluşuruz ve birkaç iyi yerel mekânı dönüşümlü olarak gezeriz. Hunter bize katıldığında, her zaman biryani yeriz.

Pirincimin üzerine biraz sos döküp, onun kimden bahsettiğini hayal etmeye çalışıyorum. "...Gigi mi?"

"Aşk acısı çeken grubundan."

Beni kışkırtıyormuş gibi söylüyor ve işe yarıyor, ben de utanıyorum.

Öncelikle, "Karşılıksız Aşk Destek Grubu" resmi adıdır, ama onu düzeltmeyeceğim çünkü, ikinci olarak, Reid bunu hiç öğrenmemeliydi ve Hunter da şimdi bu konuya karışmaya başlarsa, bunu söylediği için ilkinin öldürmek zorunda kalacağım.

"Acaba..." Ağabeyimin hala telefonuna dalmış ve dikkatini vermemiş olduğundan emin olmak için ona bir göz atıp sesimi alçaltıyorum. "Bu gerçek bir grup değil, tamam mı? Ve bu konuyu siktir et, tamam mı?"

Reid bu konuda takılmıyor. "Eğer gerçek bir grup değilse, o zaman nedir?"

Ona sert bir bakış atıyorum. Yeterince sert bakarsam, belki de bu kadar aptal olamayacağını söyleyen düşüncelerimi okuyabilir. *Ortamı oku, dostum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.*

Ama muhtemelen beni rahatsız etmesinin sebebi de budur.

"Bak, bu tek seferlik bir şeydi. Sarhoşken yapılan bir acıma partisi. Seksi kızların sana hayran olması için söylediğin aptalca bir şey." Konuşmanın bitmesini umarak ağızma bir çatal dolusu biryani tıktırıyorum.

"Sana karşılık vermeyen birine gizlice aşık olduğunu bir grup seksi kıza söyledin, böylece ilgilerini çekmek için mi?" Hunter telefonunun ekranından bana bakar.

Ve bu tam da kaçınmak istediğim şeydi.

"Yargılamıyorum. Sadece durumu netleştirmek istiyorum." Neredeyse samimi geliyor.

"Yargılamıyorsun da ne demek?"

Hunter, Reid ile sırtarak bakışır, sonra şöyle der: "Ben seks yapmak için hiç böyle taktiklere başvurmak zorunda kalmadım, bu yüzden nasıl işlediğini bilmiyorum."

Ona orta parmağımı gösteririm. Sonra Reid'e de gösteririm, çünkü ikisini de siktir et.

Reid bana bir parça naan fırlatarak cevap verir. "Her neyse, bir süredir Spice'a uğramıyorsun ve o da bunu fark etti. Artık dokuz-beş mesaisi olmadığına göre buraya daha sık geleceğini düşünmüştü. Daha az değil. Yeni işin seni bu kadar mı meşgul ediyor?"

Bu konu da bir öncekinden daha iyi değil çünkü ikisi de Hunter'ın kız arkadaşı olmayan kızla ilgili. Haftalardır başka hiç kimsenin benim ilgimi çekmediğini kendime itiraf etmek istemiyorum. Bu pisliklere bunu itiraf etmem mümkün değil. Reid günlerce benimle dalga geçirdi. Hunter ise onun eşyalarını oynadığım için beni öldürürdü. O haklarından vazgeçen biri değildir ve ona dokunduğum için, hatta onunla yattığım için çok kızardı.

Bu yüzden Riah ile takılmak bu kadar tatmin edici. En azından başlangıçta öyleydi.

Son zamanlarda, benim çekiciliğimin sadece Hunter yönünden ibaret olmadığı anlaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, bunun bir kısmı başından beri vardı. Mesela, o gece kızlara Unrequited Love Club'ı tanıttığımda, yılbaşı gecesi idi ve çok fazla içmiştim, ve her gözlerimi kapattığımda o gece yatağımda hangi Bastian Bunny'nin olacağına karar vermeye çalıştığımda, tek gördüğüm Riah'tı. O her zaman etrafımda olan seksi bir kızdı ve belki de bu yüzden aklımdaydı, ama aynı zamanda Hunter için her zaman fazla iyiydi. Hunter ona ikinci planda davranıyordu, ama o sadık kalıyordu ve bu bile kıskançlık duymak için yeterliydi.

Birkaç kadeh fazla içtikten sonra, *kardeşiminki gibi bir kızım olsaydı ne olurdu, kardeşiminki gibi bir kızım olsaydı ne olurdu*, ve ondan sonra kimi eve götürdüğümün bir önemi kalmazdı — hepsi Hunter'ın kolundaki kıza benziyordu. Onu bunun için nefret ettim. İstedğim bir şey olduğu için.

Sonra istediğim bir şey olduğu için.

Şimdi, onun geçen gece söylediği gibi her şeyin gerçekten bittiği düşüncesi içime sinmiyor.

Neyse ki, soruyu nasıl geçiştireceğimi düşünmek zorunda kalmıyorum çünkü Hunter kendi sorusuyla araya giriyor. "Alex, burası senin evin değil mi?"

Telefonunu bana doğru çevirip, Lulu'nun Riah'ı benim apartmanımın önünde kucakladığı bir fotoğrafı gösteriyor. Bu fotoğrafı ve o gece çekilen diğer yedi fotoğrafı daha önce görmüştüm. Üç gün önce, ertesi sabah bu fotoğraflar trend olmuştu. Hunter, Riah'ı her zamanki gibi sıkı bir şekilde kontrol etmiyor ve bunun bir nedeninin, onun yerine benim ona göz kulak olacağıma güvendiği için olup olmadığını merak ediyorum.

Keşke suçluluk duysam, ama duymuyorum.

"Öyle görünüyor," diyorum, fotoğrafı incelemiş gibi yaptıktan sonra.

"Bunu bilmiyor muydun?" Kafamı salladığımda, telefonu tekrar kendine çevirip tekrar bakıyor. "Kimi ziyaret ediyordu? Ne zamandı bu?"

"Kız arkadaşını siber takip mi ediyorsun?" diye sordu Reid ve onun hala bu ilişkinin gerçek olduğunu düşündüğünü fark edince kendimi beğenmiş hissetmekten alıkoyamadım.

Hunter ona aptalmış gibi bakar. "Sen kendininkini takip etmiyor musun?"

"Hayır, çünkü ben Lina'ya gerçekten güveniyorum."

Hunter, sanki Reid'in yerine bir garson temizlik yapacakmış gibi, strafor yemek kabını kendinden uzaklaştırır. "Umarım bu senin için işe yarar, evlat."

"Teşekkürler." Reid somurtuyor, ama Hunter'ın artıkları topluyor ve barın arkasındaki dev çöp kutusuna atıyor.

Hunter, teşekkürün kendi sözleri için olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. "Sen bir Sebastian'sın. Herkes sana fırsat verirse seni mahveder." Ayağa kalkar ve ceketinin düğmelerini ilikler. "Bu yüzden yan tarafa gidip Zyah'a bunun ne olduğunu şahsen soracağım."

Onun sahne adının geçmesiyle nabzının hızlanması sinir bozucu. "O bu binada mı?"

Hunter, barın arkasındaki aynada kravatını düzeltir. "Müzik videosunun koreografisini çalışması için konser salonunu kullanmasını ayarladım."

"Programda bunu görmedim." Pazar günü benim dairemde mahsur kaldıktan sonra, günlük programına daha fazla dikkat etmeye başladım. Bu benim işim olduğu için, ama aynı zamanda nerede olduğunu bilmek hoşuma gittiği için de, ki bunun da işimle ilgili olduğuna eminim.

Programda koreografi için ayrılmış bir zaman dilimi olsaydı kesinlikle fark ederdim. Zaten öğrenmeye mi başladı? Marka uzmanı olarak, bu rutini onaylamam gerekirdi.

"Son dakika işi." Hunter omuz silkiyor. "Spring Fling'de Damia Torrence'a rastladım ve onu hızlıca bir şeyler hazırlamaya ikna ettim. Koreograf Zyah'ın ajansı, hiç tanınmayan birini işe almıştı. Damia, kimsenin unutamayacağı bir şey hazırlayacak."

Hunter'ın kariyerine müdahalesini Riah takdir ediyor mu, yoksa bunu duyduğumda benim kadar sinirleniyor mu merak ediyorum. Yine de, Damia Torrence'ın dünyaca ünlü ve inanılmaz yetenekli olduğunu kabul etmek gerekir. Bu ortaklığı tamamen destekliyorum. Keşke bunu ben düşünseydim.

"Ne üzerinde çalıştıklarını görmeliyim. Seninle geliyorum." Yemeğimi toplamaya başlıyorum, ama Reid beni uzaklaştırıyor. Ona teşekkür edip

Hunter'ı yakalamak için koşmaya başlıyorum, o çoktan kulübün kapısından çıkmış.

Her zamanki gibi çoklu görev yapan Hunter, konser salonuna doğru yürürken bir telefon görüşmesi yapıyor. Riah'ı düşünmekle meşgul olduğum için onu dinlemiyorum. Geçen sefer olanlardan sonra bile onu tekrar görmek istemem mantıksız. Yüzümdeki el izi bir saat içinde kayboldu, ama hala izi hissediyorum, sanki benim cildimi ısıırıp imdikleiden ve morartmış olan oymuş gibi, tersi değil.

O her zaman benimle birlikte. Gözlerimi kapattığımda, ikinci bir deri gibi vücuduma yapışan kokusunu alabiliyorum. Göz kapaklarımdın arkasında onun yüzünü görüyorum. Onun amının benim sikimi sımsıkı kavradığı anı o kadar sık ve o kadar canlı ki, sürekli yarı ereksiyon halinde dolaşıyorum. Kendimi düzgün tutabilmek için ölen büyükannemi kucakladığımı düşünmek zorundayım.

Yıllardır büyükannem Adeline'i bu kadar çok düşünmemiştim.

Konser salonunun sahnesine çıktığımızda, Riah'ın Damia'nın dikkatli bakışları altında, leotard ve şort giymiş, alnından ter damlarken geriye doğru eğilme hareketi yaptığı görüntüsüyle, keyifle şimdiki zamana geri döndüm.

O, sandığımdan daha esnek ve lanet olsun, bu da sertleşme sorunuma hiç yardımcı olmuyor.

Bizi görünce Damia telefonundaki müziği kapatıyor. Riah yere çöküyor ve derin bir nefes veriyor.

Hunter, Riah'ı görmezden gelir. "Merhaba Damia. Seni görmek ne güzel.

Böldüğüm için üzgünüm, ama onunla birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Ondan gelen bu şaşırtıcı derecede kibar reddetme karşısında Damia hemen kabul eder. "Tabii, elbette! Ben, şey, yan odaya gidip kahvemi tazeleyeyim."

Ayak sesleri sahneyi geçerken yankılanır. Riah oturur, dizlerini göğsüne çeker ve Damia'nın gitmesini izler. "Ee. Ne var?"

Seks sonrası gibi, hareketlilikten yüzü kızarmış ve lanet olsun, konsantre olmak zor, ama elimden geleni yapıyorum. "Binadaydık ve..."

Hunter sözümü kesip hemen konuya girer. "Chelsea'de ne yapıyordun, Zy? Neden bu kadar hırpalanmış görünüyorsun?"

Ona görüntüyü gösterme zahmetine girmiyor, bu da sorgulamanın gerçek cevaplardan çok kontrolle ilgili olduğunu hissettiriyor.

Riah, görsel yardım olmadan da onun neyi kastettiğini açıkça biliyor. Bana bakmamaya çalışıyor ve çoğunlukla başarabiliyor. "Birini ziyaret ediyordum." "Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorsun." Hunter olayı önemsizleştiriyor.

Gerçek şu ki, dedikoducuların bana bakmaması için onun bir kadınla görülmesini sağladım, ama onun kendini toparlamasını sağlamadım. Başka bir deyişle, Riah sanki az önce sevişmiş gibi görünüyor. Saçları dağınık, yanakları pembe ve neredeyse eminim ki tayıtı ters giymiş.

Ya da belki de aradığım şeyi bildiğim için öyle görünüyor.

Riah cevap vermeden önce su şişesinden bir yudum aldı ve yemin ederim yüzü daha da kızardı. O geceyi, yaptıklarını düşündüğünü bilmek beni son derece memnun etti. Ona yaptıklarımı düşündüğünü.

"Evet, şey. Uyuyamadım, bu yüzden *yataktan kalkıp* dışarı çıktım. Belli ki People dergisini hiç eline almamışsın, yoksa yıldızların bazen normal insanlar gibi göründüğünü bilirdin, çünkü - sürpriz, sürpriz - onlar da insan."

"Hayır, değiller. Onları yıldız yapan da bu." Bu kuru bir espri, ama Hunter'ın şaka anlayışı böyle olduğuna eminim.

Riah gülmeyince, bu varsayımı sorguluyorum. "Genel halk, süper zenginlerin ara sıra sıradan giyinmesini sever. Bu onları daha gerçekçi ve samimi gösterir."

"Evet, biliyorum, pislik." Riah'a dönerek devam etti. "Eğer sıradan bir ilişki istiyorsan, sorun değil. Asıl sorun, bunun planlanmış bir buluşma olmaması."

Yanağındaki kas seğırdi. "Bir arkadaşımı görmek istedim. Tüm ilişkilerimi sana bildirmem gerektiğini bilmiyordum. Seninkileri bana bildiriyor musun?"

"Sanırım benimkilerin çoğunu duymak istemezsin."

"Çünkü umurumda değil."

"Benim randevularımın hiçbiri medyada yer almadı."

Hızlıca cevap verirken gözleri benimkilere çarptı. "Bu bir randevu değildi."

"Önemli olan, öyle görülebilirdi. Koruma yok mu? Uygulamadan sipariş edilen bir araba? Gecenin bir yarısı?"

Onların tartışmalarını izlemekten normalden fazla zevk alıyorum. Bu, aralarındaki her şeyin gerçekten bittiğini gösteriyor ve ben bunu çok seviyorum.

Biz de aynı derecede tartışmıyoruz değil.

Bu bizimle ilgili bile değil. Çünkü *bizim diye* bir şey yok. Hunter'ın bir kez olsun kadını elde edememesini görmek hoşuma gidiyor.

Ancak bir noktada, o kavgacı bir tavır takınmaya başlıyor ve ben kendimi durduramadan araya giriyorum. "O anlıyor."

İkisi de bana bakıyor ve ben daha fazla konuşmak zorunda kalıyorum. "Riah'ın durumu anladığından eminim. Hunter, paparazziler konusunda kontrol edebileceğin şeylerin sınırlı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Ayrıca, yeterince dikkatli olursak çoğu şeyi gizli tutabileceğimizi de biliyoruz."

En azından o daha sakın ve ben de bundan yararlanıyorum. "Ona tam güvenlik önlemleri alın. Seninle çıkarken de neredeyse aynı önlemler vardı. Bu, gelecekteki sorunları azaltacak ve görünüşü korumaya yardımcı olacak. Ayrıca, onu önemli biri gibi gösterecek, ki bu da ikinizin marka açısından istediği şey."

"Önemli görünmek mi?" diyor, ama sesini alçaltıyor, bu yüzden görmezden geliyorum.

"Doğru." Hunter telefonunu çıkarır ve konuşurken mesaj atar, muhtemelen güvenlik ayarlamalarını anında yapmaktadır. "Bu bir gözden kaçırmaydı. Belirttiğin için teşekkür ederim."

Riah ayağa kalkıp kışındaki sahne tozunu silerken, o hala mesajlaşmaya devam ediyor. "Yani... Alex artık anlaşılmamızı biliyor mu?"

Oh, evet. Hunter'ın, benim bildiğimi bildiğini merak ettim.

Görünüşe göre bilmiyor.

Hunter mesajını bitirene kadar cevap vermek için bekliyor. "Onu da işin içine katmanın faydalı olabileceğini düşündüm," diyor ve cep telefonunu cebine koyuyor.

"Ne harika bir fikir. Keşke ben düşünseydim." Sesi alaycı bir tonda ve geçen gece açıkça söylememiş olsaydı, beni bu sırda dahil etmeyi ilk önce onun önerdiğini şimdi anladım.

Kardeşimin narsist bir pislik olduğunu yeni fark etmiş değilim, ama bunu her öğrendiğimde biraz sinir bozucu oluyor.

"Senin mantığın..." Ne kadar iğrenç bir cevap verecek olsa da, Damia sahnenin diğer ucunda yeniden göründüğünde fikrini değiştirir.

Bize doğru gelmeden önce tereddüt eder. "Çok erken mi geldim?"

"Mükemmel zamanlama. Her şey bitti."

Hunter'ın ne hissettiğini tam olarak bilmiyorum, ya da bu karşılaşmanın onun için otoritesini gösterme fırsatı dışında ne anlama geldiğini, ama benim buradaki işim henüz başlamadı. "Aslında, rutini görmek için geldim. Bu mümkün mü?"

Riah birdenbire gerginleşir. "Uh, hala çok zor. Geçişlerin çoğunu henüz tam olarak öğrenemedim."

"Sorun değil. Sadece vizyonu anlamam gerekiyor."

"Yeterince iyi anladın," diyor Damia. "Son deneme, fikri anlamak için yeterince sağlam görünüyordu."

"Önce biraz daha çalışabilirsem kendimi daha iyi hissederim." Riah gözlerini dikip, yalvaran bir ifadeyle bana bakar.

Ben aptal değilim. Henüz rutini görmemizi istememesinin bir nedeni var. Tamam, belki de sadece mükemmeliyetçi olduğu içindir, ama beni anlayabileceğimi düşünerek bana baktığına göre, Hunter'a gösterme konusunda endişeli olabileceğini düşünmek zorundayım.

Tabii ki, bu beni daha da meraklandırıyor. Ve

Hunter ailede tek pislik olan tek kişi değil.

"Benim onayımı almadan öğrenme aşamasına bile geçmemelisin," diyorum. "Marka, kamuya açık olan her şeye uzanır."

"Eğer rahatsızsan," diyor Damia, "ben onlar için yönetebilirim."

"Hayır." Riah bana sert bir bakış atıyor. "Ben yaparım. Yine de teşekkürler."

Müziği baştan başlatabilir misin?"

Ben de telefonumu çıkarıp video kaydediciyi açıyorum. Riah sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıncaya, "Claude da görmemiştir herhalde" diyorum.

Ona dosyayı göndermem gerektiğini unutmamam lazım.

Riah isteksizce başını sallayarak yerini alır ve müzik başlar. Derin ve düşük bir ritimle odada yankılanır. Riah'ın tutku ve arzu dolu sesi, baştan çıkarıcı ritimle hareket etmeye başladığında etrafta yankılanır.

Müziği hemen tanıdım. Markalaşma amacıyla bu şarkıyı yüzlerce kez dinledim ve albümü her dinlediğimde "Finger Painting" her zaman çarpıcı bir parça olarak öne çıkıyor. Bu gerçekten şiir gibi. Elbette, bu şarkı büyük sanat eserleri yaratma yeteneği ile mücadele eden işkence görmüş bir sanatçı hakkında olabilir, ancak daha dikkatli bir dinleyici, şarkının aslında kadın mastürbasyonu hakkında olduğunu anlayacaktır.

Single olarak harika bir seçim ve koreografi mükemmel.

Ama aynı zamanda, Hunter'ın neden bundan hoşlanmayacağını da hemen anlıyorum — bu çok erotik. Güzel ve zarif, ama saf bir şehvet. Riah'ın vücudunun her kışkırtıcı hareketiyle, havada elektriksel bir yük oluşuyor. Her hareketi kontrollü ve zahmetsizce seksi, ve Zyah'ı hiç duymamış olsam bile, yine de buna kapılırdım. Yine de bunun kariyerim için altın değerinde olduğunu bilirdim.

Ona bakmasam bile, şarkı ilerledikçe Hunter'ın yanımda giderek gerginleştiğini hissedebiliyorum. Müzik henüz üçte birine bile gelmemişken, özellikle baştan çıkarıcı bir hareketin ardından, o öne doğru adım atıyor. "Hayatta olmaz. Bu olmaz. Kes. Kes. Kes."

Çekime devam etmek istesem de, telefonumdaki videoyu kesip cebime koyuyorum.

Riah da duruyor ve eminim bunu bekliyordu, ama yine de şaşırmış görünüyor. "Neden? Ne sorunu var?"

"Uygunsuz," diyor Hunter, sanki bu çok açıkmiş gibi.

"Uygunsuzluğun ne olduğunu en iyi sen bilirsin." Fısıltıyla söylüyor, ama yine de gayet net.

Bu konuşmaya tanık olmak zorunda kalan ve aynı zamanda sözde saldırgan rutinden sorumlu olan Damia için üzülmeden edemiyorum. Onu işe alan Hunter'dı. Ona para ödeyen de Hunter'dı, sanırım. Damia'nın gerçekten memnun etmek istediği kişi de Hunter'dı. Damia çok utanmış olmalı.

"İstediğin gibi olmadı, çok üzgünüm," diyor. "Ben..."

Hunter onu görmezden gelir ve Riah'a saldırır. "Bu koreografi değil. Bu mastürbasyon."

"Şarkının ne hakkında olduğunu biliyorsun..." Yorumunda alaycı bir ton var, sanki Hunter onun müziğine yeterince dikkat etmemiş ve şarkının anlamını bilmiyormuş gibi.

Hunter bunun için detaylara çok dikkat ediyor. "Sözler belirsiz. Belirsizliğe yol açıyor. Bu çok açık. Bu olmayacak."

Riah ellerini yanlarına sıkıca bastırıp ayaklarını meydan okurcasına yere vurur. "Buna sen karar veremezsin."

"Karar veremem mi?"

Otoriter ve kontrolcü olmak Hunter'ın baskın karakter özellikleridir. Bu özelliğini on kat daha fazla olan babamızdan almıştır. Belki genetikdir, ya da belki Hunter sosyal koşullanmaya Reid ve benden daha iyi uyum sağlamıştır. Her ne olursa olsun, Hunter istediğini yapar, o kadar. Akli başında hiç kimse onunla tartışmaya cesaret edemez.

Aklımı kaçırmış olmalıyım, çünkü onu hiç bu kadar yanıltmış görmemiştım, ama aynı zamanda ona bunu söylemeye hiç bu kadar istekli olmamıştım. "Hadi ama Hunter. Mantıklı ol."

"*Mantıklı* mı?" diye tekrarlıyor, sanki doğru duymuş olamayacakmış gibi. "Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorsun. Ne tür bir imaj sergilemem gerektiğini biliyorsun."

Evet, ama... "Onun kariyerini feda ederek mi?"

"Bu..." Rutinini göstermek için Riah'ı işaret ediyor. "Potansiyel olarak *kariyerini*

mahvedebilir."

"Onun mu, senin mi?"

Cevap vermesi bir saniye sürer. "Onunki. Ben onun kariyerinden bahsediyorum."

Hayır, öyle değil. Kendinden bahsediyor ve bunu onun için endişeleniyormuş gibi gösteriyor. Onu çok iyi tanıyorum, bunu görememem mümkün değil.

Şaşırmamam gerek, ve aslında şaşırmıyorum da. Ama aylardır Riah'ı Hunter'ı kullandığı için suçluyordum, ve bu anlaşılmayı duyduğumdan beri ilk kez bunun sadece ona ne kadar yarar sağladığını görüyorum.

Bir zamanlar, umursamazdım. Mutlu bir Avcı, genel olarak Sebastianlar için iyidir ve ben kan bağına bağlılığı anlamak üzere yetiştirilmiş bir adamım.

Ama nedense, bunu görmezden gelemiyorum. "Saçmalıyorsun. Bu zevkli bir şey."

Sadece zevkli değil, aynı zamanda önemli. Burada erkeklerin bakış açısıyla Britney Spears'ı görmüyoruz. Bu Beyoncé. Bu güçlendirici. Kendimi feminist olarak görmüyorum, ama günümüz kültüründe neler olup bittiğine de kör değilim. Kadınlar önemli bir dönemden geçiyor ve bu eser bununla ilgili. Neden bundan yararlanmak istemesin ki?

Hunter bana aptalmışım gibi bakıyor. "Parmaklarını yalıyor ve sonra kasıklarını siliyor. Bu düpedüz porno. Bunu onaylayamam."

"Diyor ki, adam..."

Riah, iki beyaz bayrak gibi kollarını havada sallayarak sözümü kesiyor. "Hayır, hayır. O haklı. Hunter haklı."

Şaşkına dönerim. "Ne?"

"Çok abartılı. Fazla açık." Dikkatini, zaten onaylayarak başını sallayan Damia'ya çevirir. "Biraz geri çekilmeliyiz. Daha mecazi olmalı. Yapabilir misin...? Üzgünüm. Aceleye getirdiğini biliyorum."

"Gerçekten sorun değil. Tamamen anlıyorum. Biraz keskin olduğunu düşündüm ama yine de kabul ettim. Yeniden çalışmak için bir gün verin?"

"Tabii. Evet. Çekimlere hala iki hafta var." "Ve sen çok çabuk anladın."

İki kadının, bu parçayı değiştirmeyi mantıklı hale getirmeye çalışmasını şaşkınlık ve inanamama duygusuyla izliyorum. Cidden bunun çok ileri gittiğini düşünmüyorlar herhalde. Bu parça mükemmellik abidesi. Evet, kışkırtıcı, ama ateşli. Bir ifade. Riah her zaman böyle mi davranıyor? Derin ceplerden destek almak için vizyonunu feda mı ediyor? Hunter ile yaptığı anlaşmada bu normal mi?

Sinirden deli oluyorum. "Hepiniz aptal mısınız yoksa sadece korkak mısınız?"

Bunun değişmesi için hiçbir neden yok."

"Evet, her türlü neden var." Hunter, ne yaptığımı anlamamış gibi bana bakıyor ve aslında ben de anlamıyorum.

Neden bu kadar önemsiyorum? Neden enerjimi boşa harcıyorum? Riah geri adım atmaya hazırsa, ona izin vermeliyim.

"Sorun yok," diyor Riah, kendini ve diğerlerini ikna etmeye çalışır gibi. "Biraz daha yumuşak davranabilirim, yine de markamdan ödün vermem. Zaten

bazı platformlarda sansüre uğrayacak. Hem Topaz hem de TekTech buna çok kızacak. Bu iyi."

"İstersen her iki versiyonda da çalışabiliriz," diyor Damia. "Tur için daha müstehcen olanı saklayalım mı? Orada daha fazla şey yapabilirsin."

"Bu iyi bir fikir olabilir." Riah, Hunter'ın fikrini almak için ona bakar ve ben o kadar çok onun başını çevirmesini istiyorum ki, bana bakması için yüzünü tutup onu zorla bana bakmaya zorlamak için kendimi zor tutuyorum.

Hunter başını sallar. "Tur için de tonu düşürülüyor. PG-13."

Kadınlar, benim anlamak için gerekli donanıma sahip olmadığım bir şifreyle dolu olduğunu düşündüğüm bir bakış alışverişinde bulunurlar. Sonra Damia, Riah'ın omzuna dokunur. "Tonunu düşüreceğim ve sana geri döneceğim. Çok zor olmamalı. Şarkının ruhunu da koruyacağım, merak etme."

Telefonu ve çantasını eline alan Damia, revizyon çalışması yapmak için aceleyle ayrılır.

O gittikten sonra Hunter, "Kriz önlendi," der. Sonra beni işaret eder. "Bu senin işin değil mi? Maaşından kesilmeli."

Yine o kuru mizahlı esprilerden biri. Bu sefer, bunu komik bulmayan tek kişi Riah değil.

"Ve uygunluk konusuna gelmişken, gelecek hafta Met Gala için seçtiğin elbiseyi gördüm. Bu olmaz. Göğüs kısmında zincirler mi, Zyah? Belki göğüslerin alt kısmı açık olmasaydı, ama..."

"Bu temalı bir etkinlik," diye itiraz ediyor Riah. "Met Gala'da kıyafetlerin aşırı olması gerekiyor."

"Tema seks sembolü değil, tanrıçadır," diyor Hunter.

"Kimsenin bana bahsetmediği başka bir marka ile ilgili unsur mu?" Aslında kimsenin benden ara sıra bebek bakıcılığı yapmaktan fazlasını istemediğini düşünmeye başlıyorum.

"Kendi seçti. Ben daha dün gördüm." Hunter suçlamada ustadır.

Ağzını eliyle kapatarak inliyor. "Bu kadar geç saatte başka bir şey nereden bulacağım?"

İkisine de duyduğum hayal kırıklığı nedeniyle araya giriyorum. "Ben hallederim."

Gönüllü olmakla aptallık ettim. Bu geç saatte Met Gala'ya layık bir elbise bulmak imkansız. Holt, Village'daki lüks butik Mirabelle's'in sahibini tanıyor ve umarım o bu işi halledebilir. Hunter, Holt'a başvurduğumu öğrenirse hiç hoşnut olmayacaktır, bu yüzden bunu gizli tutacağım.

"Teşekkür ederim," diyor Riah, dişlerini sıkarak minnettarlığını ifade ediyor. Ya benim onu kurtarmamı istemiyor, ya da başından beri bu durumda olmak istemiyor. Muhtemelen ikisi de.

Alınmamaya çalışıyorum.

"Beyaz," diye ekliyor Hunter, telefonu çalmaya başlarken. "Onu bakire beyazı giymiş istiyorum."

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanıyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım

"

"Bunu cevaplamam lazım." Cep telefonunu kulağına götürürken bize el sallıyor

ve dönüp uzaklaşıyor. Sonra Riah ile baş başa kalıyorum.

Uzun saniyeler boyunca bana bakıyor. Aramızdaki hava gergin, ama beni öpmek mi, tokatlamak mı istediğinden emin değilim.

Ya da belki de ikisini de yapmadığı için kafam karışmıştır ve sonunda hareket ettiğinde, su şişesini ve çantasını almak içindir. "Yapmam gereken başka işlerim var, sonra görüşürüz."

O yanımdan geçerken kolunu tutuyorum ve onu kendime çekip ağzına kötü şeyler yapmak için can atarken, aynı zamanda az önce olanlara hala kafam karışık ve sinirliyim. "Neden onun seni böyle yönetmesine izin veriyorsun?"

"Neden onun *seni* yönetmesine izin veriyorsun?"

Onun cevabının canımı yakmadığını göstermeye çalışıyorum. "Şu anda benden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz."

"Eh, ben senin işin değilim."

Kız kolunu çekip uzaklaşmaya çalışır, ama bir adım attığında hızla önüne atlarım. "Sen tam anlamıyla benim işimsin, Riah. Direnmeye devam etmeliydin. Üçümüz birlikte ona karşı çıkabilirdik."

"Tabii. Çünkü onun sinirlenmesini seviyorsun."

Gözüm seğıirdi. "Hayır. Çünkü bu iyi bir malzeme. Güçlü ve tam da senin istediğın şey."

"Ama o hayır dedi."

O beni geçip giderken, arkasından bağıırırım. "Siktir et onu. O Tanrı değil."

Bana dönerek bakıyor. "Öyle de olsa ne fark eder, Alex. Bütün bunları kim ödüyor sanıyorsun? Damia'nın dans vakfına yapılan 300 bin dolarlık bağış? Video için tuttuğı ödüllü yönetmenin milyon dolarlık ücreti? İpucu, benim plak şirketim değil. Sana önemsiz bir şey gibi gelebilir, ama benim ve kariyerim için her şey demek."

"Parası olan tek kişi o değil." Düşünmeye vakit bulamadan ağzımdan çıkıverdi. Ne demek istediğimi anlamaya vakit bulamadan.

Ama o benden daha hızlı. "Şimdi kendini mi teklif ediyorsun?"

Sadece bir saniye tereddüt ettim. "Tabii. Neden olmasın ki? Param var ve senin de dediğın gibi, onun sinirlenmesini seviyorum." Ve evlat, o gerçekten sinirlenecekti, ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapmamın sebebi bu değildi.

Ama dürüst olmakla ilgilenmiyorum, o yüzden nedenini siktir et. Önemli olan benim varım. Gönüllü oluyorum. Onun lanet olası yerini alacağım. Nedenine ihtiyacım yok.

Ona doğru bir adım attım, bu dürtüsel kararı kabul edip ona bir hediye olarak sundum. "Daha da önemlisi, Riah, video olması gerektiğı gibi olur. Kariyerin olması gerektiğı gibi olur. Karar senin olur."

"Hayır. Karar hakkı sende olur." Sesi keskin, gözleri bana doğru ateşli bir şekilde bakıyor. "Peki neden birdenbire ona kinini yüzüne vurmakla ilgilenmeye başladın? Onun arkasından öfkene dışa vurmaktan oldukça memnun görünüyordun. Birdenbire planın mı değışti? Neden?"

"Bu senin vizyonunla ilgili. Hepsi bu. Başka bir şey değil. İşi doğru yapmakla ilgili. Senin ve benim."

"Ve ben sana güvenmem mi gerekiyor? Neden? Çünkü içimde olduğı için mi? Spoiler, ama onunkisi de içimdeydi."

Gözümü kırpmamayı başardım, ama sanki bana tekrar tokat atmış gibiydim. İtiraf etmeliyim ki, bir süredir onun onu ilk kez elde ettiğı gerçeğı kafamı çok meşgul ediyordu, ama bir noktada,

sadece bir oyun haline geldi. Onunla ilgili gerçek olduğunu hatırlamadan ona alay ettim. Onun gerçekten onun içine girdiğini. Onu ilk kez orgazm edenin o olduğunu. Muhtemelen benim adımı öğrenmeden önce onun adını haykırdığını.

Bu midemi bulandırıyor ve duvara yumruk atmak, onun hayalarını kesmek ya da Riah'ı yere atıp Hunter Sebastian hakkında hiçbir Şey hatırlamayana kadar onu sikmek istiyorum, ama tüm bu seçenekler tatmin edici görünse de, hiçbirinin çok verimli olmayacağından eminim.

Nefes alıp ona yaklaşıyorum ve sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "O seni umursamıyor, Riah. Bir anlaşımanız olduğunu biliyorum, ama bu anlaşıma ikinize de fayda sağlamalı. Sadece ona değil. O seni kullanıyor."

Bana hiçbir Şeyden haberi yokmuşum gibi bakıyor. "O beni toplum içinde kullanıyor, sen de özel hayatımda kullanıyorsun, ama ikiniz de beni kullanıyorsunuz, Alex. En azından onunla, durumumu tam olarak biliyorum."

Buna cevap olarak söyleyebileceğim milyonlarca Şey var. Öncelikle, Hunter'ın yalancı bir pislik olduğunu, aramızda olanların tamamen farklı olduğunu ve her Şeyden önce, onun kariyerine sadece kendisine fayda sağlayacak Şeyler için ilgi duyarken, benim ona karşı dürüst davranacağıma güvenebileceğini söylemek isterim.

Ama o dönüp gitmek istediğinde, onu bırakıyorum.

Çünkü yıllar boyunca kardeşimi izleyerek öğrendiğim pek çok ders var, en önemlisi de güvenin sadece lafta kalmaması gerektiği.

Riah'ın benim onun iyiliğini dşndğme gerçekten inanmasını istiyorsam, sözlerimi eyleme dökmeli ve ona bunu göstermeliyim.

BÖLÜM YİRMİ BİR

RIAH

Ertesi sabah uyandığımda, aklıma hemen Alex geldi.

O an için sinirliydi, ama onun teklifini, tabii buna teklif denebilirse, düşünmeden edemiyorum. Onun yönetiminde kariyerim daha iyi olur mu? Hunter'dan "ayrılmak"la ivmemi kaybeder miyim? Alex'in benim adıma çalışacağına güvenebilir miyim?

"Tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytandan iyidir" diye bir söz vardır. Bu, Hunter'a avantaj sağlamalı, ama Hunter'ın ilerlemem için olmam gereken kişi olmama izin vermeyeceğini *biliyorsam*, bu söz hala geçerli mi?

Peki Alex daha mı iyi?

Vücudumun ona karşı verdiği tepki çok aptalca. Hunter ile daha yakın bir ilişkim vardı, ama onun kardeşine duyduğum fiziksel özlem gibi bir özlem hiç duymadım. Bu, yıllardır bastırdığım bir parçam. Komodin çekmecesindeki vibratöre uzanma içgüdüsünü bile bastırmayı öğrendim. Önceliğim Whit ve kariyerimdi, diğer tüm arzularım dikkatimi dağıtan şeylerdi.

Ama artık Whit eskisi gibi bana ihtiyaç duymuyor ve kariyerim kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum. Sürekli *yarım* hissetmekten yoruldum — yarım kadın, yarım sanatçı, yarım kardeş. Hayır,

eksik olan kısmın tamamen cinsel kimlikle ilgili olduğunu düşünmüyorum, ama bu bir başlangıç.

İşte burada Alex devreye giriyor.

Bana çok kötü davranıyor. Ve ona güvenmiyorum.

Ama aynı zamanda bana iyi *geliyor*. Sadece benim gizli yanlarımı görüyor gibi görünmekle kalmıyor, onları ortaya çıkarıyor. Onları onaylıyor.

Tabii ki kendi çıkarları için.

İkisi de kendi çıkarları için, bu yüzden fazla düşünmeyi bırakıp, zaten anlaşma yaptığım şeytanla kalmalıyım. En azından sürprizler olmaz.

Vücudumun ihtiyacı olan şey ise...

Yatağımın başucundaki komodine uzanırken, yatak odamın kapısı birden açılınca geri çekildim. "Tanrım, Whit. Önce kapıyı çal."

"Üzgünüm!" Kapı hala açık ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıyı çalıyor. "Çok heyecanlandım. Seni uyandırdım mı? Henüz gördün mü?"

"Ne gördün?" Başımı yastığa dayayarak yüzümü ovuşturuyorum.

"Aman Tanrım, görmedin mi! Uyan! Telefonuna bak!

Viral oldun!"

Yatağın yanındaki komodinın üzerindeki şarj cihazından cep telefonumu alıyorum, ki bu normalden daha zor bir iş çünkü 18 yaşındaki kızım yatağıma tırmanıp omzumun üzerinden bakmak için yanıma yaklaşıyor. "Nasıl olur da hiç bildirim almazsın?" diye soruyor.

"Her şeyi sessize aldım." Ünlü olmakla başa çıkmanın tek yolu bu. Birisi benim adımı her yazdığında başkası heyecanlansın. Hunter ile ilgili tüm paylaşımları yönetmek tam zamanlı bir iş.

Ayrıca, o yanılıyor — Claude'dan bir bildirim aldım. Bildirimi açtığımda, bir bağlantı ve bir sürü emoji ünlem işareti gönderdiğini görüyorum. Bağlantıya tıkladığımda, bir milyondan fazla izlenme sayısına sahip bir YouTube videosuna yönlendiriliyorum. Donmuş küçük resimde ben varım — kalçam yana doğru eğilmiş, bakışlarım dün öğleden sonra üzerinde durduğum sahnenin zeminine çevrilmiş.

"Hayır, hayır, hayır." Oynat düğmesine bastığımda çoktan paniğe kapılmıştım.

Whitney yanımda zıplıyor. "TikTok'ta da aynı sayıda izlenme var! Video görüntülerini sızdırmak harika bir fikir. Herkes çıldırıyor!"

"Finger Painting"ın ilk birkaç ölçüsünü icra ederken kendimi izlerken başımı şiddetle sallıyorum. O anda hissettiğimden daha kendinden emin görünüyorum ve Alex'in bunda ne gördüğünü anlayabiliyorum. Damia'nın koreografisi her notayı mükemmel bir şekilde vuruyor ve şarkının aktarmasını umduğum katmanları ifade ediyor. Sözlerini bilmeden, herhangi bir izleyici bu şarkının kendi vücudunda kendini iyi hissetmeye ihtiyaç duyan bir kadın hakkında olduğunu anlayabilir, bu yüzden bu bakım için başkalarına bağımlı olmak yerine, kendisi kendine bakıyor.

Alex'in dediği gibi, bu güçlendirici bir şey.

Aynı zamanda çok, çok seksi. Performans sırasında fark ettiğimden daha seksi. Video, Hunter beni durdurmadan önce bitiyor ama onun neden bu kadar sinirlendiğini anlayabiliyorum. Bu sadece erotik bir şarkıya eşlik eden bir dans değil, bir ifade. Onun istemediği bir ifade ama yine de bir milyondan fazla izlenme aldı.

"Siktir."

"Ne oldu?" Whitney telefonumu elimden alır ve yorumları kaydırmaya başlar. "Tepkiler mi? Çoğu iyi. Sana fahişe diyenleri görmezden gel."

"Bana fahişe mi diyorlar?" Telefonu ondan geri alıp yorumları taradım ve Hunter'ın muhtemelen korktuğu tüm tetikleyici kelimeleri gördüm: *sürtük, orospu, kaltak, pislik*. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

"Her zaman nefret edenler olacaktır. Özellikle de materyal bu kadar güçlü olduğunda. Sen sadece..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Sızdırılmaması gerekiyordu. Artık bu dans bile değil. Tanrım, Hunter çok kızacak." Konuşurken onu aradım ve telefonu kulağıma dayadım, ama sadece çalıyor. Saat sabahın yedi buçuk olduğunu düşünürsek, ya kahvaltı toplantılarından birinde ya da hala uyuyor olabilir.

"Sızdırılmaması mı gerekiyordu? O zaman *Deux Moi* nasıl elde etti?"

Sesli mesaja yönlendirilmeden önce END tuşuna basıp kız kardeşime bakıyorum

çünkü o haklı. Bu benim ilk sorum olmalıydı. Alex, Claude için çekim yaptığından bahsetmişti, bu yüzden

yöneticimin göndermiş olması mümkün, ama kimin sorumlu olduğu konusunda hiç şüphem yok. "Alex."

Onun numarasını bulup arıyorum. Bu sefer sesli mesaja düşünce, öfkeli bir mesaj bırakıyorum. "Ne oluyor lan, Alex? İstediğin olmuyor diye böyle saçmalıklar mı yapıyorsun? Beni mahvetmeye mi çalışıyorsun? Bu çok amatörce, ben bile..." Kelimelerim yetmiyor, işte bu. Çok sinirliyim, kendimi düzgün ifade edemiyorum. "Bu çok saçma," diyorum tekrar. "Ve, ve, ve... kovuldun!"

END tuşuna basıp telefonu yatağa fırlatıyorum.

"Alex'i kovdun mu?" Whit, ben örtüyü atıp banyoya girerken soruyor.

"O olmak zorundaydı," diye bağıyorum, tuvaletteyken aralık kapıdan. "Koreografiyi daha az kışkırtıcı hale getirmek için değiştirmeye karar verdik, ama o olduğu gibi kalmasını istedi."

Alex'i kovma yetkisine sahip olduğumdan bile emin değilim. Bir sözleşme vardı ve bu sözleşme plak şirketi ile Hunter'ı da kapsıyordu. Çoğu insan, kariyerlerinde çok ilerlemiş ve tüm listelerin zirvesinde yer almadıkça, sanatçıların ne kadar az yetkiye sahip olduğunu fark etmez. Ellerimin bağlı olmasından duyduğum hayal kırıklığı, başlangıçta Hunter ile anlaşma yapmama neden olan hayal kırıklığıyla aynı: Hiçbir yetkim yok.

Dişlerimi fırçalarken aklıma bir düşünce gelir. "Kahretsin! Ya Hunter bununla bir ilgim olduğunu düşünürse?" Ama ağızımda hala diş macunu olduğu için sesim bozuk çıkar.

"Ne olursa ne olur?"

Diş macununu tükürüp banyodan çıktığımda, Whitney yine telefonumdaki yorumları kaydırıyor. "Hunter'la konuşmam lazım," diyorum, yatağın altında terlik aramak için eğilirken. "Bunun sızdırılmasıyla benim bir ilgim olduğunu düşünürse, çılgına dönecek."

"Ama Riah, bu kötü bir şey değil. Aslında bu gerçekten harika bir şey. Geri bildirimler inanılmaz. Artık bunu değiştiremezsin. İnsanlar gerçek olanı görmek için can atıyor."

Elimde terlikle durup, söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Beğendiler mi?"

"Bayıldılar. Bu yazılanları okumalısın."

Cazip geliyor, ama sonra başımı sallıyorum. "İnsanlar skandalları sever."

"Öyle demiyorlar. Anlıyorlar, Riah. *Feminist* ve *önemli* diyorlar."

İtiraf etmeliyim ki, göğsümde bir coşku balonu oluşmaya başlıyor.

Ama sonra Hunter'ı ve onun daha geleneksel bir itibar edinmesi gerektiğini hatırlıyorum.

"Önemli ve feminist, muhtemelen medyanın şu anda beni tanımlayabileceği en kötü kelimeler." Ayağa kalkıp terlikleri tek tek giyiyorum. Alex'in bunu sızdırmasının sebebi bu olmalı. Benim yararına değil, kardeşinin kızacağını bildiği için. "Hunter'ı bulup hasar kontrolü hakkında konuşmalıyım."

Koridorun ortasına geldiğimde Whit beni durdurdu ve telefonumu havada sallayarak gösterdi. "*Forbes* bu sabah bir blog yazısı yayınladı ve Hunter Sebastian'ın seninle çıktığı için akrabalarından daha çok gençlerle iletişim halinde olduğunu yazdı, bu yüzden kontrol etmeye başlamadan önce gerçekten bir zarar olup olmadığını kontrol et."

Kaşlarım çatıldı. Kariyerim için iyi olan şeyin Hunter'ın kariyeri için de iyi olması mümkün mü? "Ben... bunu aklımda tutacağım."

Ama yukarı çıktığımda, Ax'in sinema odasında porno izlediğini görüyorum — neyse ki, tüm organları saklı — ve bana Hunter'ın koşuya çıktığını söylüyor.

Anında yine çılgına döndüm. "O asla dışarıda egzersiz yapmaz." Hunter, terlerken onu takip eden kameralardan nefret eder. Bu rutini değiştirecek kadar stres atmaya ihtiyacı olmalı.

"Her ne şekilde olursa olsun dikkat çekmeye çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü."

Dikkatin benden uzaklaşmasını kastetti.

Midemi bir ağrı kapladı. "Kızgın, değil mi?"

"Hunter ve Alex bu konuyu konuşurken ben hala yarı uykuluydum."

Hepsi bu sözde konuşmayı yapmak için saat kaçta kalktılar ve Ax bu kadar erken saatte burada ne yapıyordu merak ediyorum, ama daha çok konuşmanın kendisi ilgimi çekiyor. "Alex buradaydı mı?"

Ne dedi? Hunter bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyor mu?"

Ax, sanki sinir bozucu bir sinekmişim gibi bana ters ters bakıyor. "Siktir, çok fazla soru var. Umursasaydım, dikkatimi verirdim. Hunt'ı beklemelisin ya da Alex'e sormalısın. Şu anda ağırlık kaldırıyor."

"Burada mı?" Ax'in cevabını beklemiyorum.

Onu mastürbasyon yapmaya bırakıp, Hunter'ın evindeki spor salonuna doğru yola çıkıyorum. Salon, dairenin diğer tarafında, yani beni tekrar sinirlendirecek kadar uzak bir mesafede. Bu videoya halkın ya da Hunter'ın tepkisi ne olursa olsun, önemli değil. Önemli olan, Alex'in benim iznim olmadan arkamdan iş çevirip kariyerimle ilgili cesur kararlar almış olması.

Egzersiz salonuna girdiğimde, çok sinirliydim. "Bu ne cüret? Bu ne cüret?"

Alex, gömleksiz bir şekilde bir bankta uzanmış, alnından ter damlarken, göğsünden iki yüz kiloluk halter kaldırıyor. Bu pislik, setini bitirene kadar cevap vermek için beklemekle kalmıyor, bunu yaparken de gerçekten çok seksi görünme cüretini gösteriyor.

Ağırlık kaldırırken bir spotter olması gerekmiyor mu? Alex'in şişirilmiş erkek egosu yüzünden ezilse de umurumda değil...

Halteri rafa geri koyduktan sonra Alex oturur ve alnındaki teri koluyla siler. "Telefonum çalındı," der o kadar inanılmaz derecede kayıtsız bir ses tonuyla ki, bunun yalan olduğuna şüphe yok. "Buluttan bağlantısını çoktan kesmiştim, ama video keşfedilmeden önce değil. Onu alan kişi en son çektiğim fotoğrafları görmüş, seni tanımış ve fırsatı değerlendirmiş olmalı. Çok talihsiz bir durum."

"Hunter bu saçmalığa inanıyor mu?"

Bir su şişesi alır ve bir yudum alır. "Neden inanmasın ki? Bu gerçek."

Ama sonra sırtıyor ve ben de o halter ezici olasılığı gerçeğe dönüştürmenin bir yolu var mı diye merak ediyorum, çünkü onu gerçekten öldürmek istediğimi düşünüyorum. "Sen bir sosyopatsın."

"Hadi ama Riah. İnsanların ne dediğini okudun mu? Bayıldılar. Tam da tahmin ettiğim gibi." Ayağa kalkar ve

hepsi bir arada makinesine doğru yürüdü ve ellerini başının üstünde pull-up barına rahatça koydu.

"Onların sevip sevmemesi önemli değil. Senin buna hakkın yoktu!" Onun göğüs kaslarının ne kadar sıkı olduğunu ya da şortunun altından görünen seksi küçük V çizgileriyle belinin ne kadar ince olduğunu fark etmemeye çalışıyorum, ama eğer barfiks çekmeye başlarsa, oturmak zorunda kalabilirim.

"Hakkım yok muydu? Senin markanı korumak benim *işim*."

"Siktir git. Bu senin işinle ilgili değildi. Bu benimle hiç alakalı değildi. Bu senin kardeşinle ilgiliydi."

O da alınmış gibi davranıyor. "Bu kardeşim yüzünden değildi."

"Tabii, haklısın. Çünkü onu kızdırmaktan hoşlanmıyorsun."

Bana doğru bir adım attı, bu da bizi oldukça yakınlaştırdı çünkü görünüşe göre, suçlamalarımı yüzüne karşı söylemek istiyordum. "Hiç onun öğreneceği bir şey yaptım mı?"

Hayır. Bir şey söylemeyeceksem, kardeşi ile uğraşmak için yaptığı her şey Hunter'ın arkasından olmuştur. Sanki "siktir git" demek, Hunter'ı yıkmaktan çok Alex'i iyi hissettirmek içindi. Kuşkusuz, videoyu sızdırmak Alex'in genel davranış biçimi değildir.

"Aynen öyle," diyor, düşüncelerimi okuyarak. "Kardeşimin hedeflerine engel olabilecek bir şeyi kasıtlı olarak hiç yapmadım. Şimdiye kadar. Çünkü o yanıliyordu ve ben bunu biliyordum, çünkü onun hatasının bedelini sadece sen ödemek zorunda kaldın. O koreografi tam isabetliydi. Onu sızdırmak kariyerin için doğru bir hareketti. Bana teşekkür etmelisin."

"Sana *teşekkür etmek* mi?" Neredeyse onunla aynı fikirde olacaktım, ama sonra o egosu takdir edilmeyi dilemeye başladı. "Sen inanılmazsın, biliyor musun?"

"Evet. İnanılmaz derecede anlayışlısın. Bahse girerim, bu şarkı piyasaya çıktığında, elinde ilk on single olacak. Ve siz ikiniz bu altın değerindeki şeyi çöpe atacaktınız." Başparmağıyla dudağını ovuşturdu. "Peki, bunu dizlerinin üzerinde mi ödeyeceksin, yoksa bankta uzanıp yüzünü sikmemi mi tercih edersin?"

"Aman Tanrım, sen delisin!" Kapıya doğru dönüyorum, çünkü onun yanında kendimi çok güvensiz hissetmeye başladım.

Muhtemelen onun gerçek bir tehdit olmasından çok, benim ona karşı olan irademle ilgisi var, ama sonra söyleyeceklerim olduğunu fark edince tekrar ona dönüyorum. "Hunter'a kötü bir şey olmasını istememenin tek nedeni, senin bir korkak olman. Çünkü ona kesinlikle kin besliyorsun. O kini dışa vurmanın bir yolu olmasaydı, *yani ben olmasaydım*, muhtemelen çoktan yüzüne patlamış olurdun. Yani aslında, benim gördüğüm kadarıyla, *bana* borçlusun."

"Sana borçlu muyum?" O gülüyor. "Bu çok komik."

"Neden? Kendini beğenmiş hissetmek için beni onun koltuğuna oturmaya ikna etmediğin için mi?"

"Hayır, o sadece seksi bir şeydi."

Onu görmezden geliyorum. "ünkü külotumu almadın ve bacağıma spermlerini akıtmadın, böylece onu daha sonra gördüğünde kendini ondan daha kutsal hissetmek için?"

"Yine..."

Onun konuşmasına izin vermiyorum. "Sürekli benim iyi olduğum şeyin kullanılmak olduğunu söylüyorsun. Peki, tam olarak bunu yaptığını ne zaman kabul edeceksin?"

"Tamam, peki. İyi." Şimdi yüzüme yaklaşıyor. "Sana borçlu olduğumu mu düşünüyorsun? Tabii. Sana borçluyum." O bana doğru her adım attığında, ben bir adım geri çekiliyorum. Sırtım egzersiz aletine çarptığında, onun beni daire şeklinde dolaştırdığını ve şimdi onunla alet arasında sıkışıp kaldığımı fark ediyorum. "Şimdi ödesem nasıl olur?"

"Hayır. Sanmıyorum..." Kolunun altından kaçmaya çalışıyorum ama kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Alex. Bırak beni."

"Gerçekten mi? İsteddiğin bu mu?" Ağzı kulağımin yanında, sesi boğuk ve yemin ederim teri havaya ekstra feromonlar salıyor - ya da belki ona kızgın olmak beni çok tahrik ediyor - çünkü dizlerim titriyor, bacaklarımin arası nemli ve onun sorusuna vereceğim doğru cevap aklımdan uçup gitti.

"Hayır, gitmeme izin vermemi istemiyorsun." Kolunu belime daha sıkı sarar ve diğer kolunu da bana doladığında, elini pijama şortumun ipli belinin altına kaydırır ve çok ıslak külotuma sokar. "ünkü gitmene izin verirsem, sana tüm minnettarlığımı gösteremem, değil mi?"

, değil mi? İsteddiğin buydu, değil mi? Ödeşmek? Çünkü sana borçluyum?"

Parmağının ucu klitorisime dokunduğunda titriyorum. "Alex." Bu sefer adı bir uyarıdan çok bir yalvarış gibi çıkıyor ağızımdan ve ben resmen kendimden nefret ediyorum.

"Tek yapman gereken geri almak. Sana borçlu olmadığımı söyle, ben de duracağım."

Elini çekmeye başlar, ama ben açgözlüyüm ve kolumu indirip elini yerinde tutarım. "Hayır."

"Hayır, sana borçlu değilim mi? Yoksa hayır, yapma mı?"

"Durma." Ve işte bu kadar. Bu andan sonra olacak her şeye resmen suç ortağıyım. Bu da, kendimden başka kimseyi suçlayamayacağım anlamına geliyor.

Cevap verirken sesi çok memnun geliyor. "Şimdi duramam. Sen sırlıslıkam olup yalvarırken olmaz..."

"Yalvarmıyorum." Yani, belki de yalvarıyorum.

"Ve sana bu kadar büyük bir borcum varken."

Parmağı klitorisimin üzerinde kayarken inliyorum, baskı artıyor ve sonra tekrar azalıyor. "Evet. Çok." Özellikle de çok demek, bundan büyük bir orgazm elde edeceğim anlamına geliyorsa.

Kalçalarım, o lezzetli sürtünmeyi daha fazla hissetmek için eline doğru itiyor, ama o beni gergin tutmak için yeterince geri çekiliyor. "Bekle biraz. Durumu netleştirmemiz gerekiyor."

"Bana borçlusun," tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Sana borçluyum." Parmakları klitorisim üzerinde alaycı dansına devam ederken, sözleri kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Kariyerini ön planda tuttuğun için sana borçluyum."

"Şey..."

"Neye ihtiyacın olduğunu bildiğin için. Hunter değil."

Dikkatim dağılmış olsa da, bu bir tuzak gibi geliyor, bu yüzden cevap vermiyorum.

Sonra parmakları bacaklarımdan arasından çekildi ve ben itiraz etmeden, beni egzersiz makinesinin altına yerleştirdi. "Ellerini yukarı kaldır ve çubuğu tut."

"Ama geri döneceksin, değil mi?"

"Neye ihtiyacın olduğunu bilen ben miyim?"

Cevap olarak kollarımı kaldırıp çubuğu tuttum. Pijama tişörtüm yukarı kalkarak karnımı ortaya çıkardı, ama titrememin beklentiden kaynaklandığından emindim. Arkamda Alex'in dolabı karıştırdığını duydum. Geri döndüğünde, şortum hala üzerimdeyken kalçalarımı ayırdı ve kalın, silindirik şeklinde bir nesneyi kıcıma bastırdı.

Titreşmeye başladığında bunun bir masaj aleti olduğunu anlıyorum.

O, hassas arka girişimin üzerinde yavaş dairesel hareketler yapmaya başladığında nefesim kesildi. His oldukça hoştu — tamam, hoşdan da öteydi

ama asıl heyecan, diğer elini ön tarafıma getirip klitorisimi okşadığında başlıyor.

Sarsılıyorum ve inliyorum, masaj aletine karşı kendimi geri itmekten alıkoyamıyorum.

"Gördün mü?" diyor, titreşimler daha da yoğunlaşırken. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sana iyi bakacağım."

Elini uzatıp beni parmaklayarak klitorisime aynı anda devam ederken vücudum gerildi. Hepsi de kıcımdaki titreşimi kesmeden.

"Lütfen, Alex. Boşalmam lazım." Üçlü stimülasyon başımı döndürüyor ve kendimi zirveye doğru sürüklendiğimi hissediyorum. "Bana ihtiyacın olduğunu kabul ediyor musun? Benim sana ihtiyacın olan kişi olduğumu?"

seni gitmen gereken yere götürür mü? Tek kişi."

"Bir şeyi kanıtlamaya çalışmayı bırak." Tek istediğim, beni orgazma ulaştırması.

"Söyle," diye kulağıma fısıldadı ve kulak mememi ısırdı. "İhtiyacın olanı bilen kişinin ben olduğumu söyle. Sana bakan kişinin ben olduğumu söyle."

Tanrım, çok yaklaştım... Birkaç saniye daha dayanabilirsem...

Ama tam zevkten patlamak üzereyim diye düşünürken, durur ve değnek ayaklarımın dibine düşer. Vücudum ani stimülasyon kaybına tepki gösterir ve ne olduğunu görmek için başımı çeviririm, umarım sadece soyunup beni düzgünce sikmek için ara vermiştir.

Ama bunun yerine, birkaç adım geri çekilmiş, kollarını kavuşturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle duruyor.

Barı bırakıp ona dönerek, "Alex," diyorum. Yalvarmıyor, emrediyorum.

"Bana ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

"Seni sadist piç kurusu." O tanıdığım en acımasız insan. Artık karar verdim. Kötü. Korkunç. Düşmanca. Bir zorba. Şortunda benim amımı ıslatan kocaman bir çadır olan bir zorba, ama yine de bir zorba.

Ben inatçıyım ve pes etmeyi reddediyorum - bu konuda değil - ve değnek hala yerde titriyor ve ben kendi kendine yeten modern bir kadını, lanet olsun.

Bu yüzden onu alıp başını kasıklarına bastırıyorum. "Ha!"

Sırtışı kayboluyor.

Külotum ve şortumdan bile, şişmiş klitorisim için titreşim çok güçlü. Aslında çok güçlü ve yerini ayarlamam gerekiyor, ama anında, onun beni bıraktığı yere geri dönüyorum. "Sana ihtiyacım yok," diyorum nefes nefese.

"Onu bırak, Riah."

"Uh uh. Ben... geleceğim. Tamamen. Kendi başıma." Hem de muhteşem bir şekilde. Tam orada. Tam... orada...

Ama sonra Alex önümde duruyor ve değneği almaya çalışıyor. "Bırak dedim."

"Sen çok egoistsin. Beni orgazm etmek için sana ihtiyacım yok." Dönerek, nesneyi onun ulaşamayacağı bir yerde tutmaya çalışıyorum.

Ama o çok hızlıdır ve kollarıyla beni sıkıca sarar, beni ezici gücüyle nesneyi elimden alır ve başının üzerine kaldırır.

Ona dönüp parmak uçlarımda beş saniye boyunca ona uzanıyorum, sonra elle yapmanın da aynı işi gördüğünü hatırlıyorum. Elimi külotumun içine sokup öfkeyle ovmaya başlıyorum.

Alex bundan hoşlanmaz. "Yapma."

"Mm. Tam orada." Artık yakın değilim, ama gözlerimi kapatıp öyleymiş gibi davranıyorum. "Evet. Evet."

"Riah. Dur." Asanın yere düştüğünü duyuyorum, sonra kolumu çekiyor, şortumdan elimi çekmeye çalışıyor. "Dur."

"Hayır. Durmayacağım. Bu *benim* vücudum. Bu *benim* kariyerim. Bu benim ve bunun büyük bir kısmını feda etmek zorundayım. Başkalarının benim için neyin en iyi olduğuna karar vermesinden, onların niyetlerini sorgulamaktan ve

onların her zaman bencil ve egoist olduklarını ve aslında benim için en iyisinin ne olduğunu hiç düşünmediklerini fark etmekten bıktım. Bundan nefret ediyorum Alex. Bundan nefret ediyorum."

Bu, bir süredir içimde biriken bir kızgınlık. Hak ettiğinden çok daha fazlasını hak ediyor, ama hepsini o alıyor, çünkü bu benim için tek bir olay değil. Benim adıma alınan uzun bir dizi kararın sadece biri. Benim görüşüm alınmadan değerlendirilen fırsatlar, çoğu için çok minnettarım, ama hepsi benim kendi başıma ulaşamayacağım şeyler. Bu garip bir tür kölelik, yeteneğin var ama gücün yok, bu yüzden bir yere varabilmek için kendimi başka birine bağlamak zorundayım.

Kendimi o kadar sıkı bağlarım ki sonunda düğümler oluşur.

Alex'in ne zaman mücadele etmeyi bıraktığını bilmiyorum - ya da benim ne zaman bıraktığımı - ama ben bağırmayı bitirdiğimde, o beni kucaklıyor, bir kolunu gövdemden etrafına dolamış, ağzını saçlarıma gömmüş.

"Şşş." Ses kulağımı gıcıkıyor, ama daha fazla dikkatimi çeken şey, benim parmağımın üstüne koyduğu başparmağıyla klitorisimi nazikçe okşaması. "Bana bırak."

İnleyerek görevi ona bırakıyorum. Muhtemelen şu anda orgazm olmak için kafam çok karışık, ama yine de sarılmak ve okşanmak iyi geliyor, ben de buna izin veriyorum.

Masajına ara vermeden, alnını benim alnıma dayayacak şekilde hareket ediyor. "Senin içindi, Riah. Senin için yaptım."

Sesi yumuşak ve içimdeki bir şeyi harekete geçiriyor, bana güvenmemi söylüyor. Ona güvenebilir miyim? Ne kadar çok güvenmek istediğim garip.

Ama özlediğim şey özgürlükken, güvenmek yine de bir fedakarlık.

Açıklamak için ağzımı açtığım anda, içimde bir zevk dalgası oluşmaya başlar. Omurganın dibinde bir karıncalanma hissi olarak başlayan bu duygu, vücudumdaki her sinire yayılır. Nefesim boğazımda takılır ve kalbim hızla çarpmaya başlar, vücudum artan yoğunluğa tepki verirken, bu duygu giderek güçlenir, güçlenir, güçlenir...

Sonra koridordan bir ses gelir ve ikimiz de donakalırız.

Alex benden önce birinin geldiğini fark eder ve elini külotumdan çıkarır ve benden uzaklaşır. İpi bağlamaya bile çalışmam, ama Hunter elinde telefonu, koşudan terli bir halde içeri girmeden önce onu örtmek için tişörtümü aşağı çekerim.

"Sanırım bu iş iyi sonuçlanacak. *Forbes* beni aradı. ve..." Hunter ekranından başını kaldırıp beni görünce duraksıyor.

beni gördüğünde duraksar. "Sen de ona bağırmaya mı geldin?"

Küçük çöküntüm, tartışmam ve (birkaç) kaçırdığım orgazmdan dolayı o kadar yorgunum ki, şimdi daha çok ağlamak istiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Ya telefonunu kaybettiği için aptalın tekidir ya da bunun sızdırılmasını sağlayan inatçı bir pisliktir." Hunter kendi telefonunu kaldırarak viral videoyu gösterir. "Hangisine inandığımı tahmin et. Asla itiraf etmemesi akıllıca."

Hunter beni izlerken, kardeşine bakıyorum. Önceki faaliyetimizden dolayı yüzümün kızardığını ve dikkatimin dağıldığını biliyorum, ama Alex başparmağını ağzına götürüp emdiğinde vücudumu yepyeni bir kızarıklık kaplıyor.

"Bak, o kadar kızgın ki, yüzü kıpkırmızı," diyor Hunter. "Ben de öyleydim, Zy, ama sanırım her şey yoluna girecek." Alex'in yanına gidiyor, Alex neyse ki parmağını ağzından çıkarmış, ve omzuna hafifçe vuruyor. "Sen şanslı bir herifsin."

Alex'in bunun için neyi riske attığı sonunda aklıma geliyor. Kardeşine ilk kez açıkça karşı çıktı ve Hunter'ın ses tonundan, sızıntının aldığı tepkilere rağmen, ilişkilerinde bunun sonuçları olacağını anlayabiliyorum. Bunu gerçekten benim için yaptı. Hunter'a rağmen.

Bu, şu anda düşünmek istemediğim bir tür duygu uyandırıyor bende.

Düşünemiyorum.

"Sosyal medya seni izlenmesi gereken bir numaralı yıldız olarak gösteriyor, bebeğim.

Bana kin beslemeyeceksin, değil mi?

Alex'in işleri kendi başına halletmesinden nefret ettiğim kadar Hunter'ın onayından da nefret ediyorum. Benim için bu kadar önemli bir konuda nasıl hissetmem gerektiğini söylemesi küçümseyici bir davranış. Bu da "burada herkesin gücü var ama benim yok" dinamiğinin bir parçası ve ben buna cevap veremiyorum.

Alex'in aynı sorunu yok. "Hayır. O, kimin arkasını kolladığını biliyor."

Gözleri beni delip geçiyor ve savaşımızda bir ilerleme kaydettiğimizi düşünmeme rağmen, yine kapana kısıldığımı fark ediyorum.

Hayır demek yalan olur, çünkü aslında sonuçtan memnunum. *Evet* demek, sonuçta onun kazandığı anlamına gelir.

Ve onun kazanmasına izin vermek, ona güvenmek demektir. Tek kelime etmeden, arkasını dönüp gidersin.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

RIAH

Aynadaki yansımama şaşkınlıkla bakıyorum.

Alex'in benim için seçtiği muhteşem beyaz elbise, zarafet ve çekiciliğin somut örneği. Hunter'ın bu parçada istediği gelin imajı tersine çevrilmiş, Madonna'nın 80'lerin ikonik stiline bir gönderme yapılmış, ancak modern ve şık bir dokunuş eklenmiş. Açık sırt ve derin dekolte, güven ve seksapeli yansıtıyor, eteğin aşağıya doğru uzanan fırırları ise kalçalarımı ortaya çıkararak, bu sofistike kıyafete cesur bir dokunuş katıyor.

Bu tasarım bir şaheser, yeni kişisel markama mükemmel uyuyor ve Met Gala'daki pek çok kişi gibi haute couture olmasam da, temaya uygun olduğumu ve kırmızı halıda dikkat çekeceğimi biliyorum. Hunter'ı kızdırmadan, ki bu da bir artı.

"Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim," diyor Whit, kapı eşiğinden izlerken.

Zully sırtımdan sarkan bukleleri ayırmayı bitirir ve başını sallar. "Ben bir dönüşüm dahisiyim. Ne diyebilirim ki?" Whit ağzı açık kalınca Zully güler. "Ah, elbiseyi kastediyorsun. Evet. Şef öpücüğü gibi." Bir eliyle parmaklarını ve başparmağını birbirine yaklaştırır ve dramatik bir şekilde havaya atar.

"Sen şefin öpücüğü gibisin, Zully." Ona sarılmak için eğilmiyorum çünkü bizi mahvedeceğini biliyorum. Bugün üçlü görev yapıyor. Sadece saçımı ve makyajımı yapmakla kalmadı, şimdi de

Brysin ve kendisinin saçını ve makyajını da yapmak zorunda, çünkü onlar da galaya katılacaklar. "Yetişebilecek misin?"

"Doğru. ıkmak üzere olduğumu unutmuşum. Orada görüşürüz!" Zaten ihtiyaçlarını valizine koymuş, ben ona bol bol teşekkür ettikten sonra, kapıya kadar eşlik etmemi istemeden ayrılıyor.

O gittikten sonra Whit odaya girer. Nadiren duygusal davranır, bu yüzden arkamdan bana sarılır ve başını omzuma yasladığında saçımın bozulmasını umursamam. "Elbise, saç veya makyaj değil. Sensin."

Ellerimi Whit'in belime koyuyorum. "Mm. Elbise yüzünden."

"Evet, elbise yüzünden." Aynada onun kendini beğenmiş gülümsemesini görebiliyorum. "Ve bu adamı kovdun."

Gözlerimi devirdim. "Oh, neyse ne."

Alex müzik videomu sızdırdığından bu yana geçen bir buçuk hafta içinde, ikimiz de sesli mesajdan bahsetmedik. Onu şahsen görmedim, ama kesinlikle alışıyor. Günde birkaç kez, halkla ilişkiler stratejisini basın danışmanım, Claude, plak şirketi ve tur sponsorlarıyla görüşürken bana da bilgi veriyor. Gönderiler ve yorumlar konusunda benimle ve sosyal medya yöneticimle sürekli iletişim halinde. Tüm platformlarda takipçi sayım patladı ve açıkçası, onun ngrleri olmasaydı bunalmış olurdum.

Alex, her fırsatta benim neye ihtiyacım olduğunu bildiğini kanıtlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Kariyerimde dalga yaratmama yardım eden kişinin o olduğunu.

şu anda genel olarak kimin daha fazla katkı sağladığını, onu mu yoksa Hunter'ı mı, ölçmek zor. Bunu hesaplayıp karşılaştırma isteğimi görmezden geliyorum.

Ama sonra Alex bu elbiseyi gönderdi ve ben de "Hunter kim?" dedim.

Whit aynada gözlerime bakıyor. "Takımında seni anlayan biri olduğu için mutluyum. Ona iyi olduğunu söylemelisin."

Kafamın yarısı bu adamın egosunu okşamaya gerek olmadığını, diğer yarısı ise ona bundan çok daha fazlasını söylemem gerektiğini düşünüyor. Ama şu anda beni anlayan diğer kişiye daha çok odaklanmış durumdayım. Hunter'ı anlattığımdan beri Whitney ile daha yakınlaştık.

birkaç blok ötedeki yeni ve popüler bir modern sanat galerisinde iş bulduğunda gerginlik büyük ölçüde azaldı, ama bence hala benimle paylaşmadığı bir sorunu var. Sık sık sessiz kalıyor. Eskisinden daha fazla evde kalıyor. Kafasında daha fazla zaman geçiriyor.

Onun ellerini sıkıyorum. "Bu gece gelmek istemediğinden emin misin?"

Boylarımız birbirine yakın olduğu için Whit, Hunter'ın benim için ayırdığı elbiseyi giyebilir ve Alex'in dediğine göre bir biletimiz var. Bu noktada bunu gerçekleştirmek için acele etmemiz gerekecek, ama Zully'yi ayırtmak için çok erken hazırlanmam gerektiğinden, zamanımız var.

Beklendiği gibi, Whit başını sallar. Sonra, sanki sormakla onu geri çekilmeye zorlamışım gibi, uzaklaşır. "Teşekkürler, ama topuklu ayakkabılar. Hayır." Abartılı bir şekilde titrer. "Zaten moda yorumlarını gerçek zamanlı olarak dinlemeyi seviyorum. Mikrodalgada Çin yemeği artıkları var. Muhtemelen şimdiye kadar pişmiştir."

Bu bahaneyle onu odadan çıkardı, ama kapıda yine durdu. "İnternetteki yorumları sana canlı olarak yazabilir miyim?"

Bütün gece sürekli telefonumu kontrol edersem Hunter'ın ne kadar sinirleneceğini tahmin edebiliyorum, ama o benim kardeşim. "Uh, sormak zorunda mısın ki?"

Bir saat sonra, Hunter'la buluşmak için yukarı çıkmak üzereyken o bir mesaj gönderdi.

Araba beş dakika sonra gelecek.

Bunu, doğrudan aşağı inmek için bir işaret olarak alıyorum.

Lobide Hunter'ı bulamayınca, Mayıs ayının son günlerinde dışarı çıktım ve tahmin ettiğim gibi, bir araba zaten bekliyordu. Bize limuzinle gideceğimiz söylenmişti, ama bunun yerine bir Bentley olması beni şaşırttı.

"Bayan Watson?" diye sorar şoför. "Benim."

Bana kapıyı açmak için kenara çekildi. Arka koltuğa oturdum, Hunter'ın diğer tarafta oturmuş olmasını bekliyordum, ama onun yerine başka bir Sebastian vardı. Kalbimin

yükselten ve midemi bulandıran adam. Klasik çift düğmeli smokin, siyah içlik, kravatsız, saçları mükemmel bir şekilde kesilmiş ve şekillendirilmiş.

"Alex. Ne yapıyorsun...?" Bana nasıl baktığını fark edince sözlerim kesilir. Gözleri, boynumun açıkta kalan kısmına hayranlıkla kayar ve bir anda, sanki onun malıymış gibi meme uçlarım dikleşir.

Aniden, bu adama bu kadar yakın olmanın, kısa bir süre için bile olsa, tehlikeli bir fikir olduğunun farkına vardım. Bu düşüncemi pekiştirmek için, şoför direksiyona geçti ve tüm kilitler klik sesiyle kapandı, kaderimi mühürledi.

"Hunter şehirde bir iş ile meşgul." Alex, sormadığım soruyu sezerek, birbirimize bu kadar yakın olmamızdan hiç etkilenmemiş gibi, sorunsuzca cevap veriyor. "Onunla orada buluşmak için zamanlamamız var."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, ki bunun kalbim olduğundan eminim, ve bunun nasıl Alex ile bir arabanın arka koltuğunda yalnız kalmamla sonuçlandığını anlamaya çalışıyorum. "Limuzini aldı. Peki bu araba...?"

"Benim."

Araçtan bahsediyor, açıkça satın aldığı ve sahip olduğu cansız bir nesneden, ama yemin ederim ki sanki benden bahsediyor gibi geliyor. Sanki beni sahipleniyor gibi.

Beni saran sıcaklık o kadar yoğun ki, başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

Gözlerim onda olmadan, mantıklı düşünme yeteneğim geri geliyor ve sonra kafam karışıyor çünkü şoför, Alex'in arabalarına hiç binmemiş olmama rağmen, daha önce gördüğüm birisi. "Ama..."

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Alex açıklıyor. "Sürücü ekibimizi paylaşıyoruz."

"Oh." Bu, ön ve arka koltuklar arasında pencere olmadığı için bu araba yolculuğunda olan her şeyin Hunter'a ulaşabileceği anlamına geliyor, bu yüzden davranışlarımıza dikkat etmeliyiz.

Bu beni rahatlatıyor mu yoksa hayal kırıklığına mı uğrıyor, bilmiyorum. En azından bu yolculuğu daha az tehlikeli hale getirmeli, ama deneyimlerim bana Alex'in istediği şeyi istediği zaman elde etmeyi başardığını öğretti.

Bu haksız bir düşünce. Aramızda yaşanan her şeyin suçlusu benim deyim, ve ne kadar uygunsuz davranmış olsak da, Alex bizi hiçbir zaman yakalanma riskine sokmadı.

Bir kez daha ona güvenme dürtüsü hissediyorum.

Hunter ona söylemeseydi Alex beni almazdı diye düşününce bu düşünce kafamdan siliniyor. Büyük kardeşin küçük kardeşe verdiği bir başka emir, muhtemelen bir iyilik olarak sunulmuş.

Ve nedense, Alex her zamanki gibi hemen harekete geçti.

"Beni bıraktığın için teşekkürler. Zahmetine katlandığın için üzgünüm."

"Neden? Bana borçlu kalacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

Daha önce kızarmamışsam, şimdi kızardım. Bir sürü nedenden dolayı. Açıkçası, en son borç oyununu oynadığımız zamanı düşünüyorum ve o oyun ciddi bir mavi klitoris vakasıyla sona ermiş olsa da, kızlık organlarım bunu hatırlamıyor olmalı çünkü aniden titremeye başladılar.

Bu hatırlatma beni başka şekillerde de heyecanlandırıyor. Çünkü ona hala kızgınım. Beni kenara ittiği için, ki bu belki biraz önemsiz bir şey, ama aynı zamanda o lanet videoyu sızdırdığı için de. Ve kariyerimde ne kadar az kontrolüm olduğunu ve onun ve kardeşinin gibi zenginlere ne kadar bağlı olduğumu hatırlattığı için. Ve özellikle de, bedenimi pazarlık için kullanan bir kişi olmak istemediğim halde, Alex ile olan ilişkilerimde seksi bir şekilde denklemden çıkaramadığımı kanıtladığı için.

"Oh, hala kızgın olamazsın. Şimdiye kadar her şeyin senin yararına sonuçlandığını görmüşsündür." Görünüşe göre, öfke ona yansıyan tek duygum. Bu muhtemelen en iyisi.

"Evet, şanslıydın." "Şanslı değildim. Biliyordum."

Video, viral dalganın ardından ancak şimdi sakinleşiyor. Bu olaydan bir dizi PR fırsatı doğdu ve sponsorlarım tur programına birkaç tarih daha ekledi. Dürüst olmak gerekirse, bu kariyerimde başıma gelen en iyi şeylerden biri oldu ve her ne kadar bunun tam tersi de olabileceğine inanmak istesem de, içimden bir ses Alex'in bunun olmasına izin vermeyeceğini söylüyor.

Yine de. "Bu bir prensip meselesi." "Sende öyle bir şey var mı?"

Başımı o kadar hızlı çevirip ona sert bir bakış attım ki, boynum incinse bile şaşmazdım.

"Şaka yapıyorum," diyor, ben ona döndüğümde zaten gülümsüyor. Şaka olsa bile, hiç komik bulmuyorum. "Siktir git."

"Deniyorum."

Sesi çok alçak, sadece ben duyabiliyorum ve yumuşak gürültüsü omurgamda hoş bir titreme yaratıyor. Ya da belki de sözlerin kendisidir. Geçmişini tekrarlamak istediğini ilk kez açıkça ilan ediyor ve keşke bu kadar heyecanlanmasaydım diyorum.

Bir an için gözlerimi kapatıp, kanımdaki arzuyu yatıştırmaya çalışıyorum ve aklıma bir düşünce geliyor. "Bekle. Videoyu bu yüzden mi sızdırdın? Çünkü sen öyle düşündün diye mi...?" Şoföre bakıyorum ve o dinlemiyor gibi görünse de, cümleyi bitirmiyorum.

Alex ne demek istediğimi anlıyor.

Elini aramızdaki bankın üzerine koyuyor, parmak uçları elbisenin açık yırtmaçına değecek kadar yakın, eğiliyor ve neredeyse fısıldayarak konuşuyor. "Gerçekten yatağına geri dönmek için hak etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

İçimde bir heyecan dalgası hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Bir daha asla olmayacak demiştim."

"Ciddi değildin."

"Ciddiydim."

"O gün spor salonunda, sana parmaklarımdan fazlasını sunmuş olsaydım, hayır der miydin?" Konuşurken, işaret parmağının ucunu açıkta kalan uyluğumun üzerinde gezdiriyor. Yukarı, yukarı, yukarı, kalça kemiğime ulaşana kadar. Bu elbiseyle imkansız olan iç çamaşırı giymediğimi fark ettiğinde gözlerindeki ışıltı, yırtıcı ve büyüleyici.

Yutkunuyo

rum.

Yine.

Açıkçası, iması doğru. Altımda sıvı birikmeye başlasa, bacaklarımı o kadar hızlı açardım ki. Tanrıya şükür, fırfırlı etek kıvrılarak kıkımın arkasında toplanıyor ve elbisedeki lekeleri gizliyor, aksi takdirde başka bir halkla ilişkiler krizi yaşayabilir ve muhtemelen başka bir Sebastian deri koltuğu mahvedebilirdim.

Bu onun suçu olurdu. Benim değil.

Bu düşünceye tutunmaya çalışıyorum. "Mesele şu ki..."

Elini elbisenin altına doğru uzatıp, bu karışıklığın sorumlusu olan orospu amcığı bulduğunda, tüm düşüncelerim durur. "Mesele şu ki, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Klitorisimi sanki kendi kişisel oyuncağıymış gibi okşuyor. "Seni ileriye götürecek şeyin ne olduğunu biliyorum. Tıpkı o koreografinin seyircileri kendine çekeceğini bildiğim gibi. Tıpkı bu elbiseyle muhteşem görüneceğini bildiğim gibi."

Gözlerimi kırıştırıp, onun sözlerine konsantre olmaya çalışıyorum. Şu anda uyluklarımla mücadele ederken bu çok zor - açmalı mıyım, kapatmalı mıyım? Alex'in vahşi ifadesi ve yetenekli parmakları yüzünden bu özellikle zor.

Neyse ki, dönüş sinyalinin sesi büyüü bozdu. Sürücüyü hatırladım. Durumumuzu hatırladım ve Alex'in elini uzaklaştırdım, arka koltuğu görebilecek şekilde dikiz aynasının eğik olmadığını umarak.

Sonra onun son sözlerine takılıp, konuşmayı güvenli bir konuya yönlendiriyorum. "Elbise inanılmaz, Alex. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum..."

Elini güvenli bir şekilde kucağına geri koyarak sözümü kesti. "Bana teşekkür edemezsin çünkü gerek yok. Bu benim işim. Başarılı olmak için ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlamak benim görevim."

"Ama o değil." Hunter'ın adını kasten kullanmıyorum. Kimden bahsettiğim belli.

Bir an için, kardeşinin benim kariyerim için neden yanlış olduğunu tekrar anlatacağını sandım, ama beni şaşırttı. "Sen söyle."

Düşünmeme gerek yok. Jake Dunham'ı getirip *Rolling Stone'u* ve ardından Damia'yı koreograf olarak işe almak. Ayrıca, tüm para ve halkla ilişkiler. "O çok şey kattı, Alex. Beni büyük bir seviyeye çıkardı. Bu yadsınamaz."

"Ona da fayda sağladığında."

"Tüm bu düzenlemenin sebebi de bu sayılır." "Ama son zamanlarda senin için ne yaptı?"

Bunu ciddi ciddi düşündüm. Çünkü artık en önemli bağlantılar kurulduğu için, Hunter'ın odak noktası

başka yerlere kaydı. Nadiren takım toplantılarına katkıda bulunuyor, sadece ne zaman ve nerede olmam gerektiğini söylüyor. Eskisi gibi benimle işbirliği yapmaya çalışmıyor. Fikirlerimi veya önerilerimi sormuyor.

Ama belki de bunun nedeni, kariyerimin şu anda farklı bir noktada olmasıdır.

Ve bu, onun gitmek istediği yön olmasa da, video sızıntısından gelen başarıyı kesinlikle benimsedi. "Tamam, koreografi konusunda yanılmıştı," diye kabul ediyorum. "Ama şimdi anlıyor. Ve bu geceki elbiseyle... sadece kendisine uygun bir şey istiyordu, ama sen ikimizin de ihtiyaçlarını karşılayacak bir yol buldun. Yön değiştirdin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Statükoyu bozmak için bir neden yok diyorum. Bu işe yarıyor."

"Bu işe yarıyor." Sanki az önce söylediğim sözler benim sözlerim değilmiş gibi, sıkıcı bir şekilde sözlerimi tekrarlıyor.

"Bazen zorluklar oluyor, ama idare ediyoruz. Öyle değil mi? Kısmen senin sayende." Bu, hak ettiği övgüyü vermemek olsa da, itiraf etmek beni çok üzüyor. "Sanırım hepsi senin sayende."

"O yüzden ortalığı karıştırma. Her şeyi olduğu gibi bırak ve bir sonraki yangını da bu kadar kolay söndürebileceğimi umut et, çünkü eski dost Alex nasıl dönüp durması gerektiğini bilir."

Böyle söylediğinde strateji zayıf geliyor, bu yüzden sadece omuz silkiyorum.

Bir şey fırlatmak istiyor gibi görünüyor. Muhtemelen beni.

Mesele şu ki, ortalığı karıştırmamak, yeni kişiliğimle yapmaya çalıştığım şeyin tam tersi. Ben ortalığı karıştırmak *istiyorum*. Yıkıcı olmak istiyorum. Kadınların cinselliklerine sahip olma hakları konusunda toplumsal tartışmada bir ses olmak istiyorum.

Öyleyse Hunter statükoyla eşittiyse, neden onu korumak için bu kadar çok mücadele ediyorum?

Alex'e dönerek soruyorum. "Sen ne öneriyorsun?"

Bu sefer şoföre bakan o. "Sana zaten söyledim."

Damia'nın koreografiyi değiştirmesiyle ilgili tartiştığımız sahneyi kastediyor. Hunter'ın çek defterini sağladığını hatırlattığımda, Alex yerine kendini gönüllü olarak finansör olarak teklif etti.

Ama tartişmanın hararetinde söylenen sözler, seks sırasında söylenen sözler gibidir — sayılmazlar. "O anlık bir dürtüydü."

"Haklısın. Ama daha fazla düşündüm ve kararımdan vazgeçmiyorum." Bu çok cazip. Çok, çok cazip.

Çünkü benim markam konusunda kendini kanıtladı. Defalarca. Benim vizyonumu anlıyor. Ama aynı zamanda çoğu zaman pisliğin teki. Ayrıca, birbirimizin cinsel organlarına dokunmadan aynı odada bulunamıyoruz. Bunun onun planının bir parçası olup olmadığından emin değilim ve evet, onun motivasyonu tam olarak nedir ki?

"Neden benim... yapmamı bu kadar istiyorsun?" Sesimi alçaltıp ona doğru eğildim, elimi koltuğa dayadım. "Onunla ilişkini bitirmemi. Bu ona ders vermekle ilgili, değil mi?"

"Hayır." Alex kesin bir şekilde cevap verdi, sonra kendini hatırladı gibi göründü. "Hayır," diye tekrar etti. Daha sessizce. "Bu düzenlemenin onun yararına olduğunu mu düşünüyorsun? Ona zarar vermiyorsun, ama başka birinin yapabileceği şekilde ona yardım da etmiyorsun. Bu noktada, seninle ilişkisini bitirmek ona daha çok yarar sağlar. Yönetim kurulunda gerçekten muhafazakar insanlar var. Ve bu sana kendini gerçekçi bir şekilde ifade etme özgürlüğü verir."

"Ve... ne? Parayla devreye girecek misin? Çünkü bu senin işin mi?"

"Bu senaryoda, sen daha çok bir yatırım olursun."

"Bir yatırım." Neredeyse titriyorum. "Bana inanmadığını biliyorum, ama ben seks karşılığında iyilik yapmam. Yapmam. Sınırımı çizdim." Yalan söylemek gibi gelmeseydi, bunu bu kadar çok söylememe gerek kalmazdı herhalde.

Alex'in eli tekrar aramızdaki koltuğa konuyor, parmak uçları neredeyse benimkilere değiyor. "Karşılığında hiçbir şey istemiyorum, Riah." Samimiyeti hissedilir. "Yatırım demek, sonunda ödeme alacağım demek. Para için benimle yatmanı beklemiyorum."

Bunu açıkça söylemesi neredeyse bir rahatlama oldu.

Ama sonra o sırtış belirir ve sesi alçalır. "Beni *eğlence* için sikmeni bekliyorum."

Tüylerim diken diken olur ve gülümsemeyi zorlukla bastırırm.

Bunu düşünmemem bile gerek. Her yönüyle kötü bir fikir.

Ve hala onun niyetini bilmiyorum. "Neden?" diye soruyorum, açıkça.

"Sikişmenin eğlencesini açıklamam gerekiyorsa, o zaman ciddi bir şekilde yanlış bir şey yapıyorum demektir."

Gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum. "Neden bana yatırım yapmak istiyorsun?"

Düşünmeden ve duraksamadan nedenlerini sıralıyor. "Çünkü param var. Çünkü sen, inandığım bir yatırımsın. Çünkü Hunter son yatırım projemizi elimden çaldı."

"İşte!" Ellerimi çırpıyorum. "Biliyordum. Bir tür intikam almak istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Daha da yaklaşır. "Senin düşündüğünün aksine, onun *peşinde* değilim. Beni sinirlendiriyor mu? Evet. Ona kızgın mıyım? Evet. Ama bu, ona gerçekten zarar vermek istediğim anlamına gelmez. Sadece bir planım vardı ve şimdi onun yüzünden yeni bir plana ihtiyacım var. Ve bence sen iyi bir plan olabilirsin."

"İyi bir plan." Bu terim hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Mantıklı, iş anlaşmaları için gerekli olan şey bu, ama bu benim yapmaya çalıştığım şeyi, olmak istediğim şeyi küçümsüyor mu?

"Fazla düşünme, Riah. Bu küçümseyici bir şey değil. İyi bir iş. İkimiz için de. Evet, insanları bir araya getirmekte iyidir. Bu onun güçlü yanı. Ben marka oluşturmada ondan bin kat daha iyiyim ve şu anda senin de ihtiyacın olan şey bu. *Bana ihtiyacın var.*"

Daha dik oturur. Sonra, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, devam eder: "Ve daha önce de söylediğim gibi, onun sana ihtiyaç duymadığı bir şeye ihtiyacı var. O da bunu yakında anlayacak ve şimdi bu konuyu halletmek herkes için daha kolay olmaz mı?"

Bu doğru mu? Olabilir. Ya da sadece bunun Hunter'ı yıkmakla ilgili olmadığını bana ikna etmeye çalışıyor.

Siktir, bilmiyorum. "Neden ona zarar vermek istemiyorsun? Ve bana 'kan bağı var' gibi saçmalıklar söyleme, çünkü kan bağıının senin ailede ne anlama geldiğini gördüm ve pek bir anlamı yok."

Derin bir nefes alır ve sessiz kalır, ama hesap yapıyormuş gibi değil, neyi açığa vurmak istediğine karar veriyormuş gibi gelir bana.

"Hunter'a ne olursa olsun, ayakta kalacağımı biliyorum," diyor sonunda. "O bunu garanti ediyor. Annem beni terk ettiğinden beri, çocukluğumdan beri... Bunca yıldır beni sadece yanında tutmakla kalmadı. Her masada bana bir yer ayırdı. Çünkü *ben onun adamıyım* ve o kendi adamlarına böyle davranır.

"Sen de onun bu yönünü fark etmişsindir, eminim. Bu yüzden ona güvenip yardımını istedin. Çünkü elbette. Kendini düşünüyor ve evet, öncelikleri var, ama gerçekten insanların da yanında götürmek istiyor. Senin belirli bir imaja sahip olmanı istiyor, ama aynı zamanda senin de başarılı olmanı istiyor. Benim yatırıma aldı, ama benim için başka bir şey bulur bulmaz, onu bana verecek. İstedikini elde etmekten emin olacak, ama hepimizi oraya götüremezse bunun bir önemi olmayacak."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Biliyorum. Gördüm. Sen inanmıyor musun?" Aslında inanıyorum.

Ya da ben öyle yaptım. Yani, onun ne demek istediğini tam olarak anlıyorum. Kardeşinin çekici yanı kesinlikle bu. İstedikisi zaman günlerce süren bir çekiciliği var. Büyük laflar ediyor, ama aynı zamanda bunları gerçekleştiriyor. İlham verici biri. Size, size inandığını hissettiriyor ve o zaman kendinize inanmamak imkansız hale geliyor. Bazen mesafeli veya bencil olsa ne olur ki, yaptığı her şeye bakın. Size yaptırdığı her şeye bakın.

Ama Alex'ten bunu duyduğumda, onun uyandırdığı duygularla bulanıklaşmak yerine bir yabancı olarak dinlediğimde, Hunter'ın gerçek yeteneğinin coşkulu destek değil, manipülasyon olup olmadığını merak ediyorum. "Çevresindeki herkesin, ihtiyaçları olmasa bile ona ihtiyaçları olduğunu düşünmelerini sağlamak için gerçekten iyi bir yol gibi görünüyor."

Alex'in gözü seğiriyor. Bu, benim tam isabetli bir tespit yaptığımı ve aynı zamanda onun sinirine dokunduğumu gösteren tek işaret.

Ama bir saniye sonra tavrını değiştirir. "O zaman onu terk etmek için daha da fazla neden var, sence de öyle değil mi?"

Sonraki birkaç dakika sessizce yol alıyoruz. Çok şey söylendi ve düşünülmesi gereken çok şey var, ama aslında tek düşündüğüm şey, Alex'in sessizliğinde Hunter'ın sessizliğinde olduğu gibi yalnızlık hissetmemem. Ve Hunter benim adıma para dağıtırken, Alex bana değer verildiğini hissettiriyor. Los Angeles'tan ayrılmadan önce bize yiyecek aldı.

Ne içmeyi sevdiğimi hatırlıyor.

Bana doğum adımla hitap ediyor ve sahnedeki kişiliğim ile gerçek hayatım arasındaki sınırı gördüğünü ve bu sınır bulanıklaştığında bile, günün sonunda hala Mariah Watson olduğumu anladığını biliyorum.

Met Gala'ya vardığımızda, Hunter çoktan oradaydı, önümüzde kırmızı halıda duruyordu, geleneksel tasarımcı siyah smokiniyle damat gibi görünüyordu. Ax ve tanıdık olmayan partneri kenarda durmuş, Hunter tanınmış bir eğlence sunucusuyla canlı bir sohbeta dalmışken arka plana karışmışlardı. Hunter'ın hareketli bir şekilde el kol hareketleri yaptığını görebiliyordum, ama etrafımdaki gürültü ve kargaşa onun söylediklerini duymamı imkansız hale getiriyordu.

Muhtemelen cesur bir şey. Yarınki haberlerde alıntılanacak bir şey.

Bir bölüm müdürü, Alex ve bana röportaj bitene kadar beklememizi işaret ediyor ve ancak şimdi, sırtımda onun vücudunun sıcaklığını hissedip, önümde Hunter'ın soğuk kişiliğini beklerken, farkına varıyorum. "Randevun yok mu?"

"Zyah!" Gözlemcilerin arasından biri bağırır ve ben o yöne doğru gülümserim, kesinlikle çekilen cep telefonu fotoğrafı için poz veririm.

Adımın seslenmesi Hunter'ın dikkatini çekiyor ve beni işaret ediyor. Elbiseyi incelerken gözleri kısılıyor, sonra onaylayarak gülümsüyor ve bana el sallıyor.

Alex bu tasarımla gerçekten sınırları zorlamayı iyi biliyordu, değil mi?

Elini belimin alt kısmına bastırıldığını hissediyorum, beni Hunter'a doğru itiyor, ama Alex beni göndermeden önce soruma cevap vermek için önce eğiliyor. "Getirmek istediğim tek kadın, başkasının koluna yapışmaya çalışıp duruyor."

Bu sözler beni vururken düzinelerce kamera flaş patladı. Hunter'a doğru yürümeye başlasam da - buradaki herkesin gözünde erkek arkadaşım olan - Alex'e bakmadan edemiyorum. Bu fotoğraflar internete düştüğünde ne gösterecekler acaba? Yüzümdeki ifade neyi ele verecek?

Hunter'ın yanına gittiğimde, halı yürüyüşünü birlikte bitirip, röportaj zamanımızı çift olarak paylaşıyoruz. Böylece bireysel basın zamanımızı yarı yarıya azalttığımız birden fazla kez aklıma geliyor. Alex haklı mı? Hunter ve ben birbirimize yardım etmekten çok zarar mı veriyoruz?

Ama aynı zamanda, bana daha önce hiç olmadığı kadar çok soru sorulduğunu da fark ediyorum. Hunter beni bırakacak mı acaba?

Kalabalıkta Alex'i kaybettik ve neredeyse bir saat sonraya kadar onu tekrar görmedim. Barın yaklaşık üç metre uzağında duruyordu ve Hunter, genç bir film yıldızına (daha önce yatmamışsa, daha sonra yatmaya çalışacağından eminim) Oprah Winfrey ile tanıştığımız zamanki abartılı hikayesini anlatırken, ben de fırsatı değerlendirip Alex'in yanına gittim. "After partilere gidecek misin?"

"Planlamıyordum." Barmen'den içkisini alır, teşekkür eder ve sıradaki kişiye yerini bırakır.

Sesimi alçaltıyorum. "Eğer gelirim..." Kafamı sallıyorum. Dersimi aldım. Alex'in, Hunter'la paylaştığım binadan çıkarken yakalanması, benim yakalanmamdan çok daha kolay. "Eğer gelersen, bunu daha ayrıntılı konuşabiliriz. En iyi yol için bir plan yapabiliriz... yön değiştirmek için."

Bu, aslında evet demeden teklifine evet demekle aynı şey ve kalbim onun cevabını beklerken göğsümde çarpıyor.

İçkisini yudumlar – sanırım viski – ve sanki bu konuşma önemsizmiş gibi kalabalığa bakar. "Eğer gelirim, seni sikmemek için hiçbir neden yok."

Onun kadar soğukkanlı görünme çabamda başarısız olduğumdan eminim, ama ciddi bir ifade takınmayı başarabiliyorum. "Tamam. Bunu aklımda tutacağım."

Akşamın geri kalanında kendimi Sindirella gibi hissediyorum, ayrılma zamanı gelene kadar endişeyle dakikaları sayıyorum. Benim senaryomda ise, bir prene doğru koşarken diğerinden kaçıyorum ve prensler yerine ikisi de kurt.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ALEX

Hunter bana bir şampanya kadehi uzattıktan sonra kendi kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldıralım mı?"

Riah zaten kadehini elinde tutuyor ve o da kaldırıyor. Şişeyi ben seçmiştim, bu yüzden onun damak tadına uygun kadar tatlı olduğunu biliyorum. "Neye kadeh kaldıralım?" diye soruyor.

"Elbette elbiseye. Zaten gecenin en iyileri listesine girdik ve bunun sebebi benim kıyafetim değil." Bana kalırsa, bakışları onun vücudunu tararken fazla sahiplenici ve benim rahat hissetmem için biraz fazla yakın duruyor.

Neredeyse içgüdüsel olarak ona doğru bir adım atıyorum. En azından üçgeni dengeliyorum.

"O halde Alex için kadeh kaldıralım." Riah ağırlığını bana doğru kaydırır.

Mıknatısa doğru eğilen demir çubuk gibi, ben de zaten yarı sertleşmiş durumdayım.

Gece bitmeden onun içine gireceğim.

Hunter odadayken bunu düşünmemeliyim, yoksa niyetim belli olur.

"O zaman Alex'e." Ses tonunda bir parça düşmanlık var, ama bunu görmezden gelmek kolay, çünkü kötülük Sebastian'ın patentli aşk dilidir. "Seni takımımızda çalıştırmak istememin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Bizim *takımımız*.

Yemin ederim, Riah'ın yanımda tedirgin olduğunu hissedebiliyorum. Bu *onun* takımı. Geri kalanımız ona hizmet etmek için çalışmalıyız, çünkü o yeri doldurulamaz olan kişi.

Ancak, kardeşimi tanıyorsam, muhtemelen o böyle düşünmüyor.

Önce Hunter'ın dairesine gelmek ideal bir plan değildi, ama görünüş açısından en kolayıydı. Hunter için görünüş açısından demek istiyorum. Ben bu binaya sürekli girip çıkıyorum, bu yüzden basın umursamıyor, ama gelip onun evine girmedğim görülürse, sorular sorabilir.

Riah beni davet ettikten sonra, arabamı iptal ettim ve gece bittiğinde ikisiyle birlikte eve döndüm. Hunter'ı bekleyip, o uyuduktan sonra gizlice Riah'ın evine gidecektim. Ama asansörde Hunter, Riah'ı bir içki içmeye davet etti.

Cevap vermeden önce bana baktığını fark etti mi emin değilim.

"Evet. Gelin," dedim.

Şimdi de prosecco içerek akşamı özetliyoruz, ben de kardeşim şu anda aşırı samimi davrandığı kadınla çıplak kalmaktan başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi davranıyorum.

"Damia, 'Parmakla Boyama'daki tersine dönüşten kesinlikle keyif almış görünüyordu." Bunu söylerken Riah'a dokunmasına gerek yoktu, ama Hunter yine de elini onun beline koydu.

"Öyle olmalı." Riah, fark edilmeden mesafe koymaya çalışır gibi ağırlığını diğer bacağına vermiştir.

Belki de artık bu bir alışkanlık haline gelmiştir. Bütün gece ona dokunarak geçirdi. Bu modda. Ona biraz müsamaha göstermeliyim. Aklım böyle diyor. Mantıklı olan bu.

Ama onu fiziksel olarak ondan uzaklaştırmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Kanepenin kenarına yaslanıp, çenemi sıkarak izliyorum. Bu durumun nasıl sonuçlanacağına çok önem veriyorum, tabii ki. Başka bir kadın olsaydı, sonucu umursamazdım. *Bu kadın kardeşimle yatmak istiyorsa, yatsın. Başka bir tane daha çıkar.*

Başka bir Riah yok.

Onun orada ilk olan olması zaten sinir bozucu. Ama onu kaçırdı. Onu geri kazanmayı hak etmiyor.

Neyse ki, o da benim kadar bu konuda ilgisiz görünüyor. Sahte bir esneme yapıyor — gerçek bir esneme gibi gözlerine kadar ulaşmıyor — ve boş elini ağzını kapatmak için kaldırıyor. "Affedersiniz. Uzun bir gece oldu. Aşağı inmeyi düşünmeliyim."

Bana hızlıca bir bakış atıyor. Ben zaten ona bakıyorum – tabii ki bakıyorum. Onu yeterince izledim, sessizliğini okuyabiliyorum. *Evet, onun sana asıldığını görüyorum. Evet, hala seninle yatmayı planlıyorum.*

"Şimdiden mi?" Hunter belini daha sıkı kavrar ve onu kendine doğru çeker.

Kaslarım gerilir, hazır beklerim.

Ama Riah kendi başının çaresine bakabilir. Onu kuvvetle iter. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Kalmanı istiyorum." İma ettiği şey açık.

"Beni seninle yatmaya davet ediyorsun, ama bu asla olmayacak."

Bravo, bebeğim. Bravo.

Sırıltısı alaycı. "Yani cinsel olarak özgürleşen yeni Zyah sadece bir aldatmaca mı?"

"Cinsel olarak özgürleşmiş yeni Zyah'ın standartları var."

"Eğlenceli bir meydan okuma gibi görünüyor." Elini onun dirseğine uzatıyor. Onu geri çekmeye çalışıyor.

Hemen ayağa kalkıyorum. "Hayır dedi. Onu rahat bırak."

O beni dinlemiyor, ama daha önce de söylediğim gibi, o iyi bir kız. "Çek ellerini üzerimden, Hunter, yoksa yemin ederim, hayalarına dizimi indiririm."

Elbisesi üzerindeki yırtmaç, bunu yapmasına bile izin veriyor.

Hâlâ flütü elinde tutan adam, teslim olarak ellerini kaldırıyor. "Denediği için onu suçlayamazsın." Sanki onu destekleyeceğim ya da yumruğunu tokatlayacağım gibi bana bakıyor.

Eğer yine aynı şeyi yapmaya kalkışırsa, yumruğumun gideceği tek yer onun yüzü olur.

Yüzümde bunu ifade eden bir ifade olmalı ki, gülümsemesi hızla kaybolur. "Haklısın. Uzun bir geceydi."

içkisini bir dikişte bitirip bardağı bara koyar. "Ben de yatmaya hazırım. İyi geceler, Zy. Yatmadan önce ışıkları kapatır mısın, Alex?"

"Tamam," diyorum.

Aynı anda Riah, "İyi geceler," diyor.

O benden daha kibar; bunu kabul etmeliyim. Ben olsam ona yine de diz atardım. Pislik.

Hunter koridorda kaybolur; şüphesiz kızlarından birini arayıp telefon seksi yapacak ya da porno izleyecektir. Riah ve ben birbirimize bakarız, aramızda gerginlik vardır. Hunter'ın yatak odasının kapısının kapanma sesi bu gerginliği daha da artırır.

"yleyse." Yutkunur.

İkimin son yudumunu alıp ona doğru yürüdüm ve elindeki kadehi aldım, sonra ikisini de arkasındaki bara koydum. Nefesi hızlanmış gibiydi. Işık düğmesine uzanırken, göğsünde çarpan kalbini neredeyse duyabiliyordum. Elim duvarda kalarak onu kısmen hapsetti.

Oturma odasındaki perdeler asla çekilmez, bu yüzden ışıklar snse bile karanlık olmaz. şehir ışıkları ve ay ışığı tavandan tabana pencerelerden içeri süzülür ve onun yüzündeki her bir kırışıklığı net bir şekilde görebilirim. Düşünceleri yüzüne yansı mıştır, bu yüzden sormasına gerek bile yoktur, ama yine de sorar. "Beni aşağıya götürür müsün?"

Gtrmeliyim.

Öyle planlamıştım.

Ama lanet olası Hunter ve ellerinin olmaması gereken yerlerde olması. Bu bana bir şeyi kanıtlamak istediğimi hissettiriyor. Onun dokunuşunu, mümkün olan her şekilde silmek istediğimi hissettiriyor. Sanki başka bir köpeğin ininde bir kpekmişim ve onun kokusunu yok etmek için her şeye işemek zorunday mışım gibi.

"Bu odanın neresinde seni becerdi?" Fısıltı değil, ama ona yakın.

Loş ışıkta anlamak zor, ama sorduğum şeyi anladığında yanaklarının kızardığından eminim. *Neden* sorduğumu. "Alex... hayır."

Ama bu, Hunter'a söylediği hayır değil.

Bu, gergin ve meydan okuyan bir hayır. Sanki bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor, ama aynı zamanda çekici bir fikir olduğunu da biliyor ve ikna edilmeye karşı çıkmayacakmış gibi.

Boş elimi beline koyup ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bu odanın neresinde seni sikti, Riah?"

Onların olabileceği tüm yerleri hayal etmekten nefret ediyorum. Şöminenin önünde, yerde, sehpanın üzerinde, pencerelerin önünde. Kokuların örtülmesi gereken o kadar çok yer var ki.

Cevap vermiyor, ama gözleri arkamdaki bir noktaya kayıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, onun bakışını takip ediyorum. "Kanepe. O kanepede seni becerdi."

Alt dudağını ısıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Elimi yarık altına kaydırıyorum ve amının ıslak ve istekli olduğunu hissediyorum. "Bu, seni o kanepede sikmem gerektiği anlamına geliyor."

"Alex..." Nefesi kesik kesik çıkıyor. Parmaklarımla o dolgun yumruğu okşarken bir şarkı çalıyor. "O koridorun sonunda."

"O zaman sessiz olmalısın." Klitorisini dairesel hareketlerle masaj yaparken şişer. Her nefes alışında zaten nefes nefese kalıyor. Zaten titriyor ve inlememek için mücadele ediyor. "Bunu yapabilir misin?"

Dizleri titriyor ve elini koluma dayamak zorunda kalıyor. "Uh hm."

Tanrım, o kadar ıslak ki. Amının kokusu etrafımda yayılıyor, yoğun ve olgun. Havayı yalamak ve tadını almak istiyorum. Bunun yerine, ağzımı onun ağzına yaklaştırıp, az önce ısırıldığı alt dudağını yalıyorum ve o inliyor.

"İkna edici değil, Riah. Gelmeden önce sessiz kalabileceğini bilmem gerek."

"Lütfen, Alex. Yapabilirim. Sessiz olabilirim. Lütfen. Lütfen, gelmeme izin ver." Bu sefer çok güzel ve çok çabuk yalvarıyor. Genellikle onu bu noktaya getirmek daha uzun sürer.

Dürüst olmak gerekirse, bir haftadan fazladır ön sevişme yapıyoruz. Spor salonundaki kavgadan sonraki günlerde kendimi paramparça ettim ama hiç rahatlamadım. O bir iki orgazm hak etti.

Ama ben de biraz pisliğin tekiyim, bu yüzden baskımı azaltıp onun bunun için çabalamasına karar veriyorum. "Eğer boşalmana izin verirsem, eğer sen bir

Uslu bir kız ol ve sessiz kal, ben de seni hemen boşaltayım, sen de benim sikimde boşalabilecek misin? Çünkü sana bir şey söyleyeceğim." Elimi duvardan boğazına kaydırıyorum, başparmağımla boynunun dibindeki yumuşak noktayı okşuyorum. "Senin amının benim sikimi sıkıldığını hissetmeye gerçekten ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim?"

"Evet. Evet. Söz veriyorum. Evet." Göz kapakları titriyor, sonra sanki birden aklını başına topluyormuş gibi gözlerini kocaman açıyor ve ellerini yakama geçiriyor. "Sen de benim için gelecek misin?"

Kesinlikle niyetim bu. Onu en son becerdiğimde, çekip yatağa boşaldığımı hatırlayana kadar, sormak zorunda olduğunu düşünmesine biraz şaşıyorum.

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Üzerine mi, içine mi?"

Sanki sorulduğu için heyecanlanmış gibi amı kasılır. "İçime boşalacak mısın, Alex?"

"Beni orada mı istiyorsun? İçinde olmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Evet."

"Ve senin içine girdiğimde... sıkı küçük amını benim spermimle doldurmamı mı istiyorsun?"

O başını sallar, ama ben onun dilinden çıkan müstehcen kelimeleri duymak istiyorum. "Söyle. İkimiz de boşalana kadar benim büyük, kalın sikimin senin sıkı, ıslak deliğini sikmesini istediğini söyle."

"Lütfen. Lütfen o muhteşem Alex Sebastian sakinle beni sik ve sonra sıcak sperminle beni doldur." Klitorisini tırnağımla kazıyarak ödüllendirdiğimde titriyor. "Sana gerçekten, gerçekten ihtiyacım var Alex, lütfen."

Çaresiz ve titriyor, ve onu biraz daha oyalamanın eğlenceli olacağına rağmen, yaptığımız şeyin tehlikeli olduğunu unutmadım. Hunter her an buraya geri dönmeye karar verebilir.

Sikimin tetik hassas bir silah gibi hissettirmesi de ani merhametli tavrımla bir ilgisi olabilir.

Daha sert baskıya devam ediyorum, onun en çok sevdiğini öğrendiğim harekete geçiyorum ve bir dakika içinde, elime boşalıyor. Vücudu zevkten titriyor, gözleri sıkıca kapanırken ağzı açık kalıyor. Çılgılık atmaya başlıyor ama sonra

sessiz olması gerektiğini hatırlayarak bana yaslanır ve sesini omzuma bastırır.

O doruğa ulaşırken, boynunun dibindeki saçlarını okşuyorum ve kulağına övgüler fısıldıyorum. Ne kadar iyi olduğunu, ne kadar eğlenceli olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu söylüyorum.

Onu kanepeye götürdüğümde hala titriyor. Elbise engel olmasaydı onu taşırdım. Omzuma yaslandığı ağırlıkla bunu neredeyse yapıyorum.

Oraya vardığımızda, onu oturmaya zorluyorum ve sonra onun önüne geçiyorum. "Sikimi çıkar."

O benim fermuarımı açmaya çalışırken, ben de elbisesinin korsesinden göğüslerini serbest bırakıyorum. Çok esnek değil ama sütyen giymemiş ve kumaşı göğüslerinin altına kaydırarak onları dolgun ve yuvarlak bir şekilde destekleyebiliyorum. Bu müstehcen görüntü sikimi titretir ve bu tuval boyanmak için yalvarırken, içime boşalmamı istemesi beni neredeyse hayal kırıklığına uğratır.

Ama onun daha önce söylediği gibi, ben nasıl dönüleceğini biliyorum.

Elimde sikimle, ucunu meme uçlarına sürterek, keskin uçlarına ön sıvıyı sürüyorum. Ay ışığında parıltıyor ve lanet olsun, sanırım hiç bu kadar sert olmamıştım.

Onu geriye doğru itiyorum, böylece başı kol dayanağına yaslanıyor. Sonra bacaklarını düzenliyorum - bir ayağı yerde, diğeri omzumda - ve eteğini yukarı çekip amını ortaya çıkarıyorum. Bu elbisenin kalça hizasındaki yırtmaç, pratik olarak kolay bir sikiş için tasarlanmış. Onu seçerken bunu düşünmediğimi bile iddia edemem, çünkü onu seçmemin ana nedeni buydu. Bu, onun çok doğal bir şekilde benimsediği marka: sofistike ve göz alıcı bir şekilde seksi. Bacaklarını açmaya hazır, ama tamamen kendi şartlarına göre.

Şanslıyım ki, onun şartları arasında oldukça fazla kirletme de var, çünkü onu kardeşimin oturma odasında bu şekilde uzanmış görmek içimde kötü ve ilkel bir şeyleri uyandırıyor. Dizimi kanepenin üzerine, onun kışının yanına koyuyorum ve elimi onun kaldırdığı bacağının üzerinde gezdiriyorum. Bacağının iç kısmını baştan aşağı. Sonra avucumu onun amına koyuyorum, elimi onun suları ile kaplıyorum. "Her zaman bu kadar ıslak mısın, Riah? Yoksa sadece başka bir adam eski sevgilinin mobilyalarında seni sikmek üzereymi mi?"

"Sadece senin için." Sanki ona bir senaryo yazmışım gibi, söylemesi gereken en mükemmel şeydi.

Islak elimle sikimi kayganlaştırıp, başımı onun deliğine dayadım. Hunter'la hangi pozisyonda olduğunu bilmiyorum, bu kanepede bir kez mi oldu, yoksa birkaç kez mi, ve bir yanım onun geçmişini yeniden canlandırmanın detaylarına takılsa da, asıl önemli olan tek şey benim yüzümü görmesi. Onun içindekinin kim olduğunu bilmesini istiyorum. O tavana bakarken benim ona baktığımı görmesini istiyorum, geçmişte görmüş olabileceği diğer yüzleri silmesini istiyorum.

O arzuyla o kadar çaresizim ki, birdenbire kendimi kaybettim.

Ona uyarıda bulunmadan, içini dolduruyorum. Amcığı sıcak ve sıkı ve başka koşullar altında, sadece onun içinde kalmanın tadını çıkarmak isteyebilirdim, ama bu sefer öyle değil. Hemen geri çekilip tekrar içeri giriyorum, sabit bir tempo tutuyorum.

Riah, ben onu sikmeye devam ederken elinin tersiyle ağzını kapatarak yumuşak bir şekilde inliyor. Seslerimizi bastırmaya çalışmasına rağmen, sessiz olamıyoruz. Uyluklarımızın birbirine çarpma sesi, tenin tenle temasının ıslak sesiyle karışıyor.

Yardıma ihtiyacı yoktu, zaten penisimin etrafında sıkılaştığını hissedebiliyordum, ama yine de elimi uzatıp klitorisini okşayarak zevkini artırdım.

Göz kapakları kısaca kapanınca, "Bana bak" diye bağırırım.

Gözleri benimkilere çarptı ve sonra tamamen çılgın bir şey ele geçirdi. Umutsuzluk hissettim. Onu içinden çıkarmak için. Hala ona sahip olduğunu iddia eden Hunter'ın kalıntılarını yok etmek için. "Seni böyle mi sikti?" Fısıltı gibi bir tıslama. "Bu amcığı böyle mi iyi muamele etti?"

"Hayır." Mutluluk içindeyken bile kesin bir şekilde cevap veriyor.

"Hayır, Alex."

Belki bu bir yalan, ama ben buna inanmayı seçiyorum. Buna inanmamak benim içimdeki bir parçayı parçalayacaktır. Bu konuda ondan daha iyi olma konusunda küstahça bir ihtiyaç. Onun için, daha önce hiç kimse için olmadığım kadar en iyi olmak. "Doğru. O seni benim doldurduğum kadar dolduramaz. Amin beni çok iyi sıkıyor, bebeğim. Eminim senin amin hiç benimki gibi bir sik tutmamıştır.

benimkini tuttuğu gibi tutmamıştır. Bana sadece benim olduğunu söyle, Riah. Bana bu amcığın benim olduğunu söyle. Söyle bana."

O başını sallar ve "evet", "sadece sen" ve "senin" diye ciyaklar, isteğime uygun olarak yanıtını değiştirir, ta ki başka bir orgazmla sarsılıp benim altımda titreyerek mantıklı bir şey söyleyemez hale gelene kadar.

Amcığı benim sikimi daha da sıkı sarıyor, ama ben zorluyorum. Ona iz bırakmaya çalışır gibi sikiyorum. Sanki sadece Hunter'ın dairesinde değilmişiz gibi, sanki o da omzumun üzerinde duruyormuş gibi sikiyorum. Sanki onun kanepesinde eski kız arkadaşını kirletmemi izliyormuş gibi. Sanki izleyerek onunla asla layık olmadığını anlayabilirmiş gibi. Sanki şu anda, burada, ona asla layık olamayacakmış gibi.

Uzun zamandır orgazma çok yakındım, ama yine de sonunda geldiğimde, bu neredeyse bir sürpriz oldu. Vücudum gerginleşiyor ve titriyor. Zevk, omurganın tabanından başlayarak ayak parmaklarımin ucuna ve başımın tepesine kadar yayılıyor. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazm. Boğazımdan çıkan iniltiyle onun adını haykırıyorum ve ona girmeye devam ediyorum, spermimin son damlasını da almasını sağlıyorum.

Hâlâ onun içindeyim ki bir şey duyarım.

"Şşşş," derim ve o da hareketsiz kalır.

Bu sefer ikimiz de duyuyoruz — bir hareket. Bir kapının açılma sesi.

Beynim kan dolaşımından yoksun haldeyken nasıl bu kadar hızlı tepki verebildiğimi bilmiyorum, ama onu kanepeden çekip balkon kapısından yıldırım hızıyla dışarı çıkardım. Dışarıda, beton destek panellerinden birinin arkasına saklanıp pencereden içeriye baktık. Tam zamanında, çünkü Hunter sadece boxer şortuyla ortaya çıktı.

Bizi duydu mu?

Bir yanımdıymış olmasını umuyor. Bir yanımdıymış olmayı diliyor. Bizi gerçekten iş üstünde yakalamış olmasını.

Ama bu senaryonun çekici yanları olsa da, temizlemek istediğim bir karışıklık değil ve sonunda, bara gidip kendine bir içki doldurup odasına geri dönünce rahatlıyorum.

Onun ne kadar yalnız olduğu beni çok etkiliyor. Ne kadar acınası bir durum. Ve hayatımda ilk kez, Hunter'a karşı kıskançlık ve kin duymak yerine, ona biraz acıyorum.

Bu geçici bir duygu.

O gider gitmez, yine sadece ikimiz kalıyoruz. Birlikte rahat bir nefes alıyoruz ve bu nefes, adrenalin dolu bir kahkahaya dönüşüyor.

Riah gözlerinden yaşları siler. "Yemin ederim, az kalsın altıma işiyordum." "Benim haberim olmazdı. Zaten yeterince ortalığı batırmıştın."

"Uh... bu pislğin sorumlusu sensin galiba." Bana gülümsüyor ve hayatımda hiç bu kadar güzel bir kadın görmediğime eminim.

Onu kendime çekip öpüyorum. O kadar uzun süre ki, zamanın anlamı kayboluyor. Ellerimle yüzünü kavıyorum. Ağzının tadı şampanya gibi ve dilim onu her zerresine kadar tatmak istiyor. En son ne zaman bir kızı bu kadar uzun süre öptüğümü hatırlamıyorum ve bu ön sevişmenin bir parçası değildi - gerçi Riah ile her an ön sevişme gibidir, seksin hemen sonrası bile.

Sanırım hiç bir kızı öptüğümde bunun bitmesini istememiştim.

Sonunda duruyoruz.

Saçları karışmış ve yüzü parıldayan kız, elbisesini etrafına toplayıp balkon duvarına doğru yürür. Kollarını duvara dayayıp şehri seyreder. "Burada durduğumda dünyayı ele geçirmiş gibi hissediyorum. Sen her zaman böyle mi hissediyorsun?"

Onun arkasına geçip kollarımı beline doladım, sadece bu yükseklikte parmaklığa yaslanmasından duyduğum endişeyi biraz olsun gidermek için. Cevap vermek yerine şakağına bir öpücük kondurdum. Ne diyebilirdim ki?

Bu ana kadar hiçbir zaman değerli bir şeye sahip olduğumu hissetmemiştim.

Dünyanın sahibi olmayı hiç bu kadar istememiştim, sadece onu ona verebilmek için.

BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜ

RIAH

Lex parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. Sanki tanıyormuş gibi sertçe bastırıyor, ki bunu sevdiğimi bir şekilde biliyor gibi görünüyor. "Bana anneni anlat," diyor, sanki bu dünyadaki en sıradan şey gibi.

"Oh. Vay canına. Bu çok ani oldu." Gece boyunca sohbet ettik, ama ikimizden biri ilk kez gerçek bir konuşma başlattı. Hunter'dan henüz bahsetmedik, bu da bir şekilde özgürleştirici geliyor, ve yatak odasından bir kez bile çıkmadık. Whitney muhtemelen benim evde olduğumu bile bilmiyor, çünkü biz geldiğimizde o çoktan yatmıştı.

"Bu, cinsel ilişki sonrası sohbet," diyor Alex. "Kadınlar bu tür şeylerden hoşlanmaz mı?"

"Genelde, benim tecrübeme göre, derin yaralara girmeden önce biraz ısınma olur."

"Hmm. Bilemem. Eğer sonra konuşurlarsa, genellikle onları kovarım."

"Öyle yapmıyorsun." Ama ifadesi samimi görünüyor. "Gerçekten mi?" Geçmişini düşünüyorum. Hunter'la çıkarken aynı çatı altında kaldığımız zamanları. Bu, onun randevularının nadiren kahvaltıya geldiğini açıklıyor.

"Huh. Sen biraz pisliksin."

Omuzlarını silkiyor ve başım da bu hareketle sallanıyor.

Nasıl bu duruma düştüğümüzü bilmiyorum — o yatakta uzanmış, ben de başımı göğsüne dayamış, vücudumu ona dik olarak kıvrılmış — ama garip bir şekilde rahatım.

Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da rahat. En son ne zaman bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Aramızda hiçbir gerginlik yok, muhtemelen gecenin çoğunu sevişerek geçirdiğimiz için. Yatağımın başucundaki saat sekizi biraz geçiyor ve ikimiz de birkaç saatten fazla uyumadığımızı düşünüyorum.

Daha yorgun olmam gerekirdi, ama o burada, gözlerimin içine bakıyor ve ben tamamen uyanığım. "Hatta... şey... adı neydi? Geçen Aralık ayında *Fındıkkıran*'a götürdüğün model." O gece çiftler olarak çıkmıştık

—ben ve Hunter, Alex ve... "Aria. Adı buydu. Onu da yatağından attın mı?"

"Kıyafetlerini bile çıkarmasına izin vermedim."

Çıplak ve ona sarılmış halde, bu bilgi beni çok memnun etti. "Bu şaşırtıcı. Gerçekten iyi bir gece geçiriyormuşsun gibi görünüyordu."

"O akşam birlikte olduğum tek kişi o değildi." Bana tepki verme şansı vermeden devam etti. "Bana anneni anlat."

Onun hakkında konuşmaya karşı olduğumdan değil. Aslında, Alex'e ondan bahsetmek istiyorum, ama içimdeki bir parça, seks yaptıktan sonra partnerleriyle ilgilenmeyi sevmeyen bir erkek için bu konunun çok ciddi olduğunu düşünüyor. "Sen de benden sonra bana kendinden bahsedecek misin?"

"Muhtemelen hayır."

"Bu adil değil."

"Adil davranan birine benziyor muyum?"

Otururum, çarşafı vücuduma sararım. Bilinçsizce ona yaklaşıp, böylece uyluklarım onun gövdesine baskı yapar, sanki vücudum onun tenine dokunmak için çekiliyormuş gibi. "Şuna ne dersin: Sana annem hakkında beş şey anlatacağım, sonra sen de bana annen hakkında beş şey anlatabilirsin."

"Beş şeyin doğru olması şart mı?"

"Genel fikir bu."

"O zaman eğlence azalır." Çarşafı elimden çekip alır ve göğüslerimi ortaya çıkarır.

Kendimi tekrar örtme isteğine direnir ve onun ateşli bakışlarının tadını çıkarırım. "Gitmek için beklemeli miyim, yoksa bakarken konsantre olabiliyor musun?"

"Ne dedin?" Gülümser ve parmağını tembelce meme uçlarımdan birinin etrafında gezdirir. "Şaka yapıyorum. Dinliyorum." Sözünü kanıtlamak için bakışlarını bana çevirir.

Şu anda sözlerimin onun dikkatini ne kadar çekeceğini bilmiyorum, ama soran o olduğu için cevap veriyorum. Elimi kaldırarak, konuşurken parmaklarımla listemi sayıyorum. "Adı Eileen Renee Ward'dı. Sanatçı ruhlu, hippy, özgür ruhlu biriydi; sürekli yeni hobiler veya el sanatları ile uğraşırdı. Gitar çalmayı severdi ve şarkı söyleyebilmeyi çok isterdi, ama ne yazık ki hiç nota tutturamazdı. Hayatı boyunca her gün şarkı söylememi ve şarkı yazmamı teşvik etti."

Hala bir parmağım havada, ama sonuncusu açıklanması gereken bir şey gibi geliyor. "Mesela, kahve masasını sahne olarak kullanarak oyun oynamama izin verirdi. Işıkları kapatır ve bana ve her şeye el feneriyle ışık tutardı. Gerçekten eğlenceli bir kadındı. Ve beşinci olarak, öleli altı yıl oldu ama onu hala dün gibi özleyorum." Üzüntüye kapılmak istemediğimden, hemen ekliyorum: "Sıra sende."

"Nasıl öldü?" Sırasını kaçırıyor, ama aynı zamanda gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor.

"Beyin anevrizması. Birdenbire oldu. Ben turneydim ve o sahne arkasında izliyordu — o ve Whit okuldan çıktıklarında benimle birlikte turneye çıkarlardı — ve gösteri bittiğinde sahneden indim ve bir sürü sağlık görevlisi ve polis vardı. Onu hastaneye götürdüler ve o gece öldü. Hayatımın en kötü günüydü."

Elini boynuma koydu. "Başına gelenler için üzgünüm."

Annem yüzünden birinin benim için üzülmesine izin vermemin üzerinden epey zaman geçti ve Alex'in durumunda bu acıma gibi gelmiyor. Daha çok rahatlama gibi geliyor ve bir an durup "Sıra sende" diyorum.

"Sonra Whitney'i büyütmek için kariyerine ara verdin, değil mi?" Elini boynumda tutuyor, parmaklarıyla cildimi masaj yapıyor. "Peki ya babası? *Senin* baban? Aynı baba mı?"

"Aynı baba, evet. Hayatımızda yok. O bebekken bizi terk etti. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, sadece sürekli bağırdığı ve bazen anneme sert davrandığı. Onu nerede bulabileceğimi bilsem bile, Whit'i ona bırakmamın imkanı yoktu."

"Ama o zamanlar kariyerin iyi gidiyordu. Yardımcı olacak insanları işe alabilirdin."

Yavaşça başımı sallıyorum. Genelde paylaşmadığım bir gerçeği açığa çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Annen kariyerine çok yatırım yapmıştı. Onun yüzünden sahneye çıkmayı bırakmanı en son isteyeceği şey gibi görünüyor."

"Ah. Bu seks sonrası konuşmalarda gerçekten çok kötüsün." Bu sözler canımı yaktı çünkü çok doğrudu. Barbara Walters gibi gazetecilerin, reytingleri artırmak için gözyaşları dökmeye çalışan gazetecilerin bu tür yorumlarına alışkınım, ama kişisel hayatımdaki insanların yorumlarına değil.

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Belki de bazı duvarları yıkıp güvenmeye başlamam gerekiyor.

Alex de benden tam olarak bunu istiyor gibi görünüyor. "Sadece senin içine girmeye çalışıyorum. Bana izin verdiğin her şekilde."

Onun ağzından çıkan bu sözler şaşırtıcı derecede duygusal ve göğsüm duygularla dolup taşıyor, ta ki bu sözlerin yapmacıklığı farkına varana kadar. Gülümsayarak gözlerimi devirip elini boynumdan çekiyorum. "Tabii."

O da gülümsüyor, ama gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Bir an durup, kendimi çok açıkta hissederek çarşafı tekrar üzerime çekiyorum ve Alex'in göğsündeki bir benine bakıyorum. "Gerçek şu ki, annem olmasaydı bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Şarkı söylemeyi ve yazmayı seviyorum, yanlış anlamayın. Sahneye çıkmayı da seviyorum, ama her zaman oraya layık olmadığımı hissediyorum. Sanki başkasının piyango biletini bozdurmuşum gibi. Ama annem... ikimiz için de bana yeterince inandı. O olmasaydı..."

Konuyu kapatıyorum, paylaşmak istemediğimden değil, açıklaması çok zor olduğu için. Çok bencilce bir şey. Tanıdığım en harika kadın bu dünyadan ayrıldı ve onu her türlü sebepten dolayı uzun süre özledim, ama onun yokluğunun en kötü yanı, ne kadar istesem de artık sahneye çıkacak kadar cesur hissetmememdi.

, onun yokluğunun en kötü yanı, ne kadar istesem de artık sahneye çıkacak kadar cesur hissetmememdi.

Bunun da ötesinde, gerçekten rahatlamış hissediyordum. O olmadan baskı ortadan kalkmıştı. Başarısız olursam diye endişelenmeme gerek yoktu. Denemeyecektim, hepsi bu kadar.

"Bu korkakların yoluydu. Whitney'i bahane olarak kullanmak. Kendimi biraz kurban gibi gösterdim, herkese hala çalışmak istediğimi söyledim - ve bir parçam da öyle istiyordu - ama aslında çok korkuyordum. Param bittiğinde ve başka becerim olmadığını fark ettiğimde, sonunda bunu başarmam gerektiğine karar verdim."

Cesaretimi toplayıp ona tekrar baktığımda, Alex'in bakışları çok yoğundu. "Beni yargılıyorsun."

Kafasını sallar. "Seni anlıyorum."

"Neyi anlıyorum?" Kafasından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum, benim bir korkak olduğumu fark etti. Acınası ve zayıf olduğumu.

Ama o tembelce kolunu bükerek elini başının altına koyar ve şöyle der: "Hunter gibi birine ihtiyacın olduğuna nasıl inanırsın?"

Onun adının geçmesi, içinde bulunduğumuz hayali balonu patlatır ve aniden mantıksız bir şekilde savunmaya geçerim. "O kadar basit değil. Dünyanın en kendine güvenen sanatçısı olsam bile, Jake Dunham'ın beni yapımcılığını üstlenmesini sağlayamazdım. Bana zaman bile ayırmazdı."

"Belki de. Kendine bunu öğrenme şansı vermediğin için asla bilemeyeceksin."

"Beni yargılıyorsun." Daha dik oturuyorum. "Dinle, Bay Derin Cepler. Paranın bir insana neler satın alabileceğini hafife alıyorsun çünkü sen her zaman paraya sahip oldun. Bir erkek olduğun gerçeğini saymıyorum bile, bu da bambaşka bir ayrıcalık."

"Haklısın. Haklısın." Elini belime koyar ve beni göğsüne doğru çeker.

Sonra yanına dönüyor, böylece bacaklarım onun üzerine uzanıyor ve birbirimize bakıyoruz. "Yanlış kararlar verdiğini söylemeye çalışmıyorum, Riah. Sadece Jake Dunham'ın

"Kim tanıştırsa tanıştırsın, saygı duymadığı biriyle asla müzik yapmaz." Parmağıyla çene hattımı izliyor. "Kabul ediyorum, ben önyargılıyım. Senin şarkılarından birini dinleyen birinin nasıl senin büyüüne kapılmayacağını bilmiyorum."

"Boş ver. Beni fark etmeden çok önce müziğimi dinlemiştin."

"Hm. Tamam. Ya da belki kardeşimle çıkıyordun ve benim fark etmeme izin veriliyordu."

Alex'in beni uzaktan istediğini düşünmek göğsümü kıpır kıpır ediyor, ama bir an sonra bunun sadece laf olduğunu karar veriyorum. "Sonunda fark ettiğinde hala onunla birlikte olduğumu düşünüyordun."

"Kurallara uymaktan yoruldum. Herkesin bir kırılma noktası vardır."

O zaman belki sadece konuşmakla kalmayız. Bilmiyorum. Böyle şeyler söylediğinde beni şaşırtıyor çünkü umutlu hissettiriyor. Bu, aramızdaki ilişkinin sadece sapkın seksten daha fazlası olduğunun kanıtı ve buna inanmak için daha fazla kanıtı ihtiyacım olmasa da, temkinli davranmaktan kendimi alamıyorum.

Her ne oluyorsa, bu çok hassas bir durum ve ben panikleyip daha güvenli bir zemin arıyorum.

"Kurallara uymamaktan bahsetmişken, bana hala anneni anlatmadın."

"O oyuna hiç katılmadım."

Onun kendi sözlerini ona geri atıyorum, alaycı bir tonla. "Sadece senin içine girmeye çalışıyorum. Bana izin verdiğin her şekilde."

"Siktir. Seni kaltak." O gülüyor. "Öyle dedim, değil mi? Gerçekten öyle mi konuştum?"

"Beni baştan çıkarmaya çalışıyormuşsun gibi mi?

Evet. Öyle dedin." "Tanrım, ne sinir bozucu."

"Bilmiyorum. Bence biraz tatlıydı." Güvenli bölgeye bu kadar.

"İyy." Sanki ona fiziksel olarak zarar vermişim gibi irkildi.

"İğrenç." "Sadece oyundan kaçmaya çalışıyorsun."

"Hayır, şu anda kendimden gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Seni kışkırtmaktan sikmeme izin vermelisin, böylece bunu tamamen fiziksel bir ilişkiye geri döndürebiliriz."

Bunu söylediğinde, bu bir onay gibi geldi ve birden cesaretim arttı.
"Çok geç. Zaten bunun daha fazlası olduğunu kanıtladın, hâlâ buradasın."

"Sen de çok konuştun." Sırıttıyor.

Gülümsemem geniş ve gardı düşmüşken ona vuruyorum. "Bana anneni anlat."

O gülerek inliyor. "Siktir. Beş şey mi? Sadece beş şey mi?"

"Sadece beş şey."

Benim yaptığım gibi, her bir madde için parmağını kaldırıyor. "Adı Pavla Bartos'tu. Çekoslovakya'da doğdu. Ben sekiz yaşındayken babamdan boşandı. O zamandan beri onu görmedim. Yeni ailesiyle İbiza'da yaşıyor ve herhangi bir teması reddediyor. İşte. Beş tane oldu."

Babalarının, onları bir daha görmemesi için ona para ödediğini de biliyorum ve bir an tereddüt ediyorum, bunu bildiğimi belli etmeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum. Onun bu konuyu kendisi açmasını ummuştum.

Sonunda, yanağını avuçlarım ve şeffaf olmaya karar veririm çünkü bana güvenebileceğini hissetmesini istiyorum ve çünkü, bu söz ne kadar klişe olsa da, ben de onun içini gerçekten görmek istiyorum. "Yaptığı şeyden dolayı ondan nefret ediyor olmalısın."

"Hunter sana söyledi." Pek şaşırmış görünmüyor, ama belki biraz sinirlenmiş.

"Özür dilerim. Belki de yapmamalıydım..."

Elimi çekmeye başlıyorum, ama o elimi yerinde tutuyor. "Hayır. Ben..." Nefes alıyor. "Ondan nefret etmiyorum. Bu imkansız bir karardı. Babam ona hiçbir şey bırakmadı. Parayı seçmemiş olsa bile, bizi ondan uzak tutmanın bir yolunu bulurdu. Bizi kendi değerlerine tamamen inandırmak istiyordu ve ortak velayetle bunu yapamazdı. Bu durumda onun hiçbir gücü yoktu."

Bunu anlayabildiğine hayranım.

Aynı zamanda bunu fark etmek zorunda kalmasından dolayı çok üzülüyorum. "Hala incinmiş hissetmen normal.

Onun nedenlerini anlasan bile."

O başını sallar ve ben onun yanağını okşarken o da benim bileğimi okşar. Sonra tekrar başını sallar ve yutar, sanırım sesini bulmakta zorlanıyor. "Nefret edilmesi gereken kişi babamdır—ve ben de ondan nefret ediyorum—ama artık bu nefretle o kadar rahatım ki, garip bir şekilde bir tür sevgiye dönüştü."

Bu sefer nefes almam gereken kişi benim.

"Ağır, değil mi? Şimdi mutlu musun? Çocukluk travmalarını ortaya çıkarmak, ne bekliyordun ki?" Onun hafifliği ortamı yumuşatmaya yardımcı oluyor.

"Böyle bir hayat yaşadığın için mutlu değilim. Ama seni anlıyorum."

"Her şeyi bana geri döndüreceksin, değil mi? Peki.

Söyle bana. Neyi anlıyorsun?"

"Hunter'a olan duygularının neden karmaşık olduğunu." Ciddiyim ve bu doğru, ama aynı zamanda bu geri dönüş biraz komik ve gülümsemeden edemiyorum.

Aniden, üstüme çıkıyor, kolları başımın iki yanında. "Neyin karmaşık olmadığını biliyor musun? Bu kedi hakkında hissettiklerim..."

Tam o sırada, yatak odamın kapısı açıldı ve onu durdurdu. "Hey, ben... Vay canına." Whitney gördüğü şeyi fark eder etmez, elini gözlerine götürdü. "Üzgünüm! Üzgünüm!"

"Tanrım, Whitney. Kapıyı çalmayı *hiç* bilmiyor musun?" O her zaman böyle yaptığı için kapıyı kilitlemeyi alışkanlık haline getirmeliyim.

"Üzgünüm! Üzgünüm!" Bu kelimeyi tekrar tekrar söyleyerek hızla odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Gülmemeye çalışan Alex'e bakıyorum. "Oops," diyor. "Eh, oldu bir kere." Ellerimle yüzümü kapatıp ölmek için uğraşıyorum.

"Travma geçirecek mi?"

"Muhtemelen kafası karışık." Onun benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile etmek istemiyorum. Hunter'ın durumu zaten çok garipti. Şimdi de kardeşi mi?

Kız kardeşten anneye dönüşen içgüdülerim devreye giriyor ve Alex'in altından çıkmaya başlıyorum. "Ben..."

"Evet, evet. Git." Sırt üstü yatıyor ve kesintiye uğramadan önce bana bir şeyler yapmaya niyetlendiğinden emin olduğum ereksiyonunu düzeltiyor.

İç çekerek, başka ereksiyonlar da olacağını kendime hatırlatıyorum ve kendimi örtmek için bulabildiğim ilk şeyi alıyorum, ki bu Alex'in dün gece smokinle giydiği siyah gömlek oluyor.

Ben düğmelerini iliklerken o tıslar. "Beni öldüreceksin."

Diğer sertleşmeler, Riah.

Bir dakika sonra, kız kardeşim ön kapıda sırt çantasını takarken buluyorum. "Whit. Üzgünüm. Sinirlenmemeliydim."

Benim hissettiğim kadar utanmış görünüyor. "Kapıyı çalmalıydim." "Garip, biliyorum. Sana söyleyecektim."

Kız kardeşim başını salladı, ikiz örgüleri sallandı. "Hey, açıklama yapmana gerek yok. Alex'i seviyorum."

"Oh. Tamam. İyi. Ben de seviyorum." Kıkırdamamayı zar zor başardım.

Whit, benimle birlikte kıkırdamaya hazırmış gibi gülümsüyor. "Sadece işe gitmek üzere olduğumu ve tüm pastırmayı yediğimi söylemeye gelmiştim." Yatak odama doğru bakıyor. "Ama sosisin var gibi görünüyor, o yüzden..."

Elimi kaldırarak onu kesiyorum, artık kesinlikle gülmek üzereyim. "Yapma."

"Hoşça kal kardeşim," der ve kapıyı açar. "İyi eğlenceler. Dikkatli ol. Korun."

Eh, çok daha kötü de olabilirdi. Artık sır ortaya çıktı ve ona nasıl söyleyeceğimi düşünmek zorunda değilim.

Ama şimdi gerçeklik devreye girdi ve yatak odama dönerken, Alex'le konuşmamız gereken şeyi, daha doğrusu kişiyi çok iyi biliyorum.

Oraya vardığımda hala yataktaydı, şimdi oturmuş, sırtı başlığa yaslanmış haldeydi. Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"O havalı bir kız. Senden hoşlanıyor."

"Hunter'ı sevmiyor mu?"

"Hayır. Pek sevmiyor. O kadar kendini beğenmiş görünme." Yatağın üzerine sürünerek ona katılmak için gömleğini çıkarmaya zahmet etmiyorum.

Ve şimdi Hunter'dan bahsettiğine göre... "Onun hakkında konuşmalıyız," diyorum.

Alex inler.

"Eninde sonunda onun hakkında konuşmamız gerekecek."

"Peki." Çarşafı aşağı çekerek, hala çok belirgin olan ereksiyonunu ortaya çıkarır. Sonra bana uzanır. "Konuşurken sikimin üzerine otur. Böylece konuşma daha katlanılabilir olur."

"Bu senin dikkatini dağıtır."

"Sen kendi düşüncelerini yansıtıyorsun. Ben gayet iyi odaklanabilirim."

Onun beni çekmesine izin verdim, böylece onun üzerine oturdum çünkü neredeyse bir saattir içimdeydi ve dün geceki seksin ardından bir saat bir ömür gibi geliyordu.

Ben onun üzerinde dururken o penisini tutuyor.

"Albümüm iki hafta sonra çıkacak." Yavaşça geriye yaslanıyorum, aşağı kayarken onun her bir santimini zevkle hissediyorum. "Şu anda halka açık bir ayrılık." *Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.* "Dikkatleri üzerine çekecek." *Çok iyi.* "İkimiz için de yanlış bir şekilde." *Çok, çok iyi.*

"Haklıydın. Dikkatim dağınık. Sonra konuşuruz. Şimdi sevişelim." Kalçalarımı kavrar ve beni ileri geri sallayarak, hoşuna giden bir tempo belirler, üstte olan benim, ama şikayet etmiyorum.

Direnmeye bile zahmet etmiyorum.

YARIM SAAT SONRA, terden sıılsıklam ve nefes nefese, Alex'in yanında uzanmış, başımı yine göğsüne dayamış, o da sırtımı ovuyor.

Sonunda yorgunluk beni ele geçiriyor ve her nefes alışımında göz kapaklarım ağırlaşıyor. Tam uykuya dalmak üzereyken Alex konuşuyor. "Halka açık bir ayrılık olmasın. Sadece etkinliklere birlikte katılmayı bırakın. Konu özel olarak gündeme gelmezse ve başka biriyle görülmezseniz, insanlar sadece turneyle meşgul olduğunuzu düşünecektir. İşler sakinleştğinde ayrılığı duyurabiliriz."

Bir anda, tekrar uyanıyorum.

Cevap vermeden önce planını düşünüyorum. İyi bir plan. İlgili herkes için en iyi yol bu, ama bu aynı zamanda Alex'le birlikte olmak için gizlice buluşmaya devam etmek anlamına geliyor ve şimdiye kadar bu çok heyecanlı olsa da, ilişkimizin bir sonraki aşamaya geçmeye hazır olduğunu hissediyorum.

Bir de Hunter var...

"Sence o da bunu sorun etmez mi?" diye soruyorum.

Alex'in buna bir sakıncası olup olmadığını sormak istiyorum, ama sormuyorum — çünkü gerçek şu ki, eğer o en iyisinin ne olduğunu umursamadığını ve beni kendine ait olarak görmek istediğini söylerse, kariyerimi öncelikli tutacak kadar güçlü olup olmayacağımı bilmiyorum.

Ve işikimizin bu aşamasında böyle bir fedakarlık yapmak için henüz çok erken. şu anda hormonlar ve duyguların etkisiyle sersemlemiş olsam da, bunu anlayacak kadar akıllıyım.

"Ona senden uzaklaşmasını destekleyen rakamları gösterebilirim," diyor Alex. "zellikle albümün çıktıktan sonra. Bunun üzerinde pek düşünmediğini sanıyorum. O spot ışığını paylaşmak istemeyecektir."

Kendinden emin konuşmuyor, ama sözleri ikna edici, bu yüzden ikimiz adına da inanmaya karar veriyorum. "Tamam."

şimdi en kötü kısmı.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne zaman onunla bu konuyu konuşacağız?"

Uyumsuz gözleriyle beni inceliyor. "Albüm çıkmadan önce birlikte planladığınız bir şey var mı?"

Neyse ki, albüm iki hafta sonra çıkacağı için takvimim kendi işlerimle dolu, Hunter'ın katılmayacağı etkinliklerle.

En azından çoğunlukla. "Bu hafta sonu sadece büyükbabanın doğum günü var."

"Kahretsin. Tamam." Bir saniye geçer. "Siktir." Elini yüzüne sürer. "SNC yönetim kurulu yeleri de orada olacak. Onlara daha olgunlaştığını açıkça ve kişisel olarak göstermek için en iyi şansı bu."

şu anda Hunter'a ne kadar *borçlu olduğumu* bilmiyorum, ama hiç de az değil. Ve onu önemsiyorum. Daha da önemlisi, Alex'in onu önemsediğini biliyorum. Bu son etkinlikte onun yanında olmak gerçekten o kadar büyük bir fedakarlık mı?

"Ona doğum günü partisi dzenlemeliyim," diyorum.

Aynı anda Alex de "Ona doğum günü partisi dzenlemelisin" diyor.

O zaman karar verildi. "Pazartesi günü onunla konuşacağız."

O yavaşça başını salları ve bundan hoşlanmadığını anlayabiliyorum, ama en azından bu işte birlikteyiz. Boynumu uzatıp onu öpüyorum. Yavaş, uzun süren bir pck. Anlaşmaları mühürleyen türden bir pck.

Sonra başımı tekrar göğsüne yaslayıp kendime bunun geçici olduğunu, sonun yaklaştığını ve kariyerimde yepyeni bir dönemin eşiğinde olduğumu söylüyorum. Bu, içinde bulunabileceğim en kötü durum değil. Bunu kabullenmenin benim için bu kadar zor olması çok saçma.

Alex de zorlanıyor gibi görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, senin tekrar onun kolunda olman konusunda karmaşık duygular içindeyim, bunun son kez olduğunu bilsem bile."

Bir kez daha başımı kaldırıyorum. "Ne tür karmaşık duygular?"

"Sen onunla buluşmaya gittiğinde benim spermimi giydiğinden emin olmam gerekebilir gibi."

Ona sırtarak bakıyorum. "Bence bu ayarlanabilir."

BÖLÜM
YİRMİ BEŞ

RIAH

Alex arkamdan sertçe girerken, orgazm içimde uğuldamaya başlar. Büyükbabasının mutfağındaki tezgahın üzerine eğilmiş durumdayım, bu mutfak tam anlamıyla benim mutfağım kadar büyük. Pelvisi her arkama çarptığında, az önce kıcıma soktuğu mücevherli krom tıkaç baskı yapıyor ve tüm vücuduma tarif edilemez bir zevk dalgası yayılıyor.

Kıcımda başparmak veya dil dışında bir şey olması ilk kez oluyor ve anında hayranı oluyorum. Özellikle de bu özel plug'a, ki Alex'in özel yapım olduğunu söylediği için, internette gördüğüm ucuz pembe zirkon versiyonlarından ziyade pembe elmas olduğundan oldukça eminim.

"Bu elbiseyi onun için giydin," dedi beni kiler odasına çekip hediye uzattığında. "Onun" kim olduğunu sormama gerek yoktu. "Bunu benim için giyeceksin."

O kadar seksi ve otoriterdi ki, o anda eteğimi kaldırdım, bu odanın dışında Irving dedemin doğum günü için yüzlerce insanın dolaştığı gerçeğini umursamadan.

Şimdi tezgaha yaslanmış, görüşüm kararıyor, yaklaşan doruğun yoğunluğundan çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Sinsice dolaşmak eğlenceli olsa da, sessiz olmaya dikkat etmek zorunda olmadığımız bir zamanın gelmesini gerçekten iple çekiyorum.

Alex gürültü konusunda daha az endişeli görünüyor, ya da belki benim kendimi kontrol etme yeteneğime benden daha fazla güveniyor.

"Şu anda içinde kimin penisi var?" Sesi boğuk ve alçak, ama fısıltıdan yüksek.

"Senin."

"Bu amcık kime ait?" "Sana."

Başparmağını aramıza sokup fişi ittiğinde, şaşkınlık ve mutlulukla irkildim. "Bu kimin kıcı?"

"Senin. Ben tamamen seninim. Tamamen, tamamen senin." Zaten nefes nefeseyim ve kekeliyorum, orgazmım çalkantılı bir dalga gibi üzerime çöküyor. Bacaklarım titremeye başlıyor ve uzuvlarım kaskatı kesiliyor. Amım istemsizce kasılır ve Alex geri itmek için mücadele ederken ritmi yavaşlar.

Sabırsız ya da savaştan yorgun düşmüş olarak, birkaç kez sık bir şekilde beni sikiyor. "Dışarıdayken hatırlaman için ağzında benim spermimin tadı mı lazım?"

Hatırlatmaya gerek yok. Benim için hiçbir karışıklık yok. Bu hafta her geceyi Alex'le geçirdikten ve gün içinde kaçabildiğimiz her anı onunla geçirdikten sonra, kendimi tamamen ona ait hissediyorum.

Ama oyunu oynamaya hazırım, bu yüzden "Evet, ihtiyacım var" diyorum.

Aniden içimden çıkıyor, beni döndürüyor ve çıplak dizlerimin üzerine çökertiyor.

O, sikini ağzımın içine soktuğunda, amımın keskin tadı duyularımı ele geçirirken, ben hala kendi boşalmamın etkisinden kurtulamamıştım. O, anında amımı siktiği tempoyu aldı ve benim tek yapabileceğim boğazımı gevşetip onu kabul etmektir. Gözlerim yanıyordu. İtalyan taş zemini dizlerime sert geliyordu. Ama uzun bir homurtuyla içime boşalması sadece birkaç dakika sürdü.

"Göster bana," diyor, her zaman yaptığım gibi, çünkü dilimde spermimin izini görmekten hoşlanıyor.

Ağzımı açıyorum ve bir damla alt dudağıma sızıyor.

Loto kazanmış gibi sırtıyor. Ya da normal bir insan loto kazandığında sırtacağı gibi, çünkü Alex o kadar zengin ki, o düzeyde bile nakit akışını fark edeceğini sanmıyorum. "Şu anda ıslak bir rüyasın, biliyor musun?"

Telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekiyor ve sonra yutmamı söylüyor.

Spermli boğazıma yeterince indiğinde, kendini geri çekiyor, ayağa kalkmama yardım ediyor ve eğilip keten peçeteyle beni temizliyor. Sonrasında peçeteyle ne yapacağını sormayacağım bile.

İşini bitirdiğinde, eteğimi düzeltip telefonuna doğru başımı sallıyorum. "Bakabilir miyim?"

Ekran kilidini açıp telefonu bana uzattığında, kendimi eski para porno yıldızı gibi görüyorum. Bu karışım daha önce yoktu, ama şimdi var ve bu görüntüden ne kadar memnun olduğuma şaşıyorum. Son derece müstehcen, ama bu özel gün için giydiğim beyaz, mücevherlerle süslü, kısa kollu, A kesim elbise, görüntüye bir parça şıklık katıyor. Sanki kamera, balodan sonra diz çökmüş bir özel okul öğrencisi Audrey Hepburn'ü yakalamış gibi.

Alex, Hunter'ın ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak bu elbiseyi seçmiş olabilir (kısa eteği ve amıma kolay erişim, tartışmasız bir şekilde Hunter'ın ihtiyaçlarını karşılıyor), ama Alex beni önce kirletmeden bu partiye katılmama izin verilmesi mümkün değildi.

Ve beni kirletmeyi başardı. Resimli kanıtıyla birlikte.

Bu resmi silmek istiyorum. Her ne kadar bundan memnun olsam da, seksi resimlerden hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

Öte yandan, fotoğrafta tek başıma ve tamamen giyinik durumdayım. Ve Hunter'ın bugün benimle ne kadar zaman geçireceğini düşünürsek - beni onun olarak tanıtmayı, bana samimi bir şekilde dokunması - Alex'in benim ona ait olduğumu hissetmesine yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Bu işe yararsa, ona veririm.

Cihazı geri veriyorum, ekran hala görüntülü, ama bir uyarı yapmadan değil. "Bu telefonu kaybetmesen iyi olur, yoksa insanlar ağızındaki şeyin Hunter'ın spermi olduğunu düşünecekler."

"Bunu benim için mahvetmeye mi çalışıyorsun?" Telefonu cebine koydu, sonra beni kendine çekti ve ağızımın yanındaki bir yeri sildi. "Sanırım rujunun çoğunu benim sikime bulaştırmışsın."

Cebimden bir tüp çıkarıyorum — cepli elbiseye puan — ve kendi telefonumu. "Dışarı çıkmadan önce biraz kendime çeki düzen vereyim." Kamera uygulamasını ayna olarak kullanarak rujumu yeniden sürüyorum. "Peki ya..."

Şey..." Alex'le kötü şeyler yapabiliyorken, popo tıkaçı gibi kelimelerde hala takılıp kalmam çok saçma.

Neyse ki, anlaması için kelimeleri hecelememe gerek yok. "Sana söyledim, bunu benim için takacaksın."

Başım ona doğru dönüyor. Ben sadece sevişirken demek istediğini sanmıştım. "Onu giymemi mi istiyorsun... *orada*? Ailenin ve herkesin önünde mi?"

Gözlerindeki parıltı sahiplenici. "Titreşmediği için şükret."

Hunter bana dokunduğunda hızını artırdığını hayal edebiliyorum. Evet, bu bir felaket olurdu.

Bana öpüşmek için eğildi, bu da dudaklarımı tekrar düzeltmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu fırsatı değerlendirip ceketinin cebinden külotumu çıkardım. "Bunlar olmadan kıcıma takmam mümkün değil."

O pislik, sanki onun eğlencesini bozmuşum gibi bakmaya cüret ediyor. Yine de onları giyiyorum.

Sonra ifadesi ciddileşir. Sanki gözleriyle her santimimi işaretlemek istermiş gibi beni baştan aşağı süzer.

Göğsümdeki bir şeyi yerinden oynatıyor. Annem öldükten sonra kalbime sapladığım bir tür iğne. Kimse yeni birine yakınlaşmazsa, kaybedecek çok daha az şey olurdu. Şimdi bu sıcak, karıncalanan duygu, iğnenin yokluğuyla oluşan boşluğa sızıyor. Zaten çok büyük olan bu duygu, onun burada durup bana bakmasıyla her saniye daha da büyüyor. Beni zorluyor. Beni değiştiriyor.

Alex bakışlarını benden ayırdığında, boğazım o kadar sıkışmış ki zar zor yutkunabiliyorum. "Peşimden gelmeden önce biraz bekle."

O kilerden çıkıyor ve ben, dudaklarıma ikinci bir deneme yapmak için kendimi toparlayabilmek için birkaç nefes boyunca kendimi dengelemek için tezgaha uzanmak zorunda kalıyorum.

Bazıları aşık olmanın ağırlıksız olduğunu söyler, ama bana ağır geliyor. Taşınamayacak kadar ağır değil, ama bir ağırlığı var, bir çapa gibi. Fark edilmeyen bir çekim.

Bu düşünceleri gelecekteki bir şarkı için bir kenara koyup, kendimi toparlamaya zorluyorum.

Bir gün daha Hunter'ın kızı rolünü oynayacağım ve sonra Alex ile bir çift olduğumuzu açıklamamız biraz zaman alsa da, en azından artık çekişme olmayacak.

Birkaç dakika geçtikten sonra, dizlerim kızarmış ve popom hoş bir şekilde dolmuş halde kilerden çıktım. Particilerin gürültülü sesleri dairenin diğer odalarından geliyordu, ancak tüm yiyecekler catering şirketi tarafından getirildiği için mutfak oldukça sessizdi.

Ya da Ax aniden gelene kadar öyleydi.

Sanırım çamaşır odasına açılan kapıdan içeri giriyor. Bu biraz komik, çünkü bu ana kadar Ax'in hayatında hiç çamaşır makinesi görmediğini söyleyebilirdim.

Ama aynı zamanda hiç de komik değil, çünkü yakalanmış gibi hissediyorum. Yoksa neden çamaşır odasında takılsın ki? Casusluk mu yapıyor? Alex'in gittiğini de mi gördü?

Hemen burada bulunmam için bir bahane arıyorum. "Ben sadece şunu almaya gelmiştim..." Beynim donuyor ve ne aradığımı düşünemiyorum.

Ax, umursamıyormuş gibi başını sallar. "İyi şanslar."

Sonra kravatını ve ceketini düzelterek yemek odasına çıkar.

Bir dakika boyunca orada durup onu izlerim, fazla düşünürüm. Şu anda Hunter'ı kovalayıp az önce gördüklerini anlatacağına neredeyse eminim. Ya da tüm partiye duyurmaya hazırlanıyordur. Ya da yerel bir haber kaynağına mesaj gönderiyordur.

Ya da... bir dakika.

O Sebastian News Corp. için çalışıyor. Tek yapması gereken eğlence masasına bir mesaj atıp onlara haberi vermek, onlar da programın başkanı olduğu için onun söylediği her şeyi yayınlayacaklar. Muhtemelen anal tıpayı bile biliyordur. Belki benim markam için en kötü şey değil, ama aman Tanrım, Hunter beni öldürecek.

Yoksa saçmalıyor muyum?

Cevap, çamaşır odasının kapısı tekrar açıldığında geliyor. Bu sefer Adly çıkıyor, yanakları kızarmış, ruju bulaşmış, elbisesi buruşuk. Çok iyi tanıdığım bir durum.

O zaman yakalanan ben değilim, *onlar*. Ax ve Adly.

Birlikte.

Hay sıçayım.

Gözleri benimkilere çarptı ve bir geyik gibi donakaldı. Yüzü stoik olsa da, tıpkı bir dakika önce benim yaptığım gibi bir bahane uydurmaya çalıştığını biliyorum. Zekasının ne kadar hızlı olduğunu bildiğimden, benim yaptığımdan daha iyi bir iş çıkaracağından eminim.

Ağırlığımı kalçama verip çenemi kaldırıyorum, cevabını bekliyorum

Ama sonra iç çekip mikrodalgaya doğru yürüdü ve ayna karşısında kendini düzeltir. "Hiç sevmediğin bir erkeğin penisine kazara düştün mü? Ve sonra bir şekilde onun penisine tekrar tekrar düştün çünkü bir tür mazoşistsin ya da bir tür nefret fetişin var ya da baba sorunların var ya da zengin kız kompleksi ya da en son *Cosmo*'nun kronik kötü kararları tanımlamak için kullandığı terim neyse? Hayır mı? O zaman sadece ben miyim?"

Sorularının arasında cevap vermem için bana zaman tanımıyor ve son soruyu sorar sormaz, Ax'in yaptığı gibi dönüp odadan çıkıyor.

Tamam o zaman.

Buralarda sır saklayan tek kadın olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyor. Bir saniye sonra onu takip ettiğimde, Alex, kardeşi ve kıçımdaki anal tıpası hakkında çok daha az endişeli hissediyorum.

Hunter beni hemen bulur. "Neredeydin?" Tanrıya şükür, ses tonu sert olmaktan çok heyecanlıdır. "Herkes seni soruyor. Ax'i bile aramaya gönderdim."

Belki Ax, Adly'nin külotunun içinde olduğumu düşünmüştür.

Öksürerek ve elimle gülümsememi saklıyorum. "Tuvaletteydim. Üzgünüm. Sanırım karides kokteyli mideme iyi gelmemiş."

"Buna üzüldüm. Ama çok güzel görünüyorsun." Yeni sevişmiş olmanın verdiği ışıltı cilde harikalar yaratıyor.

"Teşekkürler. Şimdi daha iyi hissediyorum, artık tamamen seninim." Ona elimi uzatıyorum ve kendimi bir hain gibi hissederken Alex'i düşünmemeye çalışıyorum.

Hunter elimi tutar ve beni partinin ortasına doğru çekmeye başlar, sonra aniden durur. "Bugün burada olduğun için gerçekten minnettarım Mariah. Muhtemelen bunu hak etmiyorum, ama benim için gerçekten çok anlamlı."

Beni şaşırtan sadece gerçek adımı kullanması değil, ses tonu da. Hunter'ın yeteneği çekiciliğidir, ama bence o aslında

samimi olduğunu düşünüyorum.

"Sorun değil. Burada olduğum için mutluyum."

Bakışlarımı bir an fazla tuttu, bu belki de bir uyarı işareti olmalıydı, çünkü hemen ardından bana öpüşmek için eğildi.

Bu sadece gösteriş için, eminim. Etrafımızda her yerde insanlar var. Paparazziler apartmanın önünde bizi karşıladı, ama hiçbirisi içeri alınmadı, bu yüzden neyse ki sadece aile ve yakın arkadaşlar var. Yine de, bunlar Hunter'ın değiştiğine inanması için ihtiyaç duyduğu insanlar ve bu da muhtemelen bizim daha fazla samimiyet göstermemizi gerektiriyor.

Yine de, dudaklarının benim dudaklarıma değmesine izin veremiyorum ve Met Gala gecesi onun apartmanında olduğu gibi, başımı çeviriyorum. Ağzı benim ağzımın yanına geliyor ve düzeldiğinde, ifadesinde reddedilmişlikten başka bir şey görmüyorum.

"Rujumu yeni sürdüm." Bunun geçerli bir bahane olduğunu kendime söylüyorum.

Birkaç kez başını salladıktan sonra gülümsedi. "İyi karar, çünkü ruj geçmişte benim sonum oldu."

Ayrılmamızın nedenini kabul ederken ne söylememi istediğini tam olarak bilmiyorum. Sanki biraz sempati arıyor gibi geliyor. Söylemek istediğim şey, onun düşüşüne neden olanın ruj değil, pantolonunun içindeki aletini tutamama beceriksizliği olduğu, ama bugün kavga etmek için uygun bir gün değil ve onun gerçekten çaba gösterdiğini düşünüyorum.

"Hadi." Şimdi onu çeken benim. "Gidip ailenizi bulalım. Bir gösteri yapmamız gerekiyor."

Ne kadar çabuk sahneye çıkarsak, her şey o kadar çabuk bitecek.

Hunter'ın benimle buluştuğu yemek odasının dışında, yer tıklım tıklım dolu. Bir daireye bu kadar insanın sığabilmesi şaşırtıcı. Tabii, daire on bin fit kare ve iki bin fitlik bir terası var ve ortak alanların neredeyse tamamı dolu.

Burası bu kadar kalabalık olmasına rağmen Alex'i göremiyorum. Bunun kasıtlı ve en iyisi olduğuna eminim, ama gözden uzak olması aklımdan uzak olduğu anlamına gelmez. Attığım her adımda, arkamda beni dolduran pürüzsüz, yuvarlak nesnenin sürekli hatırlatmasıyla birlikte hafif bir baskı hissediyorum. Onun varlığı her harekete heyecan verici bir boyut katıyor ve bu hissi bastırmak için konsantre olmam gerekiyor.

En azından, düşüncelerimi meşgul edecek başka şeyler de var. Hunter'ın hayatında oldukça uzun bir süredir bulunmama rağmen, hala tanışmadığım pek çok Sebastian var. Tanışmalarla birlikte oturma odasından geçmemiz neredeyse kırk beş dakika sürüyor ve bu süre zarfında beynim yeni isimleri almaya kapasitesinin sınırına geliyor.

Sonunda, önemli aile üyelerinin toplandığı kütüphaneye varıyoruz. Büyükbaba Irving, büyük bir deri koltukta ortada oturuyor. Ayak dayama yeri yukarıda, elinde bira, bir gözü sessiz televizyonda yayınlanan Formula 1 yarışını izliyor. Adam, doksan yedinci doğum gününü tek başına kutlamaktan da aynı derecede mutlu görünüyor, ama yine de çevresindekilerle iyi bir iletişim kuruyor.

Burada çok daha fazla kişiyi tanıyorum, ancak Alex hala aralarında yok. Irving'in tüm çocukları eşleriyle birlikte burada. Henry ve Margo. Samuel ve Giulia. August ve Arthur bu etkinlik için randevuları yok gibi görünüyor. Hunter ve Alex'in babası Reynard, altı aylık hamile olan ve hamileliği yeni belirginleşmeye başlayan eşi Nelani ile birlikte burada.

Başka tanıdık yüzler de var. Reid ve Holt ve Hunter'ın kuzenleri, tanıştım ama isimlerini hatırlayamıyorum.

Hunter bu kuzenlerinden biriyle sohbet ederken, Adly yanıma geliyor. Az önceki karşılaşmamızı görmezden gelerek, odayı gözden geçiriyor. "Ne kadar çok erkek var."

Sonra iç geçirip, tepsiden bir kadeh şampanya alır ve terasa çıkar.

Odadaki erkeklerin önemi neredeyse ezici. Burada üstleneceğim bir rol olmasaydı, muhtemelen Adly'nin peşinden giderdim. Hunter'ın SNC'nin CEO pozisyonu için en önemli kişiler bunlar. Irving, çocuklarının her birini News Corp veya Industrial Corp'ta çalışmak üzere atamış olsa da, hepsi her iki yönetim kurulunda da yer alıyor. Yönetim kurulundaki diğer koltuklar bazı torunlar tarafından dolduruluyor, ancak bunların nasıl dağıtıldığını tam olarak bilmiyorum.

Demek istediğim, hoşuma gitse de gitmese de, bol miktarda testosteronla baş başa kaldım.

Hunter'ın yararına, odadaki birkaç kadından biri olmak dikkatleri bize çekmeye yardımcı oluyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Mariah." Yanında hamile karısı olmasına rağmen, Reynard'ın bakışları bacaklarımda kalıyor, sonra gözlerime yükseliyor. "Yakında bir albüm çıkaracaksın diye duydum. Hobinin sana bu kadar başarı getirmiş olması ne kadar harika."

"Hunter çok destek oldu." Karşılık vermemek için olağanüstü bir irade gerekiyor. Alex'in annesine yaptıkları yüzünden bu adamdan zaten nefret ediyorum. Kadın düşmanı görüşleri hiç de şaşırtıcı değil.

Hunter, kendine özgü cazibesiyle ortalığı kasıp kavuruyor. "O inanılmaz yetenekli, baba. Onu yeterince takdir etmiyorsun. Onun dikkatini çekmiş olduğum için şanslıyım."

Bu kadar tatlı dilli olması iğrenç.

"Çocukların olduğunda turneye çıkmayacaksın, değil mi?" Bu söz Arthur amcadan geliyor. Hepsi aynı hamurdan yapılmış.

Gerçi, Irving dedem bir şekilde hepsinden daha ilerici. "Onu rahat bırakın çocuklar," diye bağırır. "Ve göğüslerine bakmayı kesin. Onu korkutup kaçıracaksınız."

Bana, "Çocukları görmezden gelmelisin. Onları çok kötü yetiştirdim ve farkına vardığımda çoktan şekillenmişlerdi." diyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama o televizyona bağarmaya başlıyor, ben de rahatsız etmemeye karar veriyorum.

Ayrıca, Henry amcanın beni değerlendirmesi sırası gelmişti. "Bu çocuğun hayatını düzene sokmasına gerçekten yardımcı oldun. Açıkçası, bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Yani, eğlence anlayışın biraz geliştirilebilir, ama en azından artık her hafta başka bir kadının yatağında fotoğrafı çekilmiyor."

"Belki de bunu daha iyi saklamayı öğrenmiştir." Samuel amca muhtemelen diğerleri kadar kötüdür, ama bir favori seçmem gerekirse, şu anda o benim favorim.

"Önemli olan saklamak," diyor Reynard. Karısı hiç tepki göstermiyor. Ya farkında değil ya da onunla evlendiğinde neye bulaştığını çok iyi biliyordu.

Her iki seçenek de sefil bir hayat gibi geliyor.

"News Corp için inanılmaz bir kazanç olur," diye devam ediyor Hunter'ın babası. "Bu çok kolay bir karar olmalı, ama o

zorlu bir süreçten geçmesi gerektiğinden, bunu yapabileceğini kanıtladı. Yanında güçlü bir kadın varken, Samuel'in yerine geçecek en uygun kişi o."

Samuel karşılık veriyor. "Benim yerime geçebileceğini düşünme bile." "Kağıt üzerinde, o pratikte aynı şey," diye ısrar ediyor Reynard.

Kimse benim söyleyeceklerimi dinlemek istemiyor, ama ben de kimsenin benim bu paketin bir parçası olduğuma takılmasını istemiyorum. "Hunter bu pozisyon için çok uygun. Ben olmasam bile. O tek başına mükemmel bir aday."

Beklendiği gibi, görmezden geliniyorum. "Sonya ile evli olduğum her gün sadık kaldım." Samuel'in sesi yükseliyor. "Ondan önce bile, oğlunuzun yaptığı gibi sürtük gibi davranmadım."

"*Düzeltilmiş* zampara," diyor Holt, bu da beni güldürüyor çünkü onun bir iltifat yapmaya çalıştığını sanmıyorum. Özellikle de "Muhtemelen" diye eklediğinde.

Reynard sert bir bakış attı. "Bu odada senin fikrine ihtiyaç yok. Fırsatını kullandın, şimdi çeneni kapa."

Büyükbaba Irving bu sözlerle canlanır. "Onun görüşleri benim sahip olduğum her yerde hoş karşılanır. Ve şu anda her şey hala benim, bunu unutma, birbirinizi yerden yere vururken, evlat." Hiç duraksamadan, yine yarışa ilgi gösterir. "Buna para yatırdın mı, Elias?"

Asistanı başını sallar. "Bu sabah bahis yaptım."

"Kazanıyoruz. Mutlu yıllar bana." Büyükbaba gülümseyerek birasını kaldırır.

"Yüzükler takas edilseydi, reformu kabul etmek daha kolay olurdu." Henry'nin görücü usulü evliliklere meraklı olduğunu duydum. Yani bu sözler boşuna söylenmiş değil.

Hiç yoktan çıkan şey ise Hunter'ın cevabı. "Aslında bu konuyu konuşuyorduk."

Onun yanında gerginim. Sadece laftan ibaret, eminim. Yönetim kurulunun onayını almak için her şeyi yapar, ama bunu sahte ilişkinin bir parçası olarak tartışmadık ve ondan ayrılmak üzere olduğumu düşünürsek, muhtemelen en iyi yol bu değil.

Şu anda bunu söyleyemem.

Tırnaklarımı avucuna batırıyorum ve umarım o da bunu anlar.

"Oh, bu çok güzel," diyor Margo. "Tarihi konuştunuz mu?"

Bu çok fazla. Ona ne kadar borçlu olursam olayım, buna izin veremem. "Açıkçası bunu hiç konuşmadık." Hunter'ın yalan söylediği anlaşılmasın diye "Cidden" diye ekliyorum.

"Peki hangisi?" diye sorar Henry. "Konuyu konuştunuz mu, konuşmadınız mı?"

Siktir.

"Şey. Biz... şey... bilirsin... bu kişisel bir konu." Konuşmadan kolayca çıkmak için kekeliyorum. "Ama önemli olan..."

Hunter, konuşmayı onun başarılarına geri döndürme girişimimi keser. "Dürüst olmak gerekirse, Henry Amca, çok belirsiz tartışmalar oldu, ama sanırım aynı fikirdeyiz."

Onun sözlerinde bir kesinlilik var ki, bu beni rahat bir nefes almaya sevk ediyor.

Ta ki şöyle diyene kadar: "Bu yüzden bugün, tüm ailemin şahitliğinde, daha kesin bir taahhütte bulunma zamanının geldiğini düşündüm."

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişir.

Sanki biri yanlışlıkla hızlı ileri sarma düğmesine basmış gibi, ben tam yetişmeden olaylar gerçekleşiyor.

Bir dakika önce Hunter elimi tutuyordu. Bir dakika sonra elini cebine koydu. Sonra avucunda bir kutu belirdi ve diz çöktü, biri nefesini tuttu – belki de bendim – ve başka biri erken alkışladı, sonra biri "Vay canına!" diyor ve sonra oda sessizliğe bürünüyor ve ben etrafıma bakıp beni kurtaracak birini ararken, Alex teras kapısında duruyor ve tam da kardeşi kutuyu açıp şöyle dediği anda içeri giriyor...

"Mariah Rebecca Watson, lütfen benim gelinim olma şerefini bana bahşet."

Tanrıya şükür ki külotum var, çünkü eminim ki az önce kıcımdan mücevherlerle süslü bir anal tıkaçı çıkardım.

BÖLÜM
YİRMİ ALTI

RIAH

Odadaki tüm gözlerin üzerimde olmasına alışkın olduğumu sanıyordum, ama şu anda hiç bu kadar dikkat çekmiş hissetmemiştim. Cildim yanıyor ve sırtımdan ter damlalarının aktığını hissedebiliyorum. Saniyeler sanki çimentodan geçiyormuş gibi geçiyor ve sanki sonsuza kadar kekeliyormuşum gibi hissediyorum, etrafımdaki herkes sessizce cevap bekliyor.

Cevap mı?

Ne demem gerekiyor ki?

Hunter bunu neden iyi bir fikir olarak gördü ki? Gerçekten bu kadar çaresiz mi?

Yüzündeki ifade, kendini beğenmiş bir umut gibi. Evet diyeceğimi mi sanıyor?

Yüzüğe bakamıyorum bile. Alex'e bakmaktan kendimi alamıyorum — yardım, rahatlık, bunun benim fikrim olmadığını ona göstermek için, bilmiyorum

—çenesi o kadar gergin ki fındık kırabilir gibi görünüyor. Tahminimce şu anda Hunter'ın çenesini kırmak istiyor. Yani o da benim kadar endişeli ve kesinlikle yardımcı olmuyor.

Neyse ki, hiçbir kalabalık sessizliği çok uzun süre kaldıramaz.

"Bakın. O kadar duygulanmış ki konuşamıyor," diye fısıldayan biri var, o anda stres gözyaşlarının yanaklarımdan aktığını fark ediyorum. Ve sonra sanki mühür kırılmış gibi, birkaç kişi aynı anda mırıldanmaya başlıyor.

"Düşünüyor."

"Ne düşünmesi gerekiyor ki? O çocuk neredeyse onun kariyerini satın aldı."

"Sessizlik hayır demek olmalı."

"En iyisi bu. Mesleğine utanç kaynağı oluyor."

Bu sadece benim anlayabildiğim kadarıyla. Eminim ki, benim duyamayacağım kadar alçak sesle fısıldanan çok daha kötü şeyler de söyleniyordur. Bu düşünce, sırf o kibirli sürtükleri kızdırmak için evet dememe neredeyse beni ikna ediyor, ama bunun işleri daha da kötüleştireceğini bilecek kadar akli başında olmasam bile, sesimi çıkaramıyorum.

Köşedeki büyük saat sadece bir dakika geçtiğini gösteriyor, ama ben beş dakika geçtiğine yemin edebilirim, çünkü Irving dedem ayağa kalkıp bağılıyor. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen, evlat?"

Anında Hunter'ın yanına geldi - onun yaşında biri için şaşırtıcı bir başarı - ve onu dizlerinden kaldırmaya çalıştı. "Aptal baban sana hiçbir şey öğretmedi mi? Bir kadına asla sürpriz evlilik teklifi yapmazsın. Ve özellikle de başkasını kutlamak için düzenlenen bir etkinlikte bunu yapmazsın. Aptal gibi görünüyorsun. Ayağa kalk ve o müstehcen servet gösterisini bırak, seni moron."

Sonra odadaki diğerlerine döner. "Sizler ise, hayretle bakmayı kesin." Parkta bir grup güvercini kovalıyormuş gibi kollarını sallıyor. "Bir ilişki gösteriş değildir. Onlara biraz mahremiyet verin, sizi salaklar."

Yeterince azarlandıklarında, tüm gözler geldiği gibi hızla benden ayrılır. İnsanlar mesajlarını kontrol ediyormuş gibi yaparken ceplerinden telefonlarını çıkarırlar. Küçük gruplar halinde yeni sohbetler başlar. Birdenbire hava durumu hakkında çok fazla yorum yapılır ve daha önce olmayan bir ilgiyle ekrandaki araba yarışı izlenir.

Sonra Irving dede bana döner. "Bu pislikle konuşmak istiyorsan, puro odasını kullanabilirsin." Tek söylediği budur, sonra mırıldanarak koltuğuna geri döner. "Adeline hala burada olsaydı, hepinizden hayal kırıklığına uğrardı. Ruhu şad olsun."

Yanaklarımdan birkaç damla daha gözyaşı süzüldü, bu sefer rahatlamadan dolayı, ta ki Alex'in artık kapıda durmadığını fark edene kadar. O anda panik başlarken gözyaşlarım birden durdu. Alex

şu anda umursadığım tek kişi. Kendimi yükümlü hissettiğim tek kişi.

Ama en azından yüzüğü saklamış olan Hunter önümde duruyor.
Puro odasının kapısını açıyor. "Gidelim mi?"

Gitmek zorunda mıyız?

Öyle demek istiyorum, ama büyükbabasının konuşmasına rağmen, herkesin hala bizi izlediğinin farkındayım ve Hunter'a söylemek istediğim bazı sözler var.

"Evet. Gidelim." Tanrıya şükür sesim geri geldi. Ve ses tonumu yumuşatmaya çalışmıyorum.

Hunter hiç aldırış etmiyor. "Önden buyurun."

Yumruklarımı sıkarak küçük odaya giriyorum, kıcımdan bir anal tıpası çıkmış gibi yürümemeye çalışıyorum ve duvarların ses geçirmez olup olmadığını merak ediyorum. Puro kokusunun sadece bu odaya hapsolmuş olması, kapının kalın ve muhtemelen iyi yalıtılmış olduğunu düşündürüyor, ki bu iyi bir şey, çünkü bu adamla yalnız kalırsam bağırmadan duramayacağımı düşünüyorum.

Ama denemeye karar veriyorum.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, ona fısıldayarak, "Bu da neydi lan?" diyorum.

Sanki az önce tüm ailesinin önünde evlenme teklifinde bulunup reddedilmemiş gibi, Hunter rahatça bir sandalyeye oturur ve ayaklarını pufun üzerine uzatır. "Bu, benim konumuma fayda sağlayacak hesaplı bir hamleydi."

Onun rahat tavırları beni daha da öfkeliyor. "*Senin* konumun mu? İkimize de uygun bir anlaşma yapmamız gerekiyordu. Bana evlenme teklifini sormaman gerektiğini mi düşündün?"

"Albüm kapağı için kütüphanemde yarı çıplak poz vermeye karar verdiğinde bana danışman gerektiğini düşündün mü? Ya da SHE'deki performansını seksi hale getirdiğinde? Her kararı birbirimizle tartışmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum, değil mi?"

Ellerim pençelere dönüştü ve onun yakışıklı yüzünü tırmalamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. "Seni kapağa doğru itme fırsatın vardı

geri itme fırsatın vardı ve bunlar lanet olası bir nişan törenine kıyasla **önemsiz, önemsiz** kararlar."

"Sadece aile üyeleri var. Sen bunu abartıyorsun."

"Tabii, sanki sızdırılmayacakmış gibi." Bu karşılaşmanın bir yanı beni rahatsız ediyor, ama bunu anlayacak kadar kafamı toparlayamıyorum. Mesela, bunun kendisine ne faydası olacağını düşündü? "Evet dememi mi bekliyorsun?"

"Olabilir. Hala bir birliktelikten çok şey kazanabileceğimizi düşünüyorum. Bu kültürün süper çiftleri ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Ayrılmamızın faydalarını o kadar benimsedim ki, onun birlikte devam etmemizin faydalarını görebilmesine inanmak zor. "Delirdin mi?" Konuşurken odada volta atıyorum. Fısıldamayı bıraktım ama bağıriyorum da denemez. "Senin destekçilerin zaten benim markama karşı çıkıyor. Beni sürtük ve fahişe olarak görüyorlar. Senin ailen bile... Onları duydun mu? Onlara göre ben senden aşağıdayım."

"Ve işte ilişkimiz seni bu şekilde engelliyor. Yaptığım her şeyin seni nasıl etkileyeceğini düşünmek zorunda olmak beni inanılmaz derecede boğuyor. O video yapabileceğim en iyi şeydi. O olmasaydı bu albümün çıkışında şu anki ivmeyi yakalayamazdım, ama senin yüzünden onu iptal edecektik. Artık birbirimize fayda sağlamıyoruz, Hunter. Ve sen en iyi çözümün evlilik teklifi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkme hareketi gibi kollarını açıyor. "O zaman beni reddet." Şimdi, anlayamadığım şey aklıma geliyor. Neden bu hamlenin doğru olduğunu düşündüğü. Çünkü o aptal değil. Alex'in düşündüğü her şeyi düşünmüş olmalı, bu da Hunter'ın artık birbirimiz için iyi olmadığımızı fark ettiği anlamına geliyor. Beni onu reddetmemi bekliyor. Bu, onun ayrılığı başlatma yöntemi.

Soru hala, neden beni planlamaya dahil etmedi?

Cevabı bulduğum anda arkamda kapının açıldığını duyuyorum. "Biliyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkıyor, gözleri benimkilerden arkamdaki kişiye kayıyor, arkamı dönüp bakmadan onun Alex olduğundan eminim. Hunter'ın ifadesindeki kayıtsızlık kaybolup öfkeyle dolduğunda bundan özellikle emin oluyorum. "İkinizin benim arkamda sevişmesinden mi?"

? Evet, biliyorum. Bir dahaki sefere birinin oturma odasında bacaklarını açarken, seksin koktuğunu ve zenginlerin güvenlik kameraları olduğunu unutma. Şimdi kim aptal oldu?"

Her şey yerine oturdu.

Hunter benimle Alex'in ilişkisini biliyorsa, ayrılacağımızı tahmin etmiş olmalı ve bunu nasıl düzenleyeceğine dair uygun bir plan yapmaya çalışmak yerine, durumu kendi lehine kullanmaya karar vermiş. Evlenmek istediği kadın tarafından tüm ailesinin önünde reddedilmek mi? Sempatî kartını çok iyi kullanmış ve aynı zamanda benim markamın skandalından da uzaklaşmış oluyor.

Zamanlama dışında bu senaryoya bile razı olabilirdim. Şimdi insanlar benim serbest bırakılmam yerine, Amerika'nın en çekici milyarder bekarlarından birinin kalbini nasıl kırdığımı konuşacaklar.

Ben tüm bunları düşünürken, Alex doğrudan misillemeye geçiyor. Yanımdan hızla geçip kardeşinin çenesine sert bir yumruk atıyor. "Sen lanet olası egoist bir piçsin."

Alex ikinci yumruğu atmaya hazırlanırken, ben onu durdurmaya çalışmak için aklıma geldi.

Kolunu tutuyorum. "O buna değmez, Alex."

Hunter kızaran cildini eliyle ovuşturur. "Sanki sen onun lehine strateji geliştirmiyormuşsun gibi. Ne zamandır? Bütün bu zaman boyunca mı? Beni destekliyormuş gibi yapıp gizlice beni alt etmek için planlar yapıyorsun. Bana ne seçenek bıraktın ki?"

"*Seni alt etmek* mi istiyorsun?" Alex o kadar sinirli ki, tekrar saldırmamasından korktuğum için kardeşlerin arasına girmek zorunda kaldım. "Yıllardır senin yanıdayım, pislik herif. Yıllardır beni senin gölgede kalmayı hak etmişim gibi davrandın, ama ben yine de senin her zaman iyi görünmeni sağladım. Seni mahvetmek istediğimde bile, senin için endişelendim."

"Kız arkadaşımı sikerek beni kolladın." Hunter bana sert bir bakış attı. "Ama Zyah'ın bir şey elde edeceğini düşünürse bacaklarını ne kadar kolay açtığını düşünürsek, seni suçlayamam herhalde."

Bu sefer Alex Hunter'a saldırmaya başladığında, neredeyse yol.

Ama dışarı çıkmamız gerektiğini hatırlayacak kadar akli başımda. Bu odanın sonunda, Hunter zaten sempati kartını kendi lehine kullanıyor, bu yüzden kendimi zorlayarak Alex'i tekrar geri çekiyorum. "O sadece bir tepki bekliyor. Onun seni etkilemesine izin verme. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu bizden duyması gerekirdi. Bunu öğrenmesi için çok kötü bir yoldu."

Hunter'a ekliyorum, "Sana söylemeyi planlıyorduk."

"Onu mu savunuyorsun? Orada yaptıklarını mı?" Alex'in gözleri fal taşı gibi açılmış, sol gözündeki kahverengi çizgi maviyi her zamankinden daha fazla koyulaştırıyor.

"Hayır, hayır. Tanrım, hayır." Titriyorum. İncinsin ya da incinmesin, Hunter çok ileri gitti. "Sadece durumu kontrol altına almaya çalışıyorum."

Alex çok kızgın olduğu için bunu kolayca unutamıyor. "Onu düşündük. Herkes için kazan-kazan durumu yaratmaya çalışıyorduk."

Koro'ya vaaz veriyorsun, evlat.

"Şimdi herkes kazançlı çıktı." Hunter'ın sesi alaycı bir tonda. "Ben temiz bir itibar kazandım, sen de fahişeyi."

Alex sendeliyor, ama ben o ilerleyemeden kollarımı onun etrafına doluyorum. "Ona istediğini verme."

Kabul ediyorum, muhtemelen daha sonra Hunter'ın söylediği tüm kötü sözleri kafamda tekrar tekrar oynatacağım ve kendim de bu konuda yoğun duygular hissedeceğim. Yine de Alex'in en azından benim onurumu korumaya çalışması yardımcı oluyor.

Alex yanıt olarak homurdanır ve bir saniye boyunca beni görmezden gelip kardeşini yine de dövmeye başlayacağını düşünürüm. Hunter bunu hak etmiyor değil.

Ama sonra gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve tekrar açtığında biraz daha sakinleşmiştir. "Onun yanında durup suratını dağıtmadan duramam."

"O zaman gitsen iyi olur, çünkü benim kızımı becerirken kendini tutamadığın için ne kadar az özdenetimli olduğunu gösterdin."

Cidden, Hunter susmazsa suratını dağıtırım.

.

Onun için ne kadar zor olsa da, Alex üstünlük sağlar. Ellerini havaya kaldırarak geri çekilir ve kapıya ulaşır. Sonra, dövmek için başka bir şey aramaya çıkacakmış gibi odadan fırlar.

Onu takip edeceğime karar vermem sadece iki saniye sürer, insanlar ne derse desin.

Öncelikle, ona söylemek istediğim bazı sözler var. "Bir gün etrafına bakacaksın Hunter ve çok yalnız olduğunu fark edeceksin." Bu, aslında söylemek istediğim şeylerden çok daha yumuşak bir ifade, ama Hunter'ın hemen cevap verememesi, bu sözlerin etkili olduğunu hissettiriyor.

Kapıya doğru yönelirim, ancak normal bir insan gibi yürümemi engelleyen nesneyi hatırlarım. Hunter'a sırtımı dönerek, elbisenin altına elimi uzatır ve külotumdan gevşek fişi çıkarırım.

Elimde ne olduğunu fark edince, "Oh, lanet olsun," diyor.

Yan masadan bir mendil kapıp, fişi içine sarıyorum. "Onu burnuna sokmadığım için şükret." Bu düşünce aklımdan geçmişti.

Sonra bunun özel yapım olduğunu hatırladım ve Hunter'ın onu çöpe atması düşüncesine dayanamadım. Ya da binanın kenarından aşağı atması. Ya da benim imajımı daha da kötüleştirmek için kullanması... kamuya açık ya da özel olarak... çünkü onun bunu yapmaya niyetli olduğunu hissediyorum.

Cebime koyup kapıdan çıkıyorum.

Kütüphaneye girer girmez sesler birden alçalır. Ardından, sanki herkes patriğin bir başka azarlamasından korkuyormuş gibi, aşırı yüksek sesli konuşmalar başlar.

Kimsenin söyledikleri umurumda değil. Tek ilgilendiğim Alex ve odayı hızlıca taradığımda onun burada olmadığını anlıyorum.

Oturma odasına doğru yola çıkıyorum, ama Adly beni durduruyor. "Alex gitti. Acele edersen onu yakalayabilirsin."

"Teşekkür ederim." Asansörlere doğru yönelmeden önce, neden onu takip etmek istediğimi ya da neden puro odasına girdiğini sormalı mıyım diye düşünerek bir an duruyorum. Tabii bunun cevabını bilmediğimden değil.

Ama sonra Adly, beni rahatlatmak için elini koluma koyar. "Açıklamaya gerek yok."

O anda, daha iyi arkadaşlar olmak için kendime bir görev belirlemeye karar verdim. İkimiz de, kendini beğenmiş, kontrolcü erkeklerin yönettiği bir dünyada var olmaya çalışan zeki kadınlarız. Diğer Sebastian eşlerinin çoğu, birbirimizin boğazına sarılmamız gerektiği fikrine inanmış görünüyor, ama Adly'nin buna inanmadığından eminim, ve aslında inansa bile, ben bunu yapmayı reddediyorum.

Sanki benden üç adım öndeymiş gibi, "Kahve içelim" diyor. Şimdi git."

Daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacım yok.

Lobide açık ve bekleyen bir asansör bulduğumda şansın benim tarafımda olduğunu düşünüyorum. Alex'i hala lobide bulduğumda bunun doğru olduğunu anlıyorum.

Kafeste bir kaplan gibi volta atıyor, sürekli telefonuna ve dışarıdaki kapılara bakıyor. Muhtemelen bir arabanın gelmesini bekliyor. Acı çektiği belli ve onu rahatlatma isteğim, kendi yaralarımın daha derin. Hunter şu anda benim için sadece bir yatırımcı, ama yine de Alex'in kardeşi.

Tabii ki ona gidiyorum.

Ben birkaç metre uzaktayken konuşmaya başlıyor. "Onun imajını korumak için yaptığımız onca şeyden sonra..."

"Biliyorum."

"Bizi onu mahvetmeye çalışıyoruz diye suçlamaya cüret ediyor?" Elini saçlarına geçiriyor, saçları diken diken ve dağınık kalıyor, ama yine de haksız bir şekilde çok şık görünüyor.

Şu anda nasıl görüldüğümü bilmek bile istemiyorum.

Ona ulaştığımda, boş elini iki elimle tutuyorum. "Hunter sadece incinmiş. Söyledikleri... yaptıkları... önemli değil."

"O incinmiş değil. Bencil. Baskıcı. Her zaman en üstte olmasını sağlamak zorunda."

"Ama bu, en dibe düşmemiz gerektiği anlamına gelmez. Birden fazla zirve olabilir."

Bu sadece benimle ilgili değil, biliyorum. Alex yıllardır süren bir kinle başa çıkmaya çalışıyor. Hayatı boyunca ikinci sınıf muamelesi gördü. Şu anda her şey çok karışık gibi görünse de, bu patlama onun için en iyi şey olabilir.

Belki sonunda Hunter'ın gölgesinden kurtulabilir.

Bu, kendi durumumu da düşünmediğim anlamına gelmez. "Bence birlikte çalışırsak, bu durumu nasıl çevirebileceğimizi hala bulabiliriz."

"Birlikte çalışmak mı? Dalga geçiyorsun, değil mi?" Elini elimden çekiyor ve ben bunu kişisel almamaya çalışıyorum. "Bundan sonra onunla çalışmak yok. Onun yok olmasını istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun."

"Hayır, gerçekten. Gerçekten istiyorum." Parmağını havaya kaldırdı. "O işi hak etmiyor bile. Holt hak etmişti, ama o bile tutunamadı. Hunter ise onun hak ettiğini mi düşünüyor?"

"Eğer gerçekten hak etmiyorsa, alamaz." Bunun Alex'in kabul edebileceği kadar karma odaklı olabileceğini fark ederek, sözlerimi düzeltiyorum. "Ya da elinde tutamaz. Bunun gerçekleşmesi için hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Ona enerji harcamayalım."

Zaten enerjimin çoğunu Hunter ve onun planlarına harcadığımı hissediyorum. Belki Alex haklıydı. Belki kardeşi olmasaydı da "buraya" gelebilirdim. Ona harcadığım zamanla kendim için yapabileceğim çok şey vardı.

Bunu geri alamayacağıma göre, tek yapabileceğim geleceğe odaklanmak.

Daha spesifik olarak, Hunter'ın başkası yapmazsa kesinlikle sızdıracığı bu nişanı, albümümün çıkışından dikkatleri uzaklaştırmayacak bir şeye nasıl dönüştürebileceğimi bulmam gerekiyor. Ekibim ne kadar bilgili olursa olsun, bu konuda en iyi beyni olan Alex'tir.

"Ne yapacağımızı söyleyeyim." Sesinde yeni bir heyecan var ve umutlarım yükseliyor. "Seninle olan tüm bu ilişkinin sahte olduğunu ortaya çıkaralım. Bu, onu yönetim kurulunda mahveder."

Umutlarım, yükseldiği kadar kolayca yok oldu. "Bu beni de kötü bir duruma düşürecek."

Yine odada dolaşmaya başladı. Beni dinlediğini gösteren tek işaret, önerisinin değişmesiydi. "Dünyaya benimle birlikte olduğunu söyleyebilirsin."

"Bunun nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Bu konuşmanın ertelenmesi gerektiği artık benim için açık. O, benim ihtiyaçlarımı düşünecek durumda değil ve bu kadar bastırılmış öfkeyle uğraşırken bunu ona yüklemek adil değil.

Dikkatini çekmeye çalışıyorum, böylece ona bunu söyleyebilirim. "Alex..."

Bana dönüyor, ama benden önce konuşuyor. "Neden hayır demedin?"

Kafamı sallayarak şaşkınlıkla soruyorum. "Ne?" "Yukarıda. Hayır diyebilirdin."

O anın dehşeti bir anda geri geliyor. Hunter dizlerinin üstünde. Oda benim cevabımı bekliyor. Alex, gergin bir ifadeyle izliyor.

"Düşünemedim." Bu doğru. "Çok şaşırmıştım."

"Gerçekten öyle mi? Yoksa hala onu mu düşünüyordun? Onun kötü görünmemesini sağlamak için mi?"

"Drama yaratmanın bir anlamı yoktu." Ses tonum onunki gibi keskin ve kendimi nefes almaya zorluyorum. Onun sorunu Hunter ile olduğunu biliyorum, ama o kadar kızgın ki bunu hatırlayamadığını düşünmeye başlıyorum. "Aklından ne geçiyor, Alex?"

O da bir an durdu, bu yüzden gerçekten düşündüğünü anladım ve "Sen her zaman onu seçiyorsun" dedi.

"Aman Tanrım. Seçmiyorum."

"Seçiyorsun." Bu suçlama karşısında şaşırtıcı derecede sakin. "Seni aldattığında onun yanında kaldın. Koreografiyi reddettiğinde ona hak verdin. Ne giyeceğini sana onun söylemesine izin verdin."

"Şu anda giymemi söylediğin kıyafetleri giyiyorum."

Telefonu çalar ve ekranı kontrol eder, bu da bana kendimi toparlamak ve neyin önemli olduğunu hatırlamak için bir saniye zaman verir. "Bak, neden böyle davrandığını anlıyorum Alex, belki de bu yanlış bir zaman, ya da belki de tam doğru zamandır. Bilmiyorum. Ama şunu anlamalısın, benim için önemli olan tek Sebastian sensin."

Kendime küfrediyorum çünkü bu korkakça bir açıklama ve Hunter'dan öğrendiğim bir şey varsa, o da cesur ol ya da evine dön. "Sana aşığım, Alex."

İşe yarıyor. Bir saniye önce dikkati dağılmışken, bir saniye sonra tamamen orada, yüzünde iyimser ve yoğun bir ifadeyle. "Öyle mi?"

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar çaresizim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, böylece aramızda sadece bir nefeslik mesafe kalıyor. "O zaman dünyaya benim olduğumu söyle."

Bu, yıllardır kimseye söylediğim en önemli şey ve yetmiyor. Kanıt istiyor. Bir yandan, onu suçlayabilir miyim? Kim birinin sırrı olmak ister ki? Neden bunun aşk olduğunu düşünsün ki?

Ama benim için, onun parayla dolu cepleri ve zengin çocuk ayrıcalıklarıyla anlayabileceğinden daha fazlası söz konusu ve aşk, inanılmak için benim için önemli olan şeylerden vazgeçmek anlamına mı gelmek zorunda?

Gözlerimin iç köşelerini sıkıştırarak gözyaşlarının akmasını engelliyorum. "Lütfen bu konuyu, duyguların bu kadar yoğun olmadığı bir zamanda konuşabilir miyiz?"

Bir adım geri çekilir ve başını sallar.

Ama bu, "*Evet, olur*" diyen bir baş sallama gibi görünmüyor. Daha çok, "*Anlıyorum, demek öyleymiş*" diyen bir baş sallama gibi.

Sonra, tek kelime etmeden arkasını dönüp binadan çıkar. Benden uzaklaştığı her adım, yepyeni bir kayıp gibi gelir ve içimden gelen bir dürtüyle onun peşinden koşarım. Cam kapıları iterek açarım ve adını seslenirim. "Alex!"

Hemen geri döner ve bir anda kendimi kollarında bulurum, dizlerimin titrediği, aklımın başımdan gittiği, nefesimin kesildiği bir öpücüğe kapılırım.

Bu öpücük destansı, şiddetli ve tutkulu.

Bu, onun benim için hissettiğim gibi hissetmediğine inanmamı imkansız kılan, kelimelere dökülmemiş bir duygu ifadesidir. Böyle bir öpücük ön sevişme için değildir. Böyle bir öpücük ana yemektir. Her şeyin özüdür. "Ben de seni seviyorum, peki ne yapacaksın?" demektir.

Görünüşe göre, hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

Çünkü Alex, istediğini elde edemediğinde her zaman işleri kendi eline alır ve öpücük sonunda bittiğinde, ben dünyaya geri döndüğümde, bizi izleyen birçok insan olduğunu fark ettim. Kameralar patlıyordu. Alkışlar, yuhalamalar ve meraklı sohbetler vardı.

Biz geldiğimizde burada olan paparazziler, ayrılırken birkaç iyi fotoğraf çekmek için hala burada bekliyorlar.

Ve gerçekten de iyi bir fotoğraf çekmişler.

Ben onları unutmuştum, ama Alex'in unutmadığına hiç şüphem yok. Bekleyen arabaya doğru geriye doğru yürürken yüzündeki kendini beğenmiş ifade her şeyi anlatıyor.

Elini bana doğru uzatıyor. "Benimle gel, Riah."

Kafamda bunu yaptığım bir film versiyonu var. Hayatımın gerçek her parçasından kaçabileceğim ve aşkın var olmak için yeterli olduğu bir versiyon. Bunu gerçekte ne olduğunu bildiğim şey yerine, nihai büyük bir jest olarak gördüğüm bir versiyon — derin ve yürek parçalayan bir ihanet.

Bugün ikinci kez, üzerimde çok fazla göz olduğu için olduğum yerde donup kaldım.

Ama bu kalabalığın Irving dedesi gibi bir kurtarıcısı yok ve Alex'le birlikte hareket etmediğimde, aramızdaki birkaç metre, fotoğrafçılar ve muhabir olmak isteyenlerin telefonlarını bana doğru uzattıkları bir kıta haline geliyor.

"Dünya, Hunter Sebastian ile çıktığınızı sanıyordu, bu doğru değil mi?"

"Bugünkü tüm bu olay bir reklam kampanyası mı?"

"Hunter'ın sadakatsizliği söylentileri, onun küçük kardeşini öpmenin sebebi mi?"

"Aslında hangi Sebastian'la görüşüyorsun?"

Bunlar, cevap vermemeyi öğrendiğim türden sorular.

En azından ekibim bana hep böyle söylüyor.

Ama bugün en önemli iki danışmanım da beni kızdırmayı başardı ve ben biraz kindar hissediyorum.

Ünlü olmakla başa çıkmanın yolu sadece kendini düşünmekse, neden Sebastian kardeşlerden herhangi biri hakkında endişeleniyorum? Belki de bir kez olsun sadece kendim için neyin iyi olduğunu düşünmenin zamanı gelmiştir. Hunter, kimse gözünü bile kırpmadan ne kadar süre boyunca birden fazla kadınla çıktı? Yepyeni Zyah, cinselliğini yüksek sesle ve gururla sahiplenmekle ilgili değil mi? Zaten çapkın olarak gösterileceksem, bunu kendim kabul etsem de olur.

Bu yüzden herkesi şaşırtıp bir cevap veriyorum. "Tabii ki ikisiyle de görüşüyorum. Ben modern bir kadınam. Neden seçim yapmak zorunda olayım ki?"

Bu hikayeyi bir dene bakalım, pislikler. Şu andan itibaren, Zyah'ın ait olduğu tek kişi kendisi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

RIAH

Zyah'ın bana ait olduğunu söylemenin sorunu, onun hala bana ait olmaması.

Panache'ın özel odasında kahve içerken, kötü haberi veren Claude oldu. "Topaz, albümün tanıtım bütçesini kesiyor."

En azından bunu yüz yüze söylüyor, bu da e-posta ya da telefonla duymaktan biraz daha katlanılabilir hale getiriyor. Albümün çıkışıyla ilgili olarak Los Angeles'tan uçmayı planlamıştı, ancak hafta sonu yaşanan dramın ardından, sonuçlarla başa çıkmama yardım etmek için birkaç gün erken gelmeye karar verdi.

Aslında, Hunter ile resmi ayrılığımızı görüşürken onun yanımda olmasını istedim, böylece sadece Hunter'ın çıkarlarına hizmet eden ve benim çıkarlarıma hizmet etmeyen bir şeye zorlanmayacaktım. Claude'un benden daha fazla söz hakkı olduğu için değil, ama sayıca üstünlüğün gücüne inanıyorum.

Mesele şu ki, bu sabah uyandığımda, yaklaşan bu karşılaşmanın bugün başıma gelecek en kötü şey olacağını düşünmüştüm, ama Claude'un benim etiketimle ilgili yaptığı açıklama belki de daha da kötü.

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Hiç mantıklı değil." Why Choose videomun viral olduğu dört gün içinde, albümümün ön sipariş sayısı çok arttı. Sosyal medya hesaplarımda takipçi sayısı tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı ve single'ım "Speak"

hiç olmadığı kadar çok radyo istasyonunda çalınıyor. "İnsanlar bunun için burada, Claude. Jennica bunu anlamıyor mu?"

"*Kadınlar* bunun için burada, demek istiyorsun. Ve Topaz erkeklerin sahibi. Bu Jennica'nın elinde değil."

"Onların bahanesi tam olarak nedir? Hunter'a sadakat mı, yoksa...?"

"Bununla çok ilgisi olduğuna eminim, ancak onun bu işin arkasında olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim."

"Bu biraz rahatlatıcı, sanırım." Açıkçası, onun yapabileceği hiçbir şeyin beni artık şaşırtacağını sanmıyorum.

"Ancak karar için kullandıkları tam ifade şöyledir..." Claude, okuyuculara karşı çok kibirli bir adam gibi, telefonundan okumak için kollarını uzatır. "'Topaz Entertainment'ın temel ilkelerine aykırı uygunsuz ahlaki davranışlar."

"Yani para kazanmaktansa kadınların cinsel haklarını bastırmayı tercih ediyorlar, öyle mi diyorsun? Çünkü erkek bir sanatçı iki kız kardeşe sevişirken yakalansaydı, bu turne sırasında sıradan bir Salı günü olurdu."

Sesimin keskinliğinden hemen pişman oldum. "Üzgünüm. Kültürümüzün eski moda ve baskıcı olması senin suçun değil."

"Maalesef, bu sadece yarısı." "Oh, lanet olsun, şimdi ne olacak?"

"TekTech, hayatınızı istediğiniz gibi yaşama hakkınızı tamamen destekliyor, ancak turne için daha büyük mekanlar talebini karşılayamıyor. Albümün pazarlama desteği yoksa hayranların geleceğini garanti edemiyorlar."

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum ve kahveme viski isteseydim keşke diyorum.

TekTech'in durumunu anlamadığımdan değil, ama bu büyük bir darbe. Pek çok insan, bir sanatçının parasının büyük kısmının turne sırasında, özellikle de ürün satışlarından kazanıldığını bilmiyor. Kazanılan diğer her şey, plak şirketi, yapımcılar, diğer sanatçılar, halkla ilişkiler, menajer, temsilci vb. gibi pek çok kişi arasında bölüşülüyor, bu yüzden yüksek bilet satışları sanatçılar için mutlaka büyük paralar anlamına gelmiyor.

Gerçekten kendimi bu durumun içine çekmemeye çalışıyorum, ama geleceği düşünmeden edemiyorum. "Topaz, önümüzdeki iki albüm için benimle sözleşme yaptı. Bu, onlar için ne anlama geliyor?"

Claude iç çekiyor. "Bu albümlerin prodüksiyonuna bile izin vermeyebilirler."

"Diğer bir deyişle, kariyerimi boğazlamış durumdalar." Ve bu iyi anlamda değil.

Ve tüm bunlar, aşk hayatımla ilgili doğru bile olmayan, düşüncesizce yaptığım bir yorum yüzünden oldu. Bu da konunun özüyle alakasız, çünkü doğru olsaydı bile, bu kimseyi ilgilendirmemeliydi.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Sözümü geri alabilir miyim? Bacaklarımı kapalı tutacağıma ya da bu maço pisliklerin duymak istediği her neyse ona söz verebilir miyim?"

"Videoya yakalanan bir şeyi geri alabileceğini sanmıyorum."

"Ama Hunter'la birlikte olmadığımı itiraf edebilirim." Bu, onun evlenme teklif ettiği söylentisiyle çelişir. Neyse ki Hunter henüz bunu kabul etmedi, ama eminim bu sadece an meselesi. "Ya da Alex'in beni ansızın öptüğünü söyleyebilirim."

Bunu dile getirmek gerekiyordu, ama ben bunu yapmazdım. Herkese iki erkekle de çıktığımı söyledikten sonra, ekip olarak aşk hayatım hakkında -ya da aşk hayatımın olmaması hakkında- hiçbir yorum yapmama kararı aldık, ama aynı zamanda, gerçek hisler beslediğim birini bu şekilde ihanet edemezdim.

Alex'in benim onun için ne yapıp ne yapmayacağımı umursadığı söylenemez, çünkü pazar gününden beri iş dışında benimle konuşmaya tenezzül etmedi. Ya da belki de onunla konuşmaya çalışmayan benimdir. İkimiz de açıkça incinmiş/kızgın ve inatçı davranıyoruz. Şu anda bana ulaşırsa ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum, bu durumun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağını.

Her neyse, şu anda buna odaklanacak durumda değilim, bu yüzden dikkatimi tekrar Claude'a veriyorum.

"Bu konuyu gündeme getirmek sadece daha fazla eleştiriye yol açar ve senin kişisel çıkarlarına uygun olmaz. Topaz'a gelince, benim izlenimim onların kararının kesin olduğu yönünde."

Bunun sebebi Hunter'dır, eminim. Restoranın sahipleriyle çok yakın arkadaş olmayabilir, ama hepsi aynı çevrede dolaşıyorlar ve aralarında açıklanamaz ve mantıkla anlaşılamaz bir sadakat var.

Sebastian'ın sahibi olduğu bir restoranda ağlamayı reddediyorum. "Peki seçeneklerimiz neler?"

"Şirketi satın alabilirsin," diye şaka yapıyor Claude. "Sanırım değeri sadece birkaç milyar."

"Sadece o kadar mı?" Alex, bu kadar yüksek rakamlarla istese bile beni kurtaramazdı. "O zaman umut yok."

"Hayır, tabii ki değil." Konuşmaya başlamadan önce, sanki bir konuşma hazırlığı yapar gibi latte'sinden bir yudum alır. "Kendi pazarlamamızı yapabiliriz. Daha büyük kampanyalara yatırım yapacak sponsorlar bulabiliriz. Satışları organik olarak artırabiliriz. Turneyi kendimiz organize edebiliriz. Senin bağlantılarını kullanabiliriz. Yeterince çalışırsak, bu albümden daha sonra sözleşmeni satın alacak kadar para kazanabilirsin."

Bu çok fazla iş, ama çoğu sanatçının yaptığı işten fazla değil. Dürüst olmak gerekirse, ben şımartılmışım. Erken başarımın geleceğimi belirleyeceğini umuyordum ve öyle olmadığında, yükümü hafifletecek birine tutundum. Gerçekten şikayet edecek bir durumum yok.

Yine de, bu çok zorlu bir süreç. Özellikle de bu ayrılıktan sonra nerede yaşayacağımı bile bilmediğim için. New York'ta daireler ucuz değil. Ayrıca, şu anda turne için tam zamanlı antrenman yapıyorum. Her gün iki saat koşu bandında koşarken şarkı söylüyorum, ayrıca ağırlık kaldırıyorum. Haftaya Spice'da bir konserle albümüm çıkacak, sonra da turne için koreografi öğrenmeye başlayacağım. Hem heyecan verici hem de çok zorlu bir süreç.

Bu benim için ne kadar önemli olduğuna, şimdi ve gelecekte ne kadar çalışmaya istekli olduğuma karar vermem gereken bir an gibi geliyor. Endişelenecek bir sözleşmem olmasaydı, şarkılarımı kendim üretebilir ve tamamen bağımsız olabilirdim. Bu, sürekli koşturmak anlamına gelirdi, ama kendi patronum olurdum ve farklı gündemleri olan pek çok figürle uğraştıktan sonra, bu olasılık beni çok motive ediyor.

Ama sözleşmem var. Bu boktan şeyin iki albümünü daha kaldırabilir miyim bilmiyorum, bu yüzden satın alma şansım varsa, bunu yapmak istiyorum. "Tamam o zaman," diyorum. "Eğer gerekliyse, ben varım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Claude ciddileşir. "Hunter ile yaptığın anlaşmayı bana söyleseydin keşke."

İçim suçluluk duygusuyla kıvrılıyor.

"Söylemeliydim." "Ve Alex."

Sebastian'ın adı daha da derin bir yara açar ve gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kalırım. "Şey, şimdi söyleyeceğim... Ona aşığım. Ama ikimiz de her şeyi mahvettik ve onun bu ilişkiyi düzeltmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

Claude, benim zaten bildiğim acı gerçeği dile getirir. "Şu anda kariyerine odaklanman en iyisi."

"Evet." Yani Alex, yeni şarkılar için birer malzeme haline geldi, sanırım. Tüm kalp kırıklıklarımda olduğu gibi. İçimdeki tüm duyguları döküp bitirdiğimde, kısa sürede yeni bir albüm hazırlayacağım. Hunter gösterileri kısa kısa sonra Ben bekliyorum bunu olmasını olmasını kısa kısa bir karşılaşma olacağını tahmin edersiniz - ki öyle de oluyor - ama ya Claude'un varlığı gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor ya da durum Hunter için o kadar iyi sonuçlanıyor ki bu kadar iyi sonuçlandı ki, şikayet edecek pek bir şeyi kalmadı.

Her iki durumda da, o makul davranıyor ve ben de bundan yararlanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Peki ya bu?" diye sorduğumda, dedikodu sitelerinde dolaşan nişan söylentilerini yalanlamamasını istediğimde böyle diyor. "Onlara hiç değinmemeyi kabul ederim, ama aileme senin bariz sadakatsizliğin yüzünden ilişkimizi bitirdiğimi söyleyeceğim."

Alaycı bir kahkaha attım. "Ne kadar ironik. Aldatan sensin, ama sahtekar olarak damgalanan benim."

Onun lehine olan şey, kendini beğenmiş davranmaması. "Sadece ailem içinde, ve onlar özel dramlar hakkında konuşmak konusunda oldukça ketumdurlar."

Bu doğru. Hunter'ı tanıdığım için, kamuoyuna hiç açıklanmamış birden fazla Sebastian ailesinin karanlık sırrını öğrendim. Örneğin, kendi annesinin ölümü. Onunla çıkarken, annem gibi beyin anevrizmasından öldüğünü okuduğum için bu konuda onunla yakınlaşmaya çalışmışım. O zaman, annesinin aslında intihar ettiğini itiraf etmişti.

Daha fazlasını paylaşmayı reddetti, ama bu, Sebastianların bir örtbas hikayesine sadık kalma yeteneklerini kanıtladı.

Yine de. "Aslında bazı aile üyelerini seviyorum."

"Kim? Adly? Brystin? Reid?" Alex'in adını bilerek atlıyor gibi görünüyor. "O zaman onlara kendi versiyonunu anlat. Onlar benim umurumda değil ve sana inananların yönetim kurulu üyeleriyle konuşacağını da sanmıyorum."

Tanrım, bu aile gerçekten berbat durumda.

"Tanrım. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Yani, onun kibirli yaşlı amcalarının benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil, ama gerçekten kamuoyuna bir yalanlama yapmasını umuyordum.

Öte yandan, bu konuda hiç yorum yapmaması en iyisi olabilir.

Claude da öyle düşünüyor gibi görünüyor. "Yani, iki taraf da nişan veya ayrılık söylentilerine değinmeyecek, halkın istediği gibi spekülasyon yapmasına izin vereceğiz. Anlaştık mı?"

"Kimseyle açıkça çıkmayacağım. Bu biraz belirsizlik yaratacaktır." Hunter, hemen başka bir ilişkiye atlamazsa ailesinden daha fazla sempati kazanacaktır, ama onun benim niyetimi anlamaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum.

Ona gerekenden fazla bilgi vermemeye karar verdim. "Tamam. Kabul ediyorum." Benim açımdan kazanç yok, ama kaybım da yok. "Peki ya daire ne olacak?"

Nefesimi tutuyorum, gerekirse maliyetin altında bir kira sözleşmesi için tartışmaya hazırım çünkü şu anda taşınacak vaktim yok ve bu albüm için kendi pazarlama malzemelerimi satın almam gerekirse, her kuruşumu dikkatli harcamam gerekecek.

"Aslında bu sabah daireyi sattım." O kadar kayıtsız ki çığlık atmak istiyorum.

Bir şekilde sesimi sabit tutmayı başardım. "Kime sattın?"

"Özel bir yatırımcıya. Önemli değil." Hunter, garsona içkisini yeniden doldurması için işaret eder. "Ama şartlar, mevcut kiracının kira sözleşmesi sona erene kadar, yani tam olarak on iki ay boyunca dairede kalmasını öngörüyor. Rica ederim."

Bu çok iğrenç bir his. Hunter'a borçlu olmak hoşuma gitmiyor, ama Whitney'in bir yıl boyunca kalacak bir yeri olacağını bilmek rahatlatıcı ve bana bir sonraki adımımı düşünmek için zaman kazandırıyor. "Teşekkür ederim."

O gülümsüyor. "Çok kızgınmış gibi davranma. Düşük fiyattan aldım ve piyasa yüksek. Oldukça iyi bir kâr elde ettim."

Bu sefer teşekkür ettiğimde, sesim daha samimi geliyor ve gerçekten de öyle.

"Sanırım hepsi bu kadar." Bu konuyu bir an önce kapatmak istiyorum.

Ama Claude parmağını kaldırır. "Aslında, Hunter. Topaz ile konuşmayı düşünür müsün? Zyah'ın albümünün pazarlama faaliyetlerini, önceden sözleşme yaptıkları kampanyalar dışında tamamen durdurmaya karar verdiler."

Hunter'ın gözü seğiriyor ve bunun onun için yeni bir haber olmadığı, ancak bu konunun gündeme gelmemesini umduğu hissine kapılıyorum.

"Keşke yapabilsem," diyor ve sesi neredeyse samimi geliyor. "Bu şirketin sahipleri babamla çok yakındır."

Umutlarım paramparça olur. Reynard Sebastian, oğlunun on katı kadar adi bir adamdır. Hunter'ın SNC'nin CEO'su olmasını herkesten çok ister ve bunun için her şeyi yapar. Görünüşe göre, bu, oğlunun kalbini kırdığı iddia edilen kadını alenen mahvetmeyi de içerir.

"O, yayınlanmasını tamamen durdurmak istiyordu," diye devam ediyor Hunter, "ama ben onu ikna ettim. 'Feminist ikon'un peşine düşmenin kötü bir halkla ilişkiler hamlesi olacağına onu ikna ettim.' Feminist ikon ifadesini alıntılıyarak işaret ediyor ve ben gözlerimi devirmekten kendimi zor tutuyorum. "Ama bana birkaç milyon dolarlık pazarlama reklamlarının faturalarını getirin, ben hallederim."

Midem bulanıyor.

Claude ise şeker dükkanındaki çocuk gibi görünüyor. "Taahhüt edeceğiniz kesin bir rakam var mı?"

Hunter cevap veremeden sözünü kestim. "Sana borçlu hissetmek istemiyorum."

"Beş milyon diyelim," diyor Claude'a. "Ve borçlu değilsin, Riah. Bu, ikimize de uygun olması gereken bir anlaşmaydı, hatırladın mı? Benim için sorun yok. Senin için de olmalı."

Onun bu iyiliğinin arkasında kişisel bir neden olduğuna eminim. Hâlâ sessiz bir tur sponsoru ve dolu salonlar ona bu konuda yardımcı oluyor, nedeni bu olabilir. Ama bunun ne olabileceğini anlamaya çalışmak yerine, bu jesti takdir etmeye karar verdim. Sonuçta ben üzerime düşeni yaptım ve o bir pislikti. Ödüllendirilmeliyim.

Sonra bir adım daha ileri gidiyorum çünkü bunu gerçekten geride bırakmak istiyorsam, bir sonuca varmam gerekiyor. "Sana şunu söylemeliydim..." Alex'in adını söyleyemiyorum. Duygularımın ortaya çıkmasından korkuyorum. Kendimi ele vereceğimden korkuyorum. Ama eminim o ne demek istediğimi anlıyordur. "İlişkilerim seni ilgilendirmez, ama arkandan bu kadar açıkça konuşmam gerekmezdi."

Bir an sessiz kalır, stoik ifadesi hiçbir şey belli etmez.

"Bak." Claude'a bakar, sanki onun önünde söyleyeceği şeyi söylemek isteyip istemediğine karar vermeye çalışır gibi, sonra devam eder. "Benim hatalarımın listesi muhtemelen seninkinden daha uzun olmasa da en az seninki kadar uzundur ve hiçbir şey için özür dilemeyi düşünmüyorum. Yani... neyse ne."

Bu, Hunter'ın şimdiye kadar yaptığı en yakın özür olabilir.

Bundan sonra, söylenecek başka bir şey kalmamış gibi görünüyor.

Claude ve ben ona toplantı için teşekkür ediyoruz. Hunter öğle yemeğine kalacağını ve hesabı ödeyeceğini söylüyor. Albümün çıkışında bana şans diliyor ve ben de ona, aradığı işin her şeyi bulmasını diliyorum.

Ayağa kalkıp gitmek üzereyken, içgüdülerime aykırı olarak, dürtüselliğime yenik düşüyorum. "Kardeşinle konuştun mu?"

İçkisini yudumlarırken, eminim ezberlemiş olduğu menüye bakıyor. "Reid mi? Birkaç gündür konuşmadım."

"Diğer kardeşin."

Gözlerini kırptırdı, sonra bakışlarımı karşıladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Başka kardeşim yok."

O halde Hunter'ın öfkesinin hedefi Alex'tir.

Alex onun için yaptığı onca şeyden sonra mı? *Ne pislik herif.*

"Sen tam bir baş belasısın, Hunter Sebastian." Bu sefer ses tonuma dikkat bile etmiyorum.

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değil."

"Öyle olduğunu bir an bile düşünmedim." Bir zamanlar beni külotumu teslim etmeye ikna eden o yapmacık sırtışını takınıyor.

Şimdi ise tek gördüğüm kırmızı bayraklar. Bir dahaki sefere buna kanacak kıza Tanrı yardım etsin.

O GECE, Alex'i aramaya cesaretimi topladım.

Aramak istiyordum. Telefonu her elime aldığımda bu dürtüyle mücadele ediyordum.

Hunter ile aramızı düzeltmiş olmam işleri kolaylaştırdı sanırım. O, Alex ile olan ilişkimde her zaman üçüncü kişi olmuştur ve gelecekte bir şeyler yapma umudumuz varsa, bu ekstra yük olmadan olmalı.

İkisi birleşip beni kötü adam yapmadıklarını bilmek de içimi rahatlatıyor. Bu, geçici bir endişeydi ama geçerli bir endişeydi. Onlar kan bağı olan akrabalar. Birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlar. Ben ise bu resmin sadece bir yıldır parçasıyım. Alex ve Hunter'ın hala kavgalı olması beni mutlu etmiyor - Alex'in hatırı için - ama bu durum, aramızdaki her ne varsa kurtarılabilmesine dair umut veriyor.

Tüm bunlara rağmen, ikinci çalınıştta cevap verdiğinde biraz şaşırdım. "Claude bana e-posta gönderdi," dedi merhaba yerine. "Durumu anladım."

Sanki aramamın tek nedeni buymuş gibi.

Bu, birisi konuşmayı engellemek istediğinde söylediği türden bir şey, ama ben bunun beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermiyorum. Eğer gerçekten konuşmak istemiyorsa, neden cevap verdi? Beni sesli mesaja yönlendirebilir ve bir mesaj gönderebilirdi.

O da benim onun sesini duymak istediğim kadar benim sesimi duymak istemiş olmalı. "İyi, iyi," diyorum. Sonra, "Alex..."

Günlerce ona ne söyleyeceğimi düşündüm ve aramadan önce en az bir saat boyunca konuşmamı hazırladım, ama şimdi o hatta ve ben boşaldım.

Önemli değil. Nereye varmak istediğimi anlaması için daha fazlasına ihtiyacı yok. "Riah, yapma."

Sesi boğuk ve belki de bunda bir doğruluk payı vardır. Bunun onun için kolay olmadığını bilmek. Acı çektiğini bilmek.

Ama bunu zaten biliyorum. Berbat durumumuzdan kurtulmak için medyayı bizim dramımıza çekmek gibi boktan bir dürtüsü olduğunu anlıyorum. Günlerce, onun kötü davranmasının nedenleri olduğunu ve bunun bana karşı bir şey hissetmediği anlamına gelmediğini kendime hatırlattım. Hatta her şeyi hissetmediği anlamına da gelmediğini.

Ama bu kadar anlayışlı olmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bunun bana ne kadar acı verdiğini görmezden gelmek zorunda kaldım, ama o bana karşılığında bir konuşma bile yapamıyor mu? Ona onu sevdiğimi söyledim, ama o bencillikle karşılık verdi.

Ona onu sevdiğimi söyledim, ama o bana karşılık vermedi.

Günlerce kendimi işle oyalayarak içimdeki duyguları dışarıya vurmamak için uğraştım, ama birdenbire artık dayanamıyorum.

İşte buradayım, kalbimi ortaya koymuş, çaresiz bir sokak çocuğu gibi bir parça ekmek için yalvarıyorum. "Söyleyeceklerin bu kadar mı? Senin için her şey bitti mi?"

"Siktir, Riah." Fısıltıyla ama net bir şekilde söylüyor. Sonra daha yüksek sesle, "Bir an için kariyerini öncelikli tutmaya *çalışıyorum*, tamam mı? *Seni* öncelikli tutmaya *çalışıyorum*. Ve seninle birlikteyken... kendimi ve seni düşünmeme izin verdiğimde..." Neredeyse başını salladığını, bizimle ilgili düşünceleri kafasından attığını duyabiliyorum. "Dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Bu önemli."

Bu akıllıca bir davranış. Hatta asilce.

Ama bu kadar güçlü olmaktan yorulduğum. "*Biz* önemliyiz." Adım yine dudaklarından düşük ve acı dolu bir sesle dökülüyor.

"Senin istediğin bu değil miydi? Söylediklerimin ciddi olduğunu kanıtlamamı?" Bir daha söylemeyeceğim. O söylemedi, ama o biliyor.

"Ben...-..." Kendini bitirmesine izin vermiyor ve Tanrım, bu çok acı verici.

Eğer kendime izin verseydim, saatlerce ne söyleyeceğini merak ederdim. O da... *beni sevdiğini söylemeli* miydi?

Kalmalı mıydı?

Kendi egosu için beni mahvetmemeli miydi?

Ne pişman olursa olsun, bana söylemeyecek. "Önce albümün çıkışı," diyor onun yerine. "Tamam mı? Sonra... Sonra konuşuruz."

Boğazımda bir düğüm var, cevap veremiyorum.

Bir anlık sessizliğin ardından, ısrarcı davranıyor. "Takım danışmanların da albümün ana odak noktası olması gerektiği konusunda hemfikir olacaktır."

Hepsi doğru. Claude'un dediği gibi. Uyanıp yatana kadar günlerim dolu dolu geçiyor. Seks dolu gecelere değil, uykuya ihtiyacım var. Odaklanmam lazım. İlişkilerle ilgili dertlere kafa yoracak vaktim yok. Böylesi en iyisi.

"Tamam mı, Riah?"

Yutkunuyorum. "Tamam."

"Tamam." Sesinde rahatlama var. Yorgunluk da var ve telefonu kapatmak üzere olduğunu hissedebiliyorum ve bu şekilde konuşmamızın sonuncusu olacak...

Ne zaman... tam olarak?

Bilmem lazım. "Bekle... Alex? Konsere gelecek misin?"

Gülümsemesi telefon hattından bile hissediliyor. "Beni oradan hiçbir şey uzaklaştıramaz."

O gittikten sonra da telefonu kulağımda tutuyorum ve konuşmamızın her kelimesini aşırı analiz ederek, onun duyguları hakkında ipuçları ararken ağlamayı düşünüyorum. Kariyerim açısından yeni bir şeyin başlangıcı olabileceğini bilerek, heyecanla ve gerginlikle yayın gününü bekliyordum. Ama şimdi bu, daha da fazlasının başlangıcı olabilir.

Ya da henüz bitmeye hazır olmadığım bir şeyin sonu.

Sonunda, kendime birkaç damla gözyaşından fazlasını izin vermiyorum. Bu hafta şişmiş gözlerle çekilecek çok fazla fotoğraf çekimi var ve Alex kariyerim hakkında odaklanmam gerektiğini söylüyorsa, ben de aynısını yapmaya çalışmalıyım.

Ama kalbim doluyken uyku gelmiyor, bu yüzden kendimi üzüntüye kaptırıp duygularımı bir kenara koymadan önce bir şarkı yazıyorum.

"Parçalanıyorum.

İçimdeki yükün ağırlığı altında çökmeye hazırım.

Parçalanıyorum.

Beni duyuyor musun? Parçalanıyorum."

BÖLÜM
YİRMİ SEKİZ

ALEX

"Onu seviyor musun?"

Reid'i duyan başka biri var mı diye etrafıma bakmak için taburemin üzerinde döndüm. Neyse ki, Spice tipik bir gece kulübü gürültüsüyle doluydu, herkes Zyah'ın gösterisi için heyecanlı ve coşkuluydu ve kimse barda oturan heyecanlı takım elbiseli adamla sohbet eden kulüp sahibine dikkat etmiyordu. Reid'in Zyah'ın adını kullanmayacak kadar sağduyulu olması da muhtemelen yardımcı oldu.

Yine de, bu cüretkarlığı için ona hayalarından vurmaya ciddi olarak düşünüyorum. "Bu ne biçim bir soru lan?"

"Lanet olası basit bir soru. Sadece dört kelime. Hangisini açıklamam gerekiyor?"

Küçük kardeşlerin sinir bozucu olarak bilinmesinin bir nedeni var ve bu mükemmel bir örnek.

Onu görmezden gelmek istiyorum, ama çok gerginim ve ağzımdan laflar dökülüyor. "Siktir git, soruyu anladım. Neden sorduğunu anlamıyorum. Biz birbirimize böyle saçma sapan sorular sormayız. Sürekli soran aptal medya mensuplarına bile cevap vermedim, sana neden cevap vereyim ki?"

O, benim keskin ses tonuma alışılmadık bir şekilde tolerans gösteriyor. "Lina'yı sevdiğimi söylersem yardımcı olur mu?"

"Akıllı olan her yaratık bunu bilir, seni ahmak. Seni amının etrafına o kadar sıkı sarmış ki, birbirinize 20 adımdan daha yakın olduğunuzda

seni avucunun içine almış, birbirinizden yirmi adım uzaklıkta olduğunuzda bile miyavlama sesleri duyabiliyorsun."

Reid sessizliğe bürünür ve ben içimden sessizce bir rahatlama nefesini veririm.

Cevabı bilmediğimden değil. Sanki haftalardır içimde ikinci bir kalp atışı var gibi. Kendi kalp atışımdan başka bir kalp atışı, her an benimle birlikte, damarlarımdan besleniyor, kan akışımı zorluyor ve aynı anda hızlandırıyor. Uzun bir süre boyunca, tek yaptığı bana acı vermektir.

Sonra bir gece Riah'ın kollarında yatarken, başımı göğsüne dayadım ve onun kalp atışlarının ritminin içimdeki o hayali şeyle aynı olduğunu fark ettim ve düşündüm ki, *bu aşk olmalı*. Hem içimde hem de dışımda var olan birine görünmez, tarif edilemez bir şekilde bağlı olmak.

Başka ne olabilir ki?

O anda ona söylemeliydim. Ona milyonlarca kez söylemeliydim. Özellikle de o bana söylediğinde söylemeliydim, ama ben kazanmaya ve Hunter'ın kaybetmesine o kadar odaklanmışım ki, asıl ödülün ne olduğunu unuttum.

En kötüsü, onun cevabı viral olana kadar ona ne kadar kötü bir şey yaptığımı fark etmemiştim ve o zaman bile, sakinleşip onu özlemeye başlayana kadar bütün gün kızgın ve incinmiş hissettim.

Sonunda farkına vardığımda, ona koşup durumu düzeltmek istedim. Bana durumun düzeltilebileceğini söylemesini istedim, ki bu da benim bencilliğimin bir başka örneğiydi. Ama ona albümü çıkıncaya kadar konuşmayacağımızı söylemiştim ve geri dönüp fikrimi değiştirdiğimi söylemek, bir kötü davranışın üzerine bir başka kötü davranış eklemek gibi geliyordu.

Şimdi her gün kendime kızıyorum. Her gün işkence gibi geçiyor çünkü her şey benim hatam ve ben lanet olası bir gösterişçi gibi davranıp, onun benim için dünyadaki en önemli şey olmadığını göstererek onu uzaklaştırdım. Ben bir pislik ve bir aptalım. Başka bir şey yok.

Tek tesellim, şu anda kariyerine her şeyini adayabildiğini bilmek. Her gün ilk iş olarak telefonuma günlük programı geliyor, bu yüzden onun meşgul olduğunu ve muhtemelen beni düşünmeye hiç vakti olmadığını biliyorum. Kendime sürekli, onun bitiş çizgisine geldiğini ve karşı tarafta bana verebileceği her şeyi vereceğini hatırlatıyorum

ama yine de onun gerçekten ihtiyacı olan şey olup olmadığını ya da sadece kurtarılmak istemeyen bir kadını kurtarmak için devreye giren Hunter 2.0 olup olmadığını merak ediyorum. Beni sevdiğini söyledi ama kariyerine odaklandığını da açıkça belirtti. Onun öncelik listesinde benim için yer var mı?

Böyle düşünmeme izin vermem. Onu seviyorum. Tek emin olduğum şey bu.

Onu seviyorum ve bunu ilk bilen kişi o olmalı, bu yüzden Reid'in ipucunu anlayıp konuyu kapatmasına sevindim.

Ancak, birkaç saniye sonra, tekrar konuşmaya başladı. "O videodaki öpücüğü inkar etmek oldukça zor görünüyordu. Bariz olan şeylerden mi bahsetmek istiyorsun? Seni daha önce kadınlarla gördüm. Sen hiç..."

Ona doğru dönüp yüzüne yaklaşıyorum. "Ne demeye çalışıyorsun, Reid? Birdenbire dedikodu dünyasına mı girdin, yoksa bana karşı kullanmak için bilgi mi topluyorsun?"

"Sen lanet olası bir paranoyaksın dostum. Geri çekil." Ben kıpırdamayınca, o da bir adım geri çekildi. "Sadece neden burada durup tırnağını ısırıp, sanki kokain çekmiş gibi dizini sallıyorsun diye merak ediyorum, çünkü açıkça onunla sanatçı salonuna geri dönmek istiyorsun ve aklıma gelen tek cevap, onu gerçekten sevmediğin olmalı."

Yüzüm, sanki bana çiğ soğan ikram etmiş gibi buruşuyor. "Bu ne biçim bir mantık? Belki de onu sevdiğim için oraya gitmek yerine buradayım. Bilmediğin şeylerden bahsetme."

"Öğrenmeye *çalışıyorum*." Şu anda açıkça sinirlenmiş durumda. Bu kadar uzun sürmesine gerçekten şaşırdım. "Peki. Bu beni ilgilendirmez. Ama Zyah seni ilgilendiriyorsa, onu kontrol etmek için birkaç kez geri döndüğümde, kapıdan girdiğimde hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünü bilmelisin, sanki başka birini bekliyormuş gibi. Tahminimce o kişi sensin. Bu bilgiyi kabul et ya da etme. Benim işletmem gereken bir kulüp var, o yüzden siktir git."

Hemen bir suçluluk duygusu hissediyorum. Riah'ın beni araması hakkında, Reid'in sinirlenmesi hakkında değil, ama sanırım onun iyi niyetli olduğunu düşünüyorum, bu yüzden o uzaklaşmaya başladığında kolunu tutup onu durduruyorum. "Sen de siktir git."

Gerçekten ne demek istediğimi anlıyor gibi görünüyor. "Rica ederim."

Reid ayrıldıktan sonra, onu görmeye gitmek konusunda karar vermek için on dakika daha bekledim. Bu sabah, serbest bırakılma günü için çiçek gönderdim ve ona bir mesaj attım, ancak cevap vermedi, ki bu da o gün için ayarladığı tüm röportajları düşünürsek anlaşılabilir bir durum. Söylediğim gibi, gösteri için buradayım ve onu görme ihtiyacıyla titriyorum, ama şimdi geri dönersem, onun dikkatini dağıtır mıyım?

Gösteriden sonra, Sebastian Center'ın çatısında büyük bir parti planlanıyor. Dikkatini milyonlarca farklı yöne bölmek zorunda kalacak. Onu görebilirim, bu kesinlikle kısa süreli olacak. Albüm çıktıktan sonra konuşacağımıza söz verdim, ama bunun yakında gerçekleşeceğini sanmıyorum. Onun için yapabileceğim en iyi şey, ona biraz zaman tanımak olabilir.

Ama yine de, eğer beni arıyorsa...

İçimi bitirip sanatçıların dinlenme odasına geri döndüğümde, gösteriye başlamasına yirmi dakika kalmıştı. Kulüp tipik bir performans mekanı olmadığı için Reid, mimari planlara yeşil oda eklememeye karar vermişti. Sonra kulübü açtı ve DJ'lerin setler arasında dinlenebilecekleri bir alana ihtiyaç olduğunu fark etti, bu yüzden kullanılmayan bir depo alanını oturma alanına dönüştürdü ve cömertçe sanatçı salonu olarak adlandırdı — cömertçe diyorum çünkü bana sorarsanız bazı DJ'ler berbat. Zyah kesinlikle bu odayı en iyi şekilde kullanan kişi.

Oraya vardığımda salonun kapısı aralık. Dışarıya asılan, bu noktadan sonra fotoğraf ve kayıt yapmanın yasak olduğunu belirten tabelayı okumak için duruyorum. İçeriden sesler geliyor ve onunla birlikte birkaç kişi daha olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden kapıyı çalmaktansa sessizce içeri giriyorum.

Oda beklediğimden daha kalabalıktı, ama Riah'ı hemen gördüm. Aynanın önünde bornoz giymiş oturuyordu, Zully ise yüzüne pudra sürüyordu.

"Benimle turneye çıkmayı kabul ettiğine inanamıyorum. Kimse beni senin kadar güzel gösteremiyor," diyor Riah ve o anda

benimle hiçbir ilgisi olmayan hayatının bir dönemini düşünüyor.

Zully, nedenini anlayamadığım bir sebepten Adly'ye bakıyor. "Ben bu işe tam olarak karar vermedim..."

Riah sözünü keser. "Biliyorum, biliyorum. Elbette başka işlerin de var. Çok yeteneklisin, başka işlerin olmasa olmaz. Ben elimden geleni yapacağım."

O meşgul olduğu için, ben de etrafa bakma fırsatı buluyorum. Odadaki hemen hemen herkesi tanıyorum: Claude, Whitney (Reid, o geldiğinde başka tarafa bakmış olmalı, çünkü o reşit değil), Brystin, Holt, Adly, Lina, ayrıca bir avuç insan daha var, onları takım asistanları, sıradan arkadaşlar, bazı influencerlar ve süper hayranlar olarak tanımlayabilirim.

Onun bu kadar çok destek gördüğünü görmekten memnunum, ama aynı zamanda kendimi çok gereksiz hissediyorum. Turne konusunun gündeme gelmesi de yardımcı olmuyor. Marka yöneticisinin onunla birlikte seyahat etmesi için bir yer olabilir, ama bu çok zor olur, sanatçı kişisel nedenlerle de benim etrafında olmamı istemediği sürece bu haksızlık olur.

Bu olasılığı hiç düşündü mü, yoksa ilişkimizin başından beri bir bitiş tarihi mi vardı?

Şu anda bunu düşünmek önemsiz ve bencilce, ama fazlalık olduğum açık ve gelmemeli miydim diye düşünmeye başlıyorum.

Ama sonra Riah aynaya bakar ve anında benim bakışlarımla karşılaşır. "Alex!"

Bu haykırış odadaki herkesin dikkatini çeker ve tüm gözler ondan bana, benden ona dönerek sohbetler kesilir.

Siktir.

Geçen hafta sosyal medyada en çok konuşulan konular arasında olduğumuzu bir şekilde unutmuşum. Herkes *bu ikilinin ne yaptığını* merak ediyor. Bu, albümünden dikkatleri uzaklaştırdığı için tam da kaçınmak istediği türden bir ilgi.

Gelmemeliydim.

Ama sanki aramızda bir kablo var ve o benim bakışlarımı her saniye tuttuğunda, bir krank çevirir gibi beni bir santim daha kendine çekiyor.

Beni buradan uzaklaştıracak hiçbir şey yok, ne nezaket, ne terbiye, ne de sağduyu. Sonuç ne olursa olsun, ben buradayım.

Claude büyüyü bozan kişi. "Peki." Ayağa kalkarak yönetici sorumluluğunu üstleniyor. "Zyah'ı köşeye götürme zamanı geldi." Diğerleri, kovulduklarını düşünerek tepki gösterince bir hışırtı duyuluyor. "Gitmenize gerek yok. En azından Whitney, arkadan monitörden izleyecek. Kimse kalmak istemezse kalabilir."

Kızıma dönüyor — o benim kızım mı? "Riah? Seni aşağıya kadar geçirebilirim, yoksa...?"

Bu, topu ona atmak için akıllıca bir yol. Ona farklı bir seçim yapması için mükemmel bir fırsat veriyor, ama o tereddüt etmiyor. "Alex, beni aşağıya kadar geçirir misin?"

"Tabii." *Sormak zorunda mıydın ki?*

Son birkaç dokunuşu yapıyor — kaşlarına parıltı sürüyor, bir kez daha sa spreyi sıkıyor. Siyah topuklu ayakkabılarını görüyorum ve o soyunurken onları alıyorum. Altında, bu özel gün için seçtiğim Ermanno Scervino marka boncuklu elbise var. Dans edip hareket ettiği normal bir gösteri için uygun olmayan bu elbise, bu samimi ortamda ise spagetti askılı, yere kadar uzanan kesimi ile baştan çıkarıcı ve çarpıcı. Her kıvrımını sarmasının yanı sıra, şeffaf kumaşından siyah styeni ve ten rengi külotu da görünüyor, bu da onu neredeyse çıplak gibi gösteriyor.

Hunter ile çıkarken giyebileceği bir elbise değil ve markasına mükemmel uyuyor.

Zamanlaması yanlış bir ereksiyon korkusuyla gözlerimi kırıp nefes almam gerekiyor.

O topuklu ayakkabılarına uzanırken, çömelip ayağını kaldırmasını bekliyorum. Sonra ayakkabıyı giydiriyorum, parmaklarım ayak bileğini okşuyor, keşke üç kat tayt yerine çıplak ten olsaydı diyorum, çünkü bu taytlar sektörün "sallanmaya" karşı gizli silahı.

Yine de, kumaşın içinden onun sıcaklığını hissediyorum ve tüm kanım aşağıya akıyor. Anında, onun fotoğraf çekiminin yapıldığı o güne, Hunter'ın banyosuna geri dönüyorum. O zamanlar, onu sadece Hunter'ın olduğu için imrendiğimi sanıyordum, ama gerçekte, o saçmalığa rağmen ona ekildiğimi fark etmemiştim.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalı. "Bunu daha önce de yaşadık." Sessizce söylüyor, ama Claude'un duymayacağı kadar sessiz değil. "Her seferinde heyecanlanıyorsun," diyor Claude, onun performansından bahsettiğini varsayarak. "Bu iyi bir enerji. Kafanı karıştırmasına izin verme."

Diğer ayakkabıyı giyerken onun titrediğini fark ediyorum. Bu sefer daha fazla özgürlük alıyorum, elimi baldırına doğru kaydırıp, orada biraz kalıyorum. Dokunuşumun onu sakinleştirdiğini düşünmek hayal gücümün bir ürünü değil sanırım.

Dizlerimin üzerine çöküp ona bakarken, izleyenlerin bunu tapınma olarak algılayıp algılamadıklarını merak ediyorum.

Yanılmıyorlar.

Ama onun tanrıya yükseltilmesine benim ihtiyacım yok. Onu tanrıları yapmak için bekleyen koca bir dünya var. Onun ilk havarileri şu anda koridorun sonunda, onun sahneye çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorlar.

Ayağa kalkıyorum, onu onlara teslim etmeye razı olmuşum.

Keşke öyle olsaydı ama salonda yalnız değiliz. Çalışanlar ara sıra dinlenme odasına giderken yanımızdan geçiyorlar ve sahneye giden yol aynı zamanda kulübün seyircilere ayrılmış kısmına da çıktığı için, onun ekibinden birkaç kişi de bizimle birlikte yürümeye başlıyor.

Elimi beline koyarak onu önümde yürütüyorum, sessiz kalmaktan memnunum ama açgözlüyüm ve onun dikkatini, onunla konuşmak isteyen başka birine kaptıracağımdan korkuyorum.

Kulüp müziği gittikçe yükselirken, beni duyabilmesi için ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Çok güzelsin."

Nefesi kesiliyor. "Gerginim." "Onları hayran bırakacaksın."

Bana bakıyor ve yemin ederim ki gözlerinde boğuluyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, yoksa söylemen gerektiğini düşündüğün şey bu mu? Çünkü bence "bol şans" gibi bir şey söylemen gerekiyor."

"Hiç söylemem gereken şeyi söyler miyim?"

Kıkırdar ve sonra kendimizi köşenin kapısında buluruz. Başlangıçta burası DJ sahnesinin arkasındaki bir depo odasıydı, ama Spice'ın popülaritesi ve prestiji arttıkça, giderek daha fazla sanatçı kulübü prömiyerler ve özel performanslar için rezerve etmeye başladı, bu da Reid'in bir tür sahne arkası alanı olarak kullanabileceği bir yere ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Böylece depo odası, biri salona, diğeri sahneye açılan iki kapısı olan bir alkov haline geldi. İçinde küçük bir kanep, mini buzdolabı, kahve makinesi ve performansı izlemek için bir monitör var. Işıklar kısık, böylece kapının altından veya gömme pencerenin panjurlarından dışarı sızıyor. Toplamda, benim banyomun büyüklüğünde ama iyi bir bekleme alanı olarak hizmet ediyor.

İçeri girdiğimizde, Riah'a mikrofonunu ve kulaklığını takmak için bekleyen pembe saçlı bir teknisyen var, ancak ses kontrolü sırasında seviyeler ve her şey önceden ayarlandığı için bu sadece bir dakika sürüyor.

Teknisyen, işini bitirdiğinde Riah'a "İyi şanslar" diyor.

Sonra odadan çıkar ve kapı arkasından kapanınca, Riah ve ben 5 x 7 boyutlarında, loş ışıklı bir odada yalnız kalırız.

Onu öpmek ilk aklıma gelen şey değil, demek isterdim. Doyumsuz bir açlıkla kapılmadığımı. Birazcık da olsa kendimi kontrol edebildiğimi. Belki de bu doğru, ama o bana doğru hareket etmeye başlar başlamaz, tüm kısıtlamalar uçup gidiyor ve biz sıradan bir yazar ile aşırı kullanılmış bir klişe gibi bir araya geliyoruz.

O kollarımda, dudaklarım onun dudaklarının hemen üzerindeyken aklım başıma geliyor. "Rujun."

Ben sözümü bitirmeden o başını sallıyor. "Öpücük izi bırakmaz."

Ve ben de dudaklarını dudaklarımla kapattım ve onu, son öpüştüğümüzden beri ciğerlerime serbestçe akmayı reddeden oksijenmiş gibi öptüm. O öpücük, tüm dünyada "duyuldu" ve Porn Hub'ın o ayın en çok izlenen videosundan daha fazla izlenen bir videoda yer aldı. Bu öpücük bir şeyi kanıtlamak içindi ve ben de tüm kalbimle öpüştüm, ama bunun bir performanstan ibaret olduğunu inkar edemem.

Bu seferki farklı. Bu seferki onun için.

Bu öpücük ateşli ve yoğun ama aynı zamanda şefkatli ve uzun sürüyor. Ara sıra geri çekiliyoruz — ikimiz de sırayla — birbirimizin gözlerine bakmak için. O bunu yaparken ne aradığını sadece tahmin edebiliyorum. Benim için, onun biliyor mu diye bakmak. Öpücüğüm en derin duygularımı ortaya çıkarmak için yeterli mi diye. Ona olan hislerimin sağlam, gerçek ve köklü olduğunu anlayabiliyor mu diye.

Seni seviyorum, diyor bu öpücük.

Kelimeler dilimi yüksek sesle söylemeye teşvik ediyor, ama kulüp müziğinin gümbür gümbür basları bana nerede olduğumuzu ve onun kafasının nerede olması gerektiğini hatırlatıyor, ve bu anın benimle ilgili olmaması gerektiği halde ona bu kadar büyük bir yük yüklemenin adil olmadığını düşünüyorum.

Bu düşünceyle, ağzımı onunkinden ayırmaya zorluyorum. Sonra alnımı şakağına dayayıp, kollarımı beline sıkıca doluyorum.

"Alex." Sesi yumuşak, ama dudaklarından çıkan adımın sesi omurgamdaki her bir kemiği titretir. "İhtiyacım var..."

O sözünü keser ve ben, SHE'deki performansından önce soyunma odasına geri dönerim. O, yeni kanatları olan bir yavru sığırcık gibiydi ve ben onun dengelenmesine yardım ettim. Onu kullandım ve kirleterek, kendi başına ulaşamayacağına inandığı duygulara erişmesini sağladım.

Ama o artık aynı kadın değil.

Sadece bir ay sonra, artık kim olduğunu biliyor. Siren gibi sesini çıkarmaktan ve şehvetli şarkısıyla izleyicilerini baştan çıkarmaktan korkmuyor.

Belki de bunun farkında değildir diye düşünüyorum. "Hiçbir şeye ihtiyacın yok, Riah."

"Ama ben..." Yutkunuyor.

Onu döndürüp kapıya doğru itiyorum. Onun yanından geçip, panjurların bir çitalığını açıyorum, böylece dışarıyı görebilsin. Kulüp müdavimleri çoktan sahneye sıkışmış, gösteriyi bekliyorlar. Birçoğu Zyah'ın son zamanlardaki kıyafetlerini andıran giysiler giymiş. Birkaç kişi girişte satın aldıkları ürünlerle süslenmiş. DJ kalabalığa hazır olup olmadığını sorduğunda, alkışlarla patlıyorlar.

"Onlar zaten senin." Onu kendime doğru çekiyorum, bencilce ağrıyan ereksiyonum için sürtünme arıyorum. "Onlar zaten senin elinde."

Hiçbir şey söylemiyor ama sırtı düzeliyor ve çenesi kalkıyor.

"Onların sıklerini çoktan sertleştirip amlarını ıslattın, ve onlar da rahatlamalarını sağlamak için buradalar."

Kalçalarımı sallayarak, sertleşmiş penisimi onun kıkına sürtüyorum.

Boğazının derinliklerinden bir *mm* sesi çıkarır ve bu, devam etmem için ihtiyacım olan tüm cesaretlendirmedir. "Gelmek için gelebilecekleri diğer tüm şarkıcılar

gelebilirlerdi, ama *senin* için buradalar, bebeğim. Herhangi biri tarafından sikilmek istemiyorlar, Zyah tarafından sikilmek istiyorlar."

"Ben onların fahişesi miyim?" Sesi kalın ve şehvetli. Pelvisini benim sikime doğru salladığında, daha erken gelmediğim için kendime lanet ediyorum, böylece o üç kat tayt giyip gösteriye beş dakika kala onu düzgün bir şekilde tahrik edebilirdim.

Elbisesini yeterince gevşek olana kadar yukarı çekip, dizimi bacaklarının arasına sokup kapiya dayayarak onu uyluklarımın üzerine oturmaya davet ediyorum. "Sen onların en sevdikleri küçük oyuncuğısın. Seninle sevişmek için iyi para ödediler. Senin ne kadar iyi bir fahişe olacağını gördüklerinde daha fazla para ödediklerini dileycekler."

O da geri iterek amını bacağım boyunca kaydırır. Onu tatmin edecek kadar sürtünme olamaz, ama mesele bu değil. Mesele, ona ne kadar seksi olduğunu hatırlatmak. O lanet olası bir tanrıça olduğunu. Böylece oraya çıkıp onların dünyasını alt üst ettiğinde bunu hak ettiğini anlayabilir.

"Oraya git, Zyah, ve melodilerle onların şişmiş klitorislerini yala ve paralarını verdikleri fahişe gibi onların küçük siklerini em, ve işin bittiğinde..."

İşin bittiğinde... bana geri dön.

Ama bunu söyleyemeden, duvardaki kırmızı ampul yanar —sahneye çıkma zamanının geldiğinin işareti—ve ilk şarkısının akorları başlar, seyirci çılgına döner ve söylemek istediğim her şey gürültüde kaybolur.

Bana bir kez bakıp derin bir nefes alır.

"Bol şans," diyorum ona, sonra o sahneye çıkmak için kapıdan geçerken kenara çekiliyorum ve son sözlerim boğazımda kalıyor.

Yükseltilmiş çıta arkasından, ilk şarkısıyla ortalığı ateşe veren onu izlerim.

"Senin olmak istiyorum
Senin olmak istiyorum
Ama sahip olmadığım şeyi sana
veremem Senin kadının olamam
Senin kurtarıcın olamam

Çünkü ruhumu şeytana sattım"

Bunu daha önce milyonlarca kez duymuştum, ama bu sefer sözler beni derinden etkiledi. Anladığım kadarıyla, bu albüm için kaydettiği son şarkılardan biriydi. Hunter'la ayrıldıktan ve anlaşılmaya vardıklarından sonra yazılmıştı ve şimdi bu şarkıyı, tasvir ettiği hapisane anlamıyla dinliyorum.

O olmasa bile, yine de istediği kadar yüksekten uçamıyor. Kanatları, işinin gerçek sahibi olan erkekler tarafından kesilmiş durumda ve bu da onu bir tutsak haline getiriyor, maddi destek konusunda endişelenmeden gerçekten istediğini seçemiyor. Beni sevdiğini söylediğini biliyorum ve buna inanıyorum da, ama bir zamanlar Hunter'ın cüzdanından yararlandığı gibi benim cüzdanımdan da yararlanabilecekken, bu iddiayı gerçekten haklı olarak yapabilir mi?

Ondan tek istediğim, seçilmiş hissetmek. İkinci seçenek, yedek ödül, kirli sır ya da yeni şeker babası değil. Ona yaşattığım tüm kötü şeyler için ona büyük bir jest borçlu olduğumu biliyorum, ama beni seçmesinin nedeninin para olmasını istemiyorum. İki kötü seçenekten daha az kötü olan olmak istemiyorum. Bir gün kariyeri için en iyisi olduğu için benden kaçamayacağını hissetmesini istemiyorum.

Kardeşim gibi, onun çoktan aştığı bir ilişkide onu rehin tutmak istemiyorum.

Bunun olmaması için aklıma gelen tek bir yol var: erkek gibi davranıp Riah'a özgürlüğünü vermek.

BÖLÜM
YİRMİ DOKUZ

RIAH

Daireme girer, anahtarı kapının yanındaki kaseye atar ve topuklu ayakkabılarımı – limuzinde çıkarmıştım – yere bırakırım. Hemen yere çökme isteği çok güçlüdür, ama zorlukla oturma odasına kadar yürür ve kendimi kanepeye atarım.

Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım.

Bu gece çektiğim geç saatteki programın kaydından eve dönerken, kendimi korumamın üzerinde uyuklarken bile yakaladım. Bu hafta her gece farklı bir program olduğu için hepsini karıştırıyorum. Programı, korumayı değil, ama şirket nadiren aynı adamı birden fazla kez gönderir. Tanrıya şükür, çünkü bu korumanın omzuna bıraktığım salya utanç vericiydi.

Böyle zamanlarda, hepsinin gizlilik anlaşması imzaladığını bilmek beni gerçekten mutlu ediyor.

Saat o kadar da geç değil. On buçuk falan mı? Telefonuma bakacak kadar yorgunum.

Sonra Claude'un aradığını belirten zil sesi çalmaya başladı. O şimdi Los Angeles'a geri döndü ve her aradığında, aldığı yeni teklifler veya liste sıralamaları hakkında önemli bir gelişme var. Bu yüzden kendimi zorlayarak yuvarlanıp cebimden telefonumu çıkardım ve Alex'e ne kadar minnettar olduğumu düşünmemeye çalıştım. Onu genel olarak aklımdan çıkardığım için, tüm görüşme kıyafetlerimin cepli *olmasını* sağladı.

Oh, saat 10:42, diye düşünüyorum cevap vermeden önce.

"Ne haber?" *Merhaba* gibi formaliteler için çok yorgunum.

Claude ise sinir bozucu bir şekilde uyanık görünüyor. "Sana üç kelime söyleyeceğim: S.N.L."

Bunların kelime değil, kısaltma olduğunu ona söylemeye zahmet etmiyorum, çünkü neredeyse herkes bunların Saturday Night Live'in kısaltması olduğunu bilir, ki bu her müzisyenin hayalidir.

Aniden oturmak için enerjim oluyor. "Ne?"

"Gelecek sezonun prömiyerinde müzikal konuk olarak seni istiyorlar. Bunun için Salt Lake City'deki tur tarihlerini yeniden ayarlamamız gerekecek. Sorun olmaz herhalde?"

"Bunu sormaya gerek var mı?" SNL setine çıkma şansı için daha büyük bir şehrin tur tarihlerini bile değiştirdim, müzikal konuk olmak bir yana.

Claude ve benim artık gizlice "Hunter Anlaşması" olarak adlandırdığımız anlaşmanın sancıları içindeyken bile, böyle bir işi kapmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Neyin mümkün olduğuna karar vermeyi Hunter'a bırakmıştım. Şimdi anlıyorum ki, o büyük konuşup büyük işler başarsa da, büyük hayaller kurmuyordu. Sadece ulaşılabilir olduğunu bildiği şeyleri vaat ediyordu ve geçen hafta evren bana defalarca, onun hayal ettiğinden daha fazlasını verebileceğini gösterdi.

Söylemeye gerek yok, daha büyük hayaller kurmayı öğreniyorum.

Dürüst olmak gerekirse, her gün röportajlar, görüşmeler ve tur provalarıyla bu kadar meşgul olmasaydım, bütün gün kendimi çimdikleyerek geçirecektim.

"Bunu söylediğine sevindim çünkü ben zaten kabul ettim. Stew yarın sabah ilk iş olarak yeniden randevu ayarlıyor." Uzakta bir araba kornası sesi duyuluyor ve sanırım bana arabasından konuşuyor. "Bu gidişle, diğer tüm müşterilerimi bırakıp seni tam zamanlı işim yapacağım."

"Başka müşterilerin mi var?" Bu bir şaka olmalı. Yıllardır Claude için küçük bir balık oldum. Hiyerarşideki bu değişiklik, tahmin edemeyeceğim bir başka başarı detayı.

Tıpkı bu sabah arayıp albümümün Billboard listelerinde ilk yüze girdiğini söylediği gibi.

Ve dün, gelecek yılki Coachella'da çalmak için bir sözleşme gönderdiğinde.

Ve bu öğleden sonra Vera Wang'ın Alex'e ulaşarak Ağustos'taki Teen Choice Awards için bana özel bir elbise tasarlamak istediğini söylediği mesajı gönderdiğinde.

Elbette Claude, onun adını söylemek yerine BM dedi, yani Marka Müdürü demek için, çünkü şu anda bana Alex'in adını söylememesi gerektiğini çok iyi biliyor. Claude'un BM'nin bağırsak hareketi anlamına da geldiğini farkında olup olmadığını bilmiyorum, ama bu baş harfleri her gördüğümde devasa bir bok parçası aklıma geliyor ve bu beni oldukça eğlendiriyor.

Bu, adam için üzölmekten çok daha sağlıklı bir tutum. Neyse ki, programım beni o kadar meşgul ediyor ki, kendimi acıya kaptırmaya bile vaktim yok.

"SNL," diye tekrar ediyorum, sadece Alex'in adını zihnimden silmek için. "Bu nasıl oluyor?" Topaz pazarlama faaliyetlerinden çekildiğinde, albümün mahvolduğunu düşünmüştüm.

"İnsanlar senin paylaştıklarına çok ilgi gösteriyor. TikTok seni seviyor. SpicyBookTok topluluğuna ulaştığını duydum. O kadınlar, cinsel olarak kendini ifade etme istekliliğini çok seviyorlar. Eğer çalışmalarında bu konuyu ele almamış olsaydın, bu kadar harika bir tepki almazdın bence. Cesaret gerektiren bir şeydi ve karşılığını aldı."

Onun söylediği şekilde kendimi cesur biri olarak görmemiştim. Dinleyicilerin nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmekten çok, "beni sahiplenen" insanların kızıp beni bastırmasından korkuyordum, ama tabii ki dinleyicilerin tepkisi de biraz endişelendiriyordu. Şarkılarımda bahsettiğim müzik ve temalar içtenlikten geliyordu ve müziği gerçekçi bir şekilde icra etmek için kendimi savunmasız hissetmem gerekiyordu, bu da başlangıçta ürkütücüydü.

Bir kişi olmasaydı bunu başaramazdım diye düşünüyorum.

Her gece yatağa girdiğimde, kendime onu düşünmek için beş dakika izin veriyorum — kelimenin tam anlamıyla alarm kuruyorum. Yakında uyuyacağım için, şimdi söyleyeyim. "Alex bana cesaret verdi."

Daha doğrusu, Alex benimle kirli işler yaptı, ama bunu neredeyse babam sayılabilecek bir adama söylemeyeceğim.

"Eminim o senin kendini ifade etmeni kolaylaştıran bir araç olmuştur, ama Riah? O ortaya çıkmadan önce o şarkıları kendi başına yazdın. O bakış açıları tamamen sana ait."

Onun söylediklerini anlıyorum. Bunun doğru olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Bu, şu anki heyecanlı ve yoğun hayatımın altında kalbimin kırık olduğunu değiştirmiyor. "Onu özlüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum, tatlım." Claude'a pek bir şey anlatmadım, ama o temel bilgileri biliyor: Alex, albümümün çıkış gecesi konsere geldikten sonra, beni adeta ortadan kaybıldı. "Hâlâ seninle iletişime geçmedi mi?"

Çoğunlukla sadece bana da gönderilen profesyonel iletişimler ve tek bir mesaj dışında... "Hayır."

"Şey, seninle ilgili kamuoyuna yansıyan her şeyin markanın parametrelerine uyması için her zamankinden daha çok çalışıyor. Sana karşı bir şeyler hissetmese bunu yapmazdı."

"Tabii." Ya da sadece ciddi bir iş ahlakı var ve benim turneye çıktığımda sona erecek olan, başlangıçta imzaladığı sözleşmeyi tamamlıyor.

Çünkü bana karşı gerçekten bir şeyler hissetseydi, gösteri bittiğinde orada olurdu. Aradığımda telefonuma cevap verirdi. Albüm çıktıktan sonra söz verdiği konuşmayı yapabilmemiz için bana ulaşırdı.

"Tekrar iletişime geçmeyi düşündün mü?" Claude nazikçe sorar.

"Bunu yapmayacağım."

"Risk almadan ödöl kazanılmaz."

"Claude, lütfen. Sorun yok." İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bu konuda bana moral vermesine gerek yok. Risk üstüne risk aldım, ama karşılığında hiçbir şey elde edemedim.

Önce Alex'e hislerimi söyledim, ama o bunu neredeyse hiç önemsemedi.

Sonra, paparazzilerin önünde beni öptükten sonra içine kapanık hale geldiğinde ona ulaşan bendim - ki bunun için hala özür dilemedi.

Ve programdan sonra, sonunda bana karşı bir şeyler hissettiğini söylediği mesajı gönderdikten sonra birkaç kez onu aramaya çalıştım, ama her seferinde sesli mesaja yönlendirdi.

Kaç kez daha denemem gerekiyor? "Odaklanmam gereken başka şeyler var, Claude. Onu kovalamak için ne zamanım ne de enerjim var."

onu kovalamak için ne zamanım ne de enerjim var."

"Bu doğru bir tutum." Claude, bu sorunu çözmek zorunda kalmadığı için aslında rahatlamış gibi görünüyor. "Ona ihtiyacın yok. Hiç kimseye ihtiyacın olmadı."

Bu, Alex'in gösteriden önce köşede söylediği şeyle ürkütücü bir şekilde benzer.

İlk kez değil, acaba bu yüzden mi kaçtı diye merak ediyorum. Artık hayatımda ona yer olmadığını mı düşünüyor? Hunter'ın hep gölgesinde kalan Alex'in, kendini yeterli hissetme konusunda sorunları olduğunu biliyorum. Bu, benim çok iyi anladığım bir tür sahtekarlık sendromu. Bana sunacak yeterince şeyi olmadığı için mi endişeleniyor?

Claude telefonu kapattıktan sonra mesajlarımı açtım ve Alex'in gösteri gecesi bana gönderdiği mesaja kadar kaydardım. Sahneye çıktığımda, onun yerine beni bekliyordu. Albümün çıkmasıyla birlikte, her türlü tanıdıklar tebrik etmek ve yeniden iletişim kurmak için ortaya çıktı, bu yüzden onun mesajını bulmak için bir sürü mesajı kaydırmam gerekti.

□□□K onserin tamamını izledim. Harikaydın.

Performansın bana ne yapmam gerektiğini fark ettirdi ve buradan ayrılmam gerekiyor.

Bundan sonra ne olursa olsun, senin bir ☆ olduğunu bilmeni isterim. Seni seviyorum.

O kadar çok okudum ki ezberledim, ama bu gece tekrar okuduğumda, ilk okuduğumdaki tüm duygular geri geldi. Heyecan, umut, kelekler ve ucsuz bucaksız bir sevinç.

Tabii ki bunların çoğu gösteriden kaynaklanan adrenalin idi ve onun yokluına rağmen beni after party'ye sürükledi. Ama o gece onu aramaya çalıştığımda cevap vermedi ve endişelenmeye başladım.

Ertesi gün yaptığım tüm aramalar da doğrudan sesli mesaja yönlendirildi ve hiçbir aramama veya mesajıma cevap verilmediğinde, onun mesajının ne anlama geldiğini anladım: bir veda. Nedenini asla kesin olarak bilemeyeceğim. Hunter ile aralarını düzeltmenin en iyi yolu bu olduğunu düşündüğü için mi? Medyanın hayatımı mercek altına almasından çok korktuğu için mi? Kadınların duygularıyla oynamayı seven bir pislik olduğu için mi?

Ya da, şu anda merak ettiğim gibi, benim ihtiyacım olan kişi olamayacağından korktuğu için mi?

O, sorunlarını hallettiğinde tekrar ortaya çıkacağına dair romantik bir umut besleyebilirdim, ama bunun için harcamayacağım kadar enerji gerekiyor.

Sonuçta, bunun bir önemi yok.

O burada değil ve hayatım devam ediyor.

Whit o kadar sessizce yaklaşıyor ki, koltuğun koluna yaslanana kadar onu fark etmiyorum. "Alex'i mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. "Artık değil."

Genellikle bu, konuyu değiştirmek için yeterlidir, ama o, giydiğim korseli, şeffaf boncuklu tulumu başını sallar. "Bu onun seçtiği mi?"

"Evet."

"Televizyonda giydin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Beğenmedin mi?" "Hayır, beğendim."

Ancak, onun sakladığı bir şey var. Haftalardır sakladığı aynı şey. Belki de ben sabırlı olamayacak kadar yorgunum, ya da Alex'in iletişim kurmaması beni o kadar rahatsız ediyor ki, Whit'in aynı şeyi yapmaya devam etmesine izin veremiyorum. Bu yüzden, konuyu kapatmak yerine, onu zorluyorum. "...ama?"

Düşünürken dudaklarını büküyor. "Ama yok. Sadece... milyonlarca insanın önünde öyle giyinmek seni rahatsız etmiyor mu?"

Sadece altı hafta önce iş görüşmesi için daha daracık kıyafetler giyen bir kızıdan gelen garip bir soru.

Aramızda bu gerginliğin ne kadar süredir sessizce devam ettiğini düşününce, acaba bir bağlantısı var mı diye merak ediyorum.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyorum, birdenbire en büyük korkularımın gerçek olduğunu ve kendimi keşfetme çabamın onu zor durumda bıraktığını düşünerek. "İnsanlar sana benim hakkımda bir şeyler mi söylüyor?"

Sanki ben bir aptalmışım gibi yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Ve söyleseler bile, başkalarının ne düşündüğünü umursamıyorum. Bu çok liseci bir davranış."

Sanki geçen yıl mezun olmamış gibi.

"Tamam." Rahatladım, ama aynı zamanda kafam da karıştı. Benim kişiliğimden rahatsız değilse, o zaman ne rahatsız ediyor onu?

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum ve mucizevi bir şekilde, bu işe yarıyor.

"Sadece..." Koltuğun kolundan kayarak yanımdaki kanepeye oturdu. "Başka biri senin için seçti. Bir erkek. Yani... bu, ekibin müziğini satmak için seks katman gerektiğine karar verdiği için mi? Yani, bir zamanlar sizi uslu kızlar gibi göstermeye çalışıyorlardı, bir de baktın ki, şeffaf elbiseler giyip çok kışkırtıcı danslar yapıyorsunuz. Bu konuda senin bir söz hakkın var mıydı ki?"

Onun tüm bunları bildiğini doğal kabul etmem komik, ama sanırım o sadece yeni markamla ilgili ilk görüşmelerde oradaydı. Onun benim buna zorlandığımı düşünebileceği aklıma gelmemişti.

Bu bilginin ne kadar önemli olabileceği aklıma gelmemişti, özellikle de sonunda karar verdiğim yönü düşününce.

"Oh, hayır, tatlım." Hayır, bu yanlış cevap olduğunu fark ederek başımı sallıyorum. "Yani, evet. Benim de söz hakkım vardı. Bu görünümü ben seçtim. İstedğim buydu."

"Öyle miydi?"

"Evet. Biliyorsun, vücudumda gerçekten rahat hissediyorum. Tabii ki bazen herkes gibi bununla ilgili endişelerim oluyor, ama bu şarkılarımda anlatmaya çalıştığım şeylere uyuyor."

Gözleri, düşünüyormuş gibi daralmış. Düşünüyor.

O karanlık gözlerin arkasında neler olup bittiğini o kadar merak ediyorum ki, kendimi tutamıyorum. "Kendimi bu şekilde ifade etmem seni rahatsız ediyor mu? Medyanın Alex/Hunter olayıyla ilgili benim hakkımda bir sürü saçmalık söylediğini biliyorum..."

O bu düşünceyi hemen kesiyor. "Hayır. Tanrım, hayır. Medyanın ne düşündüğü umurumda değil, Ri. Başkalarının fikirleri umurumda değil. Eğer olmak istediğin kişi buysa, ben tamamen destekliyorum."

Hâlâ ortaya çıkaramadığım bir *"ama"* var. "Neler oluyor, Whitney? Konuşabilir misin?"

"Evet. Sanırım." Gözleri, kucağında katlanmış ellerine kaydı. "Aslında önemli bir şey değil. Sadece bir adam vardı. Birkaç ay önce. Benim hayran sanat Discord gruplarımdan birindeydi.

İş arıyordum ve bu konuda bir şeyler söyledim, o da bana özel mesaj attı ve Brooklyn'de bir dövme dükkanında çalıştığını, belki beni eğitebileceğini, ama önce bir fotoğraf göndermemi istediğini söyledi."

"Oh hayır." Midem düğümleniyor, bunun çok tanıdık bir yöne doğru gittiğinden eminim. Detaylar farklı olabilir, ama tanıdığım çoğu kadının hikayesi benzer şekilde başlıyor. En iyi sonlar ağızda kötü bir tat bırakıyor. En kötüler ise kalıcı zihinsel ve duygusal izler bırakıyor.

Whit'inki sonuncusu olmasından çok korkuyorum.

Neyse ki, ne düşündüğümü tahmin etmiş gibi görünüyor. "Çıplak fotoğraflar ya da başka bir şey istemedi." Elini kara tahta üzerindeki silgi gibi sallıyor. "Aslında, bence çıplak fotoğraflar istiyordu. Ama ona o gün giydiğim kıyafetin bir selfiesini gönderdim, çok bol bir tulum ve uzun kollu bir gömlekti, ve bana her zaman böyle giyinip giyinmediğimi sordu, ben de evet dedim çünkü..." Şu anda giydiği kıyafeti işaret ediyor, anlattığı kıyafetle neredeyse aynı.

"İş görüşmelerine giderken hariç, kıyafetlerin Billie Eilish kadar şekilsiz ve ben seni bunun için seviyorum."

Yanakları pembeleşir ve başparmaklarına bakar. "Sonuçta benim uygun olmadığımı düşündüğünü söyledi. Belki de sanatımı daha yakından inceleyip kendi tarzına uygun olmadığına karar verdiğini düşündüm, ama merak ettim ve dükkanının Instagram hesabını takip ettim ve orada çalışan tüm kadınlar gerçekten çok açık giyiniyorlar. Göğüsleri açıkta. Tenleri görünüyor. Eğer istedikleri buysa sorun yok, ama..."

Sonunda yapboz parçaları bir araya geldi. "Yani aldığın mesaj, iş bulmak istiyorsan belirli bir şekilde giyinmen gerektiği. Ve muhtemelen, seninle konuşmadan aynı zamanda ben de bu şekilde giyinmeye ve performanslarımda daha kışkırtıcı olmaya başlamam da yardımcı olmamıştır."

"Evet."

"Bu çok kötü." Ona sarılmak istiyorum, ama şu anda bunun için çok kırılğan olduğumu biliyorum. "Kültürümüz berbat, Whit. Çoğu zaman. Hemen hemen her zaman. Kadınlardan beklenenler... Bizden saf ve iffetli olmamız bekleniyor, ama erkekler iktidarda olduğunda, genellikle bizi cinsel olarak sömürüyorlar, ellerinden geldiğince."

Bu doğru değil ve hiçbir nedenle, iş bulmak için bile olsa, seni rahatsız eden bir şeyi asla yapmamalısın. *Özellikle* iş bulmak için."

Söylediklerimi ancak söyledikten sonra düşünüyorum. "Keşke birkaç ay önce biri bana bunu söyleseydi. Böyle giyinmek beni rahatsız etmiyor, ama Hunter'la çıkıyormuş gibi davranmak rahatsız ediyordu."

"Öyle mi? Herkesi kandırmak eğlenceli sanıyordum."

"Rol yapmak beni pek rahatsız etmiyordu, sanırım, ve belki de bu beni biraz sosyopat yapıyor." Onun gülmesi için bir ara verdim. "Ama onunla birlikteyken olmak istediğim kişi bastırmak zorundaydım ve *bu* beni rahatsız ediyordu."

"ünkü yeni halini sevmemi mi?" "O, uslu kızı tercih ediyordu."

Bana bakarak, sorgulayan bir ifadeyle sordu. "Ama şimdi gerçekten olmak istediğin kişi bu mu?"

"Evet, öyle." Bir ara vermek zorundayım çünkü bunu daha önce hiç kelimelere dökmedim ve nasıl ifade edeceğimi tam olarak bilmiyorum. "Bence kadınlar uzun zamandır bedenlerinden utanmaya zorlanıyorlar. Çok uzun zamandır. Cinselliğimizden utanmaya zorlanıyoruz ve ben de bazen bu konuda kendime güvenemiyorum, ama... Biliyorum, ben senin ablanım ve bunu düşünmek garip gelebilir, ama ben cinsel bir insanım ve bunu ifade edebilmeliyim. Kadınlar bunu ifade edebilmeli. Eğer isterlerse. Ya da istemezlerse. Eğer tercih ederlerse. Kadınlarda ve erkeklerde cinselliğin tüm yelpazesini, namuslu olmaktan aşırı sapkın olmaya kadar, normalleştirmeliyiz. Herkese uyan tek bir ölçü yok ve olmamalı da."

Artık kendimi daha fazla tutamayıp, kolumu ona doladım ve sıkıca sarıldım. O da kucaklamamdan kurtulmaya çalışmadığında mutlu bir sürpriz yaşıdım. "Bunu sana daha önce söylemeliydim."

"Seks hayatın hakkında mı? Hayır, teşekkürler, ben iyiyim."

Diğer kolumu da ona dolayarak onu iyice sıkıştırdım ve başımı onun başına yasladım. "Detayları duymak istemiyor musun? Albüm kapağımın çekildiği gün..."

"LA LA LA LA LA!"

O da parmaklarını kulaklarına sokar ve çekilmeye çalışır, ama ben tutuşumu sıkılaştırırım. "Sonra bir keresinde, Connecticut'ta düzenlenen şık bir partide..."

Bu sefer kaçmayı başarır. "Yeter. Ben gidiyorum."

Çok eğleniyorum. "Klitorisime piercing yaptırmayı düşünüyordum..."

"Mariah! İğrenç. İstediğin gibi ol ama lütfen, bunu bilmeme gerek yok."

O çoktan yatak odasına doğru yönelmiş, ama ben arkasından sesleniyorum. "Seni seviyorum, seni namuslu!"

"Ben de seni seviyorum, seni sürtük."

Hayatımda hiç *bu* kadar gurur duymamıştım.

BÖLÜM OTUZ

ALEX

Kadın

Kadın Hunter'ın apartmanının lobisini geçip sokağa çıkarken ona gözlerimi kısarak baktım. O...

Kafam hala kapıların yönüne doğru eğikken, biri omzuma vurur.

"Hey," Ax, ona döndüğümde diyor. "Bunu yapacak mıyız?"

"Evet, evet. Yapacağız. O burada mı?"

Ax bana deliymişim gibi bakıyor. "Yok canım. Ama her an geri dönebilir, yani yapmak istiyorsan...?"

"Yapacağım. Adly'nin çıktığını gördüm ve Hunter burada değilse neden burada olduğunu merak ettim."

Hunter burada olsa bile, onun ziyareti tuhaf olurdu. Onlar karmaşık kuzenler — kısmen gerçekten üvey kardeş oldukları için, ama bu kimsenin bahsetmediği Sebastian'ın süper sırlarından biri — ve birbirlerinin varlığını tolere etmiyorlar.

"Garip." Ax aniden gömleğini düzeltmekle ilgilenmeye başladı, ki bu aslında garip bir durum çünkü eşofman altı, tişört ve çıplak ayakla dolaşıyor, yani şu anki görünüşünü umursamadığını gösteriyor. "Belki Riah'ı ziyaret ediyordu ya da başka bir şey."

Ama o bu sabah turneye çıktı. İnan bana, onun her hareketinden haberdarım ve o yola çıkmadan önce işleri halledip geri dönmemem küçük bir pişmanlık.

Ama elimden bir şey gelmez. Geç olması hiç olmamasından iyidir.

"Ya da o değildi," diyorum.

"Muhtemelen o değildi" diyor Ax. Sesi garip bir şekilde bir gangsterin sesine benziyor, birini kesinlikle gördüğü şeyi görmediğine ikna etmeye çalışıyor gibi.

Başka koşullar altında meraklanabilirdim, ama bütün günüm dolu olduğundan Adly'nin nedenleri ve Axle'ın tuhaf davranışları hakkında spekülasyon yapmakla pek ilgilenmiyorum. "Neyse. Hazır olduğunda başlayabiliriz."

O başını sallar ve asansöre doğru yönelir.

Ben de onun peşinden giderim.

Ax, beni misafiri olarak tanıtarak güvenlik görevlisinin önünden geçirmemi sağlar. Onaylı listeden çıkarıldığımı tahmin ediyordum, ama şimdi eminim. Kendi başıma geçmeye çalışarak Hunter'ın dikkatini çekmek istemedim. Listede olmasaydım, güvenlik görevlisi arayıp Hunter'ın bulunduğu yere haber verirdi ve büyük olasılıkla bundan sonra binaya tamamen girişim yasaklanırdı.

Bu yüzden Ax'e mesaj atıp tek seferlik bir iyilik istedim.

Bunu kabul etme ihtimali yüzde elliydi ve bu seferlik tanrılar bana gülümsedi.

Ondan yararlanmak istemediğim için, asansörde Ax'in bizi Hunter'ın katına götürecek yeni kodu girdiği sırada omzunun üzerinden bakmadım bile.

Ama yine de sormak için sordum. "Kodu değiştirdi mi?"

Bu sefer Ax bana deliymişim gibi baktı ve kötü haber veren kişi olmaktan hoşlanmıyormuş gibi davrandı. "Evet, değiştirdi."

"Tahmin etmiştim."

Asansör yükselmeye başlar. Sessizce yolculuk etmekten memnun olurum, ama Ax huzursuz ve alışılmadık şekilde konuşkan. Belki vicdanı onu rahatsız ediyordur. Her halükarda, beni yukarı çıkarmak bir ihanettir. "Şehir dışındaydın mı?"

"Evet. Neredeyse bir ay. Uçaktan iner inmez buraya geldim."

"Öyle görünüyor."

"Evet, şey." O nazik davranıyor. Ben bundan daha kötü durumdayım. Riah'tan uzak geçirdiğim bu haftalar çok zordu. Bu benim hatam

ve şikayet etmeye hakkım yok, ama bunun bana verdiği zararı saklayamıyorum.

Tanrı'ya bunun sonunda değeceğini umuyorum.

Ax bir saniye bile geçmeden sordu. "Babanın sana bir anlaşma yapmana yardım ettiğini söylediğini duydum?"

Tabii ki babam, benim önümdeki en büyük engellerden biri olmak yerine, işbirliği yapmış gibi göstermeye çalışırdı. Onu benim tarafıma çekmek için birçok yarı gerçek ve yanlış beyan kullanmak gerekti - ki bunu ondan ve Hunter'dan öğrendim - ama bir kez benim tarafıma geçtikten sonra, ihtiyacım olan her şeyi halletmeyi başardım.

"Bu sabah her şeyi imzaladım." Sonra uçak yolculuğu boyunca diğer anlaşmamı tamamladım. Babam bunu bilseydi, ilk anlaşmaya asla müdahale etmezdi, bu yüzden onu en sona bıraktım. Ayrıca, taahhütte bulunmadan önce paramın kaldığından emin olmam gerekiyordu.

İkinci anlaşma, burada olmamın sebebidir.

Ax'ın bu konuda daha fazla soru soracağını tahmin ediyorum ve şimdiden kibarca kaçınmanın bir yolunu arıyorum, ama bu gereksiz bir endişe çünkü Hunter'ın giriş holüne vardığımızda tüm ilgisini kaybetmiş görünüyor. "Tamam, peki. İşte burası. Ben spor salonunda olacağım."

Bu olaydan uzaklaşmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor, ama Hunter'ın beni içeri kimin aldığını bilmemesi imkansız.

Muhtemelen detayları umursamamalıyım, ama kendimi tutamayıp arkasından sesleniyorum. "Beni içeri aldığını sorduğunda ne diyeceksin?"

Durur ve omuz silker. "Bilmiyorum. O zaman sen bul." Bu başka bir soruyu akla getirir. "Neden bunu yapıyorsun?"

Bana "*Hadi ama*" der gibi bir ifadeyle bakar. "Hunter'ın saçmalıklarından zaman zaman bıkan tek kişi sen misin sanıyorsun?"

Bu dostluk için bir anlığına minnettar olurum ve aynı zamanda kimseyle düzgün bir ilişki kuramayan kardeşim için biraz da acırım.

Tahminimce, Ax bu ikilemi herkesten daha iyi anlıyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap ve bitir," diyor. "Sadece şunu unutma. Bok çukurunu ne kadar karıştırırsan, o kadar kokar."

Ne demek istediğini anlıyorum. "Onu incitmemek için elimden geleni yapacağım."

"Yapabileceğin tek şey bu." Bana el salladı ve koridorda kayboldu.

Yalnız başıma boş odalarda dolaşıyorum ve çalışma odasına yerleşmeye karar veriyorum. Hunter'ın çalışma koltuğu beni oturmaya davet ediyor. Onu atmamış olmasına şaşıyorum. Riah ve beni oturma odasında keşfettikten sonra, eminim diğer güvenlik kameralarının kayıtlarını da inceleyerek bizim "aldatmacamızın" daha fazla kanıtını aramıştır. Aklıma gelen tek şey, kayıtların o kadar eskiye gitmiyor olmasıdır.

Hala bu sırrı saklamaktan memnunum, ama eskisi kadar tatmin edici gelmiyor artık. Hunter'ın incineceğini düşünmediğim zamanlarda onunla oynamaktan zevk alıyordum. Onun incindiğini bilmek, bu zevki bozdu. Artık benim üzerimde hiçbir gücü kalmamışken onu tahttan indirmek, yarasına tuz basmak gibi geliyor, bu yüzden koltuğa çöküp bekliyorum.

Ayaklarımı önümdeki pufun üzerine koyup bekliyorum.

Asansörün geldiğini belirten zil sesi duyulana kadar neredeyse bir saat geçer. Bu süre içinde telefonumdan tüm haberleri okur, Riah'ın TikTok ve Instagram hesaplarında yayınlanan tüm videoları tekrar izlerim.

Hunter, benim kadınların kölesi olduğumu söylerdi. Başka bir hayatta, o başka bir kız olsaydı, yani onu önce ben tanısaydım, beni durmadan alay ederdi.

O alternatif hayat için yas tutmak istiyorum, ama doğrusu, bedeli ne olursa olsun, bu hayatın aslında daha iyi bir sonuç verebileceğini düşünüyorum.

Gün bittiğinde kesin olarak bileceğim.

Önce bu yüzleşme var, ama bu benim görev listemdeki en zor şey bile değil.

Tahmin edildiği gibi, Hunter çok geçmeden odaya gelir. Kendisi için alışılmadık bir şekilde, kravatsız bir takım elbise giymiş ve ben onun nerede olduğunu merak etmeye başlarım, ama bu benim kırmaya çalıştığım bir alışkanlık olduğu için merakımı bir kenara bırakırım.

Telefonuna o kadar dalmış ki — her zamanki gibi öfkeyle mesaj yazıyor — beni fark etmesi bir dakika sürüyor. Fark ettiğinde, olduğu yerde donup kalıyor. Kızgınsa da, yüzünde bunu belli etmemek için kendini kontrol ediyor.

Öte yandan, sesi brüksel lahanası kadar acı. "Ax'ı seni içeri almaya ikna edecek kadar önemli bir şey olmalı."

İçimdeki pislik ona Ax'ın hiç ikna edilmesine gerek olmadığını söylemek istiyor, ama bu kavgacı bir etkileşim olmamalı, bu yüzden sadece omuz silkiyorum.

"Bu sefer dairemde kiminle yattığını görmek için güvenlik kameralarını izlemem mi gerekiyor?"

"Yıllar boyunca bu dairede birçok kızla yattım ve sen hiç aldırmadın."

"Kaç tanesi benimdi?" "O senin değildi."

Tartışmak isterse, savunacak hiçbir şeyi yok. Bunu biliyor olmalı, ama bunun yerine masasının etrafında dolaşıp tahtına oturarak üstünlük sağlamaya çalışıyor. Bu ince bir hareket, ama yine de bir güç gösterisi.

Oturduktan sonra, telefonunu masanın üzerine atar, ayak bileklerini çaprazlar ve arkasına yaslanır. "İkimiz de bunun kızla ilgili olmadığını biliyoruz."

"Bunu fark etmenize şaşırdım."

Onun algısı ferahlatıcı olsa da, onun açısından verimli bir yorum getirmiyor.

"Bu bir özürün başlangıcı gibi gelmiyor. O halde buraya bu yüzden gelmedin herhalde. Kendini açıklamak için geldiysen, ilgilenmiyorum."

Tartışmak için güçlü bir dürtü var. Derin bir nefes alıp, burada ne için bulunduğumu kendime hatırlatmam gerekiyor. "Aslında, bu bir nezaket ziyareti. Sana doğrudan benden duyman gerektiğini düşündüğüm bazı haberlerim var."

Riah konusunda tek gerçek pişmanlığım bu. Bu konuda duygusal davranacağımızı biliyorduk. Dürüst davranmalıydık. Yetişkinlerin yapması gereken, bu hatadan ders alıp bir daha tekrarlamamak olduğunu düşünüyorum.

Şaşkın görünüyor. Sanki neden benim söyleyeceklerimi dinlemek isteyeceğini bir türlü anlayamıyormuş gibi, ama bunu açıklamak için enerji harcamaya değmeyeceğini düşündüğü için ilgisiz bir şekilde "Devam et" diyor.

Onun kararsızlığını bekliyordum ve bunun beni caydırmasına izin vermedim. "Holt ve Adly, SHE ağını satın almaya çalışıyorlar. Beni de bu işe davet ettiler ve ben de kabul ettim."

"Mm." Yüz hatları sertleşir. "SNC'nin rakip şirketlerinden birine yatırım yapıyorsun. Beni hor gören bir adamla."

"Holt'un seni hor gördüğünü söyleyecek kadar seni önemseydiğini sanmıyorum." Bu alçakça bir darbe. Hunter, aralarındaki düşmanlığı bir ganimet gibi görüyor. Tek taraflıysa hiçbir değeri yok.

Bu, onun bir sonraki ifadesinin ardındaki itici gücün yarısı olabilir. "Bu sefer bıçağı tam göğsüme saplıyorsun. *Ne kadar* naziksin."

"Sen de arkadan bıçaklamadınmış gibi davranma."

"SNC'nin CEO'su olduğumda, ilk yapacağım şey seni işinden etmek olacak." Kendinden çok emin. Kendini haklı görüyor. Kızgın bile görünmüyor, sadece gerçeği söylüyor gibi.

"Devam et." Dersimi aldım. Hunter kendisine uymayan her anlaşmayı mahveder, bu yüzden bu sefer sigorta yaptırdık. "Yine de bunu tavsiye etmem. Büyükbaba bize tam destek verdi ve buna karşı gelmek, godfather'a ihanet etmekle aynı şey olduğunu biliyorsun."

Irving büyükbabasının onayladığı herhangi bir şeye karşı çıkmak aptallık olur ve Hunter bunu biliyor. Büyükbaba her zaman işletmeler arasındaki sağlıklı rekabeti desteklemiştir ve torunları her iki tarafta da yer alıyorsa, bu daha da iyidir.

Çenesi gerilir ve gözünün altındaki yanağı titrer. Sonunda sinirine dokundum, bu bir hedeften çok bir tahmin gibiydi.

Bacağını açar ve öne eğilir, ön kolları masasına dayanır. "Kız değilse, sorun ne Alex? Hala yatırıma müdahale ettiğim için kızgın mısın? Kıskançlık mı? Benim gölgemde kalmaktan bıktın mı?"

"Muhtemelen hepsi biraz. Eğer düzgün bir insan olsaydın, affedilemeyecek hiçbir şey yoktu. Beni kişisel asistanın yerine kardeşin gibi davransaydın. Bu çok işe yarardı."

"Sen çok nankör bir pisliksin, değil mi? Benim ne yaptığımı biliyor musun...?" Kafasını salladı, çok kızgındı, cümlesini bitiremedi

"Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok."

Hunter'ın gerçekten sinirlendiğini görmek nadirdir ve dürüst olmak gerekirse, irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendini beğenmiş tavırları tipik bir davranış, ama aslında benim neyi anlamadığımı düşündüğünü hiç bilmiyorum.

İyi ya da kötü, bana açıklamak için kendini toparlıyor. "Biz küçükken, okulda en iyi notları almazsam babam ne yapardı biliyor musun? Notlarımın hepsi A olsa bile fark etmezdi. Sınıfta birinci almazsam, beni çalışma odasına götürür, bir bardak su doldurur ve bana *mirasımız* hakkında nutuk atarken, o suyu kafamın üstünde dengede tutmamı isterdi. Her şeyin bana bağlı olduğunu anlamamı sağlardı, çünkü zirveye çıkmazsam, onu gururlandırmazsam, her şeyi hayır kurumlarına bağışlayacaktı. Her şeyi. Senin ve Reid'in mirasını da. Başarılı olmazsam hepsi gidecekti.

"O konuşmaya devam ederdi. Bazen saatler sürerdi. Beni hayal kırıklığına uğrattığım tüm yolları ayrıntılı olarak anlatırdı. Annemin intihar etmesinin sebebinin ben olduğumu söylerdi. Başarısızlıklarımı. Keşke daha iyi olsaydım..."

"Konuşması bittiğinde bardak hala kafamın üstündeyse sorun yoktu, ama düşmüşse – ki çoğu zaman düşerdi, çünkü bir çocuğun, özellikle de titreyerek ayakta durması çok uzun sürerdi – o zaman dağınıklığı *dilimle* temizlememi isterdi."

Midem düğüm düğüm oldu. Bunları daha önce hiç duymamıştım. "Hunter, ben..."

Ama o benim duygularımla ilgilenmiyor. "En kötüsü cam kırıldığında olurdu. Cam parçalarının arasında yürümek zorunda kalırdım. Kışkırdığın şey bu mu, Alex? Keşke o sen olsaydın mı? Gölgedense bunu mu tercih ederdin?"

"Evet, senin lanet yatırımını kabul ettim çünkü bu *bana* yardımcı oldu ve sana yardım etmenin tek yolu kazanmak. *Ben*. O yüzden bana nasıl davranıldığını anlatma. Sen de benim gibi sana verilen rolü oynuyorsun. Hepimiz gibi."

Bu, bir ömür boyu süren kötü davranışları açıklamak için çok uzun süre saklanan bir sır. Birkaç dakika içinde sindirilemeyecek kadar büyük. Bakmaya dayanamayacak kadar çirkin.

Söz bulmak zor. Yeterli bir şey yok ve bu benim evimde yaşadığı için dehşete kapıldım ve utandım, ve ben

hiçbir fikrim yok. Bana bundan bahsedemeyeceğini düşünmesi beni çok üzüyor. "Keşke bunu bana çok daha önce söyleseydin."

O acımasızca güldü. "Bana acımak neye yarar ki?"

"Ben üzülüyorum..." Yani, ona üzülüyorum, ama bu gerçeği öğrenmeden önce olduğundan daha fazla değil.

Oturduğum yerden, masasının hemen önündeki sandalyeye geçiyorum. "Babam hepimizi mahvetti, Hunter. Senin durumunun benimki kadar kötü ya da daha kötü olduğunu söylemeyeceğim — acıların karşılaştırılabilir bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Ama birbirimize destek olsaydık, muhtemelen çok daha iyi atlatabilirdik. Babam bunu biliyor. Bizim sorunlarımızı kendimize saklamamızı *sağladı* çünkü birlikte olursak, bize karşı gücü azalabilirdi. Biz oyunun farkına varacak kadar olgunlaşmadan önce birçok tur kazandı. Kötülük konusunda sınıfın birincisiydi. Bildiğimiz en iyi şekilde hayatta kalmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

"Harika konuşma. Çok etkilendim."

Onun monoton sesi benim coşkumu daha da artırıyor ve ben öne doğru eğiliyorum. "Bak, mesele şu ki Hunter, sen neredeyse kırk yaşındasın. Hala bu zehri içiyorsan, bu senin sorunun. Holt'a bak, o kurtuldu. Reid de kurtuldu. Adly ve ben? Biz de kurtulacağız, ve eğer burada kalıp babamın sana hak ettiğini düşündüğü şeyin peşinden koşmak istiyorsan, o zaman kendi başınasın. Farklı seçimler yapma özgürlüğü olan ama bunu yapmayan birine acıyamam."

Bu sert bir söz, ama ciddiylim.

Aynı zamanda, kardeşimin bu kadar savunmasız olabileceğini de biliyorum.

Ve ona hak ettiği övgüyü bir daha verme şansım olmayabilir. "Yine de teşekkür ederim. Çocukken bizi korumaya çalıştığın için. Seni koruyacak kimse olmadığı için üzgünüm."

Beni inceliyor, çenesi ara sıra seğiriyor.

Derin bir nefes alıp verirken göğsü genişliyor, sonra hafifçe geriye yaslanıyor. Rahatlamış ya da pes etmiş gibi değil, geçici bir duraklama gibi. Kitaplıklarından birine bakıyor, orada üç kardeşimizin nadir bir fotoğrafı çerçeve içinde duruyor. "Sence bu yeni çocuk onu daha mı kötüleştirecek, yoksa daha mı iyi hale getirecek?"

"Bunu düşünmeye korkuyorum." Üvey annemin hamileliğini o kadar nadir düşünüyorum ki, konu açıldığında her zaman şaşırıyorum. Eminim bunu bilerek engelliyorum. Reynard Sebastian dünyaya başka bir çocuk mu getirecek? Cehennem olmalı ve o çocuk onu yaşayacak. "Peki ya Nalini? Onu ne kadar süre yanında tutacak?"

"Belki bir kızları olur ve her şey değişir."

"Daha önce hamile olduğu ve kız olduğu ortaya çıkınca onu kürtaj ettirdiği söylentisi doğru mu sence?"

"Bunu duymamıştım. Kim söyledi sana?" "Reid.

Adly'den duymuş."

Düşünür ve bir an için eski günler gibi olur. Reid'in kulübünde öğle yemekleri, berbat ailemiz hakkında saçma sapan konuşmalar gibi.

Sonra güldü. "Onun mezarı üzerinde dans edeceğiz, değil mi?"

"Hâlâ dans edebiliyorsak tabii. Şansımıza, büyükbabamın uzun ömür genini miras alacak."

"Siktir. Bu..." Kafasını sallar. Düşünmesi bile çok korkunç. Bir gün bir gün yaşamaktan başka bir şekilde katlanılamayacak kadar uzun bir hapis cezası.

Bu korkunç düşünce dünyaya yayıldığında, ortam bir kez daha değişir. Duraklama sona erer.

"Zyah'ın turu bugün başladı," diyor, sesi yine sertleşiyor. "Yaptığını duydum. Sen de...?" Cümlesinin ortasında fikrini değiştiriyor. "Aslında, bilmek istemiyorum."

En iyisi de bu, çünkü onunla konuşmak istediğim son şey Riah.

Ayrıca, mesajımı ilettim. Artık burada kalmam için bir neden yok ve ayağa kalkıyorum. "Ama gitmem gerek. Onun gösterisini izlemeyi umuyorum."

Onun şovunu izleyeceğim. O sahneye çıkmadan önce oraya varmak için bir mucize gerekir, ama ölürsem de şovun çoğunu izleyeceğim.

Hunter da ayağa kalkar. Sonra, sanki bir iş anlaşması yapmışız gibi elimi sıkmak için elini uzatır ve bir bakıma öyle olduğunu düşünerek teklifini kabul ederim.

"Alex, gelip bana SHE'den bahsettiğin için teşekkür ederim. Bu cesaret isterdi." Sonra elimi bırakır. "Ve artık dairemin yakınlarında seni bir daha görmek istemiyorum."

Bu, onun beni suçladığı göğsüme saplanan bıçak gibidir. Yalan söyleyip bunun çok acı verici olmadığını söyleyemem, ama bu konuşmanın bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Ben tarafımı seçtim — ki onun bakış açısına göre bu ona karşı olmak anlamına geliyor — ve onu başka türlü ikna etmenin bir yolu yok.

"Yapabilirim," diyorum. "Kendi kendime çıkarım."

Sekiz yaşına gelmeden ağlamaktan utanmayı öğrendim. Annem gittikten sonra, kır evimizin arka merdivenlerinin altındaki depo odasında gizlice ağladığımı hatırlıyorum. O günden beri hiç gözyaşı dökmedim.

Ama apartmanından asansörle aşağı inerken, sonraki yıllarda beni teselli eden kardeşi düşünüyorum. Beni yanına alan, arkadaşlarını benimle paylaşan ve mülkünü ve eşyalarını bana serbestçe kullanmama izin veren kardeşi. Onun yanında olamama fırsatı bulamadığımı ve bunu telafi etmek için artık çok geç olduğunu düşünüyorum ve bu yetişkin adam ağlıyor.

Lobiye vardığımda gözlerimi silerim ve gölgeden çıkıp güneşin altına adım atarım.

BÖLÜM
OTUZ BİR

RIAH

Terden sıırıslıklam, damarlarım adrenalinle dolmuş halde sahneden koşarak inerim, arkamda kalabalık alkışlar.

Tanrım, kendimi harika hissediyorum.

Sanki bir arabayı kaldırabilir, aya ulaşabilir ya da bir daha hiçbir şey istemeyebilirmişim gibi.

İşte sağlam bir performansın büyüğü budur ve açılış gecesi tam da böyleydi. Harcadığım tüm enerji, ilgili seyirciler tarafından on katıyla geri veriliyor ve sonunda bu coşkudan düşecek olsam da, şu anda yenilmezim.

Hiçbir şey beni yıkamaz.

Topaz'ın güçlü satışlarını sürekli görmezden gelmesi bile.

Müziğim yerine sadece Sebastian kardeşlerle olan ilişkiyi konuşmak isteyen röportajcılar da.

Alex'in ortadan kaybolmasıyla kalbimde bıraktığı boşluk da değil.

Tamam, peki. Sonuncusu hala çok acıtıyor, ama onun dışında, Whitney'in bekleyen kollarına uçarken kendimi ayın tepesinde hissediyorum.

Terli halime rağmen beni sıkıca kucaklıyor ve övgülerle boğuyor. "Harikaydın! Sen kimsin böyle? Akrabamız olduğuna inanamıyorum. Bu delilikti!"

Claude da burada olduğu için onun sıra dışı sevgisinde oyalanacak zaman yok. Stew, turnenin ilk gecesine nadiren gelir ama benimkini görmek için Boston'a geldi. Jake Dunham da benimle birlikte bir şarkıyı söylemek için uçakla geldi.

Ayrıca ekip üyeleri, mekan yöneticileri, takım asistanları, yerel fotoğrafçılar ve tanınmış medya kişilikleri de var. Biri mikrofonumu çıkarıyor. Biri de kulaklığımı takmama yardım ediyor. Herkes benim ilgimi istiyor ve bu çok hoş, ama duş almam gerektiğini acı bir şekilde farkındayım.

Claude işinde profesyonel ve beni soyunma odasına doğru çekiyor, böylece fotoğraf çekmek, tebrik etmek ve övgü dolu yorumlar yapmak isteyen kalabalıktan kendim çekilmek zorunda kalmıyorum.

Claude çoğuna beni yeşil odada beklemelerini söylese de, birçoğu bizi takip ediyor. Ben, koridorda yürüyen bir fare sürüsüyle birlikte, koridorun ortasında duran güvenlik görevlisine ulaşana kadar yürüyen bir fareli çoban gibiyim.

"Bu noktadan sonra sadece birinci seviye güvenlik var," diyor Claude. "O, otuz dakika kadar sonra dışarı çıkacak."

Claude rozetimi gösterir — evet, benim de bir rozetim var — ve ben güvenlik görevlisini geçip dururum, çünkü Alex Sebastian soyunma odamın önünde beklemektedir.

Gülümsemesi kararsız, ama gözleri kararlı. "Gösteriyi izledim. Muhteşemsin, bebeğim."

İtiraf etmeliyim ki, kalbim küt küt atıyor.

Tanrıya şükür kimse içimi göremez, çünkü bu, kimseyle paylaşmak istemediğim bir tepki.

Ancak bunun hemen ardından, onun hak ettiği tepki geliyor. "Oh, hayatta olmaz." Bu kadar enerjik olmak, tüm duygularımın büyüdüğü anlamına geliyor ve haftalarca sessiz kaldıktan sonra ortaya çıkan Alex - siyah gömlek ve kravatsız, gri renkli üç parçalı takım elbise giymiş, sakallı ve herhangi bir pisliğin hak ettiğinden daha iyi görünen - beni anında öfkenin zirvesine çıkarıyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Claude.

Kontrol noktasının diğ er tarafında hala bir grup insan var. Muhafızın arkasını tam olarak g oremezler, ama duyabilirler, bu da demek oluyor ki, bu gece sosyal medyada yine m ziğimden bahsedilip erkeklerime odaklanılmasını istemiyorsam, sakinleşmem gerekiyor.

Ama ben benim ve şimdiden o pisliğ e doğ ru ilerliyorum. "Bu ne cüret?" Alex'i tanıdığım dan beri ikinci kez, yüzüne bir tokat attım. "Nasıl cüret edersin, bütün geceler içinde tam da bu gece ortaya çıkarsın. Bu *benim* gecem!"

Sonra, bu adama umutsuzca aşı  olduğ m ve istediğ imi istemekten kendimi alamadığım  için, yakasından tutup onu kendime doğ ru çekip öpüyorum.

Kötü bir  p c k.

Acımasız bir
Öpücük.

O da aynı şekilde karşı lık veriyor ve ben bunu hem seviyor hem de nefret ediyorum.

 oğ nlukla sevdiğ m için nefret ediyorum.

Kolu belime dolandığında, ben geri çekildim. Beni sahiplenemez. Hayatta olmaz.

Bunu denediğ i için ona tekrar tokat atmak istiyorum, ama son tokat benim elim kadar onun da elini acıtmış  olmalı, bu yüzden onun çenesini tutup sıkıyorum. "Senin cesaretin var. Seni burada istemiyorum. Duydun mu? Gitmen gerek."

Bir şey söylemeye çalışır, ama çenesini daha sıkı tutarım. "Söyleme.

Ne söylemek istiyorsan, önemi yok."

Alex'i iterek soyunma odama girip kapıyı arkamdan kapattığım da, izleyiciler neler olduğ unu merak ederek fısıldaş maya baş larlar. Alex hemen peşimden gelmeyince kapıyı tekrar açarım. "Buraya gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Claude ve Whitney, korumayı geçme izni olan tek iki arkadaşı m, birbirlerine bakişt lar.

"Bence o halleder," diyor Claude.

Whit omuz silkiyor, bu da onun da endişelenmeyecek kadar aynı fikirde olduğ  anlamına geliyor olmalı, çünkü Claude dönüp uzaklaş ınca onunla birlikte gidiyor.

İhtiyacım olduğ unda beni terk ettikleri için ikisini de azarlayacağ ımı kafamda not alırken, aynı zamanda bunu gerçekten baş ardığ ımı hissederek kendimi çok haklı buluyorum.

Bu sırada Alex, yanımdan geçip giyinme odama girerken hem korkmuş hem de kendinden memnun bir ifadeyle, tokatlanmış yanağını avucuyla ovuşturuyor.

"Sakin kendini beğenmiş gibi görünmeye kalkışma." Onu takip ediyorum ve elimi duvara dayayarak eğilip diz boyu siyah vinyl çizimleri açıyorum. "Cesaretin olduğunu biliyordum. Neden olmasın ki? Siz Sebastianlar istediğiniz her şeyi elde edersiniz, değil mi? Her zaman. Hiç pişmanlık ya da üzüntü duymak için bir neden yok, ya da Tanrı korusun, özür dilemek için, çünkü sonuçlarını umursamadan istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Aksine, çok pişmanlıklarım var ve ben..."

"Konuşmam bitti mi demiştin?" Çizmelerimi çıkardığım için boy avantajımı kaybettim, ama bunun öfkemi zayıflatmasına izin vermeyeceğim.

Çünkü bu öfke haklı. Bu öfke hak ediliyor.

O teslimiyetle el hareketi yapıp "Tabii ki, devam et" dediğinde bu öfke mantıksız bir şekilde katlanarak artar.

"Kendi soyunma odamda konuşmak için izne ihtiyacım olduğunu varsaydığın için teşekkür ederim." Konuşurken, daha doğrusu bağırırken, elbisenin arkasındaki fermuara ulaşmaya çalışarak ileri geri dönüp duruyorum. Bu, belinde kesikler olan ve boynumla belimi saran parlak bir askısı olan siyah, asimetrik bir mini etek, bu yüzden çıkarmak istediğimden daha zor oluyor. "Bana yardım eder misin lan?"

"Zevkle."

Bana sadece fermuarımı açmakla yetinemeyecek kadar minnettar, bu da çeşitli nedenlerden dolayı sinir bozucu. Parmakları çıplak tenime değdiğinde dizlerim titriyor ve ona yaslanmaya başlıyorum, sonra ondan nefret ettiğimi hatırlıyorum.

"Bana dokunma! Sana dokunabileceğini mi söyledim?" Ondan uzaklaşıyorum ve elbisenin yere düşmesine izin veriyorum.

"Bir kaza, yemin ederim." Artık çıplak olan göğüslerime değil, gözlerime dikkatini vermekte oldukça başarılı, bakışları sadece birkaç kez aşağıya kayıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben bunun için buradayım. Yaptığım tüm antrenmanlar beni hayatımın en iyi fiziksel formuna getirdi ve Alex Sebastian

aynı zamanda lanet olası kalbini yiyip bitirdiği sürece istediği kadar bakabilir.

"Bir kaza. Tabii." Sonra, diğer iki çift taytın üzerine giydiğim file çoraplarla boğuşuyorum. Sırrı, onları tek tek çıkarmak, ama ben sinirli ve sabırsızım, bu yüzden aptalca hepsini birden çıkarmaya çalışırken bir sonraki tiradımı da sıralıyorum. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum. O eller kime dokundu? Kimin yatağında yattın, ya da kim senin yatağında yattı? Ve şimdi de, sanki ben bitlenmemişim gibi *kazara* tenime dokunuyorsun. Aman Tanrım, sen çok... çok... çok..."

Tüm zamanların en öfkeli/garip striptiz rutinini sergilerken hakaretlere konsantre olmak zor.

"Los Angeles'taydım." Alex omzunu banyo kapısının çerçevesine dayar ve benim mücadele etmemi izler. "Ve cevap kimse. Kesinlikle kimseye dokunmadım. Yatağımı kimseyle paylaşmadım. Tamamen sana adadım. Biraz daha yardıma ihtiyacın var mı?"

Savaşımı bir an durdurup parmağımı ona doğrultuyorum. "Sakin deneme. Senin yardımına ihtiyacım yok." İstedğim kadar etkili olmuyor çünkü tam o anda, bir ayağımdaki karışık taytı o kadar kuvvetle çekiyorum ki, öne doğru sendeliyorum.

O beni yakalamadan önce – ki onun için şerefine, bunu yapmaya çalışıyor – onu durdurmak için elimi uzattım. "Yapma dedim!"

"Tamam. Anladım." Kollarını göğsünde kavuşturur ve bu hareketin, ellerinin üzerine oturmak gibi bir şey olduğunu hissederim, böylece beni kurtarmaya gelmek için kendini zorlamayacaktır.

Bir ayağım serbest kaldığında, diğerini çıkarmak çok daha kolay oldu ve sanki kendimi rezil etmemişim ve şu anda tamamen çıplak değilmişim gibi dik ve gururlu bir şekilde ayağa kalktım. "Affedersiniz, banyoya girmem gerekiyor ve siz yolumu kapatıyorsunuz."

O bir adım yana kayıyor, böylece içeri girerken yine ona çarpmak zorunda kalıyorum. Ya da belki *çarpmak zorunda kalmıyorum*, ama çarpmış gibi yapıp "hmmph" diye ses çıkarıyorum.

Banyoda, duşa uzanıp suyu açıp sıcaklığını ayarlıyorum. "Bana tamamen bağlıymış, hadi oradan," diye mırıldanıyorum. "O kadar bağlıydın ki, konuşmamız gerektiğinde ortadan kayboldun."

"Tam olarak ortadan kaybolmadım. Bir mesaj bıraktım." Ses tonu, argümanının zayıf olduğunu kabul ettiğini gösteriyor. "Her neyse, doğru. Sana bağlıyım."

Döndüğümde, onun yine kapı çerçevesine yaslanmış, çok seksi pozuna geri döndüğünü görüyorum, ama şimdi dışarıya değil, banyoya doğru bakıyor.

"Sana söylemedim, pislik herif." Ona en sert bakışımı attım. "Neden buradasın ki?"

"Ben... şey, seni görmek için Boston'a geldim. Ve gösterini izlemek için. Çoğunlukla seninle konuşmak için. Ve senin banyonda bulunuyorum çünkü sen oradasın."

"Konuşmak mı? *Şimdi mi?* Turumun açılış gecesinde mi? Sadece bir ay geç kaldın. Ve buraya geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmadın."

"Bana fırsat vermedin ki."

"Tabii. Suçu bana at." Kabine girip duş başlığının altına giriyorum, su beklediğimden daha sıcak olduğu için yüzümü buruşturuyorum.

"Seni suçlamıyorum. Açıklıyordum."

Kafamı dışarı çıkarırım ve onun kapıdan uzaklaşıp lavaboya yaslandığını görürüm. "Açıklarken, beni yine lanet olası bir mesajla başımdan savdıktan sonra neden söylediklerini duymak isteyeceğimi düşündüğünü de açıklasan nasıl olur?"

Duşun içine geri çekilip avucuma şampuan sıkıyorum, ama aynı zamanda duygularım karışmaya başladığı için de, aktif olarak kızgın kalmazsam ağlayabilirim.

"Tamam, adil olmak gerekirse. Belki de doğru yolu seçmedim. Öylece çekip gitmekle."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu sefer duştan kafamı çıkardığımda, pişmanlık duyuyormuş gibi davranma cüretini gösteriyor ve bu, kendini beğenmiş bakışından daha da sinirimi bozuyor.

Ben de duş başlığını ona doğrultup yüzüne iyice su sıçrattım.

Bu beni oldukça harika hissettiriyor. En azından bir anlığına.

"Tamam. Bunu hak ettim. Daha kötüsünü hak ettim. Ama gerçekten söyleyecek söyleyeceklerim var."

"Buradan seni duyamıyorum." Bu bir yalan. Onu gayet iyi duydum.

Sadece midem düğüm düğüm oldu ve onun yokluğunun iyi bir nedeni olmayacağından korkmaya başladım — ne gibi iyi bir nedeni olabilir ki

? Ve yine de onu geri kabul edeceğim.

Ya da daha kötüsü, hak ettiğim şeye sadık kalmak adına onu kapı dışarı edeceğim ve hayatımın geri kalanında mutsuz ve yalnız kalacağım ve onu özleyeceğim, lanet olsun. Kızgın olmak çok daha kolay. "*Seni seviyorum dedim* lanet bir mesajda. Sanki önemsiz bir şeymiş gibi. Kim böyle bir şey yapar ki?"

Birdenbire Alex, giyinik halde benimle birlikte düşün içinde, beni arka duvara iterek altında sıkıştırıyor. "Evet. *Yaptım*. Seni çok sevdiğim için yaptım, Mariah Watson, ve bu çok önemli bir şey. O kadar önemli ki, yıldızları yakalayıp sana vermek istedim, böylece bir daha asla başka birinin yörüngesinde sıkışıp kalmayasın."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı, bu yüzden hemen kapattım.

"Şimdi." Bakışları vücudumda geziyor. "Sana konuşma sözü verdim, sevişme değil, ama sen çıplak, ıslak ve bir rock yıldızı gibi kaslıyken bunu hatırlamak gerçekten zor. Duşunu bitir ve giyinik olarak bana gel, konuşalım." Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Sonra da seni becereceğim."

"Bu çok iyimser bir tahmin." Sesim zayıf çıkıyor. Bu şaşırtıcı değil, çünkü beni duvara dayadığı için kelimenin tam anlamıyla ayakta durabiliyorum.

"Evet. Dediğin gibi, biz Sebastianlar cesurdur."

Ağzıma bir bakış atıyor. Başparmağıyla alt dudağımı okşuyor, ama beni öpmüyor, ki bu muhtemelen iyi bir şey, yoksa eminim ki önce sevişiriz ve bu konuşmadan sonra, onun beni hak ettiğini kanıtlamasını gerçekten, gerçekten, gerçekten istiyorum.

O oyalanırken, ben güçlü olanmışım gibi davranıyorum. "Artık buradan siktirip gider misin?"

"Gidiyorum."

Beni duştan bıraktığında nefes alabiliyorum.

Ve ağlıyorum, ama sadece biraz, ve gözyaşlarım suyla karışıyor, bu yüzden sayılmaz.

Onun ortadan kaybolması - buna başka bir isim vermeyeceğim - bana şüphe duymak için çok zaman verdi. Aramızda gerçek bir şey var mıydı

yoktu, yoksa ikimiz de Hunter adında aynı dikenle boğuşan iki insan mıydık?

Benim için kesinlikle gerçektir.

Sıkışıp kalmıştım ve Alex beni kurtardı, belki de hayatımdaki tek amacı buydu ve şimdi yoluma devam etmeliyim, ama istemiyorum. O hayatımda olduğunda hayatım daha büyük oluyor, ve bunun nedeni onun parası ya da bağlantıları ya da hatta iyi orgazmlar yaşatması değil, benim gerçekte olduğum kişi olmamı sağlaması. Benim onu gölgede bırakıp bırakmayacağımı umursamıyor. Benim kendim olmamı sağlıyor ve yine de yanımda yerini alıyor.

Bunu bulmak zor. Özellikle hayatında büyük şeyler yapmak isteyen bir kadın için.

Ama ben Alex için neydim?

Onun da beni gördüğünü fark ettiğini sanıyordum. Sevdiği insanlara değer veriyor ve onları destekliyor, ve onun hayatında bundan yararlanmayacak tek kişi olduğumu fark ettiğini sanıyordum.

Sonra ortadan kayboldu ve ben onun bunu fark etmediğini düşündüm. Belki de ben her zaman sadece kardeşi ona karşı duyduğu kin için bir araçtım ve artık bu rolü oynayamadığımda, onun şiddetli çekiciliği de ortadan kalktı.

Peki, şimdi burada olması ne anlama geliyor? Hak ettiğim her şey olmasa bile, bana sunduğu her şeyi kabul edecek miyim?

Bunu daha önce de yaptım. Sanırım işe yaradı.

Ama ben Sebastian kardeşlerle tanıştığım zamanki kişi değilim ve artık aynı tür düzenlemelerle yetinemem. Başlangıçta, Hunter'ın beni ittiği dünyaya layık olmadığımı düşünüyordum. O dünyaya uyum sağlamak için kendimi küçültmekle çok zaman kaybettim. Şimdi ise o dünyanın bir parçası olmak istemediğimi anlıyorum.

Kendi dünyamı yaratmak istiyorum.

Alex'in benimle birlikte o dünyayı yaratmasını çok isterdim, ama o, kadın düşmanı kurallarına uyararak ve kimseye güvenmeden bizim dünyamızda yaşamaya çalışırken, o dünyayı ve Sebastian'ın dünyasını bir arada sürdüremez. Artıklarla anlamlı bir şey inşa edilemez. Eğer benimle birlikte o dünyayı yaratmak istiyorsa, bana her şeyini vermesi gerekir.

Ve gerçekçi olarak, bu çoğu insandan beklemek için çok fazla, Sebastian'dan beklemek ise imkansız.

Suyu kapattığımda öfkem geçmişti, ama coşkum da geçmişti. Havluyla kurulandım ve bana bırakılan bornozlardan birini giydim, ipek olan yerine kabarık beyaz olanı, çünkü ipek olan bana sarılmış gibi hissettiriyordu.

Banyodan çıktığımda, Alex sadece siyah boxer şort giymiş durumda ve kararlılığım azalıyor. Son zamanlarda spor salonuna sık sık giden tek kişi ben değilim.

Ben giyinmek zorundaysam, o da giyinmek zorunda değil mi? Neden, neden duşta takım elbisesini ıslatmak zorunda kaldı ki?

Onu ıslatmak benim hatamdı.

Sıkı kıçının pornografik görüntüsünü atlattıktan sonra, onun açık bir valizin üzerine eğildiğini fark ettim. Çok sıradan bir manzara. Milyarderlerin tipik yaşam tarzından çok uzak. En azından Louis Vuitton marka. Onun hakkındaki imajımı tamamen yıkmamış.

Ama genelde bagajını taşıyan insanlar yok mu? Burada ne yapıyor? Ve bu sadece bir gecelik çanta değil. "Bu, şey, oldukça büyük bir bavul."

Omzunun üzerinden bana bakarak koyu renkli bir pantolon çıkarıyor. "Umarım burada kalmama izin verirsin."

"Ne kadar süreliğine?"

"Tüm tur boyunca mı?"

Umudu beni etkiliyor, benim de çok istediğim bir fırsat arıyor.

Ama hayır.

Hayır.

"Alex..." Güçlü olmak olması gerekenden daha zor.

Pantolonunu kanepeye bırakıp bana sırtını dönerek başka bir şey almaya gidiyor.

Bana bakmadığı için daha kolay. "Bilmiyorum..." Kalın bir manila zarfın bana doğru uçuşuyla sözüm kesiliyor. "Bu ne?"

"Aç şunu."

Merak ediyorum, ama daha çok aramızda konuşmamız gereken zor sözleri ertelemek için bir nedenim olduğu için minnettarım.

Zarf mühürlenmemiş ve üzerinde yazı yok, sadece taşıma amaçlı olduğu anlaşılıyor.

İçinde, ataçlarla bir arada tutulan iki ayrı kağıt yığını buluyorum. Belgeleri gözden geçiriyorum. Kafamı karıştırıyorlar. Sözleşmeler ve hukuki terimler. Topaz'ın ana şirketi ve Alex'in adı yazıyor, ama geri kalanı kafamın almadığı şeyler. "Neye baktığımı bilmiyorum."

Ama sonra, **Zyah Untitled album 1** ve **Zyah Untitled album 2**'nin yanı sıra yeni çıkardığım **Transactional** albümünü de listeleyen bir madde başlığı gördüm.

"Tüm plak şirketini satın almak istedim," diye açıklıyor Alex, ama bu pek bir şey açıklamıyor. "Sadece müziğini satın almazsam daha rahat olacağını düşündüm, ama yüzüme güldüler. Satmak isteseler bile, bunun için yeterli teminatım yoktu. Bu yüzden sadece albümlerle yetinmek zorunda kaldım."

Başımı çevirip ona bakıyorum, şaka yapıp yapmadığını anlamak için. Hiçbir şey yok.

Ama onu hiç bu kadar çekingен görmemiştim. Elini boynunun arkasına götürüp sinirli bir şekilde ovuşturuyor. "Hepsini alamadım, üzgünüm. Seni desteklemek istemeyen bir şirket için, senin kazanç potansiyelini fark etmişler. Yani, bence onlar fiyatı fazla bulmuşlar, ama ben aslında ucuza aldığımı düşünüyorum."

"Ne... yani benim müziğimin sahibi *sen misin*?"

"Hayır. Hayır. Senin müziğin *sana* ait." Boğazını temizledi. "Ya da sözleşmeyi imzaladığında sana ait olacak."

Belgelere tekrar bakıyorum. İlk sözleşmede kesinlikle onun adı yazıyor, ama ikinci belge yığınının baktığımda, Alex Sebastian ve Mariah Watson arasında henüz imzalanmamış bir sözleşme olduğunu görüyorum.

Midem tuhaf bir şekilde hem hafiflemiş hem de düşüyormuş gibi hissediyorum. Bu... lanet olsun. Bu çok fazla. Belirtilen dolar tutarları onun güven fonunun tamamını kaplamıyor, ama önemli bir kısmını oluşturuyor.

Hepsini almış da olabilir.

"Oh, Alex. Bunu kabul edemem."

"Bu bir hediye değil," diyor hemen. "Beni bir banka olarak düşün. Sana yüzde sıfır gibi rakipsiz bir faiz oranı veren bir banka."

Gözlerimi kısıyorum. Bu para kaybetmeye benziyor ve satın alınmış gibi hissettiriyor.

"O zaman yüzde bir faiz oranı, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse." Elini reddedercesine salladı. "Detayları sonra halledebiliriz. Küçük işletmelere sürekli kredi verilir ve CEO'lar yarattıkları her şeyin sahibi olurlar. Esasen, sen de küçük bir işletmesin ve ben senin ürününe inanıyorum, bence sen de yarattıklarının sahibi olmalısın.

"Ama endişelenmeyin, dağıtımınız yoksa bunun bir faydası olmayacağını biliyorum, bu yüzden Topaz hala bu işi yürütüyor. Temel olarak, artık kendi markanızsınız. Müziğinizi istediğiniz gibi yönetebilirsiniz. Pastadan daha büyük bir pay alırsınız ve hala sizi destekleyen büyük, köklü bir şirketiniz vardır. En azından sonraki iki albüm için. Ondan sonra, isterseniz başka bir yere gidebilirsiniz."

Ellerim titriyor ve koltuğun koluna oturmak zorundayım. "Anlamıyorum."

Tam olarak demek istediğim bu değil. Bir kısmını çok iyi anlıyorum — Alex Sebastian bana her şeyi verdi.

Anlamadığım şey, neden?

Alex ne demek istediğimi anlıyor. "Sonunda müziğinle ne kadar az gücün olduğunu ve Hunter'la birlikte olmanın sana nasıl yardımcı olduğunu anladım ve senin...". Derin bir nefes alıyor. "Beni istmeni istiyorum, ama kariyerin için beni istemeyi istemiyorum. Bu yüzden, yardımına ihtiyaç duyma nedenini ortadan kaldırırsam..."

Başını eğdi ve yüzündeki ifade düştü. "Biliyor musun, bunu senin için büyük bir asil davranış olarak yaptığımı düşünüyordum, ama şimdi kendimi bunu açıklamaya çalışırken duyunca... Sanırım bencilim. Kesinlikle güvensizim. Ben sadece... Annem gibi imkansız kararlar vermek zorunda kalmanı istemedim. Beni ben olduğum için istmeni istedim."

Sözleşmeleri yanımdaki kanepeye bırakıyorum. "Ama ben zaten seni olduğun gibi seviyordum, aptal. *Seni* çoktan seçmiştim." Hunter'ın evlenme teklif ettiği gün onunla gitmediğim için kafan karışmış olabilir. Basın mensuplarına söylediklerim yüzünden. "Eğer kalıp konuşsaydın..."

"Yani batırdım mı? Batırdım işte." İki elini yüzüne ve nemli saçlarına götürdü. "Bilmiyorum. İnsanlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, Riah. Ben otuz altı yaşında bir erkeğim ve aşk hakkında tek bildiğim, aşkın alınıp satılabileceği. İlişkiler hakkında tek bildiğim, toplumun algısının çok önemli olduğu. Seni nasıl kazanacağımı bilmiyorum. Senin için nasıl yeterli olacağımı bilmiyorum."

Bana doğru koşar. Ellerini kalçalarımdayayarak alnını alnıma dayar. "Nasıl yapacağımı söyle. Ne olursa olsun. Yapacağım. Vereceğim. Olacağım. Sevdiğim birini daha, onu nasıl tutacağımı bilmediğim için kaybetmeye tahammülüm yok. Söyle bana, Riah. Ne yapacağımı söyle. Seni de kaybedemem."

"Hey, hey, hey." Yanağımdaki gözyaşını sildikten sonra ellerimi Alex'in yüzüne götürüp, onu eğerek gözlerine bakabilmek için yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Giden ben değildim."

O başını salladı. "Hayır, sen değildin."

"Beni kazanmak zorunda değildin Alex. Sen her zaman yeterliydin. *Sen.* Tek yapman gereken benimle burada olmak. Bu ilişkide."

"Yani senin müziğini satın almak..."

Onu kesip sözünü kestim. "Hayır. Bu harikaydı. Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı ve sana *çok* minnettarım. O kadar minnettarım ki, kelimelerle ifade edemem. Bu benim için her şeyi değiştirdi ve ben... ben..." Boğazımdaki duygusal yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Ama seni yine de sevecektim, seni aptal. Seni yine de seviyorum."

Gözlerimin içine baktı, sonra ıslak bir saç telini yüzümden çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir an öylece tuttu, sanki öpücüğüyle bana tutunuyormuş gibi. "O zaman beni kabul eder misin? Seninle burada olabilir miyim? Turneye ve ilişkiye?"

Evet demek üzereyim ama sonra tekrar ağzımı kapatıyorum. Onu istiyorum. Elbette istiyorum. Ama kendime çok saygı duyuyorum, onu koşulsuz olarak hayatıma geri almam. "Benimle burada olmak, dünyayı dışlamak demek, Alex. Halkın ne bildiği ya da ne düşündüğü önemli değil. Aramızdaki şeye güveniyoruz. Sana seninim dersem, o zaman seninim."

Gözlerini kapatıp tekrar açıyor. "Şimdi anlıyorum. Peki... benim *misin?*"

"Evet, seni aptal." Onu öpüyorum. "Evet, evet. O kadar çok seninim ki Alex, sen yanımda olmadığında kendimi eksik hissediyorum."

"O duyguyu bilirim." Beni tekrar öptü, bu sefer daha uzun süre. "Gittiğim için özür dilerim, Riah. Sensiz çok mutsuzdum. Ve Hunter için de özür dilerim. Aramıza girmesine izin verdiğim için. Özür dilerim..."

Onu bir öpücükle susturuyorum. "Sadece... bir daha asla." "Bir daha asla. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Bu sefer öpüşme, okşamaya dönüşüyor. Elim, külotunun içindeki penisinin hatlarını buluyor. Onun eli, bornozumun altına kayarak göğüslerimi buluyor. Bana söz verdiği sevişmeye hızla yaklaşıırken, kapı çalınıyor.

Kız kardeşim içeri daldığında, nezaketen birbirimizden uzaklaştık.

"Aman Tanrım, Whitney." Bunu söylerken gülüyorum.

"Hey, en azından kapıyı çalmak aklıma geldi." Göz kırpar. "Sadece seni bekleyen insanlar olduğunu hatırlatmak istedim. Geri döndüğüne sevindim, Alex."

Geldiği gibi hızla gider, bizi nefes nefese ve hayal kırıklığına uğramış halde bırakır.

"Onlar benim için buradalar," diyorum, mazeret uydurmaya çalışarak. "Beklemeleri gerek, değil mi?"

Ama Alex çoktan uslu bir çocuk gibi uzaklaşmıştır. "Sorumlu davranmalıyız. Onlara geldikleri yıldızı vermeliyiz. Bu gecenin amacı bu. Müzik, hatırladın mı?"

O tam da ihtiyacım olan şey. Kariyerimi ön planda tutan bir adam. *Beni* ön planda tutan bir adam.

"Tamam," diye inliyorum. "Ama bu tanışma ve selamlaşmadan sonra, geç saatte akşam yemeği için rezervasyonumuz var. Belki limuzinde, sadece sen ve ben olabiliriz ve sen de beni senin fahişenmişim gibi sürmeme izin verirsin?"

Bana attığı sırtış, sanki sadece ikimizin paylaştığı gizli bir dil gibi göğsüme derinlemesine yerleşiyor. Dahası da var. Sadece gelecek geceye dair bir vaat değil, gelecek hayata dair bir vaat.

"Biliyorsun, Riah Watson. Sanırım bu ayarlanabilir."

EPILOG

ALEX

Dokuz ay sonra

Riah sırtını göğsüme dayayarak, bir atlet gibi amını benim sikimde yukarı aşağı zıplattıyor. Sekiz aylık bir turne boyunca neredeyse her gece ABD ve uluslararası sahnelerde performans sergiledikten sonra, kadını kimseye benzemeyen bir şekilde çömelme pozisyonunda durabiliyor ve ben de bunun faydalarından yararlanabildiğim için dünyadaki en şanslı erkeğim.

Transactional turu her açıdan başarılıydı. Kendi müziğine sahip olmak elbette Riah'ın tüm sorunlarını çözmedi. Hala kendi pazarlamasını yapmakla yükümlüydü. Marka yönetimi tüm zamanımı almıyordu ve zaten turla seyahat ediyordum, bu yüzden durduğumuz her şehirde ek tanıtım ve sponsorluklar ayarlamayı üstlendim. Sebastian adı, artık aile imparatorluğu için çalışmasam da hâlâ çok etkili ve Riah'ın kaybettiği reklam harcamalarını telafi edecek kadar para toplayabildik.

Bunun büyük bir kısmı, Zyah'ın son albümünün dinleyicilerde yarattığı güçlü etkiydi. Müzik, ücretli tanıtım yapılmasına gerek kalmadan kendi başına bir değer ifade ediyor ve sanatçının sergilediği performans, geçen yılın en iyi turnelerinden biri olarak övgü topladı.

Benim açımdan, Riah'ın tüm bodysuitlerine kolay açılan çıtçıtli kasık panelleri eklemek, benim dehamın zirvesi olarak görüyorum. Tabii ki, bu, katmanlı taytların sorununu asla çözmedi

bu sorun, aşırı heves ve bir makasla birden fazla kez mahvoldu. Bu geceki Grammy Ödülleri için giydiği ışıltılı Elie Saab tulumunda da çıtçıtlı bir panel var ve bacakları tamamen çıplak.

Gardırop koordinatörüne bunun tuvalete gitmeyi kolaylaştırmak için olduğunu söyledim, ama bir tabloid gazetesinde bu kıyafetin "Zyah'ın doyumsuz seks dürtüsü" nedeniyle giydirildiğini yazan bir haber görsem hiç şaşımam.

Bir kez olsun medya yanılmayacaktı.

Genel olarak, Zyah hakkında son günlerde yayınlanan haberlere dikkat etmiyoruz, tabii bunlar saygın bir ana akım kaynak tarafından yayınlanmıyorsa ve ele alınması gereken bir konuyu ele almıyorsa. Elbette, halk ne olursa olsun incelemeyecek, spekülasyon yapmayacak ve yargılamayacaktır ve bu, başlangıçta ikimiz için de farklı nedenlerden dolayı başa çıkması zor bir durumdu. O, aşağılayıcı yorumlar kız kardeşini yetiştirme şekline kadar uzandığında hassas davranıyordu ve ben, onun yeni biriyle çıktığı ima edildiğinde sahiplenici bir alfa primat haline geliyordum — ki bu, onun karşı cinsten ve bazen de aynı cinsten biriyle kamuya açık bir yerde görüldüğü her seferinde oluyordu.

Ama birlikte olmanın, konuşarak ve bol bol sevişerek (güven ve eğlence için) bu sorunu aştık. Hatta bu günlerde bunu bir oyuna çevirip, dünyanın onun gerçek aşk hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğini eğlenerek izliyoruz. O ve ekibi, benimle ve Hunter'la çıktığını açıkladığından beri bu konuda herhangi bir yorum yapmadı ve biz de yalnız başımıza görülmemek için dikkatli davrandık. Bu, kimse bizim hakkımızda gerçekten bir şey bilmediğı anlamına geliyor, bu da seksi çok heyecanlı hale getirdi, ama aynı zamanda dışarıdan kimsenin müdahalesi olmadan bir ilişki kurmamıza da yardımcı oldu.

Zyah'ın kendisinin de söylediğı gibi, o Mariah Watson'ın sadece bir parçası ve geri kalanı kimseyi ilgilendirmmez. Özellikle de benim küçük sürtüğümün kullanılmayı ne kadar sevdiğı.

"Sık beni, iyi, bebeğim," diyorum ona, ellerimi kalçalarına koyarak, böylece onun temposunu kontrol edebiliyorum. Bırakma noktasına yaklaşıyoruz, bu da yavaş yavaş ilerlediğimiz anlamına geliyor ve

kaldırımlarda sıraya girmiş hayranlar var, koyu renkli limuzinlerin ve SUV'lerin camlarından içeriyi görmeye çalışıyorlar.

Bu aynı zamanda, Riah bütün gece tahrik olmuş ve gergin bir şekilde geçirmek istemiyorsa, hızlanmamız gerektiği anlamına da geliyor.

Aday gösterilmesinden dolayı zaten yeterince gergin, bu yüzden onu rahatlaması için zorluyorum. "Elini oraya koy ve tatlı küçük klitorisini okşa, Riah. Sikimi senin meninle iyice ıslatmanı istiyorum."

O inliyor. "Deniyorum."

"Bu yeterli değil." Geriye yaslanıp pelvisimi ayarlayarak daha derine giriyorum. Sonra pencereden dışarı bakıp, biraz sözlü uyarılma zamanının geldiğine karar veriyorum. "Dışarıdaki tüm o insanları görüyor musun, içeriyi görebilmeyi diliyorlar mı?"

"Evet."

"Onlar, Grammy Ödülleri'nde sahneye çıkmak için birinin sikini sürmek için sol göğüslerini bile feda edecek bir grup özenti yıldız avcısı. Sen ünlülerin yaşam tarzını yaşıyorsun ve bana boşalarak bana olan borcunu ödeyemiyor musun?"

"Ben... ben... Tanrım, Alex."

Artık çok yaklaştı. Uylukları birbirine yaklaşıyor, amcığı sıkılaşıyor. Sütyensiz göğüsleri trambolinde zıplayan bir kız gibi zıplıyor ve lanet olsun, acele etmezse patlayacak olan ben olacağım.

Ellerimi kalçalarından kıkına kaydırıyorum, tulumunun kumaşını kaldırıyorum, böylece sikimin onun sıcak küçük amcığına tekrar tekrar girip çıkmasını izleyebiliyorum. Kıç deliğinin buruşuk yıldızı, ulaşılabilirliğiyle beni tahrik ediyor. Kıkını yüzüme kaldırıp o deliği dilimle sikkem istiyorum, ama zaman çizelgemizi hatırlıyorum ve dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum.

Bunun yerine, başparmağımı yalayıp onu eklemine kadar içine sokuyorum.

Bu işe yaradı ve orgazmı onu o kadar güçlü bir şekilde sarstı ki çığlık attı. O kadar yüksek sesle ki, arabanın dışındaki insanlar başlarını bizim yönümüze çevirdi. Onların merak etmekten başka bir şey yapamayacaklarını bilmek bana büyük bir tatmin verdi.

Riah'ın işi halledildikten sonra, kendi rahatlamamı kolayca sağlayabilirdim, ama onu kirletmekten zevk alıyorum.

Başparmağımı çekip kıcına sertçe bir tokat attım. "Dizlerinin üzerine çok. Beni emirken gözlerinin yaşarmasını izlemek istiyorum."

Limuzinin zeminine çöküyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. En sevdiğim pisliklerden biri de, amının suları damlarken sikimi ağzına sokmak. Beni alıştı da çok pis bir kız. Taşaklarımı okşuyor, boğazına kadar alıyor, gözleri boğulmaktan yaşıyor.

"Siktir, sen bir tanrıçasın." Bu doğru ve çok zıt bir durum. O tapınılmalı - ve hem hayranları hem de ben onu tapıyoruz - ama şu anda önümde diz çökmüş, birinci sınıf bir fahişe gibi sikimi boğazına kadar alıyor. "Boğazını spermimle kaplayayım mı, yoksa başka bir yere mi istersin?"

Şu anda konuşamayacağı belli, ama elini boğazına götürüyor.

Tanrım, onun sapkınlığını seviyorum. "Bu yüzden mi gerdanlık takmamaya karar verdin? Bunun yerine inci kolyeyle girmek istediğin için mi?"

Sikimin etrafında gülümsüyor.

Memnuniyetle kabul ederek, sikimi boğazından çekip elimle mastürbasyon yapmaya devam ediyorum ve spermimi narin köprücük kemiğine döküyorum, smokinime damlatmamaya dikkat ederek.

Sonra cebimden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim. Hem sarhoş hem de hala kırmızı halıya çıkmaya hazırdı ve bu fotoğrafı kesinlikle favorilerime kaydedeceğim.

Sonra telefonumu cebime koyup onu kaldırıyorum, böylece onu öpmeden önce derisinden spermimi yalayabiliyorum. Öpücük geçirmez makyaj için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa spermim sikimin etrafında bir halka şeklinde kalmış olacaktı.

"Beni süslenmiş halde bırakabilirdin," diyor temizlenip yanımdaki yolcu koltuğuna geri döndüğünde. Elinde kendi telefonu var, kamerayı kullanarak görünüşünü kontrol ediyor. "Marka yöneticim bunun imajına uygun olduğunu söylerdi."

"Onların bizim hakkımızda *her şeyi* bilmelerine gerek olduğunu düşünmemiştim."

Bu, sadece Resmi Açıklamamızı yapmak üzere olduğumuz için uygun bir cevap. Birkaç dakika sonra, ilk kez birlikte kırmızı halıda yürüyeceğiz. Medya bu anı kaçırmayacaktır. Bir çift olarak anılacağız. Hayranlar bize Zylex olarak hitap etmeye başlayacak.

Zylex olarak anmaya başlayacak. Her röportajcı Riah'a "Alex ile nasıl gidiyor?" diye soracak, "Özel biri var mı?" diye sormayacak.

Bu zaten onun için büyük bir gece, ama bu resmi açıklama *bizim* için de büyük bir an olacak.

Bunu uzun uzun konuştuk. O gün bana aşkını itiraf ettiğinden beri onu benim olarak ilan etmek istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ondan önce bile. Ama turunun ilk gecesinde benimle bir *çift* olmayı kabul ettiğinde, bunun yeterli olacağına kendime söz verdim. Başka bir onaylamaya gerek yoktu. *Bu sadece bizi ilgilendiriyordu.*

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu resmi hale getirmek onun fikriydi.

Bunu, Grammy ödüllerinde birkaç dalda aday olduğunu öğrendiği gece (hem *Transactional* albümü hem de single'ı "Speak" için) önerdi. O sırada, turnenin uluslararası ayağı için Paris'teydik. Zamanlama iyi görünüyordu. Dokuz ay boyunca, çoğunlukla gizli bir şekilde birlikte olmak, başkalarını ilişkimize dahil etmeden önce bize iyi bir temel sağlayacaktı.

Ünlü ilişkilerde olduğu gibi, bunu ekibe sunduk. Spot ışığında büyüdüğüm için bu konuya zaten aşinayım. Kariyer açısından, bizim açığa çıkmamızın onun gecesini gölgede bırakacağından endişe ediliyordu, ama Riah'ın da belirttiği gibi, Grammy ödülleri olaydan sonra veriliyor. Satışlar çoktan gerçekleşti. Müzik çoktan takdir edildi.

Ben tamamen destekliyorum. Hatta, evlilikten bahsetse bile, halka açık tekliflerin hiç de hoş olmadığını zor yoldan öğrenmemiş olsaydım, kırmızı halıda diz çöküp ona bir yüzük sunardım. Tanınmanın önemli olmadığını yemin etmiş olabilirim, ama hala çok egoistim. Bir kaplanın çizgilerini değiştiremezsiniz.

Bu bizim için de iyi bir sonraki adım gibi görünüyor. Zamanımızın çoğunu birlikte yollarda geçirdik ve pek gerçek randevuya çıkma fırsatımız olmadı, ama şimdi evimizdeyiz ve yeni bir döneme giriyoruz. Birlikte olduğumuzu saklamak zor olacak. Whitney, çalıştığı sanat galerisinde tanıştığı arkadaşlarıyla birlikte kalacak, bu yüzden Riah önümüzdeki birkaç hafta içinde bana taşınacak. Paparazziler eninde sonunda bizi yakalayacak.

Bir süre burada kalacağız sanırım. Riah yeni albümünün çalışmalarına başladı. Bu sefer New York'ta kayıt yapıyor, yine

Jake Dunham ile birlikte. Bu arada, ben de SHE projesine daha fazla zaman ayıracağım, artık şehirde olduğumuz için bu daha kolay olacak.

Adly veya Holt ile hiç yakın olmadım, ama onlarla çalışmak, uzun mesafeli olsa bile, iyileştirici bir deneyim oldu. O gün onun dairesinde görüştüğümüzden beri Hunter ile konuşmadım, ancak birkaç aile toplantısında onu gördüm. Ailem ne kadar berbat olsa da, onların etrafımda olmasına alışkınım ve Adly ile Holt, benim kaybettiğim şeylerin en iyi ikameleri, çünkü onlar da aslında bir aile.

Her alanda yeni bir dönem başlıyor.

Bu değişikliklerin benim ve Riah için ne anlama gelebileceği konusunda doğal olarak endişeliyim. Sanırım bu yüzden, bu akşam röportajda bize sorulacak sorulara ne cevap vereceğime karar vermeyi bana bırakıyor. Müzik dışında herhangi bir konuda soru sorulduğunda, her zamanki gibi "yorum yok" cevabını vermeyi planlıyor ve ben de bu kararını tamamen destekliyorum. Bu, kamuoyunun dikkatini olması gereken yere odaklamak için akıllıca bir yol olmakla kalmıyor, aynı zamanda Zyah markasını çevreleyen gizemi de biraz koruyor.

Alex Sebastian ise gizemli biri değildir. Daha az hırslı olan ortanca çocuk olarak, medya benimle ağabeyim kadar ilgilenmedi ve mikrofonu yüzüme dayadıkları fırsatlar da o kadar fazla olmadı, ama olduğunda da her zaman açık sözlü ve spontane davrandım. Tek bir kelime bile planlamadım, ama bu gece Riah hakkında soru sorulduğunda, muhtemelen çok açık sözlü olacağım.

"Umarım neye bulaştığını biliyorsundur," diyorum ona, kaldırırma yanaşırken.

"Sahiplenici, kontrolcü bir alfa mı? Oh, biliyorum." Anlaşılan bu konuda netiz.

Birkaç dakika sonra arabadan inip herkesin birbirine karıştığı bir kalabalığa giriyoruz. Hayatım boyunca bu tür birçok etkinliğe katıldım, ancak ikimiz için de Grammy Ödülleri'ne ilk kez katılıyoruz. Güvenlik kontrolü ve basın alanına giden bölmelerden oluşan bir labirent var. Burada hayranlar, yıldızların kırmızı halıda yürüdüğünü izlemek için bilet satın almışlar. Biletsiz hayranlar da burada toplanmış, korkuluklar ve siyah takım elbiseli, o kadar şık giyinmiş adamlar tarafından geri tutuluyorlar ki

kemerlerinde telsizler olması dışında bilet sahipleriyle karıştırılabilecek kadar şık giyinmişler.

Nikki Minaj bizim önümüzdeki arabadaydı ve Hozier arkamızdaki arabadaydı, bu yüzden dikkatler başka yerlere çevrilmişti, ama Zyah hayranlara döndüğünde, hayranların birçoğu onun adını haykırdı.

Onlara en samimi gülümsemesini gösterir ve elimi tutar. Onlar için parıldarken bile, hala benimle birlikte.

Bu inanılmaz insanın bu kadar çok insan için bu kadar önemli olması beni çok etkiliyor. Her açıdan o bir yıldız. Yaptıklarıyla insanların dünyasını gerçekten aydınlatıyor. Şarkıları insanları gözyaşlarına boğuyor. İnsanlar onun müziğiyle yaşıyor; dans ediyor, parti yapıyor, rahatlıyor, sevişiyorlar. Radyolarda, restoranlarda, barlarda, asansörlerde ve dışçı muayenehanelerinde çalınıyor. Her gün işe gittiğinde, bir rol model, bir ikon, bir ruh konuşmacısı ve en iyi arkadaş oluyor.

Sonra eve, bana geliyor.

Geçmişte, onun beni sevdiğini bilmek yeterliydi dediğimde, bunun doğru olduğuna kendimi ikna etmek zorundaydım. Ve bunu yaptım çünkü yapmazsam hiçbir şansımız olmayacağını biliyordum.

Ama şimdi, aslında bu yeterli.

Hayranları için parıldayarak göz kamaştırıyor, ama onlara kendisinin sadece en küçük bir parçasını gösteriyor. Aramızdaki gerçek olan şey gizli kalıyor. Diğer her şey, bir zamanlar kardeşimle yaptığı anlaşma gibi sahte.

Bu yüzden, arenaya vardığımızda ve ilk röportajcı ona ilişkimizi sorduğunda, o başını sallayıp bana cevap vermeme beklediğinde, ben mikrofona eğilip "Yorum yok" diyorum.

Elini elimde tutarak birlikte yürüyoruz.

Grammy'lerde ne olduğunu bilmek ister misiniz?

[yeni yayınlanan haber bültenime kaydolun.](#)

Alex'in hikayesi bitti, ama Adly ve Ax'in başına gelenleri henüz tam olarak anlamış değiliz. Öğrenmek için **[Brutal Bargain'i](#)** takip etmeye
devam edin.

Ayrıca, [benim web sitemde Sebastian ailesinin soy ağacını](#) bulabilir ve bu can sıkıcı akrabalarınızı ve aralarındaki bağlantıları netleştirebilirsiniz.

Bu arada, diğer Sebastian erkekleriyle tanışmadıysanız, bu dünyada öğrenebileceğiniz pek çok hikaye var. Daha fazla bilgi için sayfayı çevirin.

DAHA FAZLA SEBASTIAN İSTİYOR MUSUNUZ?

Güç, seks, sırlar ve acımasız milyarderlerin dünyasında
Sebastian'larla tanışın

www.laurelinpaige.com/sebastian-family-tree
adresinde Sebastian aile ağacını inceleyin

Man in Charge - **Scott Sebastian** ofis romantizmi, patron/çalışan romantizmi, alfa milyarder, kibirli playboy varisi, kamuoyunun ilgi odağı

Man for Me - **Brett Sebastian** milyarder romantizmi, arkadaştan sevgiliye, ofis romantizmi, ilk aşık olan o, kısa okuma/novella

Brutal Billionaire - **Holt Sebastian** milyarder romantizmi, hayali aşk üçgeni, patron/çalışan, yasak, ahlaki açıdan gri, alfa erkek, "iyi kız"

Kirli Milyarder - **Steele Sebastian** milyarder romantizm, sapkınlık, sınıf farkları, "bana borçlusun", kısa okuma/novella

Brutal Secret - **Reid Sebastian** milyarder romantizm, yasak, yaş farkı, kıvrımlı kız, zorla yakınlık, ilk kez, garip kahraman, takıntılı kahraman, yeni yetişkin, üçüncü perdede ayrılık yok

Acımasız Anlaşma - **Alex Sebastian** milyarder romantizm, yasak, kardeşin kızı, iyi kızdan kötü kıza dönüşüm, takıntılı kahraman, ahlaki açıdan belirsiz, pop yıldızı, alfa erkek, hayali aşk üçgeni

Brutal Bargain - **Adly Sebastian** yakında çıkacak

Brutal Bastard - **Hunter Sebastian** yakında çıkacak

LAURELIN PAIGE'DEN DİĞER ESERLER

SONRA NE OKUYACAĞIMI MERAK MI EDİYORSUN? YARDIMCI
OLABİLİRİM!

İçerik uyarıları ve daha ayrıntılı okuma sırası için www.laurelinpaige.com adresini ziyaret edin.

Brutal Billionaires

Brutal Billionaire - bağımsız bir roman (Holt

Sebastian) Dirty Filthy Billionaire - bir novella (Steele
Sebastian)

Brutal Secret - bağımsız roman (Reid Sebastian)

Brutal Arrangement - bağımsız roman (Alex Sebastian)

Kirli Evren

Kirli Düet (Donovan Kincaid)

Pis Pis Zengin Adamlar | Pis Pis Zengin Aşk Kincaid

Kirli Oyunlar Düeti (Weston King)

Kirli Seksi Oyuncu | Kirli Seksi Oyunlar

Kirli Tatlı Düet (Dylan Locke)

Tatlı Yalancı | Tatlı Kader

(Nate Sinclair) Dirty Filthy Fix (bir yan roman)

Dirty Wild Üçlemesi (Cade Warren)

Vahşi Asi | Vahşi Savaş | Vahşi Kalp

Yetkili Adamlar

[Yetkili Adam](#)

[Man for Me](#) (bir yan roman)

Sabit Evren

Sabit Serisi (Hudson & Alayna)

[Sana Sabit](#) | [Sende Bulundum](#) | [Sonsuza Kadar Seninle](#) | [Hudson](#) | [Sonsuza Kadar Sabit](#)

Found Duet (Gwen & JC) [Free Me](#) | [Find Me](#)

(Chandler & Genevieve) [Chandler](#) (bir yan roman)

(Norma & Boyd) [Falling Under You](#) (bir yan roman)

(Nate & Trish) [Dirty Filthy Fix](#) (bir yan roman) **Slay**

Serisi (Celia & Edward)

[Rivalry](#) | [Ruin](#) | [Revenge](#) | [Rising](#)

(Gwen & JC) [The Open Door](#) (bir yan roman)

(Camilla & Hendrix) [Slash](#) (bir yan roman)

İlk ve Son

[İlk Dokunuş](#) | [Son Öpücük](#)

Hollywood Bağımsız Romanlar

[Bir Kez Daha Yakın](#)

[Seks Sembolü](#)

[Yıldızın Büyüsü](#)

Flört Sezonu

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#) | [Sonbahar Aşkı](#) | [Kış Aşkı](#)
[| Bahar Ateşi](#) | [Yaz Aşkı](#)

Kayti McGee ile birlikte Laurelin McGee adıyla da yazılmıştır.

[Miss Match](#) | [Aşk Serserisi](#) | [Yanlış Anlama](#) | [Kiralık Tatil](#)

Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır

[Porno Yıldızı](#) | [Ateşli Polis](#)

İLETİŞİMDE KALALIM!

Okuyucu grubum [The Sky Launch'a katılın](#).

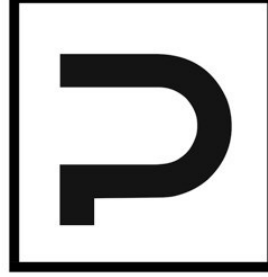
Beni [Bookbub](#), [Instagram](#), [YouTube](#) ve [TikTok](#)'ta **takip edin**.

[Yazar sayfamı beğenin](#).

[Haber bültenime](#) kaydolun, **her ay** en çok satan yazarların kitaplarından **birini ücretsiz olarak** alın (bu fırsat sadece abonelerime sunulmaktadır) ve en son çıkan kitaplarımla ilgili güncel bilgileri alın.

www.laurelinpaige.com adresini ziyaret ederek benim ve tüm kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

PAIGE PRESS

[Paige Press](#) artık sadece [Laurelin Paige](#) değil...

Laurelin Paige, okuyuculara daha da ateşli aşk romanları sunmak için yayıncılık şirketini genişletti.

[Haber bültenimize kaydolun](#), yayınlarımızla ilgili en son haberleri alın ve muhteşem yazarlarımızdan birinin kitabını ücretsiz olarak kazanın:

[Stella Gray ÇD](#)

[Reiss Jenna](#)

[Scott Raven](#)

[Jayne JD](#)

[Hawkins](#)

[Poppy Dunne](#)

[Lia Hunt](#)

[Sadie Black](#)

LAURELIN PAIGE HAKKINDA

Milyonlarca kitap satan Laurelin Paige, NY Times, Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan Fixed Trilogy serisinin yazarıdır. İyi bir romantizme bayılır ve öpüşme sahneleri olduğunda heyecanlanır, bu da üç kızını utandırır. Ancak kocası bundan şikayetçi görünmüyor. Seksi hikayeler okumadığında veya yazmadığında, muhtemelen şarkı söylüyor, Billions ve HGTV tasarım yarışmaları gibi programları izliyor veya Michael Fassbender'ı hayal ediyor. Ayrıca Mensa International'ın gururlu bir üyesidir, ancak bu organizasyonla biyografisi için malzeme olarak kullanmak dışında hiçbir ilgisi yoktur.

www.laurelinpaige.com

laurelinpaigeauthor@gmail.com

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Tam Sayfa](#)

[Görüntü İçeriği](#)

[Laurelin Paige'in diğer](#)

[eserleri Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[İthaf Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Epilog](#)

[Daha fazla Sebastian mı](#)

[istiyorsunuz? Laurelin](#)

[Paige'in diğer kitapları](#)

[İletişimde kalalım!](#)

[Paige Press](#)

[Laurelin Paige hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

